

LET ME IN

Lock your doors. Pretend you're safe.

JOHN AJVIDE LINDQVIST

JOHN AJVIDE LINDQVIST

Lasă-mă să intru

Traducere din suedeză și note de
Gabriella Eftimie

Pentru Mia, Mia mea

CUPRINS

Locația: Blackeberg

PARTEA ÎNTÂI

Miercuri, 21 octombrie 1981

Joi, 22 octombrie

Vineri, 23 octombrie

Sâmbătă, 24 octombrie

PARTEA A DOUA a

Miercuri, 28 octombrie

Joi, 29 octombrie

Vineri, 30 octombrie

Sâmbătă, 31 octombrie

PARTEA A TREIA

Joi, 5 noiembrie

Sâmbătă, 7 noiembrie

Sâmbătă, 7 noiembrie (seara)

Sâmbătă, 7 noiembrie (noaptea)

PARTEA A PATRA

Duminică, 8 noiembrie

Duminică, 8 noiembrie (seara)

Duminică, 8 noiembrie (seara/noaptea)

Luni, 9 noiembrie

PARTEA A CINCEA

Luni, 9 noiembrie

Marți, 10 noiembrie

Miercuri, 11 noiembrie

Joi, 12 noiembrie

Epilog Vineri, 13 noiembrie

Locația: Blackeberg

Unii se gândesc la prăjiturelele¹ cu cocos, alții la droguri. La „o viață decentă”. La stații de metrou sau suburbii. Și după aceea nu se mai gândesc la nimic. E un loc ca orice altul, cu oameni, cu pește tot. Doar de asta l-au construit; pentru oameni. Ca să aibă unde să stea.

Nu vă gândiți la un loc prosper, care se dezvoltă după un ritm natural. Nici vorbă. Aici totul a fost planificat cu grijă încă de la început. Oamenii au fost nevoiți să se mute în clădiri gata finisate și utilate. În blocuri de beton, vopsite în culori neutre, pământii, răspândite pe spațiile verzi.

Blackeberg există de treizeci de ani, de când începe povestea. Imaginați-vă o atmosferă de pionierat, deschizătoare de drumuri. *Mayflower*, un tărâm necunoscut. Exact. Imaginați-vă apartamentele goale care-și așteaptă locatarii.

Și, iată-i că vin!

Uitați-i cum mășaluiesc în șir lung peste Tranebergsbro, cu soarele în ochi și capul plin de vise. Mamele își poartă copiii în brațe, îi împing în cărucioare sau îi conduc ținându-i de mână. Tații n-au lănci și săbii în mâini, în schimb cară roboți de bucătărie și piese de mobilier ultra-funcționale. E posibil să și cânte ceva. *Internaționala*, poate. Sau un psalm², în funcție de dispoziție.

E mega-important. E nou. E ceva *modern*.

De fapt, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Locatarii au ajuns aici cu metroul. Cu mașina sau cu camionetele în care își transportau mobila. Unul după altul. Ca un roi de furnici, au năvălit în apartamentele lor gata finisate, cu lucrurile lor. Au așezat totul în unghere și rafturi fabricate în serie și și-au grupat piesele de mobilier pe linoleum. Apoi au cumpărat câteva lucruri noi ca să umple golurile rămase.

Când au terminat, au ridicat privirea și au privit bucata de teren pe care au primit-o de la stat. Apoi au ieșit pe ușile lor și și-au dat seama că pământul fusese deja împărțit. Trebuiau să se mulțumească, deci, cu ce aveau.

¹ La Blackeberg există o fabrică renumită care produce unul dintre cele mai comune dulciuri din Suedia, numit kokosball, un fel de „negresă” învelită în nucă de cocos.

² Se, vi gå upp till Jerusalem în src., psalm compus de Paul Nilsson în 1906.

Exista deja și un centru. Și terenuri de joacă suficient de mari pentru copii. Spații verzi cât vedeai cu ochii, după colțul blocurilor. Și multe alei pentru pietoni, fără mașini.

Așadar, era un loc potrivit. Asta își spuneau oamenii la masa din bucătărie, la câteva luni după ce s-au mutat.

„Am ajuns într-un loc bun.”

Un singur lucru le lipsea. Trecutul. La școală, copiii nu primeau teme suplimentare cu compuneri despre *istoria* cartierului Blackeberg, pentru simplul motiv că locul în care trăiau nu avea o istorie. Și mai era ceva, cu o moară³. Și cu un tip care făcuse avere cu o fabrică de *snus*⁴. Și câteva clădiri vechi și ciudate, lângă apă. Dar asta se întâmplase de mult și nu mai avea nicio legătură cu prezentul.

Mai demult, pe locul blocurilor cu trei etaje de acum, nu era nimic în afară de păduri.

Nimeni nu avea acces la misterele trecutului; oamenii n-aveau nici măcar o biserică.

Asta spune ceva despre modernitatea locului și despre spiritul rațional. Și despre cât de eliberat se simțea omul de fantomele și teroarea trecutului.

Ceea ce explică parțial și de ce era atât de nepregătit.

Nimeni nu i-a văzut când s-au mutat în cartier.

În decembrie, când poliția a dat de camionagiul care i-a ajutat să-și transporte lucrurile, acesta nu prea avea ce să le spună în plus față de ce știa. Omul își notase doar atât în agendă: „18 oct. Norrköping-Blackeberg (Stockholm)”. Și-a amintit că fusese vorba de un bărbat și fiica lui, o dulceată.

— Ah, da, bineînțeles. Îmi aduc aminte că nu aveau mai nimic. O canapea, câteva fotolii, un pat. O cursă ușoară, din punctul ăsta de vedere. Așa, și... voiau să fac transportul noaptea. I-am zis tipului c-o să-l coste mai mult, cu tariful pentru ore suplimentare și așa. Zicea că nu-i nicio problemă. Important era să ne deplasăm noaptea. Da' ce s-a întâmplat?

Camionagiul a fost informat despre ce era vorba, pe cine transportase el cu mașina. A făcut ochii mari și s-a holbat la literele din agenda lui.

— Ce mama dracului...

Gura i s-a strâmbat într-o grimasă, ca și când s-ar fi scârbit de propriul

³ Referință la începuturile așezării, care inițial fusese o fermă, demolată și apoi înlocuită de o moară, care poate fi vizitată și în prezent.

⁴ Tutun în formă de pudră.

său scris.

18 oct. Norrkoping-Blackeberg (Stockholm)

El îi dusese acolo. Pe bărbat și pe fetiță.

N-avea de gând să povestească nimănui despre asta. Niciodată.

PARTEA ÎNTÂI

Fericit cel ce are un prieten ca el

*Dragoste, năbădăi,
necaz mare,
flăcăi!*

Siw Malmkvist – „Karleksgrubbel”

*N-am vrut niciodată să ucid,
Nu sunt rău din fire.*

*Fac asta
Pentru-a ta iubire.
Am dat greș?*

Morrissey –
„The Last Of The Famous International Playboys”

Miercuri, 21 octombrie 1981

— Și asta ce credeți că e?

Gunnar Holmberg, comisarul de poliție din Vallingby, ridică o pungă mică de plastic plină cu un praf alb.

Poate heroină, dar nimeni nu îndrăznește să spună ceva. Nimeni nu voia să fie luat în vizor pentru că recunoscuse așa ceva. Mai ales dacă persoana în cauză avea și un frate sau dacă fratele avea un prieten care era încurcat în treburi din astea. Care băga în venă. Până și fetele tăceau. Polițistul scutură punga.

— Praf de copt, ce credeți? Sau făină?

Un *nu* mormăit. Polițistul asta să nu-și închipuie că elevii din a 6-a B sunt tâmpiți. Da, adevărat, nu puteai discerne ce era în punga aia, dar subiectul lecției de azi erau drogurile, așa că puteai să tragi ușor concluziile. Polițistul se întoarse spre domnișoara profesoară.

— De fapt, ce le predați la practică?

Domnișoara zâmbi și ridică din umeri. Clasa izbucni în râs; era OK gaborul, până la urmă. Câțiva băieți primiseră permisiunea să pună mâna pe pistolul lui înainte să înceapă lecția. Neîncărcat, bineînțeles. Dar... orișicât.

Oskar fierbea pe dinăuntru. Știa răspunsul la întrebarea polițistului. Și-l durea că nu poate să răspundă. Să-i spună că *știe*. Ar fi vrut să-i atragă atenția. Să se uite la el și să-i spună ceva după ce i-a răspuns corect. Știa că-i o prostie și totuși ridică mâna.

— Da?

— E heroină, nu?

— Da, fix asta e.

Polițistul îi aruncă o privire prietenoasă.

— Cum de-ai ghicit?

Întoarse capul spre el, curios să vadă ce-o să-i zică.

— Păi... am citit o grămadă despre asta, și-așa.

Polițistul dădu din cap.

— Foarte bine. Că citești mult, spuse, scuturând pungulița. Dar dacă te apuci de astea, nu prea-ți mai rămâne timp de citit. Cam cât valorează doza asta, voi ce credeți?

Oskar nu mai fu nevoit să răspundă. Avusese parte de atenția dorită. Ba chiar apucase să-i spună polițistului și că citește mult. Își depășise

așteptările.

Începu să viseze cu ochii deschiși. Își imagină că după ore, polițistul avea să vină la el, să se așeze lângă el și să se ocupe numai și numai de el. Și atunci Oskar avea să-i povestească totul. Și polițistul avea să-l înțeleagă. Avea să-l mângâie pe cap, să-i spună că-i un băiat bun, să-l ridice, să-l țină în brațe, să-i zică...

— Clănțăul naibii.

Jonny Forsberg îl împunse cu degetul. Fratele lui Jonny umbla cu o gașcă de drogați și Jonny cunoștea o grămadă de cuvinte din alea pe care băieții din clasă și le însușeau la rândul lor imediat. Probabil că știa *exact* cât valora punga aia, dar nu-și bătuse gura aiurea. Nu stătuse la taclale cu copoiul.

Clopoțelul sună și Oskar zăbovi pe lângă cuier, neștiind ce să facă. Jonny voia să-i facă rău – cum ar fi putut s-o șteargă fără să-l observe? Să rămână pe coridor sau să iasă în curte? Jonny și ceilalți colegi de clasă se năpustiră spre curtea școlii de îndată ce sună.

Ah, da! Polițistul zicea c-o să parcheze mașina în curte și cine voia să se uite era bine-venit. Jonny n-o să îndrăznească să se lege de el în prezența polițistului.

Oskar coborî și se opri lângă ușile de la intrare, apoi se uită pe geam. Toți colegii lui se adunaseră în jurul mașinii de poliție, cum bănuise. Lui Oskar i-ar fi plăcut să se uite și el, dar acum nu era o idee prea bună. Cineva o să-i tragă un genunchi în burtă sau o să-i tragă pantalonii în sus, cât să-i între în fund, cu sau fără polițist. Totuși, aveau să-l păsuiască puțin, din cauza pauzei. Oskar ieși în curtea școlii și se furișă în spatele clădirii, spre toalete.

Ajuns înăuntru, începu să tragă cu urechea și-și dresе glasul. Sunetul răsună printre cabine. Scoase repede Pișbalonul din chiloți, mingea din cauciuc buretos cam cât o mandarină, pe care o decupase dintr-o saltea veche și o găurise special ca să aibă unde să-și bage puța. O mirosi.

Da, bineînțeles, se pișase pe el și azi, ca prostul. Clăti mingea în chiuvetă și încercă s-o stoarcă bine.

Incontinență. Așa se numea chestia. Citise despre asta într-o broșură pe care o șutise de la farmacie. Era o boală pentru babe și moși.

Și pentru mine.

Existau medicamente, cel puțin asta scria în broșură, dar *nu* avea de gând să-și cheltuie banii de buzunar pe așa ceva și să se și umilească în fața farmacistei. Și în niciun caz n-avea să-i povestească mamei; sigur i-ar fi fost milă de el că s-a îmbolnăvit.

Avea Pișbalonul care funcționa bine-mersi, atâta timp cât situația nu se

în răutătea.

Afară se auzeau pași, apoi voci. Strânse mingea în mână și se furișă într-o cabină. Ușa de la intrare se deschise chiar în clipa în care încuie. Se urcă încet pe capacul toaletei și se ghemui într-un colț ca să nu-l vadă, în caz că se uitau pe sub ușă. Încercă să-și țină respirația.

— Porcușooooorule?

Jonny, bineînțeles.

— Porcușorule, ești aici?

Și Micke. Cei mai periculoși dintre toți. De fapt, nu, Tomas era și mai rău, dar de obicei nu prea se implica în bătăi și chestii de genu', era prea deștept pentru asta. Probabil că era pe afară și îl pupa în cur pe polițist. Dacă ar fi descoperit Pișbalonul, Tomas ar fi fost cel care ar fi profitat cel mai bine de situație ca să-și bată joc de el, mult timp. Jonny și Micke i-ar fi tras una, dar atât. Așa că, într-un fel, avea totuși baftă...

— Porcușorule? *Știm* că ești aici.

Încercară să deschidă ușile. Le zgâlțâiră. Bătură cu pumnul în ele. Oskar stătea cu brațele în jurul genunchilor și strânse din dinți ca nu cumva să țipe.

Plecați de aici! Lăsați-mă în pace! De ce nu vreți să mă lăsați în pace?

Jonny vorbea pe un ton drăgăstos.

— Porcușorule, o să te prindem după ore dacă nu vrei să ieși acum. Vrei să ți-o iei?

Preț de o clipă, se făcu liniște. Oskar expiră încet.

Cei doi se aruncară peste ușă trăgându-i șuturi și pumni. Răsuna în toată încăperea și zăvorul începu să se îndoaie spre înăuntru. Ar fi fost mai bine dacă ar fi deschis și-ar fi ieșit la ei înaintea să se enerveze pe bune. Dar nu era în stare, pur și simplu.

— Porcușooooorule?

Ridică mâinile, indicându-le că era acolo și că nu putea să facă nimic. Era interzis, oricum. Pentru el. Puteau găsi o grămadă de motive pentru care merita să fie pedepsit: era prea gras, prea urât, prea scârbos. Dar problema cea mai mare era că exista, și de fiecare dată când le amintea asta, însemna că încalcă regulile.

Probabil că o să-l „boteze” și atât. O să-i bage capul în vasul toaletei și o să tragă apa. Indiferent de ce le trecea prin cap, se simțea înțotdeauna ușurat când terminau. De ce nu trăgea zăvorul care avea să sară de acolo oricum, de ce nu-i lăsa să-și facă damblaua cu el?

Se holbă la zăvorul care ieșise din lăcaș pocnind, la ușa care se dădu de peretele cabinei, la zâmbetul triumfător al lui Micke Siskov și își dădu seama de ce.

Pentru că prin asta ar fi încălcat regulile jocului.

Nici el nu trăsese zăvorul și nici ei nu se cățăraseră pe peretele cabinei ca să pună mâna pe el în trei secunde pentru simplul fapt că nu voiau să încalce regulile.

Rolul lor era să simtă exaltarea vânătorului și el, teama celui vânat. În clipa în care îl prindeau, distracția se termina, iar pedeapsa în sine nu era decât o sarcină pe care trebuiau s-o îndeplinească. Dacă ceda prea devreme, exista riscul ca ei să se concentreze mai mult asupra pedepsei, în loc de vânătoare. Ceea ce ar fi fost mai rău.

Jonny Forsberg vârî capul înăuntru.

— Dacă vrei să te caci, tre' să ridici capacul, să știi. Acum guiță ca porcul.

Și Oskar guiță ca porcul. Se strădui mai mult decât de obicei, de frică să nu-l oblige să-și ridice mâinile și să-i descopere secretul dezgustător.

Își turti nasul ca să-l facă să semene cu un rât, apoi grohăi și guiță, grohăi și guiță. Jonny și Micke izbucniră în râs.

— Pfuai, Porcușorule. Mai tare.

Oskar continuă. Își ținu ochii strâns închiși și continuă. Își strânse pumnii până când unghiile îi intrară în piele, scoțând mai departe sunetele alea. Grohăi și guiță până când simți un gust ciudat în gură. Atunci se opri și deschise ochii.

Cei doi plecaseră.

Oskar rămase pe loc, ghemuit pe capacul veceului, și se holbă la gresia de pe jos. În fața lui se vedea o pată roșie. În timp ce se holba, din nasul lui se scurse încă un strop. Rupse o bucată de hârtie igienică și o ținu apăsată pe nară.

Chestia asta i se întâmpla uneori când îi era frică. Începea să-i curgă sânge din nas, așa, pur și simplu. Îl salvase de câteva ori când voiau să-l bată, îi făcuse să se răzgândească, văzând că sângera oricum.

Oskar Eriksson stătea ghemuit, cu o bucată de hârtie într-o mână și cu Pișbalonul în cealaltă. Îi curgea sânge din nas, se pișa pe el și îi umbla gura aiurea. Se scăpa pe el din toate găurile. În curând o să se și cace pe el. Ca porcul.

Se ridică și ieși din cabină. Nu șterse pata de sânge. N-au decât s-o vadă și să se întrebe ce s-a întâmplat. Să creadă că cineva a fost omorât – pentru că asta s-a și întâmplat. Cineva *chiar* a fost omorât. Pentru a o suta oară.

*

Hakan Bengtsson, un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, cu început de chelie și burtă, fără domiciliu stabil în registrele autorităților, stătea în metrou și studia prin geam ceea ce avea să devină cartierul lui.

La drept vorbind, era cam urât. Norrkoping îi plăcuse mai mult. Și totuși, suburbiile astea din vest nu semănau deloc cu cele de lângă Stockholm, pe care le văzuse la televizor; Kista, Rinkeby sau Hallonberg.

„Următoarea stație: Racksta.”

Clădirile erau mai rotunde, mai prietenoase. Deși era un zgârie-nori în toată regula.

Dădu capul pe spate ca să vadă și ultimul etaj al complexului de birouri în care-și aveau sediul cei de la Vattenfall⁵. Nu-și amintea să fi văzut o clădire ca asta în Norrkoping. E adevărat că nu fusese niciodată în centru.

Trebuia să coboare la următoarea, parcă... sau nu? Verifică harta cu toate liniile, lipită deasupra ușilor. Îhâm, da. La următoarea.

„Atenție, se închid ușile.”

Doar nu s-au uitat la el?

Nu, în vagon se aflau doar câțiva călători, majoritatea ascunși după ziare de scandal. Mâine aveau să citească despre el.

Hakan rămase cu privirea ațintită spre o reclamă pentru lenjerie intimă. O femeie poza în chiloți și sutien negru, de dantelă, într-o poziție provocatoare. Ce nebunie. Peste tot, oameni în pielea goală. Și nimeni nu zicea nimic. Cât de tare-i afecta chestia asta, cât de tare le zăpăcea mințile, cât de mult le distorsiona felul în care percepeau iubirea?

Mâinile începură să-i tremure și încercă să le ascundă între genunchi. Era al dracului de nervos.

„Chiar nu există alte metode?”

„Crezi că te-aș obliga să faci asta dacă ar exista?”

„Nu, dar...”

„Nu există alte metode.”

Nu, nu existau. N-avea cum să procedeze altfel. Decât așa. Și n-avea voie s-o dea în bară. S-a uitat pe harta din cartea de telefoane, a ales o zonă împădurită care părea potrivită, după care și-a luat geanta și a plecat.

Decupase sigla mărcii Adidas cu cuțitul, care acumse afla pe fundul genții de la picioarele lui. Data trecută, la Norrkoping, era s-o pățească rău de tot din cauza asta. Cineva își amintise de marca genții și poliția a găsit-o în containerul în care o aruncase, *nu departe de blocul lor*.

Azi o să ia geanta acasă. Poate o să o facă ferfeniță și o s-o arunce la veceu. Nu așa procedau de obicei?

De fapt, cum se proceda?

„Ultima stație, vă rugăm, coborâți.”

⁵ Companie suedeză furnizoare de energie electrică.

Metroul scui pă și ultimii călători și Hakan îi urmă cu geanta în mână. I se păru grea, cu toate că singurul obiect care cântărea ceva, cât de cât, era recipientul aflat sub presiune. Se strădui să meargă normal, nu ca și când s-ar fi îndreptat spre plutonul de execuție. Nimeni nu trebuia să-l observe.

Dar picioarele îi erau din plumb, de parcă s-ar fi lipit de peron. Și dacă s-ar fi oprit acolo? Dacă n-ar fi clipit, n-ar fi mișcat niciun mușchi și ar fi stat acolo, pe loc? Dacă ar fi așteptat lăsarea nopții, să-l observe cineva, să-i sune pe... să îl ia de acolo. Dacă l-ar fi dus altundeva.

Continuă să pășească în ritmul obișnuit. Stânga, dreapta, stânga, dreapta. N-avea voie să dezamăgească. Dacă ar fi dezamăgit, s-ar fi întâmplat lucruri oribile. De neconceput.

Ajuns sus, la barieră, se uită în jurul lui. Avea un simț al orientării destul de prost. Oare în ce direcție ar trebui s-o ia ca să ajungă la zona împădurită? Normal că nu putea să întrebe vreun trecător. Asta era, trebuia să se descurce. Trebuia să meargă mai departe. Stânga, dreapta, stânga, dreapta.

Trebuia să existe o altă metodă.

Dar nu-i venea nimic în cap. Existau anumite condiții, anumite *criterii*. Și asta era singura cale prin care le putea întruni.

Făcuse asta de două ori până acum și de fiecare dată o dăduse în bară. În Vaxjo nu atât de mult, dar suficient cât să fie nevoiți să se mute. Azi, avea să se descurce perfect. Și avea să primească multe laude.

Poate și niște mângâieri.

De două ori. Era oricum pierdut. Ce mai conta o a treia oară? Nu mai conta deloc. Pedepsa era aceeași, probabil. Închisoare pe viață.

Și partea morală? De câte ori poți să-ți învârți coada, rege Minos?

Aleea din parc cotea spre pădure. Trebuie să fi fost pădurea pe care o văzuse pe hartă. Inhalatorul și cuțitul se ciocniră în geantă. Încercă s-o țină astfel încât să nu se scuture.

Un copil apăru în fața lui, pe potecă. O fetiță de vreo opt ani, în drum spre casă, cu ghiozdanul lovindu-i-se de șolduri.

Nu! Nici în ruptul capului!

Avea și el o limită. Copii atât de mici, niciodată. Mai bine s-ar fi omorât pe el. Fetița fredona o melodie. Hakan grăbi pasul ca s-o prindă din urmă și s-o audă. „Raza soarelui care pătrunde, prin fereastra casei mele...” *Mai* cântau copiii cântețul ăsta? Probabil că fetița avea o învățătoare bătrână. Ce frumos că nu dispăruse, că erau copiii care-l mai cântau. Ar fi vrut să se apropie mai mult ca s-o audă mai bine, da, atât de mult încât să-i poată simți parfumul din păr.

Încetini. N-avea de gând să se agite. Fetița părăsi aleea și își continuă drumul pe o potecă din pădure. Probabil că locuia într-una din casele de pe

partea cealaltă. Ce fel de părinți erau ăștia care o lăsau să umble prin pădure, singură-singurică?

Se opri și o lăsa să se îndepărteze de el, până când o pierdu din ochi.

Mergi mai departe, micuțo. Nu te opri, nu te juca în pădure.

Așteptă aproximativ un minut, ascultă cântecul pițigoiiului dintr-un copac apropiat, apoi porni pe urmele copilului.

*

Oskar era în drum spre casă; capul îi atârna greu. Se simțea întotdeauna mai prost când scăpa de pedeapsă *în felul ăsta*; imitând un porc, sau ceva de genul. Era mai rău decât dacă l-ar fi pedepsit. Știa c-o să se simtă așa și cu toate astea, nu era în stare să-și accepte pedeapsa. Prefera să se umilească în toate felurile. N-avea pic de mândrie.

Spre deosebire de Robin Hood sau Omul-Păianjen. Dacă Sir John sau Doctor Octopus i-ar fi înghesuit într-un colț, ar fi scuipat pericolul în față, chiar dacă n-ar fi avut nicio șansă să evadeze.

Dar ce știa Omul-Păianjen? El, care scăpa *oricum* din orice situație, indiferent că era posibil sau nu. Era un personaj de benzi desenate care trebuia să supraviețuiască până la următorul număr. Și la fel cum el își folosea forțele de păianjen, așa făcea și Oskar cu grohăitul lui. Orice, numai să supraviețuiască.

Oskar avea nevoie să fie consolată. Avusese o zi tâmpită și acum trebuia să o compenseze cu ceva. Deși s-ar fi putut întâlni cu Micke și cu Jonny, Oskar o luă spre centrul cartierului Blackeberg, spre Sabis. O rupse la fugă pe trotuarul plin de cotituri, în loc s-o ia pe scări, și încercă să se adune. Trebuia să pară calm, să nu transpire.

Fusese deja prins pentru furt cu un an în urmă, în Konsum⁶. Paznicul voia s-o sune pe maică-sa, dar Oskar nu știa numărul ei de la serviciu, nu, nu, nu. O săptămână întreagă a tresărit de fiecare dată când suna telefonul, dar până la urmă, au primit o scrisoare pe numele mamei.

Ce tâmpenie. Scriseseră pe plic „Poliția Capitalei” și Oskar s-a prins imediat și l-a deschis, a citit tot despre fapta pe care o săvârșise și a trimis scrisoarea înapoi, semnată în numele mamei, drept dovadă c-o citise. O fi procedat ca un om laș, dar nu ca un prost.

Și până la urmă, de ce să fi fost laș? Acum, de pildă, era tot laș? Își umplu buzunarele cu ciocolată Dajm, Japp, Coco și Bounty. Și ascunse și o pungă cu bomboane gumate în formă de mașinuțe în pantaloni, între cureaua și burtă, apoi se îndreptă spre casă și plăti pentru o acadea Dumle.

⁶ Lanț de magazine din Suedia, Coop Konsum, Coop Extra, Coop Forum.

Merse spre casă cu capul ridicat și pasul ușor. Nu mai era Porcușorul pe care-l băteau toți. Era Maestrul Hoților care privea pericolul în ochi și scăpa nepedepsit. Îi păcălea pe toți.

Când ajunsese în curtea interioară dintre blocuri, se simți în siguranță. Niciunul dintre dușmanii lui nu locuia în curtea aceea în formă de cerc neregulat, aflată în interiorul cercului mai mare pe care îl forma strada lui, Ibsengatan. Un cerc dublu, cu atât mai greu de pătruns. Era în siguranță. În curtea asta nu i se întâmplase niciodată nimic rău. Cel puțin, nu foarte rău.

Aici crescuse și-și făcuse primii prieteni înainte de-a începe școala. Abia prin clasa a cincea au început să se ia de el. Pe la sfârșitul clasei a cincea, toată lumea îl considera o victimă ușoară, chiar și cei care nu erau colegi cu el. Îl sunau tot mai rar ca să-l întrebe dacă vrea să se joace cu ei.

Cam pe atunci începuse să lipească poze în albumul lui. Albumul lui de care avea să se bucure imediat ce ajungea acasă.

Vâââjjj!

Se auzi un bâzâit și ceva se ciocni de picioarele lui. O mașinuță roșie, teleghidată dădu în marșarier, se întoarse și urcă pe dealul din fața blocului său cu o viteză incredibilă. În spatele tufișurilor cu ghimpi, în dreapta barierei, îl zări pe Tommy care ținea o antenă în dreptul burții și râdea.

— Te-am speriat, nu-i așa?

— Ce viteză a băgat, tare de tot!

— Da. Vrei s-o cumperi?

— ... cu cât?

— Trei sute.

— Nee. N-am atâția.

Tommy îi făcu semn lui Oskar să se apropie și întoarse mașina, o teleghidă cu viteză maximă, o opri în fața lui, o ridică, o șterse de praf și spuse încet:

— În magazin costă nouă sute.

— Aha.

Tommy se uită la mașină, apoi îl cercetă pe Oskar din cap până-n picioare.

— Da' cu două sute? O iei? E nou-nouță, să știi.

— E superfrumoasă, dar...

— Dar...

— Nu.

Tommy dădu din cap, puse mașina jos și o ghidă spre tufișuri, astfel încât roțile mari, disproporționate se clătinau, ocoli fierul de bătut covoare și o direcționă spre alee, în jos.

— Pot să încerc și eu?

Tommy se uită la Oskar ca să-și dea seama dacă merita această onoare sau nu, apoi îi întinse telecomanda și arătă spre buza lui superioară.

— Ai mâncat bătaie sau ce? Ți-a curs sânge. De-aici.

Oskar își trecu degetul arătător peste buze și șterse sângele închegat.

— Nu, doar am...

Nu-i spune nimic. N-ar avea niciun rost. Tommy era cu trei ani mai mare decât el. Și mai dur. I-ar fi zis să nu stea, să dea și el și Oskar i-ar fi răspuns, da, sigur, iar prin asta n-ar fi făcut decât să scadă și mai mult în ochii lui Tommy.

Oskar mai dirijă puțin mașina, apoi se uită la Tommy, care preluă telecomanda. Și-ar fi dorit să aibă două sute de coroane ca să facă *afacerea*. Afacerea lor. Duse mâinile la buzunarele gecii și își aduse aminte de dulciuri.

— Vrei un Dajm?

— Nu, nu-mi place.

— Atunci un Japp?

Tommy ridică privirea de la telecomandă și zâmbi.

— Ai și... și...?

— Da!

— Le-ai șutit, bănuiesc.

— ... da.

— OK.

Tommy întinse mâna și Oskar îi puse în palmă o ciocolată Japp, iar Tommy o vârî în buzunarul din spate al blugilor.

— Mulțumesc. Salut.

— Salut.

Ajuns acasă, Oskar împrăștie dulciurile pe pat. Avea să înceapă cu Dajm și să continue cu cele duble. Preferata lui, ciocolata Bounty, avea s-o lase la urmă. După care o să schimbe gustul din gură cu bomboanele gumate în formă de mașinuță.

Așeză dulciurile pe podea, aliniat, în ordinea în care urma să le mănânce. În frigider găsi și o sticlă de cola pe jumătate plină, sub capacul căreia mama pusese o bucată de folie. Perfect. Îi plăcea *mai mult* coca-cola puțin răsuflată, mai ales când mânca dulciuri.

Scoase bucată de folie și așeză sticla pe jos, lângă dulciuri, se întinse pe burtă în pat și studie raftul cu cărți. O colecție aproape completă din seria „Fiori pe șira spinării”⁷, completată pe alocuri cu „Romane de groază” din

⁷ Kalla Karar - colecție clasică de romane de groază, publicate în Suedia.

colecția cu același nume.

Majoritatea cărților din colecție le cumpărase cu două sute de coroane, în urma unui anunț pe care-l găsisese în *Gula tidningen*⁸. Luase metrourl până la Midsommarkransen și urmăse indicațiile tipului până când găsisese apartamentul. Îi deschisese un bărbat gras, cu fața palidă, bolnăvicioasă, care, atunci când îi vorbise, păru că rostește cuvintele printre dinți, cu un ușor sâsâit. Din fericire, nu-l invitase înăuntru, ci îi adusese cărțile în două sacoșe de hârtie la ușă, luase cele două bancnote de o sută și spusese dând din cap: „Lectură plăcută”, după care închisese.

Oskar se speriasse rău. Căutase luni în șir numerele vechi din colecția respectivă în toate anticariatele de pe Gotgatan. La telefon, tipul susținuse că tocmai despre ele era vorba. I se păruse prea ușor.

De îndată ce s-a îndepărtat suficient cât să nu fie văzut, Oskar a lăsat sacoșele jos și le-a cercetat conținutul. Culmea, nu fusese păcălit. Patruzeci și una de cărți de la numărul 2 până la numărul 46.

Cărțile alea nu se mai găseau nicăieri. Și totul la doar două sute de coroane!

Nu era de mirare că i se făcuse puțin frică de tipul ăla. Oskar se simțea ca eroul din povești care furase comoara de la troli.

Și totuși nu se comparau cu albumul lui.

Scoase albumul din locul secret, de sub teancul de benzi desenate. Albumul în sine nu era altceva decât un bloc de desen de format mai mare, pe care-l șutise din Ahlens⁹, cel din Vallingby; ieșise, pur și simplu, cu el sub braț – să mai zică cineva că era un laș – dar conținutul...

Desfăcu ambalajul ciocolatei Dajm și mușcă cu poftă din ea, bucurându-se de scârțâitul familiar dintre dinți, apoi deschise albumul. Primele imagini erau decupate din *Hemnets Journal*: un caz din anii '40, din America, povestea unei femei care reușise să otrăvească patruzeci de babe și boșorogi cu arsenic, înainte de-a fi prinsă, judecată și condamnată la moarte prin electrocutare. Femeia ceruse să i se facă injecția letală, bineînțeles, dar statul în care comisesse crimele folosea scaunul electric și nimeni n-a mai stat la discuții.

Oskar visa să vadă pe cineva murind pe scaunul electric. Citise undeva că sângele începea să fiarbă, că trupul se îndoia în cele mai ciudate

⁸ *Ziarul Galben*, o variantă a *Paginilor Galbene*, care conține doar anunțuri de mică publicitate.

⁹ Lanț de magazine din Suedia, care cuprinde mai multe magazine mici de îmbrăcăminte, încălțăminte, cosmetice și papetărie.

unghiuri. Își imaginase că le lua foc și părul, dar deocamdată nu găsisese nicio confirmare în scris pentru fenomenul cu pricina.

O chestie tare de tot, în orice caz.

Oskar continuă să răsfoiască albumul. Următoarea poză o decupase din *Aftonbladet*. Un ucigaș din Suedia care își ciopârțea victimele. O fotografie mediocră, tip pașaport. Un bărbat ca oricare altul. Cu toate acestea, omorâse doi homosexuali care se prostituau, îi ciopârțise cu ferăstrăul electric în sauna din casa lui și îi îngropase apoi în spatele cabinei. Oskar termină ciocolata și cercetă fața bărbatului. Putea fi oricine.

Poate chiar eu peste douăzeci de ani.

*

Hakan găsisese un loc perfect de unde putea să stea la pândă și să aibă o vedere bună asupra potecii, din ambele direcții. Undeva mai încolo, în adâncul pădurii, găsisese o râpă mică, ferită de trecători, cu un copac în mijloc, tocmai bună ca să-și ascundă geanta în ea. Inhalatorul mic cu halotan¹⁰ atârna pe sub palton.

Acum trebuia doar să aștepte. „*Vreau și eu să mă fac mare, deștept și prevăzător ca părinții mei.*”

Nu mai auzise pe nimeni cântând cântecul ăsta de pe vremea când fusese elev. Cum o chema pe cântăreață, Doamne? Alice Tegner? Oare câte cântece frumoase au dispărut pentru totdeauna, nemaicântate de nimeni? Câte lucruri frumoase au dispărut, în general?

Nu mai exista respect pentru frumos. Era ceva caracteristic pentru societatea contemporană. Capodoperele măștrilor erau folosite cel mult drept referințe ironice sau în reclame. În *Crearea lui Adam*, de pildă, în care Michelangelo îl înfățișează pe Dumnezeu dându-i flacăra vieții lui Adam, niște deștepți înlocuiseră flacăra cu o pereche de jeanși.

Mesajul imaginii cu pricina, după părerea lui, cel puțin, se concentra în tensiunea dintre cele două corpuri monumentale sau, de fapt, dintre degetele lor arătătoare care *mai aveau puțin* și se atingeau. Erau despărțiți de un spațiu de doar câțiva milimetri și spațiul acesta conținea însăși Viața. Bogăția detaliilor și trăsăturile sculpturale grandioase ale picturii funcționau ca un cadru, ca un suport prin care pictorul scotea și mai mult în evidență spațiul acela minimal din mijloc. Punctul gol în jurul căruia gravita totul.

Și în locul spațiului ăluia, cineva a pus o pereche de jeanși.

¹⁰ Anestezic general a cărui administrare se face prin inhalare, folosind diferite tehnici.

Pe potecă se apropia cineva. Hakan se lăsă pe vine cu inima bătându-i parcă în urechi. Nu. Era un bărbat în vârstă, cu un cățel. Ar fi fost o greșeală dublă. Mai întâi, din cauza câinelui, care trebuia redus la tăcere, apoi, din cauza bărbatului. Marfă de proastă calitate.

Prea multe țipete, blană puțină, spuse cel care tunde porcul.

Se uită la ceas. În aproximativ două ore o să fie deja întuneric. Dacă într-o oră nu trecea nimeni care să-i fie pe plac, trebuia să se mulțumească cu primul care se potrivea cât de cât. Trebuia să ajungă acasă înainte să se însereze.

Bărbatul spuse ceva. Oare-l văzuse? Ah, nu, vorbea cu câinele.

— Daaa, voiai să faci *pișuuuu*, bombonica mea. Când ajungem acasă, o să-ți dau pateu de ficat. Tata-ți dă cea mai mare felie de pateu pe care-ai văzut-o, da, da.

Inhalatorul cu halotan îi apăsă pieptul când se aplecă pentru a-și ascunde fața în palme ca să nu se audă că suspină. Săracii oameni. Săracii oameni singuri, într-o lume fără frumos.

Hakan tremura de frig. Spre după-amiază, vântul devenea și mai tăios și Hakan se gândi c-ar fi bine să se ducă după pelerina de ploaie din geantă, s-o pună peste palton ca să se apere puțin împotriva vântului. Nu, era o idee proastă. O să-l încurce exact când o să trebuiască să se miște cel mai rapid. În plus, putea să trezească bănuieli.

Două fete, în jur de douăzeci și ceva de ani, trecură pe lângă el. Nu. Nu s-ar fi descurcat cu două. Prinse fără să vrea câteva fragmente din conversația lor.

— ... că o să-l păstreze *până* la urmă.

— ... e un dobitoc. Tre' să priceapă că e...

— ... e vina ei că n-a... anticoncepționale...

— Dar trebuie să facă... gen...

— ... imaginează-ți-l... ca tată...

Vreo prietenă care rămăsese însărcinată. Și un băiat care fugea de responsabilitate. Așa se întâmpla de fiecare dată. Absolut tot timpul. Lumea își vedea de propriul interes. Fericirea *mea*, succesul *meu*, altceva nu mai auzeai. Iubirea însemna să-ți depui viața la picioarele altcuiva, iar asta era peste puterile omului contemporan.

Frigul îi pătrunse prin membre și asta avea să-i încetinească mișcările, indiferent ce-ar fi făcut. Se uită la ceas. Încă o jumătate de oră. De dragul vieții și al iubirii. Scoase mâinile de sub palton și apăsă pistonul inhalatorului. Se auzi un șuier. Funcționa, deci.

Sări pe loc și făcu câteva mișcări circulare cu brațele, ca să se încălzească. De-ar veni cineva. Și să fie singur. Încă o jumătate de oră. De-ar

veni cineva. De dragul vieții și al iubirii.

*„Și-aș vrea să fiu copil bălai,
căci toți copiii ajung în rai.”*

*

Afară se întunecase aproape de tot. Oskar parcursese albumul cu poze decupate și mâncase toate dulciurile. Simțea că-i explodează stomacul și-l încerca un sentiment de vinovăție oribil, ca de fiecare dată când exagera cu dulciurile.

Mama o să ajungă acasă abia peste două ore. O să mănânce împreună. Apoi o să-și facă temele la engleză și la mate. După asta, poate o să citească o carte sau o să se uite la televizor cu mama. În seara asta nu era nimic special la televizor. Și apoi o să bea ciocolată caldă, o să mănânce prăjituri și o să discute puțin. Apoi o să se ducă să se culce și o să se foiască în pat, cu gândul la ziua de mâine.

Dacă ar avea pe cine să sune. Bineînțeles că *l-ar fi putut* suna pe Jonas și să spere că nu avea niciun plan.

Jonas era colegul lui și, când erau împreună, se distrau destul de mult, dar, dacă putea să aleagă pe altcineva, se descotorosea imediat de Oskar. De obicei, Jonas era cel care îl suna pe Oskar când se plictisea, și nu invers.

Era așa de liniște în casa asta. Nu se întâmpla nimic. Pereții de beton se închideau în jurul lui. Stătea pe pat cu mâinile pe genunchi, cu stomacul greu de atâtea dulciuri.

Avea să se întâmple ceva. Chiar acum.

Își ținu respirația și ascultă. Dintr-odată, simți un fior de groază. Cineva sau ceva se apropia de el. Un gaz incolor se infiltra printre crăpături, amenințându-l, pregătindu-se să ia o formă și să-l înghită. Oskar înlemni, își ținu respirația și ascultă. Așteptă să vadă ce se întâmplă.

Momentul trecu. Oskar începu iar să respire normal.

Ieși în bucătărie, bău un pahar de apă și desprinse cuțitul de bucătărie cel mai mare din suportul cu magneți. Îl testă dacă era suficient de ascuțit, trecându-l peste unghia de la degetul mare. Nu tăia deloc bine. Luă pila de ascuțit și trase cuțitul de câteva ori, apoi îl verifică din nou. Din unghia de la degetul mare se desprinse o așchie microscopică.

Foarte bine.

Înfășură cuțitul într-un ziar pe care-l folosi pe post de țecă provizorie, lipi ziarul cu scotch și îl ascunse între căptușeala pantalonilor și osul stâng al șoldului. Se vedea doar mânerul. Merse câțiva pași. Lama îl incomoda când pășea cu piciorul stâng, așa că-l trase mai spre vintre. Nu era nici acum comod, dar măcar putea să se miște.

Ieși în hol și își puse geaca. Apoi își aminti de toate ambalajele de hârtie

care zăceau împrăștiate pe jos în camera lui. Le adună și le îndesă în buzunarele gecii, în caz că mama se întorcea mai devreme decât el. O să le ascundă sub o piatră, undeva prin pădure.

Mai verifică o dată dacă lăsase vreo urmă după el.

Jocul începuse. Era un criminal în serie temut. Omorâse deja paisprezece oameni cu cuțitul său ascuțit, fără a lăsa vreun indiciu. Niciun fir de păr, nicio hârtie de ambalaj. Poliția se temea de el.

Acum o să se ducă în pădure și o să-și caute următoarea victimă.

În mod ciudat, deja știa cum se chema și cum arăta victima lui. Era Jonny Forsberg, cu părul lung și ochii ăia ai lui mari și răi. Ce-o să se mai roage de el să-l cruțe, ce-o să mai guițe ca un porc... da, dar, degeaba. Cuțitul o să aibă ultimul cuvânt și pământul o să-i absoarbă sângele.

Oskar citise fraza asta undeva și-și aminti că-i plăcuse mult.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Repetă asta de câteva ori ca pe o mantra, în timp ce încuie și ieși pe ușa principală, strângând mânerul cuțitului.

Pământul o să-i absoarbă sângele. Pământul o să-i absoarbă sângele.

Bariera prin care trecuse când intrase în curte se afla în partea dreaptă, dar acum o luă spre stânga, trecu pe lângă două blocuri și ieși prin aleea de acces pentru mașini. Părăsi prima fortificație. Traversă Ibsengatan și coborî pe o pantă. Părăsi fortificația externă. Își continuă drumul spre pădure.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Oskar se simți aproape fericit.

*

Hakan mai avea vreo zece minute din timpul pe care și-l impusese singur când zări un băiat apropiindu-se pe potecă, neînsoțit. Avea în jur de treisprezece, paisprezece ani, din câte-și dădea seama. Perfect. Hakan se pregăti să se furișeze spre celălalt capăt al potecii și să-i iasă în față victimei sale.

Dar de data asta piciorul i se blocase de tot. Băiatul înainta nepăsător pe potecă, așa c-ar fi fost cazul să se grăbească. Fiecare secundă ce trecea scădea șansele unei execuții perfecte. Și, cu toate astea, piciorul refuza să-l asculte. Stătea paralizat și se holba pe când cel ales, cel perfect continua să înainteze spre el. În curând aveau să se întâlnească. În curând avea să fie prea târziu.

Dacă n-o să reușească să facă ce avea de făcut, trebuia să se sinucidă. Nu putea să se întoarcă acasă fără. Asta era. Trebuia să aleagă: băiatul sau el.

Se puse în mișcare, dar prea târziu. O luă drept înainte printre copaci și se apropie de el, împiedicându-se la fiecare pas, în loc să-i fi ieșit în cale pe potecă, frumos, calm, cum și-a propus. Cretin ce era. Trosc, cu bâta-n baltă.

Băiatul o să devină suspicios și o să țină garda sus.

— Alo! Băiatu'! strigă. Mă scuzi!

Puștiul se opri. Măcar n-o rupse la fugă, slavă Domnului. Putea să-i vorbească, să-l întrebe ceva. Se îndreptă spre băiatul nedumerit.

— Ă, da, scuză-mă, ăăă... știi cumva cât e ceasul?

Puștiul se uită pieziș la ceasul de la încheietura lui Hakan.

— Da, ceasul meu s-a oprit.

Trupul băiatului părea încordat în timp ce se uita la ceas. Nu mai era nimic de făcut. Hakan vârî mâna sub palton și își așeză degetul arătător pe pistonul inhalatorului, așteptând răspunsul lui.

*

Oskar coborî panta și trecu pe lângă tipografie, apoi coti spre poteca din pădure. Senzația de preaplin din stomac fu înlocuită de o tensiune amețitoare. În drum spre pădure, fantezia începu săi zburde liberă, realitatea nu mai exista.

Își închipui lumea prin ochii unui ucigaș, sau, cel puțin, așa cum credea el că arăta prin ochii unuia, cu imaginația lui de copil de treisprezece ani. Era o lume frumoasă. O lume în care el era cel care deținea controlul, o lume care tremura de frica lui.

O luă pe poteca din pădure, căutându-l pe Jonny Forsberg.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Începuse să se lase întunericul și copacii îl înconjurau ca o mulțime de oameni tăcuți, atenți la cel mai mic gest al ucigașului, speriați că următoarea lui victimă avea să fie unul dintre ei. Dar ucigașul trecu mai departe; victima îl aștepta în mijlocul drumului.

Jonny Forsberg stătea pe o ridicătură de pământ la vreo cincizeci de metri de drum. Își ținea mâinile în șolduri și zâmbea ironic, ca de obicei. Credea c-o să-i meargă și de data asta, ca mai demult. C-o să-l poată pune pe Oskar la pământ, c-o să-l țină de nas și o să-i bage mușchi și scoarță de copac în gură sau ceva de genul ăsta.

Dar se înșela. Nu Oskar se apropia de el, ci Ucigașul, și mâna Ucigașului apucă și strânse tare mânerul cuțitului, pregătit să atace.

Ucigașul se apropie cu pași lenți și siguri de Jonny Forsberg, îl privi drept în ochi și spuse:

— Salut, Jonny.

— Salut, Porcușorul. Ai voie afară la ora asta?

Ucigașul scoase cuțitul și îl înfipse în el.

*

— Ă... e cinci și un sfert.

— OK. Mulțam fain.

Băiatul nu se clinti din loc. Stătea și se holba la Hakan, care încercă să facă un pas la rândul lui. Toată treaba asta se dusesse naibii. Băiatul miroși pericolul, bineînțeles. Ce să creadă despre un tip care iese cu spatele dintre copaci și-l întreabă cât e ceasul, iar acum stă în fața lui ca Napoleon, cu o mână ascunsă sub palton?

— Ce aveți acolo?

Băiatul dădu din cap spre pieptul lui. Minteia lui Hakan se golise, habar n-avea ce trebuia să facă. Scoase inhalatorul și-l arătă băiatului.

— Ce dracu' -i aia?

— Halotan.

— De ce umblați cu așa ceva?

— Pentru că...

Hakan pipăi muștiucul acoperit cu cauciuc buretos și încercă să găsească o replică potrivită. Nu știa să mintă. Țsta era blestemul lui.

— Da, e ceva... e pentru serviciu.

— Ce serviciu?

Băiatul se mai relaxase puțin. În mână avea o geantă sport asemănătoare cu cea pe care el însuși o ascunsese în adâncitura aceea din pădure. Arătă spre ea cu mâna cu care ținea inhalatorul.

— Te duci la antrenament, nu-i așa?

Când puștiul coboři privirea, Hakan își încercă norocul.

Scoase ambele mâini de sub palton, îl apucă pe băiat de ceafă cu mâna liberă, împinse muștiucul în gura lui și apăsă pistonul până la fund. Se auzi un șuier, un sâsâit scos parcă de un șarpe gigantic și băiatul încercă să-și elibereze capul, dar acesta era prins între mâinile lui Hakan, ca într-o menghină exasperantă.

Băiatul se aruncă pe spate și Hakan se aruncă după el. Sâsâitul șarpelui acoperi toate celelalte sunete când aterizară pe poteca acoperită cu rumeguș. Hakan apăsă spasmodic capul băiatului cu mâinile, încercând să nu miște muștiucul, în timp ce se rostogoliră pe potecă.

După ce inspiră de câteva ori, băiatul începu să se înmoaie în strânsoarea lui. Hakan ținu muștiucul nemișcat și aruncă o privire rapidă în jurul lui.

Niciun martor.

Suieratul inhalatorului îi umplu creierul ca o durere de cap teribilă. Dădu drumul pistonului și-și eliberă o mână, desfăcu banda de cauciuc și i-o înfășură băiatului în jurul capului. Muștiucul era fixat unde trebuie.

Se ridică și se uită la prada lui. Îl dureau brațele.

Puștiul zăcea cu brațele întinse, muștiucul îi acoperea nasul și gura și recipientul cu halotan atârna pe pieptul lui. Hakan se mai uită o dată în jur,

apoi ridică geanta băiatului și o așează pe burta lui, după care ridică tot pachetul și îl cără în brațe spre adâncitura din pădure.

Băiatul era mai greu decât se aștepta. Mușchi, mulți mușchi. Greutatea corpului inconștient.

Gâfâia din cauza efortului, în timp ce șuieratul dinspre inhalator îi zgâria urechile, ca un cuțit cu lama dințată. Începu să gâfâie și mai tare, dinadins, ca să acopere zgomotul.

Ajunse în pădure cu brațele amorțite și cu spatele learcă de transpirație. Îl culcă pe băiat în locul cel mai adânc, apoi se întinse lângă el. Închise valva care elibera halotanul și îndepărtă muștiucul. Se făcu liniște. Pieptul băiatului se umflă și se dezumflă. În maxim opt minute ar fi trebuit să se trezească. Dar nu și de data asta.

Stând culcat lângă puști, Hakan îi cercetă fața, apoi o mângâie cu degetul arătător. Se apropie mai mult, luă în brațe corpul flasc și se lipi de el. Îl sărută tandru pe obraz, îi șopti „iartă-mă” și se ridică.

Aproape că-i dădură lacrimile când se uită la corpul lipsit de apărare. Ar mai fi avut timp să se răzgândească.

Lumi paralele. Un gând consolator.

De fapt, exista o lume paralelă în care el nu făcea ce trebuia să facă acum. O lume în care acum se ridica și pleca de acolo, lăsându-l pe băiat să se trezească și să se întrebe ce s-a întâmplat.

Dar nu și-n lumea asta. În lumea asta se ducea la geanta lui și o deschidea. Trebuia să se grăbească. Își trase repede pelerina de ploaie peste haine și-și scoase instrumentele. Cuțitul, o sfoară, o pâlnie mare și un bidon de plastic de cinci litri.

Puse totul jos lângă băiat și aruncă o ultimă privire asupra corpului tânăr. Apoi luă sfoara și se apucă de treabă.

*

Băgă cuțitul în el. Încă o dată. Și încă o dată. După prima lovitură, Jonny își dădu seama că de data asta n-o să mai fie ca înainte. Cu sângele și roind dintr-o rană adâncă de pe obraz, încercă să fugă, dar Ucigașul se mișcă mai rapid. Îi tăie tendoanele în doi timpi și trei mișcări, și Jonny se prăbuși la pământ și-l imploră să-l cruțe, zvârcolindu-se pe mușchiul umed.

Dar Ucigașul nu se lăsă impresionat. Jonny începu să... guițe ca un porc în clipa în care Ucigașul se aruncă peste el. Pământul îi absorbi sângele.

O lovitură pentru chestia de la toaletă. Una pentru că m-ai păcălit și m-ai făcut să joc poker cu pedepse. Și o să-ți tai și buzele pentru toate căcaturile pe care mi le-ai spus.

Jonny sângera puternic și nu mai putea să spună sau să facă nimic rău. Murise de mult. Oskar termină ca la carte, împungându-i ochii ieșiți din

orbite, *țâc, țâc*, apoi se ridică și-și admiră capodopera.

Bucăți mari de scoarță începură să zboare din copacul doborât și pe jumătate putrezit, care-l întruchipa pe Jonny, și trunchiul era plin de tăieturi. În jurul copacului sănătos, care-l reprezentase pe Jonny stând în picioare, era plin de așchii.

Mâna dreaptă, cea în care ținuse cuțitul, sângera. Aproape de încheietură se vedea o rană mică; probabil că lama alunecase când a înțepat trunchiul. Nu era un cuțit bun pentru un ucigaș. Își linse mâna, încercând să curețe rana. Era sângele lui Jonny pe limba lui.

Șterse ultimele urme de sânge cu teaca făcută din hârtie de ziar, ascunse cuțitul în teacă și porni spre casă.

Pădurea care acum câțiva ani i se părea amenințătoare, un ascunziș pentru dușmani, era acum casa și adăpostul său. Copacii se fereau din calea lui, plini de respect, când trecu pe lângă ei. Nu se mai temea de ziua de mâine, indiferent de ce avea să-i aducă. La noapte o să doarmă bine.

Odată ajuns în curte, se așeză un pic pe marginea nisiparului, ca să se liniștească, înainte să urce. Mâine, avea să facă rost de un cuțit mai bun, unul din ăla cu dispozitiv de protecție sau cum dracu' se numea... cu gardă, ca să nu se mai taie. Pentru că, de-acum încolo, o să facă asta de mai multe ori.

Da, era un joc super.

Joi, 22 octombrie

Mama avea lacrimi în ochi când îl apucă pe Oskar de mână și i-o strânse tare, ~~deasupra mesei din bucătărie~~ ~~nu mai are ce căuta în pădure~~, ai înțeles?

Un băiat de vârsta lui Oskar fusese omorât în Vallingby, ieri. Toate ziarele de seară au tipărit știrea și mama era complet distrusă când ajunse acasă.

— Puteai fi... nici nu vreau să mă gândesc.

— Dar ziceai că s-a întâmplat în Vallingby.

— Și vrei să spui că unul care omoară copii se sfiește să ia metroul două stații? Sau să meargă pe jos? Să vină aici, în Blackeberg și să facă înc-o dată ce-a făcut? Tu te mai plimbi prin pădure?

— Nu.

— N-ai voie să ieși din curte cât timp... Cât timp e în libertate.

— Și să nu mă duc nici la școală, sau cum?

— Ba da, la școală te duci, cum să nu. Dar, după ore, vii direct acasă și nu pleci din curte cât nu sunt acasă.

— Și după aia?

Privirea mamei, care până acum era doar îngrijorată, se întunecă.

— Tu chiar *vrei* s-o pățești? Spune! Vrei să te duci în pădure și să mă lași să te aștept aici și să mi smulg părul în timp ce tu zaci pe undeva... ciopârțit de vreun psihopat?

Îi dădură lacrimile. Oskar își puse mâna pe mâna ei.

— N-o *să mă duc* în pădure. Promit.

Mama îl mângâie pe obraji.

— Puiuțul meu. Numai pe tine te am, știi doar. O să mor, dacă ți se întâmplă ceva.

— Îhâm. Cum s-a întâmplat?

— Ce anume?

— Chestia aia. Crima.

— De unde să știu? L-a înjunghiat un nebun cu cuțitul. A murit. Pentru părinții lui... s-a terminat.

— Nu scrie în ziar?

— N-am fost în stare să-l citesc.

Oskar luă *Expressen* și începu să citească. Patru pagini, toate dedicate

crimei.

— Să nu citești porcăria aia.

— Nu, doar mă uitam. Pot să-l iau?

— Să nu citești despre aia. Nu-ți face bine, cu toate romanele alea de groază pe care le citești.

— Mă duc să văd dacă-i ceva la televizor.

Oskar se ridică să se ducă în camera lui, cu ziarul. Mama îl îmbrățișă stângaci și își lipi pomeții umezi de obrajii lui.

— Puiuțul meu mic. Știi că-mi fac griji, nu-i așa? Dacă ți se întâmplă ceva...

— Știu, mamă. Știu. O să am mare grijă.

Oskar o îmbrățișă în fugă, se strecură pe sub brațele ei și se duse în camera lui, în timp ce-și șterse obrajii umezi.

Chestia asta era tare de tot.

Din câte înțelesese, tipul l-a omorât pe puști chiar când el se juca în pădure de-a criminalul. Păcat că nu l-a omorât pe Jonny Forsberg. Pe băiatul ăla din Vallingby nu-l cunoștea.

În Vallingby era ca la înmormântare. Văzuse afișele din fața chioșcurilor de ziare, înainte să ajungă acolo, și poate că-și închipuise doar, dar oamenii din piața principală vorbeau și mergeau parcă mai încet decât de obicei.

Șutise un cuțit de vânătoare, superfrumos, din magazinul de articole de menaj, care costa trei sute de coroane. Avea deja discursul pregătit, în cazul în care l-ar li prins.

— Iartă-mă, nenea. Mi-a fost așa de frică de ucigaș.

Ar fi putut să stoarcă și câteva lacrimi, probabil, dacă ar fi fost necesar.

L-ar fi lăsat în pace, mai mult ca sigur. Sută la mie. Dar nu l-au prins și acum cuțitul se afla între paginile albumului cu poze decupate.

Trebuia să se gândească.

Era cumva posibil ca jocul lui să fi avut de-a face cu crima? Nu prea credea, dar nu reușea să-și alunge gândul. Ista. Cărțile pe care le citise gemeau de ciudățenii de genul ăsta. Un gând formulat într-un loc făcea să se întâmple ceva într-altul.

Telechinezie. Voodoo.

Dar unde exact și, mai ales, *cum* s-a petrecut crima? Dacă era vorba despre mai multe lovituri cu cuțitul pe un corp întins pe jos, ar fi fost cazul să se ia în serios. Poate chiar avea superputeri, cine știe? O putere cu care trebuia să se obișnuiască și pe care trebuia să învețe s-o *stăpânească* perfect.

Sau poate că... poate COPACUL... e liantul, transmitătorul.

Copacul putrezit pe care l-a omorât cu cuțitul. Poate că era un copac special care... răspândea ceea ce-i făcea.

Detalii.

Oskar citi mai multe articole despre crimă. Polițistul care fusese la ei în vizită și le vorbise despre droguri se vedea într-una dintre fotografiile. Dar nu putea să dea declarații. Specialiștii de la SKL¹¹ au intervenit pentru a da un ajutor în protejarea și examinarea indiciilor. Deocamdată n-aveai ce să faci, decât să stai și să aștepti. Poză cu copilul omorât, luat din albumul clasei. Oskar nu-l mai văzuse niciodată. Părea genul Jonny sau Micke. Poate că exista un Oskar și la școala din Vallingby, care acum răsufla ușurat.

Puștiul se ducea la antrenament, la handbal, dar n-a mai ajuns niciodată la sala de sport din Vallingby. Antrenamentul începea la cinci jumate. Puștiul plecase de acasă pe la cinci, probabil. Cam atunci s-a întâmplat, între cinci și cinci jumate. Pe Oskar îl apucă amețeala. Era exact cum și-a închipuit. A fost ucis în pădure.

Să fi fost chiar așa? Să fi fost EU cel care...

O fată de șaisprezece ani găsisese cadavrul băiatului pe la opt seara și sunase imediat la poliția din Vallingby. Conform ziarului, fata era în „stare de șoc și traumatizată” și primise îngrijiri medicale. Despre starea în care fusese găsit cadavrul, nimic. Dar chestia asta cu „starea de șoc” și „traumatizată” îi dădea de înțeles că băiatul fusese mutilat într-un fel sau altul. Altfel ar fi scris doar „în stare de șoc”.

Și, de fapt, ce căuta tipa aia în pădure, pe întuneric? Probabil că nu conta. Aduna conuri de brad, naiba știe.

Dar de ce nu scria nimic despre *felul* în care fusese omorât băiatul? Singurul lucru demn de atenție era o poză de la locul crimei. Banda de nailon a poliției, în culorile unei acadele, întinsă deasupra unui șanț dintr-o vale din pădure, cu un copac mare în mijloc.

Mâine sau poimâine o să apară poza următoare cu același loc plin de lumânări aprinse și pancarte cu „DE CE?” și „NE LIPSEȘTI”. Oskar cunoștea tot ritualul; avea o grămadă de poze cu cazuri asemănătoare în albumul lui.

Era o simplă coincidență, mai mult ca sigur. Și dacă *totuși*..

Oskar trase cu urechea. Mama spăla vasele. Se întinse pe burtă și scoase cuțitul de vânătoare. Acesta avea un mâner ergonomic și cântărea, probabil, cel puțin de trei ori mai mult decât cuțitul de bucătărie de ieri.

Se ridică și se postă în mijlocul camerei, ținând cuțitul în mână. Era frumos, te făcea să te simți puternic.

Dinspre bucătărie se auzi clinchetul farfuriilor. Oskar săgetă de câteva ori aerul cu cuțitul. Ucigașul. După ce o să învețe să-și folosească puterile, o

¹¹ Statens Kriminallaboratorium, laborator criminalistic național.

să se ocupe el de Jonny, Micke și Tomas, o dată pentru totdeauna. Se pregăti să atace din nou, dar se răzgândi. Cineva putea să-l vadă din curtea blocului. Afară era întuneric și la el era lumina aprinsă. Aruncă o privire înspre curte, dar nu zări decât propria imagine reflectată în geam.

Ucigașul.

Puse cuțitul la loc, în ascunzătoare. Era un joc bun ăsta. Chestiile astea nu se întâmplau în viața de zi cu zi. Dar trebuia să afle și cel mai mic detaliu. Trebuia să afle *acum*.

*

Tommy stătea și răsfoia o revistă cu motociclete, dând din cap și mormăind. Din când în când ridica revista și le arăta câte o poză interesantă lui Lasse și Robban, care stăteau pe canapea, făcând comentariile de rigoare referitoare la capacitatea cilindrică sau viteza maximă a vehiculului cu pricina. Becul gol care atârna din tavan se reflecta în hârtia lucioasă și arunca reflexe slabe peste pereții din ciment și plăcile de lemn.

Îi lăsă să aștepte povestea cu sufletul la gură.

Mama lui Tommy era împreună cu Staffan, care lucra la poliția din Vallingby. Tommy nu-l prea avea la suflet pe Staffan, ba chiar deloc. Era genul atotștiutor, lingușitor. Și, pe deasupra, mai era și religios. Dar Tommy afla tot felul de lucruri prin maică-sa, lucruri pe care Staffan n-ar fi trebuit să le povestească maică-sii și nici maică-sa lui Tommy, dar...

Așa aflate, spre exemplu, despre stadiul anchetei referitoare la spargerea magazinului de echipamente audio din Islandstorget. Spargere pe care a comis-o chiar el, împreună cu Lasse și Robban.

Și niciun indiciu referitor la făptași. Maică-sa s-a exprimat fix așa: „Și niciun indiciu referitor la făptași”. Cuvintele lui Staffan. Nu avea nici măcar semnalmentele mașinii.

Tommy și Robban aveau șaisprezece ani și erau în clasa a zecea. Lasse avea nouăsprezece și nu era tocmai sănătos la cap. Lucra la LM Eriksson în Ulvsunda, sorta mașini vechi. Important era că avea permis de conducere. Și un Saab-74, al cărui număr de înmatriculare l-au schimbat cu un marker înainte de spargere. Fără rost, se pare, pentru că nimeni nu văzuse mașina, oricum.

Prada au ascuns-o într-un șopron nefolosit de la subsol, locul în care și făceau veacul de obicei. Au spart lanțul de la ușă cu un clește și l-au înlocuit cu un zăvor nou. Acum nu prea știau cum o să scape de tot echipamentul ăla. Spargerea în sine fusese punctul culminant. Lasse vânduse un casetofon unui coleg de serviciu pentru două sute, dar cam asta a fost.

În afară de asta, s-au gândit c-ar fi mai bine să stea cu capul la cutie pentru moment. Și, mai ales, să nu-l lase pe Lasse să se ocupe de vânzări.

Asta pentru că lui Lasse... *îi cam flă o lampă*, vorba maică-sii. Dar, de la spargere, trecuseră între timp două săptămâni și-n plus poliția era ocupată cu chestii mai grave acum.

Tommy răsfoi revista și zâmbi ca pentru sine. Da, da. Mult mai grave. Robban îi trase câteva palme peste picior.

— Haide, băi, ce faci? Zi, cum a fost?

Tommy întoarse revista spre el.

— Kawasaki. Trei sute de metri cubi. Motor cu injecție directă și...

— Hai că ești culmea. Zi, cum a fost?

— Ce... aaa, chestia cu criminalul?

— Da!

Tommy își mușcă buza gânditor.

— Cum era, frate... deci... da...

Lasse se aplecă pe canapea cât era el de lung și se îndoi ca un briceag.

— Băăă! Zici odată sau nu?

Tommy lăsă revista din mână și îi aruncă lui Lasse o privire pătrunzătoare.

— Ești sigur că vrei să auzi? E destul de înspăimântător, să știi.

— Ete, na!

Lasse încercă să-și facă curaj, dar Tommy observase tremurul neliniștit din ochii lui. Ajungea să te strâmbi mai urât sau să îți îngroși vocea și să nu-l asculți când te ruga să termini, că Lasse se speria de moarte. Odată, Tommy și Robban s-au machiat ca niște zombi, cu rujul și dermatograful mamei lui Tommy, au deșurubat becul și l-au pândit pe Lasse. Povestea s-a terminat destul de prost pentru că Lasse s-a căcat pe el, Robban s-a ales cu o vânătaie sub ochi, cam în același loc în care se machiase cu dermatograf albastru. După care, s-au gândit de două ori înainte de a-l mai speria pe Lasse.

Acum Lasse se fâțâia pe canapea și-și puse brațele în cruce peste piept, semn că era gata să se ia la bătaie, dacă era luat de prost din nou.

— Ăăă, da, păi... nu po' să zici c-a fost o crimă-crimă, cum ar veni. Puștiul atârna... într-un copac când l-au găsit.

— Cum adică... L-a spânzurat nebunu'? întrebă Robban.

— Da, l-a spânzurat. Dar nu de gât. De picioare. Era cu capul în jos, cu alte cuvinte. Și atârna din copacul ăla.

— Ei, dar din atâta nu se moare.

Tommy îi aruncă o privire lui Robban, de parcă ar fi vrut să-i spună că da, era și asta un punct de vedere, după care continuă:

— Nu. Nu se moare. Dar tipul îi tăiase și gâtul. Și de la asta se moare *sigur*. Avea gâtul tăiat, de jur împrejur. Ca și când ai tăia... un pepene.

Își trecu degetul peste gât ca să le arate traiectoria cuțitului.

Lasse duse mâna la gât instinctiv, ca și când ar fi vrut să-l protejeze, apoi dădu încet din cap.

— Dar de ce l-a agățat așa?

— Păi, tu ce crezi?

— Nu știu.

Tommy își ciupi buza inferioară cu o mină gânditoare.

— Dar vreți să auziți ceva și mai ciudat? Știți că dacă cineva îi taie gâtul cuiva, ăla moare sigur. Și îi curge și sânge, o grămadă. Sau cum?

Lasse și Robban dădură din cap. Tommy încercă să prelungească momentul acela în care amândoi se uitau la el cu sufletul la gură, înainte de a lansa bomba.

— Dar pe jos... în locul ăla de sub el, peste care atârna. N-au găsit aproape niciun strop de sânge. Ceea ce înseamnă c-ar fi trebuit să pompeze câțiva litri din el. Cât a stat acolo, atârnat.

În camera de la subsol se făcu liniște. Lasse și Robban se uitară în gol, apoi Robban se îndreptă și zise:

— Stați că știu. L-a omorât altundeva și abia după aia l-a agățat acolo.

— Îmm... Dar atunci de ce l-a agățat cu capul în jos? Tocmai, c-ar fi trebuit să *scap* de cadavru cât mai repede, în mod normal.

— O fi vreunu'... dus cu capu'.

— Poate. Dar eu vă zic altceva. Vă amintiți cum arată carcacele alea agățate în cârlige la măcelărie? Carcacele alea de porci? Măcelarul trebuie să scurgă tot sângele, înainte să porționeze carcacele. Așa că le agață cu capul în jos, în cârlig. Și face o creștătură undeva pe la gât.

— Vrei să zici că... ce, că tipul... ucigașul, adică... vrei să zici c-a vrut să-l facă bucăți?

— Cuu?

Lasse se uită confuz, ba la Robban, ba la Tommy, ca să vadă dacă -și bat joc de el. Păreau serioși, așa că Lasse îi întrebă:

— Pe bune? Așa fac cu porcii?

— Da' ce credeai?

— Păi... că-i taie c-o mașină sau ceva de genu'.

— Și asta sună mai bine, după părerea ta?

— Nu, dar... și ce, sunt *vii... când îi* agață acolo?

— Da. Sunt *vii*. Și se zbat. Și guiță.

Tommy imită un porc care guiță și Lasse se îngropă în canapea cu privirea ațintită asupra genunchilor. Robban se ridică, făcu doi, trei pași și se așeză din nou.

— Dar nu are sens nicicum. Dacă ucigașul a vrut săl măcelărească, ar fi

trebuie să existe și urme de sânge, sau nu?

— *Tu* ziceai că a vrut să-l ciopârțească, nu eu. Nu cred că asta a vrut.

— Așa. Și atunci, ce crezi?

— Eu cred că sângele îi trebuia lui, nu altceva. De asta l-a omorât. Ca să-
i ia sângele. Ceea ce a și făcut, până la urmă.

Robban dădu încet din cap și începu să-și zgândăre o rană din colțul gurii.

— Dar de ce? Ca să-l bea, sau ce?

— Da. De exemplu.

Tommy și Robban se adânciră în gânduri, încercând să-și imagineze crima și ce s-a mai întâmplat după aceea. După un timp, Lasse înălță capul și le aruncă o privire întrebătoare. Avea lacrimi în ochi.

— Și porcii ăia... mor *repede*?

Tommy îl privi în ochi cu o expresie serioasă.

— Nu, deloc.

*

— Mă duc puțin pe-afară.

— Nu te...

— Mă duc doar în curte.

— *Nicăieri* altundeva, ai înțeles?

— Da, da.

— Te strig când...

— Nu. O să urc eu. Am ceasul la mine. Să *nu* mă strigi.

Oskar își trase căciula pe cap și-și puse geaca. Cu un picior în bocanc, se opri. Se întoarse în cameră pășind încet, scoase cuțitul din locul secret și-l ascunse în geacă. Se legă la șireturi. Vocea mamei se auzi din camera de zi.

— Vezi că-i frig afară.

— Mi-am pus căciula.

— Pe cap?

— Nu, în picioare.

— Nu te ține de glume că știi ce...

— Ne vedem mai târziu.

— ... pățești la urechi.

Oskar ieși și se uită la ceas. Șapte și un sfert. Mai erau patruzeci și cinci de minute până să înceapă emisiunea aia la televizor. Probabil că Tommy și ceilalți erau deja în șopron, dar acolo chiar că nu îndrăznea să se ducă. Tommy era de treabă, dar tipii ăia... Și dacă mai și fumau, le veneau idei destul de ciudate.

Se duse la terenul de joacă aflat în mijlocul curții. Mai erau doi copaci noduroși care serveau uneori drept poartă la meciurile de fotbal, o căsuță de

lemn cu un tobogan și un nisipar cu un leagăn cu trei anvelope atârdate în lanțuri. Oskar se așează pe una dintre ele și începu să se legene încet.

Îi plăcea locul acela seara. În jurul lui, sute de pătrate mari, iluminate, și el stând singur pe întuneric. În siguranță, și totuși, singur. Scoase cuțitul din teacă. Lama era atât de lucioasă, încât geamurile iluminate se oglindeau în ea. Și luna.

O lună sângerie...

Oskar se ridică din leagăn și se furișă lângă unul din cei doi copaci.

— La ce te uiți, idiotule? Vrei să mori? Îi spuse.

Copacul nu-i răspunse și Oskar îl străpunse ușor cu cuțitul. Nu voia să strice lama lucioasă.

— Asta pățești. Dacă te holbezi la mine.

Răsuci cuțitul până când o așchie mică se desprinse din trunchi. O bucată de carne. Oskar șopti:

— Și acum guiță ca un porc.

Se opri. I se păru că auzise un sunet. Ținând cuțitul lipit de șold, aruncă o privire în jurul lui. Ridică puțin cuțitul, se uită îndeaproape la el. Vârful era la fel de strălucitor ca înainte. Folosi lama pe post de oglindă și o întoarse într-un unghi care-i permitea să vadă toboganul. Văzu pe cineva. Cineva care acum câteva minute nu era acolo. O siluetă cu conturul șters reflectată de oțelul lucios. Oskar lăsă cuțitul jos și se întoarse spre căsuța cu tobogan. Da, nu se înșelase. Dar nu era criminalul din Vallingby. Era doar un copil.

Era suficientă lumină cât să-și dea seama că n-o mai văzuse niciodată pe fata aceea. Oskar făcu un pas către tobogan. Fata nu se mișcă din loc. Doar stătea acolo sus și se uita la el.

Mai făcu un pas și brusc i se făcu frică. Frică de ce? Frică să nu i se întâmple ceva rău. Strânse și mai tare cuțitul, gata să-l bage în ea dacă se întâmpla ceva neprevăzut. Dar asta nu era o situație din *aia*. Pentru moment, însă... așa i se păruse. Ciudat că *ea* nu părea speriată.

Se opri, strecură cuțitul în teacă și îl vârî sub geacă.

— Salut.

Fata nu-i răspunse. Oskar se apropiase atât de mult, încât reușea să distingă părul negru, fața slabă și ochii mari. Se uita la el cu o privire curioasă, calmă. Mâinile ei albe se odihneau pe cadrul toboganului.

— Salut, am zis.

— Te-am auzit.

— Și atunci de ce nu răspunzi?

Fata ridică din umeri. Vocea ei nu era chiar atât de luminoasă cât s-ar fi așteptat. De fapt, după voce, părea cam de vârsta lui.

Și arăta destul de straniu. Păr negru, până la umeri. Față rotundă, nas mic. Ca o păpușă dintr-aia pe care o puteai decupa din paginile pentru copii, din *Hemmet's Journal*. Super... drăguță. Dar mai era ceva. Nu avea nici căciulă, nici geacă. Doar un tricou subțire, roz, deși era foarte frig.

— Ce faci?

Oskar se înroși, dar spera că asta nu se vedea pe întuneric.

— Mă antrenez.

— Pentru ce?

— În caz că o să mă-ntâlnesc cu ucigașul.

— Care ucigaș?

— Ăla din Vallingby. Care l-a înjunghiat pe puștiul ăla.

Fata oftă și se uită la lună. Apoi se aplecă înainte.

— Ți-e frică?

— Nu, dar cu ucigașul ăsta care... e mai bine... e mai bine să te aperi. Stai aici?

— Da.

— Unde?

— Acolo.

Fata îi arătă intrarea de la scara următoare,

— Lângă tine.

— De unde știi unde stau eu?

— Te-am văzut prin geam mai înainte.

Lui Oskar îi ardeau obrazii. În timp ce se gândea la o replică potrivită, fetița sări de pe tobogan și ateriză în fața lui. De la o înălțime de peste doi metri.

Probabil că face gimnastică, sau așa ceva.

Era aproape la fel de înaltă ca el, dar mult mai slabă. Tricoul roz se lipea pe trunchiul ei, costeliv și plat. Avea ochi negri și excesiv de mari, în comparație cu fața mică și trasă. Ridică o mână în aer în fața lui, ca și când ar fi încercat să țină deoparte ceva care se apropia de ei. Avea degete lungi și subțiri, ca niște bețe.

— Nu pot să fiu prietenă cu tine. Ca să știi.

Oskar își încrucișă brațele pe piept. Simți conturul mânerului cuțitului prin geacă, sub o mână.

— De ce?

Fata schiță un zâmbet strâmb.

— Trebuie să am un *motiv*? O zic doar ca să știi.

— Aha, bine.

Fata se întoarce și plecă de lângă el. O luă spre scara blocului. În timp ce se îndepărta de Oskar, acesta îi spuse:

— Da' ce, crezi că *vreau* să mă împrietenesc cu tine? Ești proastă la cap. Fata se opri. Preț de o clipă, nu spuse nimic. Apoi se întoarse, se duse la Oskar și se opri în fața lui. Își împleți degetele și își lăsă brațele să atârne.

— Ce-ai zis?

Oskar își strânse și mai tare brațele pe piept, apăsă mânerul cuțitului și coborî privirea în pământ.

— Că ești proastă... dacă vorbești așa, ca mai înainte.

— Serios?

— Da.

— Atunci îmi cer scuze. Dar asta e.

Nu se mișcau. Stăteau așa, la o jumătate de metru unul de celălalt. Oskar continuă să fixeze bucata de pământ de la picioare. Dintr-odată îl lovi un miros ciudat. Părea că vine dinspre ea.

Cu un an în urmă, Bobby, câinele lui, avusese o infecție la lăbuțe și, până la urmă, au trebuit să-l adoarmă, în ultima zi, Oskar nu s-a dus la școală, a stat culcat ore-n șir lângă câinele bolnav și și-a luat rămas-bun de la el. Bobby mirosea exact așa, ca fata asta. Oskar strâmbă din nas.

— Tu miroși așa de ciudat?

— Probabil.

Oskar ridică privirea. Îi păru rău că îi spusese așa ceva. Părea atât de... fragilă în tricoul ăla subțire. Își desfăcu brațele și schiță un gest în direcția ei.

— Nu ți-e frig?

— Nu.

— Cum așa?

Fetița se încruntă, făcu o grimasă și, preț de o secundă, păru mult, mult mai bătrână decât era. Ca o babă care mai avea puțin și începea să plângă.

— Am uitat cum e să-ți fie frig.

Fata se întoarse repede și se îndreptă spre intrarea în bloc. Oskar rămase pe loc și se uită după ea. Când ajunse în fața ușii grele, Oskar se gândi c-o să aibă nevoie de ambele mâini ca s-o poată deschide. Dar nu se întâmplă deloc așa. Apucă mânerul doar cu o mână și ușa se lovi de opritorul din metal, apoi se trânti zgomotos în urma ei.

Oskar își vârî mâinile în buzunarele gecii și se simți trist. Se gândi la Bobby. La cum arăta în coșciugul cioplit de tată. La crucea pe care o făcuse la ora de traforaj și care se stricase atunci când încercaseră s-o bată cu ciocanul în pământul înghețat.

Ar trebui să facă una nouă.

Vineri, 23 octombrie

Hakan luase din nou metrourul și se îndrepta spre centru. În buzunarul pantalonilor avea zece bancnote de o mie, rulate și strânse cu un elastic. O bătaie ceva frumoasă cu el. O să salveze viața cuiva.

Zece mii de coroane erau mulți bani și, dacă te gândeai la sloganul celor de la Radda Barnen¹² cum că „O mie de coroane înseamnă mâncare pentru o familie întreagă timp de un an”, probabil că *zece* mii erau suficienți ca să salvezi o viață în Suedia?

Dar a cui? Și unde?

Coboar la Odenplan fără să știe de ce și o luă spre Stadsbiblioteket¹³. Pe vremea când stătea la Karlstad și preda suedeza la clasele VII-IX și avea casa lui, toți ziceau că biblioteca din Stockholm era... un loc bun. Toți cei din clasa lui.

Abia când zări clădirea mare, în formă de cerc, cunoscută din cărți și reviste, își dădu seama de ce coborâse la stația aia. Pentru că era un loc bun. Careva din clică, poate Gert, îi explicase procedura care se aplica atunci când căutai pe cineva dispus să facă sex pentru bani.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Nu mai plătise niciodată pentru sex.

La un moment dat, Gert, Torgny și Ove dăduseră peste un băiat pescuit de undeva din Vietnam de către o tipă, o amică de-a lui Ove. Băiatul avea în jur de doisprezece ani și știa ce se așteaptă din partea lui. Fusese și plătit bine în avans. Dar Hakan n-a fost în stare să facă nimic. A tras de Bacardiul ăla cu cola mult și bine și a admirat corpul gol al băiatului în timp ce se sucea și se întorcea în camera în care se adunaseră cu toții.

Dar mai mult de atât n-a putut să facă.

Toți își luaseră porția de felație, unul câte unul, dar, când venise rândul lui, se simțise mult prea prost. Nu s-a putut destinde deloc. Situația în sine i se părea dezgustătoare. Camera mirosea a corpuri excitate, a alcool și a mușchi. Pe obrazul băiatului strălucea o picătură de spermă de la Ove. Hakan îi împinse capul când se aplecă spre pântecul lui.

Ceilalți începuseră să facă mișto de el, apoi trecuseră la amenințări

¹² Salvați Copiii.

¹³ Biblioteca centrală a fiecărui oraș din Suedia; în cazul acesta, Biblioteca centrală din Stockholm.

directe. Fusese martor la cele întâmplate, acum trebuia să participe. L-au luat peste picior pentru scrupulele lui, dar nu asta era problema. Pur și simplu, i s-a părut urât totul. Camera aia din garsoniera închiriată pe termen scurt de Ake, cele patru fotolii desperecheate, puse acolo special în acest scop, șlagărele care se auzeau în fundal.

A plătit partea lui și nu s-a mai întâlnit niciodată cu ăia. Se mulțumea cu revistele, pozele și filmele lui. Îi ajungeau. În plus, probabil că avea și niște scrupule care-l făcuseră să se simtă scârbit de situația aia.

Și atunci, ce caut aici, la Stadsbiblioteket?

Putea să împrumute o carte dacă tot era acolo. Incendiul din urmă cu trei ani înghițise tot. Toată viața, toate cărțile lui. Da. O să împrumute *Bijuteriile reginei*, de Almqvist, înainte să facă o faptă bună.

Era liniște în bibliotecă la ora asta, înainte de masă. În general, bătrâni și studenți. Găsi repede cartea căutată și citi primele cuvinte: *Tintomara! Există două lucruri albe pe lumea asta – inocența și arsenicul* și puse cartea înapoi. Îi dăduse o senzație aiurea. Îi amintise de viața lui de dinainte.

Iubise cartea aceea, o folosise de multe ori la predat. Când citi cuvintele alea introductive, i se făcu dor să stea într-un fotoliu și să citească. Și fotoliul ăla trebuia să fie într-o casă, casa lui, plină de cărți, și el urma să lucreze din nou, și avea să facă și să dregă. Dar găsisse iubirea adevărată și ea era cea care făcea regulile. Fără fotolii, deci.

Își frecă mâinile de parcă ar fi vrut să șteargă urmele cărții și se duse într-o sală alăturată.

O masă lungă, cu oameni care citeau. Și cuvinte, cuvinte, peste tot, numai cuvinte. În fundul sălii se vedea un puști în geacă de piele, care se legăna pe scaun în timp ce răsfoia distrat un album cu poze. Hakan se apropie de el și începu să studieze raftul cu cărți de geologie, aruncându-i câte-o privire pe furiș. Până la urmă, băiatul ridică privirea și se uită în ochii lui cu sprâncenele ridicate, ca și când l-ar fi întrebat:

Vrei?

Nu, nu voia, evident. Băiatul părea să aibă în jur de cincisprezece ani, cu o față comună, tipic est-europeană, cu coșuri și ochi înfundați în orbite. Hakan ridică din umeri și ieși din sală.

Băiatul îl ajunse din urmă în fața intrării principale și făcu un gest spre el cu degetul mare: „Got a light?” Hakan scutură din cap: „Don’t smoke”.

— OK.

Băiatul scoase o brichetă de plastic, aprinse o țigară și se uită la el prin fum cu ochii strânși.

— What you like?

— No, I...

— Young? You like young?

Se îndepărtă de băiat și de intrarea principală. Putea să treacă cineva pe acolo oricând și să-i audă. Trebuia să se gândească bine. Nu se aștepta să-i meargă atât de ușor. Practic, se dusesse acolo mai mult în glumă ca să verifice dacă ceea ce spunea Gert era adevărat. Băiatul îl urmă și se postă lângă el, aproape de zidul de piatră.

— How? Eight, nine? It's difficult, but...

— NO!

Să fi arătat chiar așa de pervers? Un gând ridicol, n-avea niciun sens. Nici Ove, nici Torgny nu arătau... a oameni anormali. Toți aveau o înfățișare comună. Oameni obișnuiți cu slujbe obișnuite. Doar Gert, care trăia pe picior mare datorită unei moșteniri babane de pe urma tatălui său și care -și putea permite orice, începuse să arate din ce în ce mai dezgustător, după atâtea călătorii în străinătate. Buzele îi atârnavă ca două bucăți de carne flască, ochii îi păreau tot timpul încețoșați.

În clipa în care Hakan ridică tonul, băiatul amuți și îl măsură din cap până-n picioare cu ochii mijiți. Trase din țigară și aruncă mucul pe jos, îl stinse cu tocul pantofului și ridică din umeri.

— What?

— No, I just...

Băiatul mai făcu o jumătate de pas către el.

— *What?*

— I... maybe... twelve.

— Twelve? You like twelve?

— I... yes.

— Boy.

— Yes.

— Okey. You wait. Number two.

— Excuse me?

— Number two. Toilet.

— Oh. Yes.

— Ten minutes.

Băiatul trase fermoarul gecii de piele și dispăru pe scări, în jos.

Doisprezece ani. Toaletă, numărul doi. Zece minute.

Treaba asta era cretină de-a dreptul. Dacă venea vreun polițist? Probabil că știau ce se întâmplă pe acolo după atâția ani. Și-atunci s-a zis cu el. Dacă făceau legătura cu slujba pe care a avut-o acum câțiva ani, era terminat. Nu putea să facă chestia asta.

Du-te la toaletă și vezi care-i faza. Atât, nimic mai mult.

La toalete nu era nimeni. Un pisoar și trei cabine. Numărul doi era, cel

mai probabil, ușa din mijloc. Strecură o monedă în fanta de lângă lacăt, deschise ușa și intră, apoi închise ușa și se așeză pe vasul de toaletă.

Pereții cabinei erau plini de mângăleli. Nu te așteptai la așa ceva într-o bibliotecă centrală. Câteva citate din cărți:

HARRY ME, MARRY ME, BURY ME, BITE ME

dar mai ales însemnări obscene și glume de genul:

*Mai bine de gât un șnur decât o pulă rece-n cur.
Stau și cuget în nămol,
bella vita-n curu' gol*

plus o grămadă de numere de telefon la care puteai să suni dacă aveai diverse nevoi. Unii dintre ei trecuseră și prefixul, semn că se luau destul de în serios. Nu făceau doar glume pe seama altora.

Deci, da, cam asta era. Verificase cum stă treaba. Acum putea să plece-n treaba lui. Cine știe ce idei îi mai veneau puștiului cu geaca de piele. Se ridică, se pișă în vas și se așeză înapoi. De ce s-a pișat? Nici măcar nu avea nevoie. De fapt, știa de ce.

În eventualitatea în care...

Cineva deschise ușa de la intrare. Hakan își ținu respirația. O parte din el spera să fie un polițist. Unul din ăla mare, mătăhălos, care *să spargă* ușa cu un șut și să-l bată bine cu bulanul înainte de a-l aresta.

Șoapte, pași moi și bătăi timide în ușă.

— Da?

Bătăi din nou. Înghiți saliva lipicioasă din gură și deschise.

Era un băiat în jur de unsprezece, doisprezece ani. Păr blond, față în formă de inimă. Buze subțiri și ochi mari, albaștri, inexpresivi. Geacă roșie, matlasată, un pic prea mare pentru el. În spatele lui se vedea băiatul mai mare, cu geaca de piele. Îi arată cinci degete.

— Five hundred.

Rosti „chundred” în loc de „hundred”. Hakan dădu din cap și puștiul îl împinse cu grijă pe celălalt în cabină, apoi închise ușa după el. Nu era cam mult cinci sute, totuși? Nu c-ar fi avut vreo importanță, dar...

Il privi pe băiatul pe care-l cumpărase. Închinase. Oare era pe droguri? Probabil. Avea privirea distrată, confuză, de parcă nu s-ar fi putut concentra. Stătea cu spatele lipit de ușă, la doar jumătate de metru de el. Era atât de scund, încât Hakan nu trebuia să ridice capul ca să-l privească în ochi.

— Hello.

Băiatul nu-i răspunse, dădu doar din cap, arătă spre pânțele lui și făcu un gest cu degetul: *Trage fermoarul.*

Hakan se supuse. Băiatul oftă și făcu un gest nou cu degetul: *Scoate-ți penisul.*

Obrajii i se înfierbântară când se supuse. Asta e. Nu se împotrivi. N-avea voință. Nu era el cel care făcea chestia asta. Penisul lui scurt era complet flasc și atingea capacul toaletei. Simți o furnicătură când testiculele atinseră suprafața rece.

Se uită la el pe furiș, încercând să-și imagineze alte trăsături, mai asemănătoare cu cele ale iubitei lui. Dar nu prea reușea. Iubita lui era frumoasă. Spre deosebire de băiatul ăsta care între timp se lăsase în genunchi și își apropia capul de ventrele lui.

Gura.

Ceva nu era în regulă cu gura băiatului. Îi puse mâna pe frunte înainte ca gura lui să-și fi atins destinația.

— Your mouth?

Băiatul scutură din cap și încercă să-i înlătore palma împingând-o cu fruntea, ca să-și poată continua treaba. Dar acum nu mai era în stare el. Auzise despre chestii din astea.

Ridică buza superioară a băiatului cu degetul mare. Nu avea niciun dinte. Cineva i-a extras sau i-a spart dinții ca să-l perfecționeze. Băiatul se ridică; geaca matlasată foșni când își încrucieșă brațele. Hakan își băgă penisul la loc, ridică fermoarul și fixă cu privirea gresia de pe jos.

Așa nu. Așa nu, niciodată.

În câmpul lui vizual apăruse ceva. O mână întinsă. Cinci degete. Cinci sute.

Scoase teancul de bancnote din buzunar și i-l întinse băiatului. Acesta desfăcu elasticul, trecu degetul peste marginile bancnotelor, puse elasticul la loc și se uită la cele zece mii de coroane.

— Why?

— Because... your mouth. Maybe you can... get new teeth.

Băiatul îi zâmbi cu adevărat. Poate nu era un surâs larg, dar își ridicase puțin colțurile gurii. Poate râdea de prostia lui. Părea că se gândește, apoi scoase o bancnotă de o mie din teanc și o strecură în buzunarul exterior. Restul, în buzunarul interior. Hakan dădu din cap.

Băiatul deschise ușa, dar ezită. Apoi se întoarse spre Hakan și-l mângâie pe obraz.

— Sank you.

Hakan îi apucă mâna și o lipi de obraz, închizând ochii. Dacă ar fi putut

cineva să...

— Forgive me.

— Yes.

Băiatul își retrase mâna. Hakan îi mai simți căldura și după ce ușa se închise după el. Rămase pe toaletă, holbându-se la mesajul mângălit de cineva pe tocul ușii.

NU CONTEAZĂ CINE EȘTI, EU TE IUBESC.

Și chiar sub asta, un altul scrisese:

VREI PULĂ?

Urma caldă de pe obraz dispăruse de mult și Hakan se îndreptă spre metrou. Cu ultimii bani, cumpără un ziar de scandal. Patru pagini fuseseră dedicate crimei. Induseseră și o poză, printre altele, cu locul din pădure unde comisese crima. Era plin de lumânări aprinse și de flori. Hakan privi poza fără să simtă cine știe ce.

Doamne, dacă ați ști. Îmi pare rău, dar dacă ați ști.

*

În drum spre școală, Oskar se opri sub cele două ferestre ale apartamentului în care stătea ea. Cea mai apropiată se afla la doar doi metri de geamul lui. Perdelele erau trase și ferestrele păreau două dreptunghiuri cenușii pe fundalul murdar al pereților din beton. Arăta înfricoșător. Probabil că erau o familie din asta... mai ciudată.

Niște drogați.

Oskar aruncă o privire în jur, apoi intră în casa scării și citi tabelul cu numele locatarilor. Cinci nume de familie, scrise frumos cu litere din plastic. Și un loc gol. Numele precedent, HELLBERG, stătuse acolo atât de mult, încât puteai să-l descifrezi încă pe tabla decolorată de soare. Dar niciun nume nou, de plastic. Nici măcar un bilețel.

Urcă cele două etaje alergând și se opri la ușa ei. Pe ușă, la fel. Pe fanta cutiei poștale¹⁴ nu se vedea niciun nume. Ca și când apartamentul ar fi fost nelocuit.

Poate a mințit? Poate nici nu stătea aici. Dar intrase în scara asta. Exact.

¹⁴ La apartamentele din Suedia, cutia poștală este montată direct pe ușa de la intrare sau lipsește cu totul și este înlocuită de o fantă cu capac. Corespondența ajunge, astfel, direct în hol.

Și ce, nu putea să intre fără să stea aici? Dacă a...

Ușa de jos se deschise.

Oskar se întoarse cu spatele la ușă și coborî treptele grăbit. Dă, Doamne, să nu fie ea. O să creadă că, cine știe... Dar nu, nu era ea.

Pe la jumătatea treptelor de la etajul doi, Oskar se întâlnește cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Un tip destul de scund și bine făcut, cu început de chelie și cu un zâmbet larg, aiurea.

Bărbatul îl observă pe Oskar și dădu din cap, rânjind în continuare ca un clown.

Ajuns jos, Oskar se opri și trase cu urechea. Auzi cheile zornăind și ușa care se deschise. Ușa ei. Bărbatul era, probabil, tatăl ei. Oskar nu mai văzuse niciodată unul drogat de vârsta lui, dar tipul arăta clar dus.

Nu-i de mirare că și ea e sonată.

Oskar se duse la terenul de joacă, se așeză pe marginea nisiparului și verifică dacă perdelele erau în continuare trase la geamul ei. Până și geamul de la baie părea acoperit cu ceva pe dinăuntru; sticla mată părea mai întunecată decât ferestrele de la celelalte băi.

Scoase Cubul Rubik din buzunarul gecii. Cubul scârțâi și pocni când începu să mute pătrățelele. Era doar o imitație. Originalul se mișca mai lin, dar costa de cinci ori mai mult și se găsea la un singur magazin de jucării din Vallingby, și ăla superpăzit.

Rezolvase deja două laturi de o culoare. Din cea de-a treia îi lipsea doar un pătrat mic. Pe care nu-l putea aduce acolo fără să distrugă laturile rezolvate. Păstrase un articol din *Expressen* în care erau descrise diferite metode de răsucire – așa a reușit să rezolve primele două laturi, dar, după aceea, s-a blocat.

Oskar se uită la cub și încercă să gândească soluția înainte de-a roti cubulețele. Dar nu-i trecea prin cap nimic. Creierul nu voia să colaboreze cu el. Lipi cubul de frunte de parcă ar fi vrut să pătrundă în cele mai adânci mistere ale sale. Dar nimic. Așeză cubul pe marginea nisiparului, la jumătate de metru de el, și-l privi.

Rotește-te. Rotește-te. Rotește-te.

Telechinezie. Așa se chema. Se făcuseră câteva cercetări în Statele Unite. Acolo existau oameni care se pricepeau la asta. ESP. Extra Sensory Perception. Oskar ar fi dat orice ca să aibă abilități de genul ăsta.

Și poate... chiar avea.

La școală n-a mai fost chiar atât de rău. Tomas Ahlstedt încercase să tragă scaunul de sub el în sala de mese, dar Oskar descoperise la timp. Asta a fost tot. Trebuia să se ducă în pădure și să înjunghie copacul ăla din nou. Să facă un experiment mai serios. Să nu se ambaleze așa ca ieri.

Să bage cuțitul în trunchi, încet și metodic, să îl facă praf, gândindu-se tot timpul la fața lui Tomas Ahlstedt. Doar că... mai era și chestia aia cu ucigașul. Ucigașul adevărat care-l pândea de undeva din întuneric.

Nu. Trebuia să aștepte până când îl prindeau. Pe de altă parte, dacă ăla era un criminal normal, experimentul lui nu făcea doi bani. Oskar se uită la cubul lui și-și imaginează o undă care pornea din ochiul lui și pătrundea prin cub.

Rotește-te. Rotește-te. Rotește-te.

Nu se întâmplă nimic. Oskar vârî cubul în buzunar, se ridică și își scutură nisipul de pe pantaloni. Se uită spre fereastra ei. Perdelele erau în continuare trase.

Intră în casa scării și urcă. Voia să mai lucreze la albumul lui, trebuia să decupeze și să lipească articolul despre crima din Vallingby. Probabil c-o să mai urmeze o grămadă, cu timpul. Mai ales dacă o să se întâmple din nou. În secret, Oskar își dorea să se mai întâmple. În Blackeberg ar fi fost cel mai bine.

Și asta, ca să-i viziteze din nou polițistul, ca profii să fie serioși și neliniștiți. Special pentru atmosfera aia care-i plăcea atât de mult.

*

- Niciodată, în ruptul capului. Orice ai spune.
- Hakan...
- Nu. Am spus nu, și nu rămâne.
- O să mor.
- Mori.
- Vorbești serios?
- Nu. Nu vorbesc serios. Dar poți s-o faci... și singură.
- Sunt prea slabă. Deocamdată.
- Nu ești deloc slabă.
- Sunt prea slabă pentru așa ceva.
- În cazul ăsta, chiar nu știu. Eu, unul, n-am de gând s-o mai fac. E mult prea... scârbos, așa că...
- Știu.
- Nu, nu știi. Pentru tine e altfel, e...
- *De unde* știi tu cum e pentru mine?
- Bine, nu știu. Dar măcar tu...
- Chiar crezi că... îmi face plăcere?
- Habar n-am. Îți face plăcere?
- Nu.
- Îhâm. Nu, zici. Mă rog, în orice caz... eu, *unul*, n-o mai fac. Poate ai avut pe alții care te-au ajutat... mai mult.

- Ai avut?
- Da.
- Aha.
- Hakan? Auzi...?
- Te iubesc.
- Da.
- Tu mă iubești? Cât de cât?
- O s-o mai faci dacă-ți spun că te iubesc?
- Nu.
- Vrei să zici c-ar trebui să te iubesc și dacă n-o faci?
- Tu mă iubești doar dacă te ajut să te menții în viață.
- Ai dreptate. Dar nu asta înseamnă să iubești pe cineva?
- Dacă aș crede că mă iubești și dacă *n-o* fac...
- Da?
- ... atunci poate c-aș face-o din nou.
- Te iubesc.
- Hai, lasă-mă.
- Hakan. Mai rezist câteva zile, dar după aia...
- Atunci, ia vezi, poate începi să mă iubești cu adevărat.

*

Vineri seara, restaurantul chinezesc. E opt fără un sfert și gașca s-a adunat deja. Lipsește doar Karlsson, rămas acasă ca să se uite la *Notknackam*⁵. De aia nu mai puteau ei. Cu tipul ăla nu prea făceai treabă, oricum. O să vină când o să se termine programul și-o să se laude cu câte melodii a mai ghicit el.

La masa de șase persoane, cea din colț, de lângă ușă, stau Lacke, Morgan, Larry și Jocke. Lacke și Jocke discută despre specii de pești care trăiesc și în apă sărată, și în apă dulce. Larry citește un ziar de scandal, iar Morgan stă și bate din picioare pe ritmul muzicii. De data asta au pus altceva, nu piesele alea obosite, chinezești, care se aud tot timpul din difuzoarele camuflate.

Pe masa din fața lor se află câteva sticle de bere, mai mult sau mai puțin pline. Pe peretele de deasupra barului atârnă portretele lor.

Proprietarul restaurantului fusese nevoit să fugă din China odată cu izbucnirea revoluției culturale, din cauza caricaturilor lui despre cei aflați la putere. Mai nou, își exercita talentul desenându-i pe clienții lui obișnuiți. Pe

¹⁵ Emisiune TV din 1981, reluată de mai multe ori, în care concurenții trebuiau să ghicească nume de melodii populare și șlagăre, cât mai repede.

pereți atârnavă douăsprezece caricaturi în tuș.

Toți băieții. Și Virginia. Portretele băieților sunt prim-planuri exagerate ale defectelor fizionomice care îi caracterizează.

Fața aspră, zbârcită a lui Larry și ochii imenși, care par să-i ocupe toată fața, îl fac să arate ca un elefant prietenos, dar hămesit.

Sprâncenele stufoase și dese ale lui Jocke au fost scoase în evidență în mod exagerat, fiind transformate într-un tufiș de trandafiri în care stă și cântă o pasăre – poate o privighetoare.

Din cauza stilului său, Morgan a împrumutat trăsăturile lui Elvis. Perciuni imenși și o expresie gen *Hunka-hunka-lăăăăv, baby* în ochi. Capul i se sprijină pe un corp minuscul care ține o chitară și imită postura lui Elvis pe scenă. Lui Morgan îi place portretul mai mult decât ar vrea să recunoască.

Lacke arată cel mai nefericit. În cazul lui, artistul a mărit ochii și i-a desenat astfel încât să pară că suferă foarte tare. Din gura lui Lacke atârnavă o țigară, iar fumul s-a adunat ca un nor de ploaie deasupra capului său.

Virginia e singura înfățișată din cap până-n picioare. E îmbrăcată în rochie de seară cu paiete și strălucește ca o stea de cinema, cu brațele întinse, înconjurată de o turmă de porci care se uită la ea cu ochi goi. Proprietarul restaurantului a mai făcut o copie la cererea Virginiei, una exact la fel, pe care s-o expună acasă.

Și-apoi, mai sunt ceilalți. Cei care nu fac parte din gașcă. Unii au încetat să mai vină. Alții au murit.

Charlie a căzut într-o seară pe scările din fața intrării în bloc. Tocmai se întorcea acasă de la restaurant și și-a spart capul de betonul marmorat. Castravete a făcut ciroză și a murit în urma hemoragiei interne. Într-o seară, cu vreo două săptămâni înainte să moară, și-a ridicat cămașa și le-a arătat o rețea de vinișoare roșii care porneau de la ombilicul lui. „Al dracu’ de scump, tatuajul ăsta”, le-a spus și, la scurt timp după aceea, a murit. În semn de omagiu, i-au pus portretul pe masa la care stătea de obicei și de unde se întindea din cinci în cinci minute ca să dea noroc cu ei.

Lui Karlsson nu i s-a făcut portretul.

Seara aceasta de vineri urmează să fie ultima pe care o s-o petreacă împreună. Mâine, unul dintre ei o să dispară pentru totdeauna. O să se transforme într-un portret, unul în plus, care o să atârne pe perete. O amintire, doar. Și nimic n-o să mai fie cum a fost.

Larry puse ziarul și ochelarii pe masă și luă o gură de bere.

— Mamă, frate! Oare ce-i în mintea unuia ca ăsta?

Le arată titlul din ziar conform căruia COPILUL ERA ÎN STARE DE ȘOC și poza cu școala din Vallingby și o fotografie mai mică a unui bărbat între

două vârste. Morgan aruncă o privire asupra ziarului și arată cu degetul:

— Cine-i ăla, criminalul?

— Nu, directorul școlii.

— Are mutră de criminal, părerea mea. Criminal cu acte-n regulă.

Jocke întinse mâna spre ziar.

— Ia să vadă...

Larry îi întinse ziarul și Jocke se uită la fotografii, ținându-l la o jumătate de metru de el.

— Eu zic c-arată ca un politician din ăla de la moderați.

Morgan dădu din cap.

— Păi, și nu-i tot aia? Eu ce-am zis?

Jocke ridică ziarul ca să-l vadă și Lacke.

— Ce părere ai?

Lacke se uită la poză cam fără chef.

— Hm, nu știu. Mi-a pierit tot cheful de când am citit.

Larry suflă peste ochelari și-i șterse cu colțul cămășii.

— Îl prind, sută-n sută. Cu așa ceva nu scapă el prea ușor.

Morgan bătă darabana pe masă cu degetele arătătoare, apoi se întinse după ziar.

— Ce-a făcut aseară Arsenalu'?

Larry și Morgan schimbă subiectul și începură să discute despre echipele de fotbal din Anglia care, după părerea lor, jucau din ce în ce mai prost în ultimul timp. Jocke și Lacke nu se implicară în discuție. Trăgeau de beri și fumau țigară după țigară, după care Jocke se întoarse la subiectul lor preferat, și anume cum o să dispară codul din Marea Baltică. Au continuat așa toată seara.

Karlsson nu-și făcu apariția; în schimb, pe la zece, intră un bărbat pe care nu-l mai văzuseră niciodată. Conversația se încinsese între timp, și niciunul nu-l băgă în seamă până când nu se așeză la o masă liberă, aflată în capătul celălalt al încăperii.

Jocke se întinse spre Larry.

— O fi din ăla?

Larry aruncă o privire discretă și scutură din cap.

— Habar n-am.

Cliantul cel nou primi un pahar mare de whisky, pe care-l dădu peste cap în doi timpi și trei mișcări, după care mai comandă unul. Morgan expiră zgomotos.

— Văd că bea, nu se-ncurcă.

Bărbatul nu părea conștient că lumea discuta despre el. Stătea doar la masă fără să zică nimic și se holba la mâinile lui. Arăta de parcă ar fi purtat

toate greutatea lumii pe umeri. Dădu peste cap și cel de-al doilea pahar și mai comandă unul.

Chelnerul se aplecă asupra lui și-i spuse ceva. Bărbatul se căută prin buzunare și scoase câteva bancnote. Chelnerul făcu un gest cu mâinile cum că nu *asta* voia să zică, dar, de fapt, ba da, *asta* voia, apoi s-a dus să aducă băutura comandată.

Nu era de mirare că se arătase suspicios. Tipul avea pe el niște gioarse pătate și șifonate, de parcă ar fi dormit îmbrăcat într-un loc murdar. Coroana de păr din jurul cheliei nu fusese tunsă de mult și-i atârna peste ochi. Nasul borcănat și roșu și gușa proeminentă dominau toată fața. În mijlocul ei se vedeau buzele pline, destul de mici, care se mișcau când și când, de parcă ar fi vorbit singur. Nu schiță niciun gest când chelnerul puse paharul de whisky pe masă, în fața lui.

Gașca reluă discuția de dinainte despre un subiect care părea să-i preocupe destul de mult, și anume, dacă Ulf Adelsohn¹⁶ avea să fie și mai rău decât Gosta Bohman. Doar Lacke se mai uita din când în când, pe furiș, la bărbatul singur. Puțin mai târziu, după ce tipul mai comandă un whisky, Lacke îi întrebă:

— N-ar trebui... să-l invităm la masa noastră?

Morgan aruncă o privire peste umăr spre bărbatul care se făcuse mic de tot în scaunul lui.

— Nee, de ce? Femeia l-a părăsit, pisica i-a murit și viața, în general, e o curvă. Asta o știm și noi, nu tre' să ne zică el.

— Poate face cinste.

— Asta-i altceva. Atunci poate să aibă și cancer, din partea mea, spuse Morgan ridicând din umeri. Pe mine nu mă deranjează.

Lacke se uită la Jocke și Larry. Cei doi îi făcură semn că era OK, așa că Lacke se ridică și se duse la masa bărbatului.

— Salutare.

Bărbatul înălță ochii și se uită la el. Avea privirea destul de tulbure. Paharul de pe masă era aproape gol. Lacke se sprijini de scaunul celălalt și se aplecă spre bărbat.

— Eu și prietenii mei ne întrebam dacă cumva nu vrei să stai... cu noi.

Bărbatul scutură din cap și schiță un gest confuz, de respingere.

— Nu, mulțumesc. Dar stai jos.

Lacke trase scaunul și se așeză. Bărbatul goli paharul și-i făcu semn

¹⁶ Purtătorul de cuvânt și președintele Partidului Moderat între 1981 și 1986, după Gosta Bohman.

chelnerului.

— Vrei să bei ceva? Fac eu cinste.

— În cazul ăsta... bine, beau ce bei și tu.

Lacke evită dinadins cuvântul „whisky” pentru că i se păru aiurea să-i ceară o băutură scumpă, dar bărbatul dădu din cap și când chelnerul se apropie de ei, ridică două degete și arată spre Lacke. Lacke se lăsă pe spate în scaun. Cât o fi trecut, Doamne, de când a băut ultima oară whisky într-un local? Să fi fost trei ani? Cel puțin.

Bărbatul nu dădea semne c-ar avea de gând să inițieze o discuție, așa că Lacke își dresе glasul și spuse:

— E frig, al dracu’.

— Da.

— Probabil c-o să ningă zilele astea.

— Îhâm.

Dar băutura sosi și asta însemna că nu trebuiau să discute timp de câteva minute. Lacke comandase și el o sută de whisky și simți privirile invidioase ale găștii. După câteva înghițituri mici, ridică paharul.

— Păi, atunci, noroc și mulțam’.

— Noroc.

— Stai prin zonă?

Bărbatul se uita în gol, părând că se gândește pentru prima oară în viață la răspunsul pe care l-ar fi putut da. Lacke nu pricepu dacă datul ăla din cap însemna ceva sau era doar un semn că tipul nu știa ce să zică și purta un fel de dialog intern.

Lacke mai luă o gură și își spuse că, dacă n-o să-i răspundă nici la întrebarea următoare, e clar că vrea să fie lăsat în pace. Și-atunci Lacke și-ar fi luat paharul, s-ar fi ridicat și s-ar fi dus înapoi la ceilalți. Se comportase suficient de politicos, având în vedere că i se făcuse cinste. Spera că tipul n-o să-i răspundă nici de data asta.

— Aha. Și, altfel, cu ce-ți ocupi timpul?

— Păi...

Bărbatul se încruntă, colțurile gurii i se întinseră spasmodic și formară un rânjet urât, apoi se relaxară.

— ... ajut pe cineva.

— Așaaa. Și cu ce?

Ochii încetoșați ai bărbatului se limpeziră și, preț de o clipă, tipul păru chiar normal. Privirile li se întâlneau. Lacke simți o pișcătură pe șira spinării, ca o mușcătură de furnică deasupra coccisului.

Bărbatul își șterse ochii și pescui câteva bancnote de o sută din buzunarul pantalonilor, le puse pe masă și se ridică.

— Îmi pare rău, dar trebuie să...

— OK. Mersi pentru whisky.

Lacke ridică paharul și-l întinse spre bărbatul care se îndrepta deja spre cuier, își dădu jos paltonul din cui și ieși cu mișcări împiedicate. Lacke rămase pe scaun, cu spatele la gașca lui, și se uită la teancul mic de bancnote. Cinci sutare. O sută de whisky costa șaiszeci de coroane, și tipul băuse cinci, hai, șase.

Lacke se uită pe furiș la chelner. Părea ocupat, lua banii de la un cuplu în vârstă, singurii care comandaseră ceva de mâncare. Ridicându-se de la masă, Lacke înșfăcă o bancnotă de o sută și o mototoli în palmă, își strecură mâna în buzunar și se întoarse la masa lor.

La jumătatea drumului își aduse aminte de ceva, se întoarse la masă și turnă băutura din paharul bărbatului în paharul lui și-l luă cu el.

Pe scurt, o seară reușită.

*

— Dar e *Notknackama* în seara asta!

— Păi, da, am zis că vin.

— Începe... peste treizeci de minute.

— Știu.

— Ce vrei să faci afară la ora asta?

— Ies și eu puțin.

— Mă rog, nu te *obligă* nimeni să te uiți la *Notknackama*. Pot să mă uit și singură. Dacă zici că ai treabă pe-afară.

— Da, dar... vin, ți-am zis.

— Bine, atunci. În cazul ăsta mai aștept puțin cu clătitele alea.

— Nu, nu, poți să... vin și eu un pic mai târziu.

Oskar se simțea prost. *Notknackama* era una dintre emisiunile lor preferate. Mama făcuse clătite umplute cu creveți ca să aibă ce mânca în fața televizorului. Știa că o dezamăgise prin faptul că voia să iasă chiar acum, în loc să stea și să... aștepte cu sufletul la gură, împreună cu ea.

Dar de când s-a lăsat întunericul, Oskar a stat și s-a uitat pe fereastră, și tocmai ce-o văzuse pe fata de ieri ieșind din bloc și ducându-se spre terenul de joacă. S-a retras imediat, bineînțeles. Doar n-avea să-i lase impresia că...

Tocmai de aceea, așteptă cinci minute înainte de a se îmbrăca. Căciula și-o lăasă acasă.

N-o văzu imediat pe terenul de joacă, probabil că se ghemuise în căsuța cu tobogan, ca și ieri. Perdelele de la fereastra ei erau tot trase, dar de data asta lumina era aprinsă. Doar geamul de la baie rămăsese un pătrat negru.

Oskar se așeză pe marginea nisiparului și așteptă. I se părea că așteaptă un animal care urma să iasă din vizuina lui. N-avea de gând să stea prea

mult. Dacă fata nu apărea în scurt timp, avea să intre ca și când nu l-ar fi interesat.

Scoase Cubul Rubik și începu să-l rotească din lipsă de ocupație. Se săturase să tot ocolească colțul ăla ca să nu strice restul, așa că amestecă toate culorile și o luă de la capăt.

Pocnetele se amplificau în aerul rece, ai fi zis că vin de la o mașinărie mai mică. Oskar o zări pe fată cu coada ochiului. Se ridicase pe tobogan. Învârti mai departe cubulețele ca să obțină o latură nouă, de o singură culoare. Fata stătea nemișcată. Oskar simți că i se strânge un pic stomacul, dar n-o băgă în seamă.

— Iar ești aici?

Oskar înălță capul încercând să pară surprins, așteptă câteva secunde și spuse:

— Da' *tu*, iar ești aici?

Fata nu spuse nimic și Oskar continuă să sucească pătratele. Avea degetele țepene și nu reușea să distingă prea bine culorile pe întuneric, așa că se rezumă la pătrățelele albe care se vedeau cât de cât.

— De ce stai aici?

— Da' tu de ce stai aici?

— Vreau să fiu lăsată în pace.

— Și eu.

— Atunci du-te acasă.

— Du-te tu acasă. Eu stau aici de mai mult timp. Tu abia te-ai mutat.

Așa-i trebuia. Latura albă era completă și acum era mai greu să continue. Celelalte culori se contopeau într-o masă cenușie. Continuă să le rotească, la nimereală.

Când ridică din nou privirea, fata călcă pe bară și sări. Stomacul lui Oskar se strânse când atinse pământul; dacă ar fi încercat și el aceeași schemă, și-ar fi rupt gâtul, clar. Dar fata ateriză ușor, ca o pisică, și se apropie de el. Oskar se concentrează asupra cubului. Fata se opri în fața lui.

— Ce-i aia?

Oskar ridică ochii și se uită la ea, apoi la cub, apoi din nou la ea.

— ăsta?

— Da.

— Nu *știi* ce-i ăsta?

— Nu.

— Cubul Rubik.

— Ce-ai zis?

Oskar silabisi cuvintele, rostindu-le exagerat de clar.

— Cu-bul Ru-bik.

— Ce-i ăla?

Oskar ridică din umeri.

— O jucărie.

— Un *puzzle*?

— Da.

Oskar îi întinse cubul.

— Vrei să vezi cum e?

Fata luă cubul și-l întoarse pe toate laturile. Oskar izbucni în râs. Arăta ca o maimuță care cerceta un fruct.

— N-ai mai *văzut* niciodată așa ceva?

— Nu. Ce tre' să faci?

— Faci așa, uite.

Oskar primi cubul înapoi și fata se așeză lângă el. Îi arată cum să-l sucească și-i spuse că ideea era să obții laturi de o culoare. Fata luă cubul și începu să-l rotească.

— Vezi culorile?

— Da, bineînțeles.

Oskar se uită la ea pe furiș, în timp ce era ocupată cu micul cub. Era îmbrăcată cu tricoul de ieri și Oskar nu pricepea cum de nu îngheață. Lui i se făcuse deja frig, stând acolo nemișcat, deși avea geaca pe el.

Binănteles.

Pe deasupra, mai vorbea și ciudat. Ca un om mare. Poate era mai mare decât el, cine știe, cu toate că era o slăbănoagă. Gâtul ei alb și subțire, care ieșea din gulerul roz al tricoului, se continua într-un maxilar proeminent. Ca la un manechin pus în vitrină.

Dar când vântul bătu în direcția lui, Oskar înghiți în sec și încercă să respire doar pe gură. Manechinul *puțea*.

Da' ce, nu face baie?

Dar mirosea mai urât decât cineva care transpirase și nu se spălase de mult. Era mai degrabă un miros din ăla ca atunci când dădeai jos bandajul de pe o rană care s-a infectat. Și părul ăla al ei...

Când în sfârșit își făcu curaj și se uită mai bine, profitând de faptul că era ocupată să rotească pătrățelele cubului, Oskar văzu că părul ei era gras și nespălat și atârna în șuvițe ca spaghetetele. De parcă și-ar fi pus lipici în cap. Lipici sau... lut.

În timp ce o studie, uită că nu trebuie să respire pe nas. Îi veni să vomite. Se ridică și se duse la leagăne. Trebuia să se așeze. Nu putea să stea lângă ea. Dar pe ea nu părea s-o intereseze.

După un timp, se ridică și se duse la ea. Era în continuare absorbită de sucit și rotit.

— Auzi? Tre' să plec.

— Îhâm.

— Cubul...

Fata se opri. Ezită puțin, apoi îi întinse cubul fără să spună nimic. Oskar luă cubul, apoi se uită la ea și i-l dădu înapoi.

— Ți-l împrumut. Până mâine.

Dar ea nu vru să-l ia.

— Nu.

— De ce?

— Poate mâine nu sunt aici.

— Atunci până poimâine, na. Dar după aia nu ți-l mai dau.

Fata părea că se gândește. Apoi luă cubul.

— Mulțumesc. Probabil c-o să fiu aici și mâine.

— Aici?

— Da.

— OK. Pa.

— Pa.

Când Oskar se întoarse și se îndepărtă, auzi cubul pocnind ușor din nou. Avea de gând să stea acolo în tricoul ei subțire. Probabil că maică-sa și taică-său erau... mai ciudați, dac-o lăsau să stea afară fără geacă. Păi, da, puteai să faci cistită.

*

— Unde-ai fost?

— Pe-afară.

— Ești beat.

— Da.

— N-am zis că termini cu astea?

— *Tu* ai zis să termin, nu eu. Ce-ai acolo?

— Un *puzzle*. Nu-i deloc bine să...

— De unde-l ai?

— L-am împrumutat. Hakan, ar trebui să...

— De la cine?

— Hakan. Nu mai fi așa.

— Atunci fă-mă fericit.

— Ce vrei să fac?

— Lasă-mă să te ating.

— Bine. Cu o condiție.

— Nu. Nici vorbă. Atunci, mai bine lasă.

— Mâine. Trebuie.

— Nu. N-o mai fac. Și cum adică, „l-ai împrumutat”? Tu nu *împrumuți*

niciodată nimic. Ce-i chestia aia?

— Un *puzzle*.

— N-ai destule *puzzle*-uri? Îți pasă mai mult de *puzzle*-uri decât de mine. *Puzzle*, auzi. *Puzzle*. Cine ți l-a dat? CINE ȚI L-A DAT, n-auzi?!

— Hakan, termină.

— Sunt așa de varză, vai de capul meu.

— Ajută-mă. O singură dată. După aia mă descurc și singură. O să fiu destul de puternică.

— Tocmai asta-i problema.

— Nu vrei să mă descurc singură.

— La ce-ți mai trebuie tâmpitul de Hakan? Bun, și după aceea?

— Te iubesc.

— Ba nu mă iubești deloc.

— Ba da. Într-un fel.

— Așa ceva nu există. Ori iubești, ori nu iubești.

— Serios?

— Da.

— Atunci nu știu.

Sâmbătă, 24 octombrie

Misterul suburbiilor rezidă în lipsa caracterului lor enigmatic.

Johan Eriksson

Sâmbătă dimineață, Oskar găsi trei teancuri groase de pliante și cataloage publicitare în fața ușii de la intrare. Mama îl ajută să le îndoiaie. În fiecare pachet se aflau trei tipuri de pliante, ceea ce însemna patru sute optzeci de pachete în total. Pentru fiecare pachet distribuit, primea paisprezece ore¹⁷. În cel mai rău caz, primea șapte pentru un singur pliant vândut. În cel mai bun (sau cel mai rău, având în vedere cât avea de îndoit), putea să vândă până la cinci pliante, ceea ce ar fi însemnat douăzeci și cinci de ore.

Avea și baftă pentru că blocul lor era inclus în traseu. În mai puțin de o oră putea să scape lejer de o sută cincizeci de pliante. Toată treaba nu dura mai mult de patru ore, cu tot cu întors acasă și făcut plinul din nou. Dacă avea cinci pliante în fiecare pachet, ca acum, trebuia să se întoarcă de două ori.

Pliantele trebuiau distribuite până marți seara, dar lui îi plăcea să termine deja sâmbătă. Să scape de o grijă.

Oskar stătea pe jos, în bucătărie, iar mama lui, la masă, un pic mai departe de el. Nu era o muncă prea palpitantă, dar îi plăcea haosul pe care-l făceau în bucătărie. Și dezordinea care, încet-încet, se transforma în ordine, în două, trei, patru sacoșe de hârtie pline până la refuz cu pliante împăturite frumos.

Mama mai puse un pachet terminat în sacoșă și scutură din cap.

— Nici nu știu ce să zic despre chestia asta. Nu prea-mi place.

— Care chestie?

— N-ai voie... dacă vreunu' îți deschide ușa sau așa... să nu cumva să...

— Nee. De ce-aș face-o?

— Sunt atâția oameni nebuni pe fața pământului, că...

Discuția asta putea să se întindă până la nesfârșit – așa era aproape în fiecare sâmbătă. Vineri seara, mama se răzgândise și nu mai voia să-l lase să împartă pliante. Din cauza criminalului ăluia. Dar Oskar îi promisese c-o să

¹⁷ Monedă divizionară în Suedia, Norvegia și Danemarca.

țipe ca din gură de șarpe dacă cineva avea să i se adreseze măcar, și mama se înduplecase.

Până acum nu l-a invitat nimeni înăuntru. Nimic de genul ăsta. O singură dată s-a întâmplat ca un moș să iasă și să țipe la el „să nu-i mai umple cutia poștală cu căcaturi”, dar de-atunci nu s-a mai apropiat de ușa lui.

Moșul ăla avea să piardă șansa de-a fi tuns și coafat cu șuvițe la prețul incredibil de doar două sute de coroane, la coaforul din cartier.

Pe la unsprezece jumate, toate pliantele erau gata îndoite și Oskar putea să plece. N-avea rost să arunce pliantele la gunoi; de obicei, sunau și verificau la nimereală câte-o zonă de distribuție. Învățase asta din ziua în care sunase și aplicase la ei cu o jumătate de an în urmă. Poate o ziceau doar așa, dar nu îndrăznea să riște. În plus, n-avea nimic împotriva jobului ăstuia. Cel puțin, în primele două ore.

Atunci se juca de-a agentul secret care primise o misiune secretă și trebuia să facă propagandă împotriva inamicilor care au ocupat țara. Alerga printre scările blocurilor, atent să nu fie reperat de soldații dușmanului care putea fi deghizați și-n bătrânele umile care-și plimbau câinele.

Alteori își imagina că fiecare bloc e un animal înfometat, un zmeu cu șase guri care mânca doar carne de fecioare, învelită în pliante publicitare, pe care le vâra pe gâtlejele lor. Pliantele plâneau și se văitau în mâna lui, când le îndesa în gurile monstrului.

În ultimele două ore, chiar înainte să se întoarcă pentru șarja a doua, se pleoștea și făcea totul mecanic.

Pune sacoșa jos, bagă șase pachete sub brațul stâng, deschide ușa de la intrare, ai ajuns la prima ușa, deschide cutia poștală cu mâna stângă, apucă un pliant cu mâna dreaptă, bagă-l în cutia poștală. Ușa următoare... și așa mai departe.

Când, în sfârșit, ajunsese la blocul lui, la ușa fetei de aseară, se opri și trase cu urechea. Se auzea un radio dat la maximum. Asta era tot. Oskar vârî pliantul în cutia poștală și așteptă. Nu veni să-l ia nimeni.

Ultima ușa era, ca de obicei, ușa lor. Îndesă un pliant în fanta cutiei poștale, descuie ușa, ridică pliantul de pe jos și-l aruncă la gunoi.

Cam asta era tot pe ziua de azi. Era mai bogat cu șaiszeci și șapte de coroane.

Mama plecase la cumpărături în Vallingby. Oskar avea toată casa la dispoziție. Dar la ce-i folosea asta, nu știa încă.

Trase sertarele de sub chiuvetă și le verifică. Tacâmuri, teluri și un termometru pentru cuptor. Într-un alt sertar, pixuri și foi, o colecție de rețete comandate de mama prin poștă. Nu-și prelungise abonamentul

pentru că la fiecare rețetă avea nevoie de ingrediente scumpe.

Oskar continuă cu dulapul din camera de zi.

Chestiile de croșetat sau de împletit ale mamei. Un dosar cu facturi și bonuri. Un album cu fotografii, la care s-a uitat de o sută de ori. Săptămânale vechi, cu rebusuri nerezolvate. O pereche de ochelari de citit în etui. Un săculeț de lucru pentru tricotat și cusut. O cutiuță de lemn cu pașaportul mamei și cel al tatălui său. Plăcuțele lor cu datele personale (el voia să poarte plăcuța la gât tot timpul, dar mama i-a spus că nu se poate decât în caz de război), o fotografie și un inel.

Cotrobăi prin sertare și dulapuri, de parcă ar fi căutat ceva – nici el nu știa ce. Un secret. Ceva care să schimbe totul. O bucată de carne putrezită în fundul dulapului. Sau un balon umflat, orice. Ceva care să nu se potrivească în locul ăla.

Luă fotografia și se uită la ea.

Era de la botezul lui. Mama stătea cu el în brațe și se uita spre obiectiv. Era slabă pe-atunci. Oskar era înfofolit într-un fel de rochiță de botez, legată cu o panglică albastră. Lângă mama stătea tata, îndesat într-un costum care nu părea deloc pe placul lui. Nu prea știa cum să-și țină mâinile, așa că le lipise de pulpe, aproape ca un soldat. Se uita fix la bebelușul din brațele mamei. Soarele strălucea deasupra lor.

Oskar apropie poza și studie expresia de pe fața lui tata. Părea mândru. Mândru și... luat pe nepregătite. Un bărbat care se bucura că a devenit părinte, dar care nu știa cum să se comporte, ce trebuia să facă în situația respectivă. Arăta de parcă și-ar fi văzut copilul pentru prima dată, deși l-au botezat la șase luni.

În schimb, mama îl ținea în brațe cu un gest firesc, părea sigură pe ea, dar și relaxată în același timp. Privirea ei nu sugera c-ar fi fost neapărat mândră, ci, mai degrabă... neîncrezătoare. Nu te apropia mai mult, părea să-i spună celui care-o privea. Că te mușcă de nas.

Tata stătea ușor aplecat înainte, de parcă ar fi vrut să se apropie de ei, dar nu îndrăznea. Poza aia nu reprezenta o familie. Reprezenta un băiat cu mama lui. Și, lângă ei, un bărbat, probabil tatăl copilului. Dacă era să te iei după expresia de pe fața lui.

Dar Oskar îl iubea pe tatăl lui. La fel și pe mama lui. Într-un fel, oricum.

În ciuda... situației în care se aflau. Sau în care ajunseseră.

Oskar luă inelul și citi inscripția gravată pe dinăuntru: *Erik 22/4 1967*. Divorțaseră când el avea doi ani. Niciunul din ei nu-și găsisese încă alt partener. „N-a fost să fie.” Amândoi foloseau aceeași expresie.

Puse înapoi inelul, închise cutiuța de lemn și o așeză în dulap. Se întrebă dacă mama lui se mai uita vreodată la inel și de ce-l mai ținea, de fapt. Era

din aur, e drept. Cântărea zece grame, pe puțin. Asta însemna în jur de patru sute.

Oskar își luă hainele groase și ieși în curte. Începuse să se întunece, deși nu era mai mult de patru. Excluz să se mai fi dus acum la pădure.

Prin fața blocului trecu Tommy. Când îl zări pe Oskar, se opri.

— Hei, salut.

— Salut.

— Ce faci?

— Nimic, am împărțit pliante și... nu știu.

— Îți ies ceva bani din asta?

— Așa și-așa. Șaptezeci, optzeci de coroane. Pe tură.

Tommy dădu din cap.

— Vrei să cumperi un Walkman?

— Nu știu. De care?

— Sony Walkman. Ți-l dau cu cincizeci.

— E nou?

— Da. Nici nu l-am scos din ambalaj. Are și căști. Cincizeci, atât.

— N-am bani. Acum, cel puțin.

— N-ai zis c-ai făcut azi șaptezeci, optzeci?

— Ba da, dar banii-i iau la sfârșitul lunii. Peste o săptămână, gen.

— OK. Dar dacă-i iei, poți să-mi dai atunci.

— Da...

— OK. Du-te acolo și așteaptă-mă că vin.

Tommy făcu un gest spre terenul de joacă și Oskar se duse acolo și se așeză pe o bancă. Apoi se ridică și se apropie de căsuța cu tobogan. Verifică, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse la bancă și se așeză, de parcă ar fi făcut ceva interzis.

După câteva minute Tommy coborî, aducând cutia.

— Cincizeci de parai și mi-i dai peste o săptămână. OK?

— Îmm.

— Ce ascuți?

— Kiss.

— Ce album?

— *Alive*.

— Ai și *Destroyer*? Ți-l împrumut dacă vrei. Poți să-l copiezi.

— A, super.

Oskar cumpăraseră albumul dublu *Alive* cu câteva luni în urmă, dar nu-l ascultase niciodată. Se uita mai mult la pozele de la concerte. Arătau tare de tot cu fețele alea machiate. Ca niște personaje din filmele de groază. Și *Beth*, piesa cântată de Peter Criss, îi plăcea chiar mult, dar celelalte i se păreau...

nu sunau nicicum. Poate *Destroyer* era mai OK.

Tommy se ridică să plece. Oskar strânse cutia în brațe.

— Tommy?

— Da?

— Tipul ăla. Care a fost omorât. Știi cumva... *cum* a fost omorât?

— Da. L-au agățat într-un copac și i-au tăiat gâtul.

— Nu l-au... înjunghiat? Nu l-au tăiat cu cuțitul, gen? Peste tot.

— Nu, doar gâtul. Hărșșt!

— OK.

— Mai voiai să mă întrebți ceva?

— Nu.

— Bine, vorbim.

— Da.

Oskar mai zăbovi puțin pe bancă și se gândi. Cerul era purpuriu, prima stea – sau o fi fost Venus? – se vedea deja clar. Se ridică și intră în bloc. Voia să ascundă walkmanul înainte să se întoarcă mama.

În seara asta o să se întâlnească cu fata care o să-i dea cubul înapoi. Perdelele erau trase în continuare. Măcar stătea acolo? Pe bune. Ce făceau acolo toată ziua? Avea prieteni?

Probabil că nu.

*

— Diseară...

— Ce-ai făcut acolo?

— M-am spălat.

— De obicei nu te speli.

— Hakan, diseară trebuie să...

— Nu, ți-am spus că nu.

— Te rog?

— Nu-i vorba de asta... Altceva, orice. Roagă-mă altceva. Și o fac. Ia de la mine, *pentru* Dumnezeu. Ia. Uite cuțitul. Nu vrei. OK, atunci o s-o fac eu...

— Termină!

— De ce nu? Mai bine așa. De ce te-ai spălat? Miroși a... săpun.

— Ce vrei să fac?

— Nu pot!

— Nu.

— Ce ai de gând?

— O să mă duc singură.

— Și pentru asta a trebuit să te speli?

— Hakan...

— Da, da. OK.

- Îmi pare rău.
- Da.
- Ai grijă. Te... ai grijă.

*

Kuala Lumpur, Phnom Penh, Mekong, Rangoon, Chungking...

Oskar se uită la copia xerox. Tema lui pentru weekend. Numele alea nu-i sugerau nimic, erau doar niște litere lipite alandala. Dar când se uita prin atlas, îl cuprindeau un fel de liniște și o senzație de bine – își dădea seama că, de fapt, chiar existau orașe și fluvii în locurile marcate pe foaia xeroxată, și totuși...

Da, o să învețe toate astea pe de rost, și mama o să-l verifice. O să-i arate toate punctele și o să pronunțe corect toate numele străine. Chungking, Phnom Penh. Mama o să fie super impresionată. Și chiar era amuzant să înveți numele alea ciudate de orașe străine, dar...

La ce bun?

În a patra au avut de completat xeroxuri cu geografia Suediei. Și el a știut fiecare nume pe de rost. Era bun la chestiile astea de memorie. Dar acum?

Încercă să-și amintească numele *unui* râu din Suedia.

Askan, Vaskan, Piskan...

Nu, altceva, parcă. Atran, poate. Da. Dar unde era? Nu mai știa. Și așa o să fie și cu Chungking, și cu Rangoon peste câțiva ani.

Nimic nu are sens.

Locurile alea nici nu *existau*, de fapt. Și chiar dacă existau... el n-o să ajungă acolo niciodată. Chungking? Ce să facă el în Chungking? Nu vedea decât o pată mare, albă și o bulină mică.

Se uită la rândurile drepte. Scrisul lui lăbărțat se îndreptase în ultima vreme. Așa era școala. Nu era mare scofală-n asta. Asta însemna să fii elev. Îți ziceau să faci chestii și tu le făceai. Locurile astea erau inventate ca să aibă profii ce teme să le dea. Putea la fel de bine să scrie și Cacapișu, Buhuhu și Scuipat pe linia întreruptă. Suna la fel de bine.

Singura diferență ar fi fost că profa i-ar fi spus că a *greșit* răspunsul. Că nu se *chema* așa. I-ar fi arătat pe hartă cu rigla și i-ar fi spus: „Uite, se cheamă Chungking, nu Buhuhu”. Ceea ce nu însemna nimic. Oricine putea să inventeze numele de pe hartă. Nimeni nu putea să-i garanteze că locul ăla exista, de fapt. Poate că pământul era chiar plat, dar, dintr-un motiv necunoscut, toată lumea-i ascundea chestia asta.

Vapoare care cad când ajung la capătul pământului. Dragoni.

Oskar se ridică de la masă. Hârtia xeroxată era completată cu litere care aveau să fie aprobate de profesoara lui. Mare scofală.

Trecuse de șase, poate că fata coborâse deja? Se întoarse spre geam și își lipi palmele de tâmpile ca să vadă mai bine în întuneric. Cineva se mișca acolo pe terenul de joacă, sau nu?

Oskar ieși pe hol. Mama stătea și croșeta sau împletea în camera de zi.

— Ies puțin.

— Iar ieși? N-ai zis să te ascult?

— Ba da. Vin repede.

— Ce v-a dat, Asia? Parcă Asia, nu?

— Ce?

— Xeroxurile alea pe care trebuia să le completezi. Nu erau cu harta Asiei?

— Ba da, cred că da. Chungking.

— Unde-i asta? În China?

— Nu știu.

— Nu știi? Dar...

— Vin imediat.

— Bine. Ai grijă. Ți-ai pus căciula?

— Da, da.

Oskar îndesă căciula în buzunar și ieși. Pe la jumătatea drumului spre terenul de joacă, ochii i se obișnuiră cu întunericul și văzu că fata stătea deja pe tobogan. Se apropie de ea și se uită în sus, cu mâinile în buzunare.

Azi arăta parcă altfel. Era tot cu tricoul ăla roz – oare alte haine n-avea? – dar avea părul aranjat și curat. Era neted, negru și urma forma capului.

— Ciao.

— Salut.

— Salut.

N-o să mai salute în viața lui cu „ciao”. Sunase chiar ridicol. Fata se ridică.

— Hai, urcă.

— OK.

Oskar se cățăra pe scara toboganului și se postă lângă ea. Inspiră discret. Nu mai mirosea urât.

— Miros mai bine?

Oskar se făcu roșu ca racul. Fata zâmbi și îi întinse ceva. Cubul lui.

— Mulțumesc că mi l-ai împrumutat.

Oskar luă cubul și-l privi. Apoi îl mai verifică o dată. Îl ridică spre lumină cât putu și-l întoarse pe toate laturile. Erau toate de o culoare. Îl rezolvase.

— L-ai desfăcut în bucăți?

— Cum adică?

— Adică... dacă l-ai dezmembrat și... l-ai construit la loc.

— Păi, poți să-l desfaci?

Oskar pipăi cubul ca și când ar fi vrut să verifice dacă piesele erau slăbite după ce fuseseră demontate. O făcuse și el o dată, mirat de cât de puține rotiri erau necesare ca să te zăpăcești și să nu mai fii în stare să potrivești din nou pătrățelele de o singură culoare. Bineînțeles că piesele nu erau deloc slăbite când le-a demontat, dar asta nu însemna că ea putea să le potrivească pe *toate*, nu?

— Le-ai *desfăcut*, nu minți.

— Nu.

— Nu ziceai că n-ai mai *văzut* niciodată un cub din ăsta?

— Ba da. A fost tare de tot. Mersi.

Oskar ținu jucăria în fața ochilor de parcă s-ar fi așteptat să-i povestească tot ce se întâmplase. Într-un fel, era convins că fata nu mințea.

— Cât ți-a luat?

— Câteva ore. Dar cred că, dacă m-ai pune să-l rezolv acum, ar merge mult mai repede.

— Incredibil.

— Nu-i așa de greu.

Se întoarse spre el. Pupilele ei erau atât de dilatate încât păreau că-i umplu tot ochiul. Lumina de la geamurile apartamentelor se reflecta în suprafața neagră, dând impresia că în capul ei se ascundea un oraș îndepărtat.

Bluza pe gât scotea și mai mult în evidență trăsăturile ei fine, ceea ce o făcea să arate ca un... ca un personaj de desene animate. Pielea ei și conturul feței arătau ca un cuțit pentru unt¹⁸ pe care l-ai șlefuit o săptămână cu cel mai fin șmirghel, până când lemnul a devenit alunecos ca mătasea.

Oskar își dresе vocea.

— Câți ani ai?

— Tu ce crezi?

— Paișpe', cinșpe'.

— Arăt de paișpe'?

— Da. Adică, nu, dar...

— Am doișpe' ani.

— Doișpe'!

Iuhuuu, aplauze. Probabil că era mai *mică* decât Oskar care împlinea treisprezece peste o lună.

¹⁸ Cuțit tradițional din lemn pe care îl regăsim în toate gospodăriile suedeze.

- Când e ziua ta?
- Nu știu.
- Cum adică, nu *știi?* Păi, când sărbătoriți... ziua ta și așa?
- N-o sărbătorim.
- Dar maică-ta și taică-tău tre' să știe!
- Nu. Maică-mea a murit.
- Oh. Aha. Cum a murit?
- Nu știu.
- Nici tatăl tău... nu știe?
- Nu.
- Și... adică... nu primești niciun cadou sau chestii de genul ăsta?

Fata se apropie mai mult. Aburul din gura ei se întinse spre fața lui și luminile orașului din ochii săi se stinseră când ajunsese în umbra lui Oskar. Pupilele fetei arătau ca două găuri negre de mărimea unor bile de sticlă afundate în capul ei.

E tristă, săraca. Foarte, foarte tristă.

- Nu. Nu primesc niciun cadou. Niciodată.

Oskar dădu din cap cu gâtul țeapăn. Lumea din jurul lui încetase să mai existe. Nu mai vedea decât cele două găuri negre și gura care respira spre el. Aburul din gurile lor se amestecă, se ridică și dispăru.

- Vrei să-mi dai un cadou?
- Da.

Vocea lui nu semăna nici măcar cu un șoptit. Era doar un curent de aer pe care-l expirase. Fața ei era aproape de el. Privirea lui fu atrasă de obrazul ei neted ca un cuțit de lemn.

Din cauza asta, Oskar nu observă schimbarea din privirea ei, ochii îngustați și expresia diferită. Felul în care buza superioară se ridică și dezveli o pereche de incisivi mici și gălbui. Văzu doar obrații ei și, în timp ce dinții fetei se apropiau de gâtul lui, ridică mâna și o mângâie pe obraz.

Fata rămase pe loc, se cutremură, apoi se retrase câțiva pași. Ochii își redobândiră lumina de dinainte, becurile din oraș se aprinseră iar.

- Ce-ai făcut?
- Scuze... am...
- Ce-ai făcut?

— Am...

Oskar se uită la mâna cu care ținea cubul și slăbi puțin strânsoarea. Îl strânsese atât de tare, încât colțurile îi lăsasera urme întunecate în palmă. Întinse cubul spre fată.

- Îl vrei? Ți-l dau dacă vrei.
- Fata scutură din cap.

- Nu. E al tău.
— Cum... te cheamă?
— Eli.
— Pe mine mă cheamă Oskar. Cum ai zis? *Eli*?
— ... da.

Dintr-odată, fata păru că nu mai poate sta locului. Privirea ei rătăci de parcă ar fi căutat ceva, de parcă ar fi vrut săși aducă aminte de ceva, dar nu știa de ce anume.

- Trebuie să... plec.

Oskar dădu din cap. Fata îl privi drept în ochi preț de câteva secunde, apoi se întoarse, pregătită să plece. Ajunse la marginea toboganului și ezită puțin. Se așază, alunecă pe tobogan și se îndreptă spre scara ei. Oskar strânse cubul în mână.

- Mâine ieși?

Fata se opri și spuse pe un ton scăzut „da”, fără a se întoarse, apoi își continuă drumul. Oskar o urmări cu privirea. Fata nu intră în blocul ei, merse mai departe spre arcada prin care ieșeau din curtea blocului. Și dispăru.

Oskar se uită la cubul din mâna lui. Incredibil.

Roti o bucată ca să strice latura monocoloră. Apoi o roti la loc. Avea de gând să-l păstreze așa. Pentru un timp.

*

Jocke Bengtsson chicotea pentru sine în drum spre casă. Amuzant rău, filmul ăsta, *Sallskapresart*¹⁹. Mai ales ăia doi care aleargă ca nebunii de la început până la sfârșit și caută bodega lui Peppe. Și faza aia, când unul din ei îl împinge pe celălalt în scaunul cu rotile, și ăla e mucii și celălalt trece vama cu el, spunând că-i *invalido*. Ai dracu’.

Poate ar fi mișto să plece și el cu vreunu’ într-o excursie din asta. Dar cu cine, cu ăștia?

Karlsson era atât de plictisitor, că leșinai lângă el, în două zile te săturai și nu-ți mai ardea să-l mai vezi. Morgan o lua razna când bea ca bou’ și sigur nu s-ar fi abținut dacă era așa de ieftin acolo, ca în film. Cu Larry te descurcai, dar uneori părea așa de prăpădit, că zău dacă nu ajungeai să-l plimbi pe acolo în scaunul cu rotile. *Invalido*. Nee, până la urmă, tot Lacke era mai OK. Pe de altă parte, Lacke era sărac lipit. N-ar fi avut bani de vacanțe în vecii vecilor. Stătea la cârciumă, bea bere și fuma în fiecare seară. De asta avea bani. Ceea ce era foarte OK, în ceea ce-l privea pe Jocke, doar

¹⁹ *Călătorie în doi* — comedie din 1980, regizată de Peter Hald și Lasse Aberg.

că știa că n-avea bani de călătorii în Insulele Canare.

N-aveai ce s-o mai înflorești, era clar. Niciunul din băieții de la cârciumă n-ar fi fost un tovarăș de călătorie potrivit.

Oare să se ducă singur?

Păi, Stig Helmer²⁰ a făcut-o, nu-i așa? Chiar dacă era complet pierdut în spațiu. Și după aia s-a întâlnit acolo cu Ole. A agățat și o bucățică bună de tot. N-ar fi rău deloc. Trecuseră opt ani de când Maria îl părăsise, își luase și cățelul și de atunci nu mai cunoscuse pe nimeni, în sensul biblic.

Dar oare mai exista cineva pe pământul ăsta care să-l vrea? Poate. În orice caz, măcar nu arăta *atât* de terminat ca Larry. E adevărat că băutura își lăsase urmele pe fața și corpul lui, chiar dacă încerca să mențină situația sub control. Azi, de pildă, nu pusese gura pe băutură, și era deja aproape nouă seara. Dar acum o să se ducă acasă și-o să-și facă vreo două pahare cu gin tonic, înainte să treacă pe la chinez.

Trebuia să se gândească mai bine la chestia asta cu călătoria. Probabil c-o să ajungă și ăsta un proiect din ăla fantezist, la fel ca toate celelalte lucruri la care visase în ultimii ani. Un zero barat. Dar, de visat, puteai să visezi, că doar nu era interzis.

Se plimbă pe aleea din parc, între Holbergsgatan și școala din Blackeberg. Era destul de întuneric, între lămpile stradale erau vreo treizeci de metri, iar restaurantul chinezesc strălucea ca un far pe ridicătura aceea din stânga.

Poate ar trebui să-și pună poalele-n cap și să tragă un chef din ăla adevărat. Să se ducă direct la chinez și... neee. L-ar fi ars tare la buzunar. Și ceilalți ar fi crezut c-a dat vreun tun sau ceva și că acum era un zgârcit pentru că nu le făcea cinste. Mai bine se ducea acasă și începea seara cum se cuvine.

Trecu pe lângă spălătorie; coșul cu singurul său ochi roșu se vedea de departe și chiorăiala din mașele ei se auzea tot timpul.

Într-o noapte, când se întorcea acasă pe șapte cărări, avusese niște halucinații și își imaginase că spălătoria s-a desfăcut în două, coșul s-a desprins de clădirea principală și a început să alunece spre el pe pantă, mormăind și șuierând.

Se făcuse ghem pe alee, cu mâinile pe cap, așteptând să fie nimicit. Când a îndrăznit să lase mâinile jos, și-a dat seama că nu se întâmplase nimic, coșul era la locul lui, la fel de magnific și nemișcat ca întotdeauna.

Becul cel mai apropiat de podul de sub Bjornsonsgatan era murdar și

²⁰ Personajul principal din filmul pomenit mai sus.

drumul care traversa pe sub pod era pe jumătate în întuneric. Dacă ar fi fost trosnit acum, ar fi urcat cu siguranță scările și și-ar fi continuat drumul pe Bjornsonsgatan, chiar dacă asta însemna că ocolea puțin, îi veneau tot felul de idei ciudate când se pilea bine. De aia dormea și cu lampa aprinsă. Dar acum era treaz și perfect lucid.

Și totuși, ar fi fost mai bine să urce scările alea. Simțurile îi fuseseră atât de deformatate de beție, încât începuseră să-i influențeze percepția și când era nebăut. Se opri în mijlocul aleii și trase concluzia ca pentru sine:

„Încep să devin paranoic”.

Problema se pune cam în felul următor, dragă Jocke. Dacă acum nu te aduni și nu parcurgi bucățica aia de sub pod, n-o să ajungi în Insulele Canare în vecii vecilor.

Cum adică?

Păi, uite-așa. Pentru că te caci pe tine tot timpul la cea mai mică problemă. Alegi calea cea mai ușoară, indiferent de situație. Crezi c-o să fii în stare să suni la o agenție de turism, să-ți faci pașaport, să cumperi ce-ți trebuie pentru drum, și-n general, crezi c-o să ai tupeul să pleci în lume, așa, de nebun, când tu nu te descurci nici cu bucățica asta de drum?

Porni iar și-și umplu capul cu plaje însorite și băuturi cu umbreluțe. Ba o să plece, în pizda mă-sii. N-o să treacă pe la niciun chinez. O să stea acasă și-o să se uite la oferte. Opt ani. Era și timpul să se adune odată, dracului.

Tocmai începuse să se gândească la palmieri – nu conta dacă existau sau nu – și să se întrebe dacă în film văzuse vreunul, când auzi zgomotul. Era o voce de om. Se opri chiar sub pod și ciuli urechea. Era un fel de geamăt sau plâns și se auzea dinspre piciorul podului.

— Ajută-mă...

Ochii lui se obișnuiseră cu întunericul, dar nu reușea să distingă mai mult de o grămăjoară de frunze, care se rotea din când în când în vânt. Fusesse o voce de copil, parcă.

— Alo? Care-i acolo?

— Ajută-mă...

Jocke aruncă o privire în jur. Nu se vedea nimeni. Din întuneric se auzi un foșnet și de data asta observă cum cineva se mișca printre frunze.

— Ajută-mă, te rog...

Ar fi vrut să-și ia tălpășița numaidecât. Dar în situația asta, n-avea cum. Un copil rănit, atacat probabil de cineva...

Criminalul!

Ucigașul din Vallingby ajunsese în Blackeberg, dar, de data asta, victima supraviețuise.

Of, în pizda mă-sii.

N-avea chef să se implice în chestia asta. El, care se pregătea să plece în Tenerife și tot. Dar n-avea ce să facă. Merse câțiva pași în direcția vocii. Frunzele foșniră sub tălpile lui și Jocke distinse și corpul. Zăcea în poziție de fetus printre frunzele uscate.

În pizda mă-sii, în pizda mă-sii.

— Ce-ai pățit?

— Ajută-mă...

Ochii lui Jocke se obișnuiseră între timp cu întunericul și văzu cum copilul își întinse brațele albe spre el. Era gol, probabil că fusese și violat. Nu. Când se apropie de el, observă că nu era chiar gol. Era îmbrăcat cu un tricou roz, și atât. Cât o fi având? Vreo zece, douăspre' ani. L-o fi bătut „prieteni”. Era fată sau băiat? Ultima variantă era mai puțin plauzibilă dacă era fată.

Se lăsă pe vine lângă copil și îi apucă mâna.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ajută-mă. Ridică-mă.

— Ești rănit?

— Da.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ridică-mă...

— Nu te-ai lovit la spate, sper.

În armată fusese infirmier și învățase că o persoană care avea leziuni la spate sau la gât n-avea voie să fie mișcată fără imobilizarea prealabilă a capului.

— Spatele te doare?

— Nu. Ridică-mă.

Ce dracu' să facă? Dacă-l ia acasă, poliția o să creadă că...

Putea măcar să-l care până la chinez și să cheme o ambulanță. Da. Așa o să facă. Corpul copilului era mic și firav, era o fetiță, probabil, și chiar dacă nu era tocmai în formă, sigur putea s-o care în brațe până la restaurant.

— OK. Te duc undeva de unde putem să dăm telefon, bine?

— Da... mulțumesc.

„Mulțumesc” ăsta îi frânse inima. Cum a putut să ezite? Numai un nenorocit se comporta așa. Acum, că tot alesese să-și asculte inima, trebuia s-o ajute pe puștoaică, își strecură brațul stâng pe sub genunchii ei îndoți și mâna dreaptă o puse între umărul și gâtul ei.

— OK. Vezi că te ridic.

— Îhâm.

Cântărea cât un fulg. I-a fost incredibil de ușor s-o ridice. N-avea nici douăzeci și cinci de kile. Poate era subnutrită. Situație familiară precară,

anorexie. Poate fusese abuzată de vreun părinte adoptiv sau ceva. Ca dracu'.

Fata îi înconjură gâtul cu brațele și întinse capul spre umărul lui. Putea s-o facă, nu era chiar așa de pământău.

— Cum e?

— Bine.

Jocke zâmbi, cuprins de un soi de căldură interioară. Era un om bun, totuși. Putea să-și imagineze de pe-acum fețele celorlalți în clipa în care ar fi intrat pe ușa localului cu fetița în brațe. La început s-ar fi mirat și s-ar fi întrebat în ce afacere dubioasă s-o fi implicat, dar după aia l-ar fi lăudat cu toții: „Bravo, Jocke, bună treabă”, și așa mai departe.

Se întoarse ca să o ia spre restaurantul chinezesc, cu capul amețit de fantezii despre o viață nouă, când simți pișcătura dureroasă în zona gâtului. Ce dracu'? Ai fi zis că îl înțepase o viespe. Dădu să ridice mâna stângă și s-o alunge de acolo, să atingă punctul în care fusese înțepat. Dar nu voia să scape copilul.

Amețit și prostit, aplecă puțin capul ca să vadă ce-a fost, deși din unghiul ăla n-avea cum să vadă nimic. În plus, nu putea să aplece nici capul prea mult pentru că maxilarul fetei era lipit de bărbia lui. Strânsoarea ei deveni din ce în ce mai puternică și durerea aproape insuportabilă. Abia acum își dădu seama.

— Ce dracu' faci?

Simți maxilarul fetiței mișcându-se în sus și-n jos sub bărbia lui, în timp ce durerea se întepi. Ceva cald i se prelinse pe piept.

— Termină, copile, la dracu'!

Îi dădu drumul fără să-și dea seama ce face. O făcuse mai degrabă din reflex, *trebuia să scape de nenorocirea aia de pe gât.*

Dar fetița nu căzu. În schimb, îl strânse de gât cu o putere supraomenească – Dumnezeule, ce puternic era corpul ăla mic și sfrijit! – și-și încheștă picioarele în jurul șoldurilor sale. Se agăță de el ca o mână uriașă cu patru degete, în timp ce maxilarele i se mișcau neîntreput.

Jocke o apucă de cap și încercă s-o dezlipească de gâtul lui, dar era de parcă ar fi vrut să dea jos o ureche de lemn de pe un trunchi de mestecăn. Era pur și simplu lipită de el. Strânsoarea ei era atât de puternică încât îi presa aerul din plămâni și nu-l lăsa să inspire.

Se împletici mergând cu spatele, gâfâind și încercând să respire.

Maxilarele fetei nu mai măcinau pielea de pe gât. Acum se auzea doar un plescăit discret. Dar asta nu însemna că își slăbise strânsoarea, dimpotrivă. Devenise și mai puternică de când începuse să-i sugă sângele. Se auzi un pocnet înfundat și pieptul lui fu iradiat de durere. O pereche de coaste rupte.

N-avea aer, așa că nu putea nici să țipe. O lovi peste cap cu pumnii slăbiți, zvârcolindu-se printre frunzele uscate. Se învârtea totul cu el. În fața lui, lămpile îndepărtate din parc dansau ca niște licurici.

Își pierdu echilibrul și se prăbuși pe spate. Foșnetul frunzelor de sub ceafa lui fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi. O fracțiune de secundă mai târziu capul lui atinse pavajul și lumea dispăru.

*

Oskar zăcea în pat cu ochii deschiși și se holba la tapet.

S-a uitat cu mama la *Muppets*, dar n-a urmărit acțiunea deloc. Miss Piggy era nervoasă și Kermit îl căuta pe Gonzo. Gândurile lui Oskar zburau aiurea.

După aceea au băut o ciocolată caldă și au mâncat gogoși. Oskar își aducea aminte c-au discutat ceva pe canapea, dar nu-și amintea ce. C-ar fi fost bine să vopsească bancheta din bucătărie în albastru sau așa ceva.

Se holbă din nou la tapet.

Peretele de lângă patul lui era acoperit de un poster uriaș, o fotografie reprezentând o poiană dintr-o pădure deasă. Trunchiuri groase și frunziș verde. De obicei stătea în pat și visa cu ochii deschiși la diverse personaje care se iveau de după frunze. Avea două pe care le vedea tot timpul, de îndată ce se uita la fotografie. Pentru celelalte, trebuia să se concentreze mai mult până când apăreau.

Dar, între timp, peretele dobândise un alt înțeles. De cealaltă parte a lui, în următoarea poiană din pădure se afla... chiar Eli. Oskar stătea cu palma lipită de suprafața verde și încerca să-și imagineze cum arăta pe partea cealaltă. Oare acolo era dormitorul ei? Peretele se transformă în obrazul lui Eli și Oskar mângâie frunzele verzi, pielea ei moale.

De dincolo se auziră voci.

Încetă să mângâie tapetul și trase cu urechea. O voce groasă și una mai subțire. Eli și tatăl ei. Suna de parcă s-ar fi certat. Lipi urechea de perete ca să audă mai bine. La dracu'. Dacă ar avea un pahar, ceva. Nu voia să se ducă până-n bucătărie, de teamă să nu tacă între timp.

Ce-au zis?

Tatăl lui Eli era cel care părea nervos. Vocea ei abia dacă se auzea. Oskar se chinuia să distingă măcar câteva cuvinte. Auzea doar înjurături disperate, apoi un „... incredibil de RĂU”, după care ceva se trânti de parcă s-ar fi răsturnat sau ar fi căzut de undeva. Oare o bătea? L-o fi văzut când a mângâiat-o pe obraz și... să fi fost așa?

Acum vorbea doar Eli. Oskar nu reușea să distingă niciun cuvânt din ce spunea, doar tonul domol, vocea urcând și coborând. Oare putea să vorbească așa dacă o bătea? Dar n-avea *voie* s-o bată. Oskar îl omoară dacă o

bate cumva.

Își dorea să fi fost în stare să treacă prin perete ca o vibrație, ca Blixten²¹, supereroul. Să dispară în pădure și să iasă prin cealaltă parte, să vadă ce se întâmpla cu Eli, dacă avea nevoie de ajutor sau de încurajare.

De dincolo nu se mai auzi nimic. Doar inima îi bătea în urechi, era ca o furtună, gata să-l absoarbă.

Se dădu jos din pat, se duse la masa lui și goli paharul de plastic în care erau gumele de șters. Luă paharul cu el în pat și-l lipi cu partea goală de perete și cu fundul de ureche.

Nu se auzi decât un răpăit înfundat, probabil dintr-o altă cameră, nu cea de lângă el. Ce naiba *făceau*? Își ținu respirația. Dintr-odată, se auzi o bubuitură puternică.

Cineva a tras cu pistolul!

A căutat pistolul și – ba nu, fusese doar ușa de la intrare care se dădu de perete, încât se cutremură tot blocul.

Oskar sări din pat și se duse la fereastră. După câteva secunde, ieși un bărbat. Tatăl lui Eli. În mână ducea o geantă și se îndreptă spre arcadă cu pași rapizi și nervoși, apoi dispăru.

Ce să fac? Să-l urmăresc? Pentru ce?

Se duse și se întinse iar în pat. Se gândea numai la prostii. Eli și tatăl ei se certaseră și-atât, la fel ca el și mama lui. Uneori se întâmpla să și plece dacă se certau rău de tot.

Dar mama lui nu pleca niciodată cu noaptea-n cap.

Uneori îl amenința că se mută de acasă când i se părea că Oskar era răutăcios. Oskar știa că n-ar fi făcut-o niciodată, și mama știa că el știe. Poate că tatăl lui Eli a mers un pic mai departe cu amenințările. A plecat în mijlocul nopții, cu geantă cu tot.

Oskar stătea în pat cu fruntea și palmele lipite de perete.

Eli, Eli. Ești acolo? Ți-a făcut rău? Ești tristă? Eli..

Cineva bătu la ușă și Oskar tresări. Preț de o clipă, își închipuise că e tatăl lui Eli, care venise după el.

Dar era mama care se strecură în camera lui Oskar.

— Oskar? Ce faci, dormi?

— Îhâm.

— Voiam doar să zic... ce vecini drăguți avem. Ai auzit?

— Nu.

— Imposibil. Bărbatul a țipat ca din gură de șarpe și a trântit ușa ca

²¹ Sau Flash în SUA, personaj de benzi desenate.

nebunu'. Doamne ferește. Te face să te bucuri că n-ai bărbat. Săraca femeie. Ai văzut-o cumva?

— Nu.

— Nici eu. Mă rog, nici pe el. Perdelele alea-s trase tot timpul. Niște alcoolici, probabil.

— Mama?

— Da?

— Vreau să dorm.

— Ah, iartă-mă, iubitele. Doar că m-am speriat și... Noapte bună. Vise plăcute.

— Îhâm.

Mama ieși și închise ușa cu grijă. Alcoolici? Probabil că avea dreptate.

Tatăl lui Oskar era genul care bea când și când; de asta nu mai era împreună cu mama. Când se îmbăta, își ieșea și el din fire destul de ușor. Nu i-a bătut niciodată, dar, când se enerva, țipa și trântea și uși, și obiecte.

Într-un fel, pe Oskar îl încântă gândul ăsta. Nu era deloc frumos, dar n-aveai ce să-i faci. Dacă și tatăl lui Eli era alcoolic, atunci aveau ceva în comun, ceva ce putea să-i apropie.

Oskar își lipi iar fruntea și palmele de perete.

Eli, Eli. Știi cum te simți. O să te ajut eu. O să te salvez.

Eli...

*

Ochii goi și larg deschiși se holbau la bolta arcuită a podului. Hakan dădu la o parte câteva frunze ofilite și găsi tricoul subțire, roz al lui Eli, aruncat pe pieptul bărbatului. Hakan îl ridică cu gândul să-l miroasă, dar se opri simțind că-i lipicios.

Aruncă tricoul pe pieptul bărbatului, scoase sticluța plată din buzunar și bău trei înghițituri mari. Rachiul își vârî limba de foc în gâtul lui și-i linse stomacul. Frunzele foșniră sub fundul lui când se așeză pe pavajul rece și se uită la tipul mort.

Ceva nu era în regulă cu capul.

Cotrobăi prin geantă până când găsi lanterna. Se asigură că nu se apropia nimeni pe alee, aprinse lanterna și lumină spre bărbat. Fața lui avea o paloare de ceară în lumina lanternei, buzele atârnav pe jumătate deschise, de parcă ar fi vrut să spună ceva.

Hakan înghiți în sec. Simplul gând că bărbatul ăsta s-a putut apropia mai mult de iubita lui decât o făcuse el vreodată îl făcu să se cutremure de scârbă. Mâna lui pipăia după sticluță. Voia să scape cumva de teama asta subită care-l cuprinsese, dar se răzgândi.

Gâtul.

În jurul gâtului, bărbatul avea un fel de panglică lată, roșie. Hakan se aplecă peste el și zări rana pe care o făcuse Eli ca să ajungă la sângele lui...

Buze lipite de piele

... dar asta nu explica nicicum panglica... de pe gât.

Hakan stinse lanterna, trase aer în piept și se lăsă pe spate în spațiul îngust, astfel că cimentul bolții îi zgârie chelia. Își mușcă buza, încercând să nu țipe de durere.

Pielea de pe gâtul bărbatului era desprinsă pentru că... pentru că i se sucise gâtul. Complet. Avea gâtul rupt.

Hakan strânse ochii și respiră încet ca să se calmeze și să n-o ia la fugă. Să scape... de toată povestea. Bolta podului îi apăsă capul și sub el era pavajul. În stânga și în dreapta, o alee de unde puteau să vină oameni care aveau să sune la poliție.

Și-n fața lui...

Era doar un om mort.

Da. Dar... capul ăla.

Nu-l bucura deloc faptul că știa în ce hal era. Că fusese desprins de corp. Dacă-l ridica, putea să cadă pe spate sau să se desprindă de tot. Se ghemui și își sprijini fruntea pe genunchi. Asta făcuse iubita lui. Cu mânuțele ei.

Când își imaginează pocnetul, simți că i se pune un nod în gât. Pocnetul din vertebre când i-a sucit gâtul. Nu mai voia să atingă cadavrul ăsta. Mai bine o să stea aici și-o să se uite la el. Ca Belaqua²² la poalele muntelui din Purgatoriu, o să aștepte să se lumineze de ziuă, o să aștepte să...

Dinspre metrou se apropiară câțiva oameni. Se întinse pe burtă printre frunze, aproape de bărbatul mort și-și lipi fruntea de pavajul rece ca gheața.

De ce? De ce să facă asta... cu capul?

Pentru că putea să-l infecteze. Nu trebuia să-l lași să pătrundă în sistemul nervos. Corpul trebuia izolat. Aflase asta mai demult. Nu înțelesese nimic pe-atunci. Dar acum... acum înțelegea.

Pașii se întetiră, vocile deveniră mai slabe. Urcau scările de lângă pod. Hakan se ridică din nou, se uită la contururile cadavrului, la gura căscată. Va să zică... dacă nu ar fi fost izolat, corpul ăsta s-ar fi putut ridica și ar fi putut da frunzele de pe el?

Scoase un sunet strident, ce semăna mai mult cu ciripitul unei păsări de

22 Corect Belacqua, personaj din Cântul al 4-lea din *Divina Comedie* de Dante Alighieri; simbolizează spiritele leneșe condamnate să stea în camera de dinaintea Purgatoriului, drept pedeapsă că au așteptat până în ultimul moment să se căiască în fața lui Dumnezeu.

sub pod, dar în clipa următoare se și lovi peste gură, atât de tare că-l duru. Ce imagine! Îi venea să râdă când se gândea la mortul care se ridica de pe grămăjoara de frunze uscate, dându-le jos de pe geaca lui, cu gesturi lente și somnoroase.

Ce să facă el cu cadavrul?

Cât să fi avut? Vreo optzeci de kile de mușchi, grăsime și oase, care trebuiau înlăturate. Măcinate. Făcute bucăți. Îngropate. Arse.

Crematoriul.

Exact. O să-l care până acolo, o să spargă ușa și o să-i dea foc pe furiș. Sau o să-l lase în fața ușii, ca pe un copil abandonat, sperând că ăia o să se bucure atât de tare că pot să ardă ceva, încât n-o să mai sune la poliție?

Nu. Nu exista decât o variantă. În dreapta, aleea din parc se continua spre pădure și până la spital. Până la apă.

Îndesă bluza murdară sub geaca mortului, își atârnă geanta pe umăr și-și strecură mâinile pe sub genunchii și spatele lui. Se ridică, se clătină puțin, apoi își recăpătă echilibrul. Exact cum bănuise. Capul cadavrului căzu pe spate într-un unghi nefiresc și fălcile i se închiseră la loc cu un clic.

Cât o fi fost până la lac? Câteva sute de metri, poate. Și dacă-l vedea cineva? Ar fi însemnat că... gata. Că era terminat. Într-un fel, ar fi fost mai bine.

*

Nu se întâlni însă cu nimeni și, ajuns lângă lac, începu să se târască, transpirat și cu pielea aburindă, pe trunchiul unei sălcii plângătoare aplecate peste suprafața apei. Legase două pietroaie de picioarele mortului, pe care le găsisese pe mal.

Cu o funie mai lungă, înfășurată în jurul pieptului ca un laț, trase cadavrul în apă, îl împinse cât putu de departe și dădu drumul funiei.

Mai stătu puțin pe trunchiul salciei, cu picioarele bălângănindu-i-se chiar deasupra apei și se uită în oglinda neagră, tulburată de bule de aer, din ce în ce mai rare.

A făcut-o.

În ciuda frigului, sudoarea îi șiroia pe frunte și-i ardea ochii. Îl dureau toți mușchii din cauza efortului. *Dar o făcuse.* Sub picioarele lui, cadavrul se scufunda, pierdut pentru totdeauna pentru lumea asta. Dispăruse. Bulele de aer nu se mai ridicau nici ele. Nu se mai vedea nimic... *nimic* care să indice că acolo ar fi fost un cadavru.

Câteva stele se oglindiră în suprafața apei.

PARTEA A DOUA

Înjosirea

... și-au luat-o spre tărâmurii necunoscute, spre locuri în care Martin n-a fost niciodată, au navigat de-a lungul pădurii din Tyska Botten și Blackeberg – au trecut dincolo de granițele lumii pe care o cunoșteau.

Hjalmar Soderberg – „Martin Bircks Ungdom”²³

Dar cel a cărui inimă va fi furată de un trol, n-o va mai primi niciodată înapoi.

Sufletul lui va tânji după vise și închipuiri, după lumina lunii, și nu va putea iubi niciodată un muritor...

VIKTOR RYDBERG – „Skogsraet”²⁴

²³ „Tinerețea lui Martin Birck”

²⁴ „Trolul din pădure”

Ziarele de duminică publicară câteva articole mai ample despre crima din Vallingby. Titlul de pe prima pagină suna în felul următor:

SĂ FIE VORBA DESPRE O CRIMĂ RITUALICĂ?

Poze cu copilul și șanțul din pădure. Și copacul. Între timp, ucigașul din Vallingby nu mai era un subiect de discuție comun. În râpa din pădure, florile se ofiliseră și lumânările se stinseseră. Banda de delimitare pusă de poliție fusese îndepărtată și urmele găsite, securizate.

Articolul de duminică însă îi tulbură din nou. Crimă „ritualică”. Acest epitet îți dădea de înțeles că maniacul ăla putea să ucidă din nou sau nu? Un ritual era ceva ce putea fi repetat, în orice caz.

Toți cei care trecuseră pe-acolo sau se apropiaseră măcar de locul ăla aveau ceva de povestit. Cât de înfricoșătoare li se părea bucata aia de pădure. Sau cât de liniștit și de frumos fusese înainte și că n-ar fi bănuțit nimic.

Toți cei care-l cunoscuseră pe băiat, unii mai bine, alții mai puțin, îl laudau și spuneau că ucigașul trebuie să fi fost un om extrem de rău. Oamenii erau de părere că era un caz tipic, care ar fi justificat pedeapsa cu moartea, chiar dacă, în principiu, se declarau împotriva ei.

Un singur lucru lipsea. O imagine cu criminalul. Oamenii se holbau la râpa aceea care nu se deosebea cu nimic de celelalte râpe din pădure și la fața zâmbitoare a băiatului. În lipsa unei poze cu cel care... făcuse grozăvia asta.

Situația nu era deloc mulțumitoare.

Luni, 26 octombrie, poliția a transmis populației prin intermediul presei că făcuse cea mai mare captură de narcotice din istoria Suediei. Și că prinsese cinci libanezi.

Libanezi.

Măcar asta era o chestie pe care o înțelegeau cu toții. Cinci kile de heroină. Și cinci libanezi. Un kilogram de căciulă.

Și, colac peste pupăză, tipii beneficiau și de ajutor social din partea statului suedez – dar asta nu-i oprise de la a face contrabandă cu heroină. Ziarele nu publicaseră, bineînțeles, pozele lor, dar nici nu era nevoie. Toată lumea știe cum arată niște libanezi. Sau arabi. Da, cam așa stăteau lucrurile.

Oamenii au început să facă speculații, să spună că și criminalul era străin. Părea destul de plauzibil. Nu existau ritualuri din astea sângeroase în țările arabe? Islamiștii. Nu-și trimiteau copiii să caute mine cu cruci de plastic sau ce aveau la gât? Așa se auzea. Înfricoșători oameni. Iran, Irak. Și libanezii.

Dar luni, poliția făcu public portretul-robot al ucigașului, care apărură în seara aceea în ziare. O fetiță îl văzuse. Așteptaseră destul de mult cu

publicarea lui. Fuseseră destul de precauți când realizaseră portretul.

Un suedez obișnuit. Cu aspect fantomatic. Și ochii goi. Toți erau de acord că da, cam așa arăta un ucigaș. Era ușor să ți-l imaginezi cu fața aia ca o mască, furișându-se prin râpă și...

Cei care stăteau în Vasterort și semănau cu portretul-robot fură nevoiți să îndure priviri lungi și critice. Seara, când se duceau la culcare, se întrebau dacă n-ar fi fost mai bine să-și schimbe înfățișarea până în ziua următoare sau dacă asta ar trezi și mai mult bănuiala celor din jur?

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Oamenii aveau să fie preocupați de altele, în curând. Suedia avea să devină o altă țară. O națiune *înjosită*. Țasta era cuvântul pe care aveau să-l folosească tot timpul: înjosire.

În timp ce sosiile criminalului zac în pat și se gândesc la o altă tunsoare, un submarin sovietic se ciocnește de fundul mării, exact lângă Karlskrona. Motoarele lui uruie și răsună prin tot arhipelagul, în timp ce încearcă să se ridice la suprafață. Nimeni nu se deplasează până acolo ca să vadă ce se întâmplă.

Va fi descoperit din întâmplare, miercuri dimineața.

Miercuri, 28 octombrie

La prânz, școala semăna cu un roi de albine. Toată lumea auzise zvonurile. Un profesor ascultase știrile la radio în pauza mică și le povestise celor din clasă, iar la pauza de masă au auzit-o pe toți. Îi invadaseră rușii.

Subiectul cel mai fierbinte, până atunci, fusese crima din Vallingby. Mai mulți copii îl văzuseră pe criminal și cineva susținuse chiar că fusese atacat de el.

Fiecare tip înfricoșător care trecea prin fața școlii putea fi ucigașul. Când un bărbat între două vârste, în haine ponosite, a intrat în curte, copiii au fugit țipând ca din gură de șarpe și s-au ascuns de el în clădirea școlii. Băieții mai duri s-au înarmat cu croșe de hochei și s-au pregătit să-l atace. Din fericire, cineva l-a recunoscut pe bărbat. Era unul dintre alcoolicii care-și făceau veacul prin piața centrală. Nu prezenta interes, așa că putea să plece.

Dar acum apăruseră rușii. Nu prea știau cine știe ce despre ruși. Au fost odată un neamț, un rus și Bellman²⁵. Erau cei mai tari la hochei. Țara se chema Uniunea Sovietică. Americanii și rușii fuseseră primii care zburaseră în spațiu. Americanii construiseră o bombă cu neutroni pentru a se apăra de ruși.

Oskar despică firul în patru cu Johan, în pauza de prânz.

— Oare și rușii au bombe din astea?

Johan ridică din umeri.

— Sută la mie. Poate au bombe și pe submarin.

— Dar nu se lansează de obicei din avioane?

— Nț. Se pot monta și pe rachete și unde vrei.

Oskar ridică ochii spre cer.

— Poți să montezi așa ceva pe un submarin?

— Păi, io ce zic? Po' să le montezi unde vrei.

— Oamenii mor și casele nici măcar nu se prăbușesc.

— Exact.

— Și animalele ce pățesc?

Johan căzu pe gânduri.

²⁵ Personaj care apare des în bancurile suedeze.

— Probabil că mor. Alea mai mari mor sigur.

Cei doi stăteau pe marginea nisiparului în care se jucau câțiva copii mai mici. Johan ridică o piatră mare și o aruncă, spulberând nisipul.

— Baaang! I-am omorât pe toți!

Oskar ridică o piatră mai mică.

— Nu! Uite-l pe ăla! A supraviețuit! Vâjj! Proiectil lansat!

Aruncară cu pietre și pietriș, ștergând de pe fața pământului toate orașele, până când auziră o voce în spatele lor.

— Ce dracu' faceți aici?

Se întoarseră amândoi. Erau Jonny și Micke. Jonny fusese cel care vorbise. Johan aruncă piatra din mână.

— Nu, doar ne...

— Nu cu tine vorbeam. Ia, zi, Porcușorule. Ce faceți aici?

— Aruncăm cu pietre.

— De ce?

Johan se trase puțin mai încolo, vizibil ocupat cu legatul șireturilor.

— Ca să... nimic, doar așa.

Jonny se uită la nisipar și ridică mâna brusc, speriiindu-l pe Oskar care se dădu în spate.

— Aici e locul de joacă pentru copii mici. Nu înțelegi, cap sec? Strici nisiparul, ce naiba.

Micke dădu din cap preocupat.

— Pot să cadă și să se lovească în pietrele astea.

— Ia, mișcă-ți fundu' și adună-le de aici, Porcușorule.

Johan părea în continuare ocupat cu șireturile.

— Bă, tu n-auzi? *Mișcă-te și adună-le, ți-am zis.*

Oskar nu se clinti. Nu știa ce să facă. În mod normal, lui Jonny puțin îi păsa de nisiparul copiilor. Era chestia lui obișnuită. O să-i ia cel puțin zece minute să adune toate pietrele pe care le-au aruncat și Johan n-o să miște niciun deget ca să-l ajute să termine mai repede. Și în curând trebuia să sune de intrare.

Nu.

Cuvântul i se păru o revelație. Ca atunci când cineva rostea pentru prima oară cuvântul „dumnezeu”, referindu-se cu adevărat la... Dumnezeu.

Imaginea cu el adunând pietre după ce colegii săi au intrat, doar ca să-i facă pe plăc lui Jonny, îi trecu prin cap ca un fulger. Dar îi mai veni în minte ceva. În mijlocul nisiparului se afla o căsuță din aceea cu tobogan, asemănătoare cu cea din curtea blocului său.

Oskar scutură din cap.

— Care-i problema?

— Nu.

— Cum adică, nu? Mi se pare mie sau ai probleme cu capu'? Dacă-ți zic să le aduni, *le aduni și gata*. Nu comentezi.

— NU.

Sună de intrare.

— Ne vedem, Porcușorule.

Jonny și Micke intrară. Johan se ridică. Terminase cu șireturile.

— A fost o tâmpenie cât China.

— Știu.

— De ce dracu' i-ai zis că nu?

— Pentru că... Oskar aruncă o privire spre tobogan. Pentru că așa e, de-aia.

— Prostule.

— Da.

După ore, Oskar rămase în urmă. Așeză două foi goale pe banca lui, găsi enciclopedia din biblioteca clasei și începu s-o răsfoiască.

Mamut... Medici... mongolez... Morfeu... morse.

Da. Asta era. Punctulețele și liniuțele alfabetului morse ocupară cam o pătrime din pagină. Oskar își notă codurile cu litere mari și groase pe una dintre foi.

A = • —

B = — •••

C = — • —

Și așa mai departe. Când termină, transcrie totul și pe cealaltă foaie.

Dar nu era mulțumit. Aruncă foaia și o luă de la capăt, desenând cu încetinitorul fiecare semn.

Bineînțeles că doar una dintre foi trebuia să arate bine: cea pe care o să i-o dea lui Eli. Dar îi plăcea munca asta și era și-un motiv să mai stea.

În ultima săptămână se întâlneau în fiecare seară. Ieri, Oskar bătuse în perete înainte să iasă și Eli îi răspunsese. După aceea, coborâseră amândoi. Așa-i venise lui Oskar ideea c-ar fi fost bine să inventeze un sistem de comunicare mai eficient. Dar de ce să nu folosească alfabetul morse, dacă tot exista...

Verifică foaia plină de semne. Arăta perfect. Lui Eli o să-i placă sigur. Îi plăceau puzzle-urile, sistemele complicate, la fel ca și lui. Oskar îndoi hârtia, o așeză în ghiozdan și-și sprijini coatele pe bancă. Avea un gol în stomac. Era ora trei și douăzeci de minute, conform ceasului de pe peretele

clasei. Scoase *Firestartet*²⁶ și citi până pe la patru.

Doar nu erau nebuni să stea după el două ore?

Dacă l-ar fi ascultat pe Jonny și ar fi adunat pietrele alea, acum putea să fie acasă deja. Și nu s-ar fi simțit nici aiurea. Ce mare scofală s-aduni niște pietre? Doar făcuse altele și mai rele. Acum îi părea rău.

Și dacă o fac acum?

Pedeapsa de mâine ar fi fost, poate, mai blândă dacă le-ar fi povestit c-a rămas peste ore și a...

Da, așa trebuia să facă.

Își adună lucrurile și ieși la nisipar. Nu-i lua mai mult de douăzeci de minute să strângă tot. Când o să le povestească mâine, Jonny o să fie mulțumit și-o să-l mângâie pe cap și-o să-i spună „ce Porcușor cuminte” sau ceva de genul ăsta. Era mai bine, oricum.

Se uită pe furiș spre tobogan, lăasă ghiozdanul lângă nisipar și începu să adune pietrele. Mai întâi, pe cele mari. Londra, Paris. În timp ce le aduna, se juca de-a *salvatu*/lumii. De data asta trebuia să scape omenirea de bombele alea îngrozitoare. Când ridica pietrele, oamenii ieșeau din casele lor bombardate ca niște furnici din mușuroi. Dar parcă bomba cu neutroni nu distrugea casele sau...? În orice caz, căzuseră și câteva bombe atomice.

Când se duse spre marginea nisiparului ca să scape de o încărcătură, îi văzu. Apăruseră parcă de sub pământ. Nu-i auzise pentru că fusese prea ocupat cu jocul lui. Jonny și Micke. Și Tomas. Toți aveau în mână câte un băț gros, de alun. Pe post de bici. Jonny îi arată un pietroi cu biciul.

— Pe ăsta l-ai uitat.

Oskar aruncă pietrele pe care le adunase și ridică pietroiul pe care îl arătase Jonny. Jonny aprobă dând din cap.

— Bine. Te-am *așteptat*, Porcușorul. Te-am așteptat chiar mult.

— Dar ne-a zis Tomas că te-a văzut, spuse Micke. Și că ești aici.

Tomas se uită la el cu ochi inexpresivi. În clasele I-IV, Oskar și Tomas fuseseră prieteni. Se jucaseră o grămadă în curtea lui, dar, după vacanța de vară dintre a patra și a cincea, Tomas se schimbase. Începuse să vorbească altfel, ca un om mare. Oskar știa că profii îl considerau cel mai deștept din clasă. Îți dădeai seama din felul în care discutau cu el. Tomas avea calculator. Și voia să se facă medic.

Lui Oskar îi venea să-i spargă fața cu piatra din mână. Să-l nimerească drept în gura aia cu care-i vorbea.

— Nu fugi? Dă-i drumul! Acum!

²⁶ Titlul unui roman de Stephen King (*n.r.*).

Biciul lui Jonny şuieră în aer. Oskar strânse piatra mai tare.

De ce nu fug?

Simţi încă de pe acum pişcătura dureroasă a biciului pe picioare. Dacă ar fi alergat până la aleea din parc, s-ar fi întâlnit, poate, cu adulţi care nu i-ar fi lăsat să dea în el.

De ce nu fug?

Pentru că n-avea nicio şansă. O să-l trântescă la pământ înainte să fi făcut doi paşi.

— Lăsaţi-mă în pace.

Jonny întoarse capul, prefăcându-se că n-a auzit.

— Ce-ai zis, Porcuşorule?

— Lăsaţi-mă în pace.

Jonny se întoarse spre Micke.

— Cică să-l lăsăm în pace.

Micke scutură din cap.

— Şi noi care am făcut beţele astea frumoase... spuse şi pocni cu biciul.

— Tu ce zici, Tomas?

Tomas îl privi pe Oskar de parcă ar fi fost un şobolan care trăia încă, deşi fusese prins în capcană.

— Eu zic că Porcuşorul vrea bătaia.

Erau trei contra unu. Şi erau înarmaţi cu biciuri. Era o situaţie ca dracu'. Ar trebui să-i arunce piatra în faţă. Sau să-i tragă una dacă se apropia de el. O să se ajungă la discuţii cu directorul şcolii şi așa mai departe. Dar o să fie de partea lui. Ei erau trei şi aveau şi biciuri.

Eram... disperat.

Dar nu era deloc disperat. Acum că luase o hotărâre, simţi un soi de linişte interioară, opusul fricii. Puteau să-l biciuiască din partea lui, dacă asta însemna că poate să arunce cu piatra în faţa aia scârboasă a lui Tomas.

Jonny şi Micke făcură un pas înainte. Jonny îi trase una peste pulpă. Oskar se îndoi de durere. Micke se duse în spatele lui şi îl prinse de braţe.

Nu.

Gata, nu mai putea să arunce piatra. Jonny îl lovi peste picioare, făcu o piruetă ca Robin Hood în filme şi îl lovi din nou.

Piciorul lui Oskar ardea. Se suci, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Micke, dar nu reuşi. Îi dădură lacrimile. Începu să tipe. Jonny îl pocni pentru ultima oară atât de tare că nimeri şi piciorul lui Micke – acesta începu să urle „Vezi, în pula mea!”, dar fără să-i dea drumul.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Oskar. Nu era drept! Doar *adunase* pietrele, se târâse prin nisip, de ce trebuiau să-l bată, totuşi?

Piatra pe care o ţinuse până atunci în pumn căzu şi Oskar începu să

plângă pe bune.

— Porcușorul bâzâie, spuse Jonny pe un ton compătimitor.

Jonny părea mulțumit. Ajungea pentru azi. Îi făcu un semn lui Micke să-i dea drumul. Oskar tremura tot de plâns și de durere. Ochii îi erau plini de lacrimi când ridică privirea spre ei și-l auzi pe Tomas întrebând:

— Păi, și eu?

Micke îl prinse în brațe din nou și Oskar îl văzu ca prin ceață pe Tomas apropiindu-se de el.

— Lasă-mă. Te rog.

Tomas ridică bățul și-l lovi. O singură dată. Fața lui Oskar explodează și el se feri sărind într-o parte atât de brusc, încât Micke îl scăpă din prinsoare sau îi dădu drumul și spuse:

— Ce dracu', Tomas. Hai, că ești...

Jonny se enervă.

— Acum să văd ce-i *zici* lu' mă-sa.

Oskar nu auzi răspunsul lui Tomas. În caz că răspunsese.

Vocile lor dispărură încet și-l lăsară acolo, cu fața în nisip. Obrazul stâng îi ardea. Nisipul era rece, îi răcorea picioarele încinse. Îi venea să pună și obrazul în nisip, dar își dădu seama că nu era bine.

Zăcu acolo până când începu să tremure de frig. Se ridică și își pipăi obrazul cu grijă. Degetele i se umplură de sânge.

Se duse până la toaleta din curte și se uită în oglindă. Obrazul i se umflase și era acoperit de sânge pe jumătate închegat. Probabil că Tomas îl lovise cu toată puterea. Oskar se spală pe obraji și se privi din nou în oglindă. Rana nu mai sângera și nu părea foarte adâncă. Dar se întindea pe aproape tot obrazul.

Mama. Ce-o să-i zic...

O să-i zică exact ce s-a întâmplat. Când ajungea acasă de la serviciu, cam peste o oră. Și-atunci o să-i povestească tot ce i-au făcut și ea o să se sperie de moarte și o să-l ia în brațe și n-o să-i mai dea drumul și el o să se ascundă în poalele ei și o să plângă, o să plângă împreună.

După care o s-o sune pe mama lui Tomas.

După care o s-o sune pe mama lui Tomas și o să se certe cu ea și după aia mama o să plângă că ce rea e mama lui Tomas și ce nesimțită și după aia...

Ora de traforaj.

O să-i spună că s-a rănit la traforaj. Nu. O să-l sune pe maistru.

Oskar studie rana în oglindă. Cum mai puteai să te alegi cu o rană ca asta? O să-i spună că a căzut de pe tobogan. În mod normal, nu ținea nici asta, dar probabil că mama ar fi vrut să creadă că asta se întâmplase și nimic

mai mult. Oricum, l-ar fi compătimit și l-ar fi consolată. Doar că n-ar mai fi dat niciun telefon. Toboganul, deci.

Oskar simți ceva rece în pantaloni. Se descheie și verifică. Avea chiloții uzi. Scoase Pișbalonul și îl clăti. Tocmai se pregătea să-l pună la loc în chiloții uzi, când se opri și se uită în oglindă.

Oskar. Asta-i chiar... Ooooskar.

Luă Pișbalonul curat și-l puse pe nas. Ca pe un nas de clovn. Mingea galbenă și rana roșie de pe obraz. Oskar. Căscă ochii, imitând expresia de pe fața unui nebun. Da. Arăta înfricoșător. Îi vorbi clovnului din oglindă.

— Gata, s-a terminat. Ajunge. N-auzi? Ajunge, termină.

Clovnul nu-i răspunse.

— Nu mai accept. Nici măcar o dată, ai înțeles?

Vocea lui Oskar răsună cu ecou în toaleta goală.

— Ce să fac? Ce să fac, tu ce zici?

Se strâmbă atât de tare că începu să-l usture și-și îngroșă vocea cât putu. Clovnul vorbea cu el.

— ... omoară-i... omoară-i... omoară-i...

Oskar tresări. Chiar te speriai, pe bune. I se păruse că nu-i vocea lui, sunase atât de altfel. Și nici fața nu părea a lui. Dădu jos Pișbalonul și îl îndesă în chiloți.

Copacul.

Nu c-ar fi crezut în chestia aia, dar... o să-l înjunghie, oricum. Poate, poate. Dacă se concentra mai bine, poate...

Dacă și cu parcă.

Oskar își luă ghiozdanul și se grăbi spre casă, umplându-și capul cu imagini încântătoare.

Tomas stă la calculator când simte prima lovitură. Nu înțelege ce se întâmplă. Iese în bucătărie, împleticindu-se. Sângele îi șiroiește din burtă. „Mamă, mamă, cineva mă înjunghie.”

Mama lui Tomas o să stea și o să se uite. Mama lui Tomas, care-i lua apărarea tot timpul. O să stea acolo, înlemnită. Îngrozită. În timp ce ucigașul invizibil o să-l înjunghie încontinuu.

Se prăbușește într-o baltă de sânge, mamă... mamă..., în timp ce cuțitul invizibil îi spintecă burta și mațele i se varsă pe linoleum.

Nu c-ar fi mers sau ceva de genul.
Și totuși.

*

Apartamentul mirosea a pișat de pisici.

Giselle stătea pe genunchii lui și torcea. Bibi și Beatrice se rostogoleau pe podea. Gustaf încercă să-i atragă atenția lui Manfred, împungându-l cu

capul în coaste.

Mans și Tufs și Cleopatra se întinseseră pe fotoliu ca niște regine; Tufs râcăia cu lăbuța câteva fire desprinse. Karl-Oskar încercă să sară pe pervaz, dar rată ținta și căzu pe spate. Era chior.

Lurvis zăcea afară, pe hol, și pândea cutia poștală de pe ușă, gata să țâșnească spre ea și să sfâșie pliantele aruncate pe fantă. Vendela stătea întinsă pe cuier, pe raftul pentru pălării și se uita la Lurvis; lăbuța ei deformată din față atârna printre stinghii și zvâcnea din când în când.

Câteva pisici se adunaseră în bucătărie, mâncau sau leneveau, pur și simplu, pe scaune și pe masă. Alte cinci pisici se întinseseră pe patul din dormitor. Altele preferau șifonierul sau dulapul, învățaseră deja să le deschidă singure.

De când Gosta nu le mai lăsa să iasă, din cauza vecinilor care s-au plâns, nu se mai împerecheau cu alte pisici din afară. Majoritatea puilor se nășteau morți sau cu probleme grave și mureau după câteva zile. Cam o jumătate din cele douăzeci și opt de pisici ale lui Gosta sufereau de o boală. Erau oarbe sau surde, n-aveau dinți sau sufereau de un handicap locomotor.

Dar Gosta le iubea pe toate.

O scărpină pe Giselle după ureche.

— Daaa, iubita lu' tata... și noi ce să facem acum? Nu știi, 'ai? Mda, nici eu. Dar tre' să facem ceva. *Așa* ceva nu se poate. Doar e vorba de Jocke. *Prietenul* nostru. Săracu' de el. Să moară în halul ăla. Și să nu știe nimeni. Nimeni n-a văzut ce-am văzut eu. Tu ai văzut ceva?

Gosta plecă puțin capul și începu să vorbească în șoaptă:

— Era un *copil*. L-am văzut când a coborât spre pod. Îl pândeau pe Jocke. Sub pod, da. Și el a intrat ca... și aia a fost. N-a mai ieșit de acolo. Și dimineața a dispărut. Dar a murit sigur. Știu *c-a* murit.

— Ce zici?

— Nu, n-am cum să mă duc la poliție. O să-mi pună *întrebări*, fii sigură. O să fie o grămadă de oameni și o să mă întrebe... de ce n-am zis nimic. O să-mi bage o veioză din aia în față și tot.

— Doar au trecut trei zile de-atunci. Sau patru? Nici nu mai știi. Ce zi e azi? O să mă întrebe sigur. Nu, nu pot s-o fac.

— Dar ceva tot tre' să facem.

— Doamne, ce să facem?

Giselle se uită la el și începu să-i lingă mâna.

*

Când Oskar se întoarse din pădure, cuțitul era plin de așchii putrezite. Îl spălă în chiuveta din bucătărie, îl șterse cu un prosop pe care apoi îl clăti cu apă rece, îl stoarse și-l folosi drept compresă pentru rana de pe obraz.

Mama o să ajungă în curând. Trebuia să iasă puțin, avea nevoie de un pic de răgaz – era gata să izbucnească în plâns în orice clipă, picioarele îi ardeau. Luă cheile din dulapul din bucătărie și scrisese un bilețel: *Vin imediat. Oskar*. Apoi puse cuțitul la loc și coborî în pivniță. Deschise ușa grea și se strecură înăuntru.

Miros de pivniță. Îi plăcea mirosul ăsta. Era un miros care te făcea să te simți în siguranță, un miros de lemn, obiecte vechi și aer închis. Dinspre o fereastră aflată la nivelul solului se strecura o rază de lumină care arunca o aură de mister asupra comorilor ascunse din pivniță.

În stânga lui se vedea un spațiu delimitat, rezervat pentru patru boxe în care oamenii își păstrau lucrurile vechi. Pereții și ușile erau din lemn, pe uși atârnavă lacăte mai mari sau mai mici. Pe una din uși locatarii montaseră și un zăvor; probabil, cineva spărsese ușa.

Pe ultimul perete din fund, puștii scriseseră cu markerul numele formației KISS. S-ul arăta ca un Z întors, deformat.

Dar cel mai palpitant loc era cel de pe coridorul din partea cealaltă. Spațiul rezervat gunoaielor care nu se puteau recicla. Aici Oskar găsisese un glob pământesc cu lampă care acum se afla în camera lui și câteva numere vechi din *Hulk*²⁷. Printre altele.

Dar azi nu mai era nimic pe-acolo. Probabil că luaseră gunoiul. Doar câteva ziare și dosare de carton pe care scria „Suedeză” și „Engleză”. Dosare avea Oskar destule. Adunase o grămadă din containerul din fața tipografiei cu câțiva ani în urmă.

Merse mai departe și ajunse la partea care aparținea celor de la scara următoare, scara lui Tommy. Se apropie de ușă, o descuie și intră. Pivnița asta mirosea altfel; a vopsea lavabilă sau a diluant. Tot aici se afla și camera de refugiu, încăperea în care se adunau cu gașca. Intrase acolo o singură dată, cu trei ani în urmă, pe vremea când mai exista clubul de box, înființat de unul dintre băieții mai mari. Venise cu Tommy care-i dăduse voie să-l urmeze într-o după-masă. Băieții se băteau cu mănuși de box și Oskar se speriasse puțin. Își amintea și acum gemetele, transpirația, corpurile încordate, concentrate pe lovitura următoare, sunetul înfundat al pumnilor care-și atingeau ținta, absorbit de pereții groși de beton. Totul se terminase brusc, Oskar își amintea că unul din ei fusese rănit sau așa ceva, și roata pe care o înyârteau ca să deblocheze zăvorul de la ușa metalică a fost legată cu lanțuri. Și asta a fost. Pa-pa, partide de box.

²⁷ *The Incredible Hulk*, benzi desenate populare scrise de Stan Lee și desenate de Jack Kirby în 1962. În Suedia, seria a apărut în 1974.

Oskar aprinse lumina și se duse la camera de refugiu. Dacă i-ar fi atacat rușii acum, probabil c-ar fi folosit-o să se ascundă.

Asta dacă n-o fi pierdut cheia între timp.

Oskar stătea în fața ușii metalice masive și, brusc, avu o revelație. Poate că cineva... sau ceva fusese *încuiat* acolo. Poate de asta puseseră lanțuri și lacăte. Un monstru.

Ascultă cu atenție. De pe stradă și din apartamentele de deasupra lui se auzeau zgomote îndepărtate. Chiar îi plăcea pivnița asta. Era de parc-ai fi intrat pe un alt tărâm, conștient în același timp că lumea cealaltă se află acolo, la locul ei, deasupra. Dar aici jos era liniște și nu intra nimeni. Și nimeni nu făcea chestii cu tine. Chestii aiurea, adică.

Vizavi de camera de refugiu se afla sediul Clubului Subteran. Teritoriu interzis.

Bineînțeles că nu puseseră niciun lacăt pe ușă, dar asta nu însemna că puteai să intri când aveai chef. Oskar inspiră adânc și deschise ușa.

Nu prea aveau cine știe ce. O canapea uzată și un fotoliu la fel. Un covor. Un birou cu vopseaua decojită. De la lampa de pe coridor fusese tras un fir și conectat ilegal la un singur bec care atârna din tavan. Acum era stins.

Fusese aici de câteva ori și știa că trebuia doar să-l rotească dacă voia să-l aprindă. Dar nu îndrăznea. Îi ajungea lumina care pătrundea printre spațiile dintre planșee. Inima începu să-i bată mai repede. Dacă-l găsesc aici, o să...

Ce? Habar n-am. Tocmai asta e problema. Nu că l-ar bate... dar...

Se lăsă în genunchi pe covor și ridică o pernă de pe canapea. Sub ea se aflau câteva tuburi cu lipici, o rolă de pungi și un spray lacrimogen. Revistele porno erau sub perna din colțul celălalt. Câteva exemplare rupte și tocite din *Lektyr* și *Fib Aktuell*.

Luă un *Lektyr* și se trase mai aproape de ușă unde era mai multă lumină. Stând în continuare în genunchi, puse revista pe jos și începu s-o răsfoiască. Femeia din poză era întinsă pe un șezlong și n-avea decât o pereche de pantofi cu toc. Își ținea sânii în mâini și avea buzele țuguiate. Stătea picior peste picior și în smocul de păr dintre coapsele ei se vedea o bucățică de carne roz, alungită, crăpată la mijloc.

Oare cum naiba ajungeai acolo?

Auzise cuvintele respective de la alții și le citise pe pereții din toaletă. Pizda. Gaura. Labiile. Dar aici nu se vedea nicio gaură. Doar crăpătura aia. Au avut oră de educație sexuală la școală și Oskar știa că aia era... o intrare în tunelul care ducea spre pizdă. Dar în ce direcție trebuia s-o iei? Drept înainte sau în sus, sau... nu-ți dădeai seama din poză.

Mai dădu o pagină. Poveștile cititorilor. La ștrand, într-o cabină din vestiarul fetelor. *Sfârcurile întărite se întrezăreau prin materialul subțire al costumului de baie. Umflătura din chiloții de baie creștea, tare ca oțelul. Fata se sprijini de cuier și-și întoarse fundul mic spre mine, gemând: „Trage-mi-o, trage-mi-o acum”.*

Oare chestiile astea se întâmplau tot timpul în spatele ușilor închise, în locuri în care nu vedeai ce se întâmplă?

Tocmai se apucase de o povestire nouă despre o reuniune de familie care luase întorsături nebanuite, când auzi ușa principală. Închise repede revista, o puse sub pernă și nu știu încotro s-o apuce. Simți cum se crispează și nu îndrăzni să respire. De pe culoar se auzeau pași.

Oh, Doamne, Dumnezeu, nu-i lăsa să vină. Nu-i lăsa să vină.

Își strânse genunchii și-și mușcă buzele tare de tot, mai să-i dea sângele. Ușa se deschise. În fața ei, Tommy se opri și făcu ochii mari.

— Ce dracu’?

Oskar dădu să-i răspundă, dar gura i se încleștase. Stătu doar acolo, în genunchi, pe covorul de lumină care se întinsese dinspre ușă, și trase aer pe nas.

— Ce dracu’ faci aici? Și ce-ai pățit?

Oskar reuși să scoată un cuvânt, aproape fără să-și miște fălcile:

— ... nimic.

Tommy intră și se postă în fața lui, ca un turn.

— Ce-ai la obraz? Ce-ai făcut?

— Eu... nimic.

Tommy scutură din cap, învârti becul până când se aprinse și închise ușa. Oskar se ridică în picioare și se opri în mijlocul camerei cu brațele lipite de șolduri, neștiind ce să facă. O luă spre ușă, dar Tommy se lăsă în fotoliu oftând și arătă spre canapea.

— Stai jos.

Oskar se așeză pe perna din mijloc a canapelei, sub care nu ascuseseră nimic. Preț de câteva secunde, Tommy nu spuse nimic, doar se uită la el. Apoi îi zise:

— Așa. Ia, povestește-mi.

— Ce?

— Ce-ai pățit. Ce-i cu obrazul ăla?

— ... eu doar... am...

— Te-au caftit bine, nu-i așa? Nu-i așa?

— ... da...

— De ce?

— Nu știu.

— Cum adică? Ți-o iei așa, fără niciun motiv?

— Da.

Tommy dădu din cap și trase de câteva fire care atârnavă din fotoliu. Scoase o cutie de *snus*, puse un pachetel sub buza superioară, apoi întinse cutia spre Oskar.

— Vrei?

Oskar scutură din cap. Tommy puse cutia înapoi, așeză pachetelul cu limba și se întinse pe spate, cu mâinile împreunate pe abdomen.

— Așa. Și ia, zi, ce făceai aici?

— Nimic, voiam doar...

— Te uitai la gagici? 'Ai? Sper că nu bagi iarbă sau așa ceva. Treci aici.

Oskar se ridică și se duse la Tommy.

— Vino mai aproape. Suflă.

Oskar se execută și Tommy dădu din cap mulțumit, apoi îi arătă canapeaua și-i spuse să stea jos.

— Să nu te prind că bagi hașiș sau mai știi eu ce, că dracu' te ia.

— N-am făcut...

— Nu, n-ai făcut nimic. Să nu te prind că fumezi! Eo porcărie. Snusul e OK. Cu snusul n-ai probleme.

Tommy făcu o pauză.

— Păi, care-i treaba? O să stai și-o să caști ochii la mine toată seara sau ce?

Îi arată perna de lângă el.

— Nu vrei să mai citești puțin?

Oskar scutură din cap.

— Atunci, du-te acasă. Acuș, o să apară și băieții. Și am o vagă bănuială c-o să se bucure să *te vadă* aici. Hai, marș.

Oskar se ridică.

— Și să nu...

Tommy îl privi, scutură din cap și oftă.

— Nu, nimic. Hai, du-te acasă. Și-auzi? Să nu mai vii aici.

Oskar dădu din cap și deschise ușa. În cadrul ușii se opri și spuse:

— Scuze.

— Nu-i nimic. Da' să nu mai vii. Aaa, auzi? Și banii ăia?

— Îi iau mâine.

— OK. Aaa, da. Ți-am făcut o casetă cu *Destroyer* și *Unmasked*. Treci pe la mine într-o zi.

Oskar dădu din cap. I se puse un nod în gât. Dacă mai stătea mult, începea să plângă. Șopti „mulțumesc” și ieși.

Tommy rămase în fotoliu, sugând snusul și uitându-se la ghemotoacele de praf care intrară sub canapea.

Caz pierdut.

Oskar o s-o ia pe cocoșă până-n a zecea. E genul ăla. Tommy ar fi vrut să-l ajute, dar știa că, din moment ce-a intrat în rolul ăla, nu mai avea scăpare. N-avea ce să-i mai facă.

Scoase bricheta din buzunar, o duse la gură și eliberă niște gaz. Când începu să simtă răceala din gât, o îndepărtă, o aprinse și expiră.

Scuipă o minge de foc. Dar nici asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Îl deranja ceva și era agitat; se ridică și făcu câțiva pași. Ghemotoacele de praf fugiră din calea lui.

Ce dracu' să faci?

Măsură covorul cu pasul, închipuindu-și că se afla într-o celulă. De aici n-avea cum să scape. Acasă e locul unde-ți agăți pălăria, bla, bla, bla. Blackeberg. Ba da, o să scape de aici, o să se facă... marinar sau, sau... ceva. Orice.

Linge puntea, pleci în Cuba, hei și hooo.

O mătură aproape nefolosită stătea sprijinită de perete. Tommy o luă și începu să măture. Praful îi intră în nas. După un timp, își aduse aminte că n-aveau fâraș. Ascunse gunoiul sub canapea.

Mai bine un pic de mizerie băgată sub covor decât o casă de nebuni.

Răsfoi o revistă porno, apoi o puse la loc. Își înfășură fularul în jurul gâtului până când simți că se sufocă, îl desfăcu, apoi se ridică. Făcu câțiva pași pe covor, apoi îngenunche și începu să se roage.

Pe la cinci jumate aterizară și Robban cu Lasse. Tommy stătea tolănit în fotoliu și părea că n-are nicio grijă pe lumea asta. Lasse își sugea buzele, aparent nervos. Robban rânji și-l bătă pe spate.

— Lui Lasse-i mai trebuie casetofon.

Tommy ridică sprânceana.

— De ce?

— Explică-i, Lasse.

Lasse pufni pe nas. Nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Tommy.

— Ăăă... am un coleg la serviciu...

— Ce, vrea să cumpere ceva?

— Îhâm.

Tommy dădu din umeri, se ridică din fotoliu și scoase cheia camerei de refugiu din căptușeala hainei. Robban părea dezamăgit, se aștepta ca Tommy să-i dea cu flit, dar se pare că-l durea în fund. Lasse putea să se plimbe cu portavocea pe la serviciu și să strige VÂND MARFĂ FURATĂ, MARFĂ IEFTINĂ! dacă așa voia mușchiu' lui. Ce mai conta, oricum.

Tommy îl dădu pe Robban la o parte și ieși pe culoar, desfăcu lacătul, trase lanțul de pe roată și i-l aruncă lui Robban. Lanțul alunecă din mâinile lui Robban și căzu zăngănind.

— Ce-i cu tine, ți-e rău?

Tommy scutură din cap, învârti roata și împinse ușa. Tubul de neon din camera de refugiu era stricat, dar lumina de pe hol era suficient de puternică încât să vadă cutiile de carton aliniată de-a lungul peretelui. Tommy ridică o cutie cu un casetofon și i-o întinse lui Lasse.

— Ia, să te distrezi.

Lasse îi aruncă o privire nesigură lui Robban, de parcă i-ar fi cerut ajutorul pentru a interpreta corect comportamentul lui Tommy. Robban se strâmbă, ceea ce nu-l lămurii cu nimic, apoi se întoarse spre Tommy, care se pregătea să încuie.

— Mai știi ceva de Staffan?

— Nu.

Tommy potrivi lacătul oftând.

— Tre' să mă duc pe la el mâine-seară. Sunt invitat la masă. Vedem atunci.

— La masă?

— Da, de ce?

— Nu, nimic. Aveam impresia că gaborii ăștia funcționează... pe benzină sau ceva de genul.

Lasse pufni pe nas, bucuros că atmosfera se mai destinsese.

— Pe benzină...

*

O mințise pe mama. Și mama îl crezuse. Acum zăcea în pat și se simțea rău.

Oskar. Cel din oglindă. Cine era el? Lui Oskar ăsta i se întâmplau o grămadă de chestii. Și bune, și rele. Chestii ciudate. Dar cine era el? Când se uită la el, Jonny îl vede numai pe Porcușorul care trebuie bătut. Când se uită la el, mama îl vede pe Iubitul ei, căruia nu trebuie să i se întâmple nimic.

Când se uită la el, Eli... ce vede Eli?

Oskar se întoarse spre perete, spre Eli. Cele două personaje îi făcură cu ochiul din frunziș. Obrazul era în continuare roșu și umflat, rana începuse să prindă coajă. Ce-o să-i zică diseară lui Eli?

Totul se lega ca un puzzle. Ceea ce avea să-i spună depindea de ce însemna el pentru ea. Eli era o cunoștință nouă și asta-i permitea să-i spună ce voia, pentru că oricum nu-l cunoștea bine.

Ce trebuia să faci, de fapt? Ca să faci pe cineva să-i placă de tine?

Ceasul de pe birou arăta șapte și un sfert. Se uită la frunziș și încercă să

găsească personaje noi. Tocmai îl găsisese pe un Moș Crăciun cu o șapcă ascuțită, și un trol stând în cap, când cineva bătu în perete.

Cioc-cioc-cioc.

Fuseseră niște bătăi timide. Oskar ciocăni și el.

Cioc-cioc-cioc.

Așteptă. După câteva secunde, bătăile se auziră din nou.

Cioc-ciociocioc-cioc.

Oskar completă: *cioc-cioc.*

Așteptă. Nu se mai auzi nimic.

Luă foaia cu alfabetul morse, își puse geaca, îi spuse „pa” mamei lui și coborî la terenul de joacă. Făcu câțiva pași doar, și ușa de la scara lui Eli se deschise și Eli ieși. Era încălțată cu pantofi sport, purta jeanși și un hanorac negru pe care scria *Star Wars* cu litere argintii.

Prima oară crezu că-i hanoracul lui; avea unul exact la fel cu care fusese îmbrăcat ieri. Îl aruncase în coșul cu rufe murdare. Oare s-o fi dus să cumpere unul la fel, doar ca să arate la fel?

— Ciao.

Oskar deschise gura ca să zică „salut”, cuvântul pe care-l pregătise, dar o închise la loc. Deschise gura iar ca să zică „ciao”, dar se răzgândi. Reuși totuși să scoată un „salut”.

Eli se încruntă.

— Ce-ai pățit la față?

— Ăăă, am... căzut.

Oskar se duse spre terenul de joacă și Eli îl urmă. Trecu pe lângă tobogan și se așeză într-un leagăn. Eli ocupă leagănul de lângă el. Se legănară încet, fără să zică nimic.

— Te-a bătut cineva, nu-i așa?

Oskar se mai legăna puțin.

— Da.

— Cine?

— Niște... tovarăși.

— *Tovarăși?*

— Unii din clasă.

Oskar își făcu vânt și apucă lanțul.

— Da' tu la ce școală ești?

— Oskar.

— Da?

— Oprește-te puțin.

Oskar frână cu picioarele și se uită la pământul din fața lui.

— Da, ce e?

— Auzi...

Eli îl luă de mână și Oskar se opri de tot, apoi o privi. Fața ei părea doar un contur gol pe fundalul ferestrelor luminate din spatele ei. Normal că i se părea, dar credea că ochii o *luminau* pe dinăuntru. Oricum, erau singurul lucru care se vedea clar din fața ei.

Eli atinse rana cu mâna cealaltă. Brusc, Oskar tresări, presimțind ceva rău. Altcineva, un om mai bătrân și mai dur, încerca să se elibereze de sub pielea ei. Oskar simți o gheară rece pe spate, de parcă ar fi mușcat o înghețată scoasă direct din congelator.

— Oskar. Nu-i lăsa. Ai înțeles? Nu-i lăsa.

— ... nu.

— Să începi să dai și tu. N-ai dat niciodată în ei, nu-i așa?

— Nu.

— Începe acum. Dă și tu. Cât poți de tare.

— Dar sunt trei.

— Atunci trebuie să dai și mai tare. Folosește o armă, ceva.

— Da.

— Pietre. Bâte. Lovește-i mai tare decât ai îndrăzni de obicei. O să vezi c-o să-nceteze.

— Și dacă nu?

— Ai un cuțit.

Oskar înghiți în sec. În clipa aceasta, cu mâna lui Eli în mâna lui, cu fața ei înaintea lui, părea cea mai la îndemână soluție. Dar dacă o să facă și mai urât pentru că nu li s-a supus, dacă îl...

— Da. Dar gândește-te ce se întâmplă dacă...

— Atunci te ajut.

— Tu? Păi, tu ești...

— Pot s-o fac, Oskar. Pot să... sunt în stare s-o *fac*.

Eli strânse mâna lui Oskar. Oskar strânse și el mâna ei și dădu din cap. Dar strânsoarea lui Eli deveni mai puternică. Atât de puternică încât începu să-l doară puțin.

Mamă, ce puternică e.

Eli îi dădu drumul și Oskar scoase foaia cu alfabetul, o netezi și i-o dădu lui Eli. Eli ridică o sprânceană.

— Ce-i asta?

— Hai mai la lumină.

— Nu, că văd bine. Ce e?

— Alfabetul morse.

— Aha. Clar. *E beton*.

Oskar chicoti. O spusese așa de... cum se zice?... așa de chinuit. Nu i se

potrivea deloc cuvântul ăla.

— Mă gândeam... că așa putem să... vorbim mai mult prin perete.

Eli dădu din cap. Părea că se gândește la expresia potrivită. Într-un final, spuse:

— E haios.

— Meserie?

— Da. *Meserie*. Meserie.

— Ești puțin sonată, să știi.

— Serios?

— Da. Dar e OK.

— Atunci tre' să-mi arăți ce să fac. Ca să nu par sonată.

— Bine. Vrei să-ți arăt ceva?

Eli dădu din cap.

Oskar îi arată cea mai tare schemă a lui. Se așeză în leagănul în care se dăduse înainte și-și făcu vânt. Cu cât ajungea mai sus, cu atât se simțea mai liber.

Ferestrele iluminate trecură prin fața lui ca o dungă multicoloră și strălucitoare, și Oskar încercă să ajungă și mai sus. Nu i se întâmpla să-i reușească de fiecare dată, dar acum era sigur pe el. Se simțea ușor ca un fluture, pe cale de a-și lua zborul.

Când leagănul ajunse la înălțimea la care lanțurile începeau să se scuture și să se smucească, aproape să se dea peste cap, Oskar își încordă toți mușchii. Leagănul căzu înapoi și, la următorul elan, dădu drumul lanțurilor și țâșni înainte, cu picioarele întinse. Trase un șut în aer și ateriză în picioare, se aplecă înainte cât putu de mult ca să evite leagănul și, după ce trecu pe deasupra lui, se ridică și întinse brațele. Perfect.

Eli îl aplaudă strigând:

— Bravo!

Oskar prinse leagănul, îl readuse în poziția inițială și se așeză. Se bucura că era întuneric și că-și putea ascunde zâmbetul triumfător. Nu se putuse abține, în ciuda răni care se întinsese și-l ustura. Eli nu mai aplauda, dar continua să zâmbească.

De-acum încolo, totul avea să se schimbe. Normal că nu putea să omoare pe nimeni vârand cuțitul în copaci. Atâta înțelesese și el.

Joi, 29 octombrie

Hakan stătea pe jos în holul îngust și asculta bălăceala din baie. Avea genunchii trași astfel încât călcâșii îi atingeau fesele iar bărbia îi se odihnea pe genunchi. Gelozia i se întindea în prețea un șarpe alb și gros. Se unduia încet, curată și tangibilă.

Cantitate neglijabilă. Nu mai era nevoie de el.

Aseară se culcase și lăsase geamul crăpat. O auzise când își luase rămas-bun de la Oskar ăla. Vocile lor voioase, râsetele... O ușurință și o gingășie pe care el nu reușise niciodată să și le însușească. El era ăla serios, pofticios și plin de nevoi.

Și-ar fi dorit să fi fost și iubita lui la fel. Când se uita în ochii ei, vedea înțelepciunea și indiferența unui om bătrân, un fel de strămoș al umanității. La început asta îl speria; i se părea că are ochii lui Samuel Beckett și fața lui Audrey Hepburn. Dar după un timp ajunsese să-l facă să se simtă mai sigur pe el.

Era cel mai bun lucru care i s-a putut întâmpla. Corpul tânăr și frumos îi îndulcea viața și, în același timp, nu el era cel responsabil. Nu el lua deciziile. Și nu trebuia să se simtă vinovat pentru pofta pe care o simțea; iubita lui era mai bătrână decât el. Nu era deloc un copil. Cel puțin, așa crezuse.

Dar de când a apărut Oskar ăsta... ceva nu era în regulă. Era ca și când ar fi... regresat. Eli se comporta din ce în ce mai mult ca un copil, cum și arăta, de fapt; se bălăngănea, folosea expresii copilăroase, făcea mutre. Voia să se joace. *Să ascundă* cheile. Alaltăieri seară s-au jucat de-a ascunsul cheilor. Când a văzut că nu-i deloc entuziast, se supăraseră pe el, apoi a început să-l gâdile, ca să-l facă să râdă. Și Hakan se bucurase de atingerea ei.

Era ceva atractiv, bineînțeles, în voioșia asta, în comportamentul ăsta plin de... *viață*. Și, în același timp, îl și speria. Tocmai pentru că nu avea acces. Nu mai fusese niciodată atât de stârnit și de speriat.

Aseară, iubita lui s-a încuiat în camera ei, a stat acolo o juma' de oră și a ciocănit în perete. Când i-a permis să intre, Hakan a văzut o foaie lipită deasupra patului ei, plină de semne. Era alfabetul morse. Seară, când s-a culcat, fusese tentat să înceapă să bată și el în perete, să-i transmită un mesaj lui Oskar ăsta. Ceva despre Eli, despre ce *era* ea, de fapt. Dar se mulțumi să copieze codul pe o foaie, ca pe viitor să știe ce discutau.

Hakan se aplecă și-și lipi fruntea de genunchi. Plescăitul din baie încetase. Nu mai putea să continue așa. Mai avea puțin și exploda. De dorință, de gelozie.

Cheia din ușă se învârti și Eli ieși din baie. Se opri în fața lui, complet goală. Și curată.

— Ai stat aici?

— Da. Ești frumoasă.

— Mulțumesc.

— Nu vrei să te întorci?

— De ce să mă întorc?

— Ca să... pentru că așa vreau eu.

— Nu, n-am chef. Te dai puțin?

— Poate îți zic ceva... dac-o faci.

Eli se uită la Hakan cu o expresie nedumerită. Apoi se întoarse puțin și stătu cu spatele la el.

Gura lui Hakan se umplu de salivă. Înghiți. Se holbă. Era priveliștea cea mai potrivită pentru expresia „a mânca din priviri”. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Atât de aproape de el. Trebuia doar să întindă brațul. Și totuși, de neatins.

— Ți-e... foame?

Eli se întoarse din nou spre el.

— Da.

— Atunci, am s-o fac. Dar vreau ceva în schimb.

— Zi-mi, ce?

— O noapte. O noapte, atâta vreau.

— Bine.

— Am voie?

— Da.

— Să mă culc lângă tine? Și să te ating?

— Da.

— Și pot să...

— Nu, nimic mai mult. Dar, restul. Da.

— Atunci o fac. Diseară.

Eli se lăsă pe vine în fața lui. Hakan simțea că-i ard palmele. Voia să pună mâna. S-o mângâie. Dar n-avea voie. Diseară. Eli fixă tavanul și spuse:

— Mulțumesc. Dar gândește-te... dacă cineva a văzut... știi, poza aia din ziar... există oameni care știu că stai aici.

— Da, m-am gândit la asta.

— Dacă cineva intră aici ziua... când mă odihnesc...

— M-am gândit deja la asta, ți-am zis.

— Și ce-ai de gând?

Hakan o luă de mână, se ridică și merse în bucătărie, deschise ușa camării și scoase un borcan obișnuit, pentru murături, cu capac de sticlă. Borcanul era plin pe jumătate cu un lichid transparent. Îi explică planul lui. Eli scutură din cap, speriată.

— Nu, nu se poate.

— Ba da. Acum înțelegi cât de mult... îmi pasă de tine?

*

Hakan se pregăti să plece și așeză borcanul în geantă, împreună cu celelalte echipamente. Între timp, Eli se îmbrăcase și-l aștepta în hol. Când ieși, se aplecă și-l sărută ușor pe obraz. Hakan clipi și se uită lung la fața lui Eli.

Sunt pierdut.

Apoi plecă să-și facă treaba.

*

Morgan înfulecă pe rând cele patru gustări mici²⁸, fără să se atingă aproape deloc de orezul din bolul de alături. Lacke se aplecă spre el și-i spuse încet:

— Auzi? Pot să iau eu orezul ăla?

— Ce dracu'. Normal. Vrei și sos?

— Nu. O să iau puțin sos de soia.

Larry îi privi pe deasupra ziarului *Expressen* și se strâmbă, văzând că Lacke începe să toarne soia peste orez cu un cluc-cluc-cluc și că înfulecă de parcă n-a mai văzut mâncare în viața lui. Larry făcu un gest spre creveții prăjiți, îngrămădiți pe farfuria lui Morgan.

— Ai putea să fii mai generos.

— Aaa, da. Îmi pare rău. Vrei un crevete?

— Nu, am arsuri de la creveți. Mă refeream la Lacke.

— Vrei un crevete, Lacke?

Lacke dădu din cap și-i întinse bolul cu orez. Morgan îi puse doi creveți prăjiți, cu un gest exagerat de politicos. Fusesse un efort din partea lui. Lacke îi mulțumi și începu să mănânce cu poftă.

Morgan mormăi nemulțumit și scutură din cap. Lacke se comporta aiurea, de parcă n-ar fi fost el, de când dispăruse Jocke. Nici înainte nu se scălda în bani, dar acum trăgea la măsea mai mult și nu mai avea niciun chior pentru mâncare. Ciudată chestie și cu Jocke, dar asta nu însemna că

²⁸ Majoritatea restaurantelor chinezești din Suedia oferă aceste gustări la un preț redus. Ele apar cu acest nume în meniu.

trebuia s-o ia razna. Nu mai apăruse de patru zile și nu știa nimeni ce-i cu el. Și-o fi tras vreo madmoazelă și-o fi șters-o în Tahiti. Mai știi? Se întorcea el, mai mult ca sigur.

Larry puse ziarul pe masă, își trase ochelarii pe cap, se frecă la ochi și spuse:

— Știți *cumva* unde sunt camerele astea de refugiu?

Morgan rânji:

— De ce? Te bate gândul să te retragi în bârlog, ca ursul?

— Nu, mă gândeam la submarinul ăla. Dacă o să ne invadeze pe bune...

— Poți să te ascunzi la noi. Am fost jos când a venit tipu' de la departamentul de apărare sau cum naiba îi zice, care a inventat chestia aia acu' câțiva ani. Avem de toate acolo. Măști de gaze, conserve, masă de ping-pong, tot tacâmul.

— Masă de ping-pong?

— Da, pe bune. Când rușii o să debarce, noi îi luăm cu: „Stați așa și nu mișcați. Lăsați-le dracu' de kalașnikovuri și haideți să băgăm o partidă de ping-pong, mai bine”. Închipuiți-vă ce-o să se mai spargă-n figuri, mingi cu efect și-așa.

— Da' ce? Crezi că rușii știu să *joace* ping-pong?

— Nee. Așa că o să-i batem de-o să le sune apa în cap. Poate punem mâna iar pe statele baltice.

Lacke se șterse la gură cu șervețelul, exagerat de mult, și spuse:

— În orice caz, nu e normal.

Morgan aprinse un John Silver.

— Ce anume?

— Păi, ce s-a întâmplat cu Jocke. De obicei, spunea când pleacă undeva. Știți cum făcea. Când s-a dus la fra'-su la Vaddo, a turuit întruna, zici că cine știe ce eveniment urma. Ne-a anunțat c-o săptămână înainte. Ne-a zis și ce-o să ia cu el și ce-o să facă, vă dați seama.

Larry puse mâna pe umărul lui Lacke.

— Vorbești la trecut despre el.

— Ce? Da. Eu cred c-a pățit ceva, să știi. Pe bune.

Morgan trase o dușcă sănătoasă din sticla de bere și râgâi.

— Crezi c-a murit.

Lacke ridică din umeri și îl privi pe Larry de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Acesta studia modelul de pe șervețel. Morgan scutură din cap.

— No way. Am fi aflat ceva. Doar ți-a zis polițaiul c-o să te sune dacă se întâmplă ceva. Nu c-aș avea încredere în polițai, dar... am fi auzit ceva, nu crezi?

— Ar fi trebuit să sune.

— Pfuai, frate! Da' v-ați luat sau ce? Nu-ți mai face atâtea griji. O să apară el. Cu un buchet de trandafiri și praline. Și-o să jure că n-o mai face.

Lacke dădu din cap resemnat și sorbi din berea pe care o primise de la Larry, cu condiția să-i facă și el cinste când o să-și revină puțin cu banii. Două zile, maxim. Mai mult n-avea de gând să aștepte. Trebuia să înceapă să-l caute singur. Să sune la spitale și la morgi și să facă tot ce se putea face într-o situație ca aia. N-aveai cum să-ți lași baltă cel mai bun prieten. Dacă era bolnav sau mort sau naiba știe. N-aveai cum să-l lași baltă, așa, pur și simplu.

*

Trecuse de șapte jumate și Hakan începu să se impacienteze. Se tot învârtise în jurul liceului Nya Elementars și Vallingbyhallen, pe unde-și făceau veacul toți puștii din zonă. Sala era deschisă și seara, antrenamentul de înot începuse. Posibilele victime mișunau peste tot. Problema era că se deplasau mai mult în grup. Auzise și o discuție între fete, una dintre ele spunea că mama ei era încă „total *psycho* după chestia cu criminalul”.

Probabil c-ar fi fost mai bine să fi mers mai departe, într-un cartier unde nu i se dusesse vestea chiar așa de mult. Din păcate, asta ar fi fost destul de riscant, pentru că un drum mai lung ar fi alterat sângele. Dacă tot avea de gând s-o facă, ar fi vrut să-i dea ce-i mai bun iubitei lui. Și cu cât era mai proaspăt și mai aproape de sursă, cu atât era mai bine. Fusese deja instruit în privința asta.

Cu o noapte înainte, vremea se înrăutățise și se făcuse frig rău, temperatura coborâse sub zero. Tocmai de aceea, nu părea deloc suspect cu masca lui de schi, cu gaură doar pentru ochi și gură.

Dar n-avea cum să se fofileze la nesfârșit. Cineva tot o să se prindă.

Și dacă nu reușea să prindă pe nimeni? Ce se întâmpla dacă se întorcea acasă fără? Iubita lui n-avea să moară, de asta era sigur. Asta era diferența față de prima oară. Dar de data asta avea alt motiv. Unul minunat, de altfel. O noapte întregă. O noapte întregă alături de corpul iubit. Membrele delicate și moi și abdomenul plat pe care o să le poată mângâia încet. O lumânare aprinsă în dormitor, a cărei flacără o să danseze pe pielea mătăsoasă. Și toate acestea, doar pentru el, o noapte întregă.

Își frecă sexul pulsând de dorință.

Calmează-te, calmează-te... calm...

Știa ce avea de făcut. Și chiar avea s-o facă, indiferent cât de periculos ar fi fost.

Trebuia să intre la bazin și să-și caute acolo victima. Probabil că la ora asta erau puțini și, acum că se hotărâse, știa exact cum trebuia să procedeze. Da, era periculos. Dar o putea face.

Dac-o dădea în bară, putea să apeleze la soluția de rezervă. Dar n-avea de ce s-o dea în bară. Își vedea planul în cel mai mic detaliu, în timp ce porni spre intrare cu pași repezi. Se simțea ca și când s-ar fi îmbătat. Bucata de material de pe nas, acolo unde masca de schi îl acoperea în întregime, se umezise din pricina respirației.

Era ceva ce merita povestit iubitei. Putea s-o facă diseară, în timp ce-i mângâia fesele tari și rotunde cu mâna tremurândă, avea să-și amintească fiecare detaliu, pe vecie.

Intră pe ușa principală și simți mirosul cunoscut de clor, încă din hol. Câte ore pierduse la bazin! Cu ceilalți sau singur. Câte corpuri strălucitoare, transpirate sau ude, la o distanță de un braț, și, totuși, imposibil de atins! Imagini păstrate în cotloanele ascunse ale minții, la care se gândea seara în pat, cu hârtia igienică la îndemână. Mirosul de clor îl făcu să se simtă în siguranță și ca acasă. Se duse la casierie.

— Un bilet, vă rog.

Doamna de la casă ridică ochii din revista pe care o citea. Părea puțin nedumerită. Hakan făcu un gest spre masca lui.

— E frig rău.

Femeia dădu din cap ezitând. Nu avea de gând să-și scoată masca? Nu. Știa cum trebuia procedat ca să nu trezească bănuieli.

— Vestiar?

— Cabină, mulțumesc.

Femeia îi întinse o cheie și Hakan plăti. Când se întoarse cu spatele la casă, își scoase masca. Astfel, îl văzuse făcând asta, fără să-i vadă și fața. Genială mișcare. O luă spre vestiare cu capul plecat și pașii grăbiți, având grijă să nu-și arate fața în caz că s-ar fi întâlnit cu cineva pe coridor.

— Bine ați venit! Intrați, faceți-vă comozi în umila mea casă.

Tommy trecu pe lângă Staffan și intră în hol; în spatele lui se auzi un plescăit în timp ce mama lui și Staffan se sărutară. Staffan spuse pe un ton scăzut:

— Ai vorbit cu...?

— Nu. M-am gândit că...

— Hm. O să...

Plescăitul, din nou. Tommy aruncă o privire în jur. Nu mai fusese niciodată la un polițai și era curios, chiar dacă nu-i plăcea să recunoască. Voia să vadă cum o duce unul ca el.

Dar își dădu seama încă din hol că Staffan n-avea cum să fie un exemplar reprezentativ pentru specia pe care o ura atât de mult. Se gândea c-o să vadă ceva... în fine, o casă din aia ponosită, ca-n romanele cu polițiști.

Sărăcăcioasă și rece. Un loc în care se întorcea să doarmă când nu era în misiune, vânând haimanale.

Ca mine.

Nu. Apartamentul lui Staffan arăta... cam roz. Holul părea amenajat de cineva care cumpărase *totul* din cataloagele alea mici pe care le primeau acasă.

Găseai de toate: de la carpeta cu apus de soare până la suvenirul din lemn cu cocioaba din munți și baba care ieșea pe ușă sprijinită în baston. Pe măsuta pentru telefon, mileuri, lângă telefon, o statueta din ghips reprezentând un câine și un copil. Pe soclu scria: NU ȘTII SĂ VORBEȘTI?

Staffan ridică statueta.

— Mișto, nu? Își schimbă culoarea în funcție de vreme.

Tommy dădu din cap. Ori o rugase pe maică-sa să-i împrumute apartamentul special pentru ocazia aia, ori era țăcănit. Staffan puse statueta la loc, cu grijă.

— Am o colecție de chestii din astea. Obiecte care-ți arată cum o să fie vremea. Ca băbuța asta, de aici.

Staffan atinse figurina care scotea capul pe ușa cocioabei și aceasta dispăru, iar în locul ei apăru un moșuleț.

— Când bătrânica e afară, înseamnă c-o să fie vreme urâtă. Și bătrânelul...

— Vreme și mai urâtă.

Staffan începu să râdă, un pic cam forțat pentru urechile lui Tommy.

— Nu funcționează tocmai cum trebuie.

Tommy aruncă o privire spre mama lui și aproape că se sperie de rictusul de pe fața ei. Părea panicată, cu paltonul încă pe ea și cu mâinile împreunate, cu un zâmbet care ar fi speriat și caii. Tommy hotărî să facă totuși un efort.

— Ca un barometru, nu?

— Exact, da. Cu astea am și început. Cu barometre, adică.

Tommy arată spre o cruciuliță de lemn, cu un Isus de argint.

— Și ăsta? Tot barometru e?

Staffan se uită la Tommy, apoi la cruce, apoi din nou la Tommy.

— Nu, normal că nu. E Isus Hristos, spuse pe un ton schimbat, brusc serios.

— Cel din Biblie.

— Da, exact.

Tommy își vârî mâinile în buzunare și intră în camera de zi. Așaaa, iată și barometrele. În jur de douăzeci de tipuri diferite, atârinate pe peretele lung, deasupra unei canapele gri din piele, cu o măsută de sticlă în față.

Niciunul nu arăta aceeași valoare. Era ca un perete cu ceasuri care indicau timpul în diferite părți ale lumii. Bătu puțin în cadranul unui barometru și indicatorul se deplasă o idee. Nu știa din ce motiv, dar văzuse că oamenii ciocăneau din când în când în barometre.

Într-o vitrină montată pe colț se vedeau o grămadă de trofee. Patru trofee mai mari fuseseră aliniate pe pianul de lângă vitrină. Pe perete, deasupra pianului, atârna un tablou imens cu Fecioara Maria care-l ținea în brațe pe pruncul Isus. Îl alăpta cu o expresie absentă, de parcă ar fi vrut să spună: „Oare ce-am făcut să merit asta?”

Staffan își dresese vocea când intră în cameră.

— Așa. Ia, zi, Tommy. Voiai să mă întreb ceva?

Dar Tommy nu era nici el născut ieri. Știa ce fel de întrebare se aștepta din partea lui.

— Ce reprezintă cupele astea?

Staffan arată spre trofee de pe pian.

— Care, astea?

Nu, boule. Cupele alea de la clubul copiilor de lângă terenul de fotbal.

— Da.

Staffan îi arată o figurină argintie de vreo douăzeci de centimetri pe un soclu de piatră, așezată între trofee de pe pian. Tommy avusese impresia că e o sculptură, dar află că se înșelase. Era un premiu. Figurina stătea cu picioarele depărtate și cu brațele întinse și țintea cu arma.

— Pistol. Pe ăsta l-am primit pentru c-am luat premiul întâi la campionatul pe sector. Pe ăla pentru locul trei la nivel național, calibru 45, tras din picioare... mă rog, și așa mai departe.

Mama lui Tommy intră și se așeză lângă el.

— Staffan e unul din primii cinci pe țară, la pistol.

— Și măcar îți folosește la ceva?

— Ce vrei să spui?

— Adică, dacă poți să-mpuști lumea și-așa.

Staffan își trecu degetul peste soclul unei cupe, apoi și-l verifică.

— Păi, tocmai de aia te faci polițist: ca să nu fii nevoit să împuști lumea.

— Adică, vrei să zici că n-ai tras niciodată în nimeni.

— Nu.

— Dar ți-ar plăcea, nu?

Staffan trase aer în piept, demonstrativ, și-l expiră lung.

— Mă duc să... văd ce-i cu mâncarea.

Sau cu benzina. Du-te să vezi dacă n-a luat foc.

Staffan se duse în bucătărie. Mama lui Tommy îl apucă pe acesta de braț și-i șopti:

— De ce vorbești prostii?
— Eram curios, atâta tot.
— E un om bun, Tommy, să știi.
— Da. Nici n-are cum să nu fie. Și premii la tras cu pistolul, și tablouri cu Fecioara Maria. Ce-ți poți dori mai mult?

*

Hakan nu se întâlnește cu nimeni în drum spre piscină. Intuise corect, la ora aia nu era mai nimeni. În vestiar, doi bărbați cam de vârsta lui se îmbrăcau și se pregăteau să plece. Corpuri supraponderale, deformate. Organe genitale zbârcite, ascunse sub burți lăsate. Urâciunea întruchipată.

Hakan își găsește cabina și încheie ușa după el. Așa. Pregătirile fuseseră făcute. Își trase din nou masca pe cap, ca să fie mai sigur. Dădu jos inhalatorul cu halotan și-și agăță paltonul în cui. Deschise geanta și scoase recuzita. Cuțit, funie, pâlnie, bidon. Uitase pelerina de ploaie. În pizda măsii. Trebuia să se dezbrace. Risca să fie stropit, dar n-avea ce face. Avea să ascundă petele *sub* haine, când termina. Da. Și, oricum, era la bazin. Nu era nimic ciudat în faptul că era dezbrăcat.

Testă rezistența celui alt cârlig din cuier, apucându-l cu ambele mâini și încercând să se tragă în sus. Îl ținea. Rezista fără probleme la un corp cu treizeci de kile mai ușor decât el. Înălțimea însă era o problemă. Capul avea să atingă pământul. Trebuia să încerce să-i îndoiaie genunchii, spațiu avea, slavă cerului, între cârlig și marginea de sus a cabinei. Ca să nu atârne peste, nu de alta. Nu trebuia să-l vadă nimeni.

Cei doi bărbați păreau gata să plece. Îi auzi vorbind.

— Și, cu serviciul?

— Ca de obicei. Dacă ești din Malmberg, n-ai nicio șansă.

— Pe asta l-ai auzit? „Ideea nu e *unde-i* petrolul, ci *care* petrol?”

— Da. Ești alunecos.

— Da, sunt *uns* cu toate uleiurile.

Hakan chicoti; ceva era pe cale să explodeze în capul lui. Era prea încins, respira prea repede. În loc de corp, avea fluturi care încercau să zboare care încotro.

Calm. Calm. Calm.

Trase aer în piept până când ameți, apoi se dezbracă, își împături hainele și le puse în geantă. Cei doi ieșiră din vestiar. Se făcu liniște. Hakan se cocoță pe bancă și aruncă o privire peste ușa cabinei. Perfect. Ajungea până acolo. Zări trei puști de treisprezece, paisprezece ani care tocmai intrară. Unul din ei îl plesni pe celălalt peste fund cu un prosop răsucit.

— Termină-te, băi!

Hakan se aplecă. Sexul lui erect apăsă colțurile cabinei ca pe niște fese

tari, desfăcute.

Calm. Calm.

Se ridică și se uită din nou pe furiș. Doi dintre ei își scosese ră șorturile și se aplecaseră după hainele din dulap. Hakan simți că vintrele i se strâng puternic, o singură dată; sperma țâșni în colț și se prelinse pe banca pe care se cocoțase.

Gata. Acum stai calm.

Da. Se simțea mai bine. Dar sperma era un indiciu. Nar fi trebuit să cedeze.

Își scoase ciorapii din geantă, apoi șterse banca și colțul cabinei cât putu de meticulos. Puse ciorapii înapoi și își trase masca pe cap, ascultând conversația băieților.

— ... noul Atari. Enduro. Vii pe la mine să băgăm câteva runde?

— Nu, am ceva treabă, tre' să...

— Da' tu?

— OK. Ai două joystickuri, sper.

— Nu, dar...

— Atunci trecem pe la mine și-l luăm pe-al meu. Așa conducem amândoi, în același timp.

— OK. Salut, Matte. Ne vedem.

— Salut.

Doi dintre ei se pregăteau să plece. Nici că se putea mai bine. Unul avea să rămână în urmă, fără ca restul să-l aștepte. Hakan își luă inima-n dinți și se mai uită o dată. Băieții se îmbrăcaseră și tocmai ieșeau. Cel de-al treilea abia acum își trăgea ciorapii. Hakan se aplecă repede. Noroc că nu-l văzuseră. Uitase că avea masca pe cap.

Apucă flaconul cu halotan și puse degetul pe pulverizator. Oare să lase masca pe cap? Și *dacă* băiatul reușea să scape? *Dacă* intra cineva? *Dacă*...

În mă-sa. Se dezbrăcase ca prostul. Ce dracu' făcea *dacă* trebuia să se care de-acolo repede? N-avea timp s-o lălăie și să mediteze. Băiatul închise dulapul cu lacătul și o luă spre ieșire. În cinci secunde urma să ajungă în dreptul cabinei. Nu mai avea timp să evalueze situația la rece.

Prin spațiul dintre tocul ușii și perete văzu umbra trecând. Hakan își alungă toate gândurile, descuie, dădu ușa de perete și se năpusti afară.

Mattias se întoarse și văzu un corp alb, mare și gol, cu o mască de schi pe cap, care se aruncă peste el. Un singur cuvânt îi trecu prin cap înainte de a se feri instinctiv:

Moartea.

Bătu în retragere în fața Morții care voia săl înșface. Într-o mână, Moartea ținea ceva negru. În clipa următoare, fața i se întunecă și obiectul

negru se apropie de el. Mattias trase aer în piept ca să țipe.

Dar nu apucă să scoată niciun sunet. Obiectul negru se lipi de gura și nasul lui. O mână îi apucă ceafa și-i apăsă fața spre obiectul moale și negru. Țipătul se transformă într-un scheunat înfundat și, în timp ce încerca să țipe, Mattias auzi un șuierat ca dintr-o mașină cu aburi.

Încercă să strige iar, dar, când trase aer în piept, ceva se întâmplă cu corpul lui. Membrele îi amortiră și următorul țipăt fu redus la un chițait. Inspiră din nou și picioarele îi cedară. Văluri multicolore îi acoperiră ochii, fluturând.

Nu mai voia să țipe. Nu mai avea putere. Vălurile îi acoperiră întregul câmp vizual. Nu-și mai simțea corpul. Culoarele dansau în fața lui.

Căzu lat, despicând curcubeul cu spatele.

*

Oskar ținea într-o mână foaia cu alfabetul morse iar cu cealaltă încerca să formeze litere, bătând în peretele comun. Ciocănit cu articulația degetului pentru punct, bătaie cu palma pentru linie, după cum s-au înțeles.

Deget. Pauză. Deget, palmă, deget, deget. Pauză. Deget, deget.

(E.L.I.)

M.Ă. D.U.C. P.E. A.F.A.R.Ă.

Răspunsul sosi peste câteva secunde.

V.I.N. Ș.I. E.U.

Se întâlnește în fața scării ei. Era schimbată... se schimba de la o zi la alta. Cu câteva luni în urmă, o evreică le povestise la școală despre holocaust și le arătase și diafilme. Așa arăta și ea acum, ca oamenii ăia din fotografii.

Lumina puternică de deasupra ușii dezvăluie fiecare umbră de pe chipul ei. Oasele îi împungeau pielea care părea să se fi subțiat vizibil. Și...

— Ce ți-ai pus în păr?

Crezu că arată așa din cauza luminii, dar, când se apropie de el, Oskar distinge câteva șuvițe groase și albe în părul ei negru. Ca la oamenii bătrâni. Eli își trecu degetele prin păr și-i zâmbi.

— O să dispară. Ce vrei să facem?

Oskar își vârî mâinile în buzunare și câteva monede de o coroană începură să zornăie.

— Dăm o tură până la gheretă?

— Până unde?

— Până la chioșc.

— Îhâm. Leapșa!

În fața lui Oskar apăru o imagine-fantomă.

Copii alb-negri.

Eli o rupse la fugă și Oskar alergă după ea. Cu toate că părea de-a dreptul bolnavă, era mult mai rapidă decât el. Zbură deasupra pietrelor de pe potecă și traversă drumul din doi pași. Oskar alergă cât putu de repede, distras de imaginea din cap.

Copii alb-negri?

Exact. Coboâr dealul și trecu pe lângă fabrica de bomboane unde se făceau jeleurile alea sub formă de șoricei, când îi pică fisa. Da, arăta ca personajele alea din filmele vechi, difuzate în fiecare duminică. *Anderssonskans Kalle*²⁹, ceva de genul ăsta. Ei aveau replici din astea, gen „leapșa”.

Eli îl aștepta lângă drum, la douăzeci de metri de chioșc. Oskar alergă până la ea încercând să nu gâfâie. Nu mai fusese niciodată cu ea la chioșc. Oare să-i spună de chestia cu chioșcul? Da.

— Știi cum se cheamă chioșcul ăsta? „Chioșcul Îndrăgostiților.”

— Da? De ce?

— Pentru că... mă rog, am auzit ceva la o ședință cu părinții... cică... un tip... zicea că... adică nu mie, vorbea și el – și i-am auzit. Zicea că proprietarul, știi...

Îi păru rău că începuse o discuție de genul ăsta. Devenise penibil. Jenant. Eli ridică din umeri.

— Ceee?

— Ăăă, păi, zicea că tipul ține... *femei*. În chioșc, vreau să zic. Știi, după ce închide chioșcul...

— Pe *bune*? Eli se uită la chioșc. Cum *încap* toate acolo?

— Ce scârbos, nu-i așa?

— Da.

Oskar se îndreptă spre chioșc. Eli făcu câțiva pași rapizi până când îl ajunse și îi șopti:

— Cred că-s *slabe* rău.

Chicotiră amândoi. Ajunseră în dreptul geamului iluminat. Eli îi întoarse demonstrativ spatele vânzătorului care se uita la un televizor mic.

— *E/e*?

Oskar dădu din cap.

— Zici că-i o maimuță.

²⁹ Film suedez pentru copii din 1922, reluat în 1950.

Oskar puse mâna la urechea lui Eli și-i șopti:

— A evadat acum cinci ani de la Skansen³⁰. Pun pariu că-l caută și-acum.

Eli chicoti și șopti în palma lipită de urechea lui Oskar. Respirația ei caldă îl ameți.

— Ba nu-l mai caută. Au zis că-i mai bine să-l închidă *aici*.

Ridicată amândoi ochii spre proprietarul chioșcului și izbucniră în râs; își imagină o maimuță furioasă, închisă într-o cușcă plină de dulciuri. Vânzătorul auzi râsetele și se întoarse spre ei. Așa încrunțat și cu sprâncenele stufoase ridicate, semăna și mai mult cu o gorilă. Oskar și Eli se țineau de burtă și încercau să-și acopere gurile ca să pară cât de cât serioși.

Proprietarul chioșcului se aplecă peste geam.

— Vreți ceva?

Eli deveni brusc serioasă, luă mâna de la gură și se apropie de geam.

— O banană, spuse.

Oskar pufni pe nas și-și acoperi gura și mai tare. Eli se întoarse spre el cu o mină severă și-și puse degetul arătător la gură, făcându-i semn să tacă. Proprietarul chioșcului nu se mișcă.

— N-am banane.

Eli părea că nu înțelege.

— N-aveți *banaane*?

— Nu. Altceva mai vrei?

Pe Oskar îl dureau maxilarele din cauza râsului înăbușit. Se îndepărtă clătînându-se, alergă câțiva metri până la cutia poștală, se sprijini de ea și râse până când nu mai putu. Eli se duse lângă el și-i spuse:

— N-are banane.

Oskar pufni:

— Păi, dacă... le-a... mâncat... pe toate.

Oskar se adună, își mușcă buzele și scoase din buzunar patru coroane, apoi se duse la geam.

— Din fiecare.

Proprietarul chioșcului se holbă la el, scoase o lingură de plastic și îi puse niște bomboane într-o pungă de hârtie. Vitrina era plină de cutii mari și mici, pline de dulciuri colorate. Oskar se uită într-o parte ca să vadă dacă

Eli îl urmărește, apoi spuse:

— Să-mi puneți și niște banane.

Proprietarul chioșcului se opri cu lingura în aer.

³⁰ Grădină zoologică din Stockholm.

— Nu *am* banane.

Oskar arată cu degetul spre un recipient.

— Banane gumate, adică.

O auzi pe Eli râzând și făcu exact ca ea; puse degetul la gură și-i făcu semn să tacă. Vânzătorul pufni, îi puse câteva bomboane gumate în formă de banană și îi întinse punga.

Cei doi se întoarseră în curte. Oskar o servi pe Eli, înainte să ia și el. Eli scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Nu-ți plac dulciurile?

— Nu le suport.

— *Nici unele?*

— Nu.

— Pfff, ce porcărie...

— Da. Nu. De fapt, nici nu știu ce gust au.

— Nici n-ai *gustat?*

— Nu.

— Și-atunci de unde știi că nu...

— Știu, pur și simplu.

Așa se întâmpla uneori. Nu discutau despre nimic. Oskar o întreba ceva și toată discuția se termina cu un „știu, pur și simplu” sau cu „asta e, pur și simplu”. Fără explicații prea multe. Una dintre ciudățeniile ei.

Păcat că nu putea s-o servească. Țsta fusese planul. Să-i dea o grămadă de bomboane. Cât voia ea. Ca să afle că nu putea să mănânce dulciuri. Vârî în gură o banană gumată și se uită la ea pe furis.

Arăta chiar rău. Și șuvițele alea albe... ce naiba. Într-una din povestirile lui de groază, Oskar citise că cineva albise complet pentru că se speriasse foarte tare. Dar nu era și cazul lui Eli... sau...?

Eli se uita într-o parte, cu brațele strânse în jurul corpului, și arăta... foarte mică. *Lui* Oskar îi venea s-o îmbrățișeze, dar deocamdată nu îndrăzni.

Sub arcadă, Eli se opri și se uită spre fereastra ei. Lumina era stinsă. Stătu nemișcată și coborî ochii-n pământ.

— Auzi, Oskar...

În clipa aceea, o făcu. Părea că întregul ei corp îi ceruse asta și Oskar își luă inimă-n dinți. O îmbrățișă, dar preț de câteva secunde oribile crezu că nu făcuse bine. Corpul ei rămase complet încordat, ca și când ar fi vrut să-l respingă. Tocmai se pregătea să se retragă, când o simți cum se relaxează în brațele lui. Oskar slăbi strânsoarea și Eli se eliberă ușor, îi duse brațele la spate și se lipi de el tremurând.

Își odihni capul pe umărul lui și niciunul din ei nu se clinti. Oskar îi simți respirația pe gât. Se ținură în brațe fără să spună nimic. Oskar închise ochii. Era conștient că, da, așa ceva nu mai trăise niciodată. Lumina de la intrarea în bloc se strecură printre genele lui și îi învălui ochii într-o ceață roșie și difuză. Niciodată.

Eli își apropie capul și mai mult de gâtul lui. Oskar simți aburii calzi din gura ei. Mușchii ei adineaori relaxați se încordară din nou. Buzele ei îi atinseră pielea și Oskar se înfioră.

Dintr-odată Eli tresări, se eliberă din brațele lui și făcu un pas înapoi. Brațele lui Oskar se înmuieră. Eli își scutură capul de parcă ar fi vrut să alunge un coșmar, apoi se întoarse cu spatele și porni spre scara ei. Oskar rămase pe loc. Când deschise ușa, Oskar o strigă:

— Eli?

Fata se întoarse.

— Unde e tatăl tău?

— Trebuie să ajungă. S-a dus după... mâncare.

N-are ce mânca. Asta e.

— Poți să mănânci la noi.

Eli luă mâna de pe clanță și se duse la el. Oskar începu să croiască un plan rapid. Cum o să prezinte situația acasă? *Nu voia* să i-o prezinte pe Eli mamei lui și nici invers. Poate ar trebui să-i facă niște sendvișuri și să i le aducă aici. Da, așa avea să fie cel mai bine.

Eli se postă în fața lui și-l privi în ochi cu o mină serioasă.

— Oskar. Ție-ți place de mine?

— Da. Tare de tot.

— Și dacă n-aș fi fată... ți-ar mai plăcea de mine și-atunci?

— Cum adică?

— Așa cum ți-am zis. Ți-ar plăcea de mine și dacă n-aș fi fată?

— Da... probabil că da.

— Sigur?

— Da. De ce?

Cineva smuci fereastra înțepenită, apoi o deschise. În spatele lui Eli, mama lui Oskar scoase capul pe geamul din camera lui.

— Ooskar!

Eli se retrase repede și se lipi de peretele blocului. Oskar strânse pumnii, urcă dealul alergând și se opri sub geamul lui. Ca un mucos.

— Ce?!

— Ooh. Erai *acolo*. N-am observat, credeam că...

— *Ce e?*

— Păi, începe.

— *Știu.*

Mama voia să mai spună ceva, dar închise gura și se uită la el cum stă acolo cu pumnii strânși și lipiți de corpul încordat.

— Ce faci?

— Vin... vin imediat.

— Păi, bine, că...

Ochii i se umeziră de furie și Oskar șuieră:

— Intră odată! Închide geamul. Hai, du-te.

Mama se mai holbă la el o secundă. Apoi fața i se întunecă, *trânti* fereastra și dispăru. Oskar și-ar fi dorit să... nu fi țipat la ea, dar... îi trimise gânduri bune. Îi explică încet și calm care era situația. Că n-ar fi trebuit să facă așa ceva, că pentru el...

Coboară panta alergând.

— Eli?

Plecuse. Ar fi văzut-o dacă ar fi intrat în bloc. Probabil că s-a dus spre metrou, la mătușa aia la care stătea din când în când după ore, cea din centru. N-avea cum să fie altfel.

Oskar se strecură în colțul în care se ascunsese când îl strigase mama lui. Se întoarse cu fața spre perete și stătu așa preț de câteva minute. Apoi intră.

*

Hakan îl târî pe puști în cabina de schimb și închise ușa. Acesta nu scoase aproape niciun sunet. Singurul lucru care mai putea atrage atenția era șuieratul flaconului aflat sub presiune. Trebuia să lucreze repede.

Ar fi fost mult mai ușor dacă l-ar fi putut înjunghia cu cuțitul, dar nu. N-avea cum. Sângele trebuia să provină de la un corp viu. Încă una dintre regulile pe care le învățase de la iubita lui. Sângele mort n-avea nicio valoare, dimpotrivă. Era dăunător.

Oricum. Victima lui trăia încă. Pieptul se înălța și cobora încet, inhalând anestezicul.

Hakan înfășură frânghia în jurul picioarelor puștiului chiar deasupra genunchilor, potrivi capetele frânghiei pe cârligele cuierului și începu să-l tragă în sus.

O ușă se deschise și se auziră voci.

Hakan strânse funia cu o mână și cu cealaltă închise robinetul de alimentare cu gaz, apoi scoase muștiucul. Efectul anestezicului dura doar câteva minute, așa că era nevoit să continue cât putea de încet, în ciuda prezenței oamenilor în vestiar.

Erau câțiva bărbați. Doi, trei, poate patru? Discutau despre Suedia și Danemarca. Un meci sau așa ceva. De handbal. Hakan profită de zgomot și

Îl suspendă pe băiat. Cârligele scârțâiră, greutatea se așeza altfel acum. Uitase că schimbase unghiul. Bărbații din vestiar amuțiră. Hakan se opri și încercă să-și țină respirația. În tot acest timp, susținu și greutatea băiatului, al cărui cap atârna la doar câțiva centimetri de pământ.

Nu se întâmplase nimic. Luaseră doar o pauză. Apoi continuară.

Hai, vorbiți, vorbiți.

— Pedepsa aia pentru Sjogren mi s-a părut chiar...

— Păi, știi cum e: când n-ai cap, vai de picioare!

— Dar de obicei le bagă destul de bine.

— Băi, da' l-ați văzut ce șuruburi trage? Să mă ia naiba dacă-mi dau seama cum reușește...

Capul băiatului atârna la câțiva centimetri de podea. Acum...

Și de ce să lege capetele sforii? Spațiile dintre scândurile băncii erau prea mici ca să strecoare capetele pe acolo. În plus, nu prea avea cum să țină frânghia doar cu *o mână*, în timp ce lucra. N-avea atâta putere. Stătu nemișcat, cu capetele sforii în pumnii încleștați, learcă de transpirație.

După aia. Când s-a terminat.

Cârligul celălalt. Dar mai întâi trebuia să facă o buclă. Sudoarea i se prelinse în ochi când îi dădu drumul băiatului ca să prindă sfoara mai bine și să facă bucla. Apoi îl ridică din nou pe copil și încercă să prindă sfoara în cârlig. Era prea scurtă. Îi dădu drumul din nou. Tipii tăcură.

Plecați odată! Plecați!

Refăcu buclele mai aproape de capetele sforii și așteptă. Bărbații își reluară discuția. Bowling. *Strike* și *approach*. Succese feminine suedeze la New York. Ochii îl usturau din cauza efortului, a obstacolelor și a sudorii.

Cald. De ce-i atât de cald.

Reuși să agațe lasoul improvizat și răsuflă ușurat. Nu mai *plecau* odată?

Corpul băiatului atârna la o distanță potrivită și nu-i mai rămânea decât să-și pună planul în aplicare înainte de a-l trezi. Dar *ăia*? Nu se mai *cărau* azi? Nu, trebuiau să reia istoria bowlingului de la alfa la omega, să se văicărească nițel de cum se juca mai demult și cum se joacă azi și să se hăhăie pe seama unuia care și-a prins degetele în bilă și-a fost nevoit să se ducă la spital ca să le scoată de acolo.

Nu mai putea să aștepte. Așeză pâlnia în gâtul canistrei și o apropie de gâtul băiatului. Apoi scoase cuțitul. Când se întoarse ca să-l taie și să-i scurgă sângele, discuția de afară se întrerupse din nou. Ochii puștiului erau deschiși. Larg deschiși. Pupilele lui se zbăteau încercând să se agațe de un punct fix, de un obiect cunoscut. Se opriră asupra lui Hakan, care stătea acolo gol, ținând cuțitul în mână. Preț de o clipă, se priviră în ochi.

Apoi puștiul deschise gura și începu să țipe isteric.

Hakan bătu în retragere și se dădu cu capul de peretele cabinei. Se auzi o bufnitură surdă. Spatele transpirat îi alunecă pe perete; încă puțin și-și pierdea echilibrul. Sunetul se răspândi în încăperea și răsună cu ecou printre pereți, amplificându-se. Lui Hakan i se înfundară urechile. Strânse și mai tare mânerul cuțitului și singurul lucru la care se putea gândi era să-l facă pe copil să tacă. Să-i reteze capul ca să nu mai țipe. Se lăsă pe vine în fața lui.

Pumni în ușă.

— Alooo! Deschide!

Hakan scăpă cuțitul din mână. Dar zdrăngănitul fu înghițit de bubuituri și de țipătul neîntrerupt al băiatului. Ușa se zgâlțâia și amenința să se desprindă din balamale din cauza bătailor de afară.

— Deschide! Dacă nu, sparg ușa!

Gata. S-a terminat. Îi rămânea un singur lucru de făcut. Sunetele din jurul lui amuțiră și câmpul lui vizual se reduce la un tunel. Hakan întoarse capul spre geantă. Își văzu mâna strecurându-se prin tunel și scoțând borcanul pentru murături.

Se trânti cu fundul de pământ și deșurubă capacul borcanului. Așteptă.

Să spargă ușa. Să-i scoată masca. Și după aceea. Fața lui.

Printre țipete și bufnituri, se gândi la iubita lui. La timpul pe care-l petrecuseră împreună. Evocă o imagine ideală, angelică. Un înger sub formă de băiețel coborând din cer cu aripile desfăcute, pregătit să-l salveze. Să-l ia de acolo și să-l ducă într-un loc în care aveau să fie împreună. Pe veci.

Ușa se deschise și se trânti de perete. Băiatul țipa în continuare. Afară stăteau trei bărbați, îmbrăcați pe jumătate, care cum apucase. Când văzură ce se petrece, înlemniră, neștiind ce să creadă.

Hakan dădu din cap încet, resemnat.

Apoi începu să țipe:

— Eli! Eli!

Și își turnă pe față acidul clorhidric.

*

„Bucurați-vă! Bucurați-vă!

Bucurați-vă pururea întru Domnul!

Bucurați-vă! Bucurați-vă!

Bucurați-vă slăvindu-l pe Domnul cel minunat între sfinți!”

Staffan se acompania pe sine și pe mama lui Tommy la pian. Din când în când, se priveau în ochi și-și zâmbeau, radiind de fericire. Tommy stătea pe canapeaua de piele și suferea. Găsise o gaură mică lângă un braț și, în timp ce Staffan și mama lui cântau, reuși s-o lărgească și mai tare. Scotoci prin

umplutura canapelei cu degetul arătător și se întrebă dacă și-au tras-o vreodată acolo. Sub barometrele lui Staffan.

Cina fusese OK, niște pui marinat cu orez. După cină, Staffan îi arătase lui Tommy seiful în care-și ținea pistoalele. Seiful se afla sub patul din dormitor și Tommy se întrebuse același lucru. Oare o făcuseră acolo? Oare mama se gândea la tata în timp ce o mângâia Staffan? Oare Staffan se excita când se gândea la pistoalele de sub saltea?

Sau poate ea?

Staffan apăsă ultima clapă și lăsă acordul să răsunе în toată camera. Tommy scoase degetul din gaura care între timp se lărgise destul de mult. Mama dădu din cap spre Staffan, îi apucă mâna și se așeză pe scăunelul pianului, lângă el. Din unghiul lui Tommy, Fecioara Maria atârna exact deasupra lor, de parcă ar fi fost un efect calculat, repetat în prealabil.

Mama se uită la Staffan, zâmbi și se întoarse spre Tommy.

— Tommy. Vrem să-ți spunem ceva.

— Vreți să vă căsătoriți?

Mama ezită. Sigur nu luaseră în calcul replica asta dacă făcuseră cu adevărat repetiții, cu recuzite și scenariu și tot.

— Da. Ce părere ai?

Tommy ridică din umeri.

— OK. Căsătoriți-vă.

— Ne gândeam... că, poate, vara asta...

Mama se uită la el de parcă s-ar fi așteptat la o propunere mai bună din partea lui.

— Da, da. Sigur.

Tommy își vârî din nou degetul în gaură și-l lăsă acolo. Staffan se aplecă înainte.

— Știu că nu pot să-l înlocuiesc pe... tatăl tău. Într-un fel. Dar sper c-o să avem ocazia să ne cunoaștem... și să... da. Poate ne și împrietenim.

— Și unde o să stați?

Dintr-odată, mama se întristă.

— *Noi*, Tommy. Noi toți. Nu e vorba numai de noi doi, e vorba și de tine. Nu știm încă. Ne gândeam să cumpărăm o vilă în Angby. Normal, dacă o să putem.

— În Angby.

— Da. Ce părere ai?

Tommy privi la imaginea fantomatică a mamei sale și a lui Staffan care se reflecta în sticla semitransparentă a mesei. Scobi umplutura cu degetul și reuși să rupă o bucată de burete din cauciuc.

— Cre' că-i superscump.

— Ce anume?

— Să-ți iei vilă în Angby. Costă o grămadă, cred. Aveți bani mulți?

Telefonul lui Staffan sună tocmai când se pregătea să-i răspundă. Staffan o mângâie pe obraz pe mama lui Tommy și se duse la telefonul din hol. Mama se așază pe canapea lângă Tommy și-l întrebă:

— Ți place ideea?

— La nebunie.

Din hol se auzi vocea lui Staffan. Părea nervos.

— Doar am... da, vin acum. Vin imediat. Da. Vrei să... nu, atunci mă duc direct acolo. În regulă. Salut.

Puse receptorul în furcă și intră în camera de zi.

— L-au găsit. Criminalul. E la bazinul din Vallingby. N-au oameni la secție, așa că trebuie să...

Dispăru în dormitor și Tommy auzi seiful deschizându-se și închizându-se la loc. Staffan se schimbă și ieși peste câteva minute echipat complet în uniformă de polițist. Avea o privire ușor dementă. O pupă pe gură pe mama lui Tommy și pe el îl bătu ușor peste genunchi.

— Trebuie să plec chiar acum. Nu știi când mă întorc. Vorbim când ne vedem.

Ieși în hol cu pași repezi și mama lui Tommy alergă după el.

Tommy auzi ceva cu „ai grijă” și „te iubesc” și „stai mult”, apoi se duse la pian și, fără să știe de ce, întinse brațul și luă cutia sculptată în care fusese pistolul. Era grea, cântărea cel puțin două kile. În timp ce mama lui și Staffan își luară rămas-bun – *Ăstora chiar le place chestia asta. Bărbatul care pleacă la luptă. Femeia așteptându-l cu lacrimi în ochi, cu batista boțită* –

Tommy ieși pe balcon. Aerul rece al serii îi pătrunse în plămâni și, pentru prima oară după câteva ore, simți că poate să respire din nou.

Se aplecă peste grilajul balconului și se uită la tufișurile dese de jos. Întinse sculptura peste pervaz și-i dădu drumul. Aceasta căzu printre tufișuri cu un foșnet.

Mama ieși pe balcon și se opri lângă el. După câteva secunde, ușa de la intrare în bloc se deschise și Staffan ieși, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre parcare. Mama îi făcu cu mâna, dar Staffan nu se uită în sus. Când trecu pe sub balcon, Tommy începu să chicotească.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă mama.

— Nimic.

Un omuleț cu pistol ascuns prin tufișuri a țintit spre Staffan. Atâta tot.

Tommy se simțea destul de bine, în ciuda a tot ce se întâmplase.

*

Pe principiul unde-s mulți, puterea crește, gașca se îmbogăți cu

Karlsson, singurul dintre băieți care avea un „serviciu adevărat”, cum se exprimase chiar el. Larry se pensionase în avans, Morgan lucra când și când la un cimitir de mașini și Lacke... nimeni nu știa din ce trăia. Pur și simplu, apărea cu niște bani și nimeni nu-l întreba de unde-i are.

Karlsson era angajat cu carte de muncă la magazinul de jucării din Vallingby. De fapt, fusese cândva magazinul lui, numai că, din cauza unor „dificultăți financiare”, fusese nevoit să-l vândă. Noul proprietar îl angajase după un timp, pentru că, vorba lui Karlsson, „după treizeci de ani într-un domeniu, toți avem o oarecare experiență”.

Morgan se lăsă pe spate în scaun, își desfăcu picioarele, își împreună degetele sub ceafă și se holbă la Karlsson. Lacke și Larry schimbă câteva priviri cu subînțeleles. Începea showul.

— Așa, și ia, zi, Karlsson. Ce vânturi mai bat prin domeniul afacerilor cu jucării? Ceva metode noi de a-i jecmăni pe copii de banii de buzunar?

Karlsson pufni pe nas.

— Habar nu ai ce vorbești. Eu sunt ăla jecmănit, nu alții. Nici n-ai idee cât se fură. Copiii ăștia....

— Da, da, da, da. Păi, cumpărați niște căcaturi din alea de plastic din Coreea, cu trei lulele, trei surcele, le vindeți c-o sută și, gata, v-ați recuperat pierderile.

— Noi nu vindem chestii din alea.

— Nu, nu. Ce-am văzut acu' trei zile în vitrină? Ștrumfi. Daaa, da. Și ăia ce-s? Jucării din Bengtsfors, cioplite manual sau cum?

— E un comentariu cam deplasat din partea cuiva care vinde mașini... sau mai bine carcuse de mașini care pornesc doar trase de un cal.

Și tot așa, și tot așa. Larry și Lacke îi ascultau râzând și mai interveneau cu câte un comentariu. Când era și Virginia cu ei, cocoșei nu se lăsau până când nu se certau bine. Vinovatul era, desigur, Morgan, care nu se liniștea până când nu-l scotea din sărite pe prietenul lui.

Dar de data asta Virginia nu era cu ei. Și nici Jocke, de altfel. Nici atmosfera nu era ca mai demult. Nu se lega nimic și tocmai de aceea, pe la opt jumate, cei doi o lăsaseră deja mai moale, când ușa se deschise încet.

Larry ridică ochii și văzu pe cineva despre care n-ar fi crezut niciodată c-o să mai calce pe-acolo: era Gosta. Bomba Puturoasă, vorba lui Morgan.

Larry mai stătuse și discutasese cu el pe banca din fața blocului, dar, de văzut, *nu-l văzuseră niciodată la cârciumă.*

Gosta părea în stare de șoc. Se mișca de parcă ar fi fost compus din piese lipite prost, care amenințau să se desfacă dacă se mișca prea mult. Se uita cu ochii mijiți și făcu gesturi mici. Ori era muci, ori era bolnav, una din două.

Larry îi făcu semn cu mâna.

— Gosta! Hai, stai jos aici!

Morgan întoarse capul, îl măsură pe Gosta din priviri și spuse:

— 'Ai de pula mea.

Gosta nimeri cumva masa lor, călcând ca pe un teren minat. Larry îi trase un scaun și făcu un gest ospitalier.

— Bine ai venit în club.

Gosta nu părea să-l fi auzit, dar se grăbi spre scaun. Era îmbrăcat într-un costum banal cu vestă și papion și avea părul lins, pieptănat cu pieptănul ud. Și putea. Rău. A pișat, pișat, pișat. Îți muta nasul și când stăteai lângă el afară, la aer liber, dar măcar atunci rezistai cât de cât. Înăuntru însă, aveai impresia că îi mirosea fiecare por și nu puteai să stai lângă el decât dacă respirai pe gură.

Dar toți se străduiau să-și ascundă dezgustul, până și Morgan. Chelnerul se apropie de masa lor, dar se dădu doi pași înapoi când simți mirosul, apoi îl întrebă pe Gosta:

— Cu ce vă pot... servi?

Gosta scutură din cap fără a se uita la el. Chelnerul se încruntă, dar Larry îi făcu semn să stea liniștit c-o să „rezolve ei”. Chelnerul se retrase și Larry puse mâna pe umărul lui Gosta.

— Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Gosta își drese vocea și spuse, cu privirea în pământ:

— Jocke.

— Ce-i cu el?

— E mort.

Larry îl auzi pe Lacke icnind în spatele lui. Lăsă în continuare mâna pe umărul lui Gosta, cu gândul să-l încurajeze. Simțea că are nevoie.

— De unde știi?

— Am văzut. Când s-a întâmplat. Când l-au omorât.

— Când asta?

— Sâmbătă. Seara.

Larry își retrase mâna.

— *Sâmbătă?* Păi, și... ai sunat la poliție?

Gosta scutură din cap.

— N-am fost în stare. Și... n-am văzut chiar bine. Dar sunt sigur că asta s-a întâmplat.

Lacke își acoperi fața cu palmele și șopti:

— Știam eu, știam eu.

Gosta le povesti tot. Despre copilul care spărsese lampa de lângă pod cu o piatră și se ascunsese. Le povesti cum a intrat Jocke sub pod și că n-a mai ieșit niciodată. Le povesti despre urmele slabe, despre conturul unui corp pe

grămăjoara de frunze uscate, în dimineața de după.

În tot acest răstimp, chelnerul din spatele lui îi făcea semneperate lui Larry, arătând când spre ușă, când spre Gosta. Larry puse mâna pe brațul lui Gosta.

— Dăm o raită pe-acolo, ce zici?

Gosta dădu din cap și se ridică de la masă. Morgan goli paharul și rânji. Ca de obicei, Karlsson luă ziarul de pe masă, îl împături și-l îndesă în buzunar, calicul naibii.

Doar Lacke rămase pe loc, jucându-se cu câteva scobitori rupte, care zăceau în fața lui, pe masă. Larry se aplecă spre el.

— Tu nu vii?

— Eram sigur. Am presimțit.

— Da. Nu vrei să vii cu noi?

— Ba da. O să vin. Luați-o înainte.

Când ieșiră la aer curat, Gosta se mai liniști un pic. Aproape că o luă la fugă, astfel că Larry fu nevoit să-l roage să meargă mai încet, altfel îi sărea inima din piept. Karlsson și Morgan îi urmau umăr la umăr; Morgan aștepta să audă o prostie de la Karlsson ca să aibă de ce să se ia de el. Le-ar fi făcut bine. Dar până și Karlsson părea abătut și preocupat doar de propriile gânduri.

Lampa spartă fusese înlocuită și sub pod era destulă lumină. Cei patru se adunară în jurul lui Gosta care le povesti ce se întâmplase, arătând spre grămada de frunze. Din când în când, săreau pe loc ca să se încălzească. Circulație proastă. Sub pod, săriturile se auzeau cu ecou, de parcă ar fi mărșăluit pe acolo o armată. Când Gosta termină, Karlsson spuse:

— Dar n-avem nicio *dovadă* concretă.

Era exact genul de replică pe care o așteptase Morgan.

— Doar l-ai *auzit*, ce dracu'. Crezi că n-are altceva de făcut decât să ne *mintă*?

— Nu, spuse Karlsson de parcă ar fi vorbit cu un copil. Ziceam doar că poliția n-o să-l creadă așa de ușor, ca noi, mai ales că n-are nici dovezi care să-l susțină.

— Dar a fost *martor*, a văzut.

— Și ce, crezi că-i de-ajuns?

Larry îi arătă grămăjoara de frunze.

— Problema e unde a dispărut. Dacă e cum credem.

Pe alea din parc apăru și Lacke. Se duse lângă Gosta și-i arătă o bucată de pământ.

— Aici?

Gosta dădu din cap. Lacke își strecură mâinile în buzunare, stătu acolo

câteva minute și cercetă conturul neregulat din mijlocul frunzelor, de parcă ar fi fost un puzzle gigantic pe care ar fi trebuit să-l rezolve. Își încordă maxilarele, le relaxă, apoi le încordă din nou.

— Așa. Voi ce ziceți?

Larry făcu doi pași către el.

— Îmi pare rău, Lacke.

Lacke schiță un gest nervos, ca și când ar fi vrut să-l împingă mai încolo.

— Ce ziceți? Îl prindem pe nenorocitul care a făcut chestia asta? Da sau ba?

Ceilalți se uitară în toate direcțiile, evitându-l pe Lacke. Larry se pregătea să-i spună ceva de genul că era „greu, probabil imposibil”, dar se abținu. Până la urmă, Morgan își dresе glasul, se apropie de Lacke, îl luă de după umeri și-i spuse:

— O să-l prindem, Lacke. Bineînțeles c-o să-l prindem.

*

Tommy se uită peste pervazul balconului. Avusese impresia că văzuse ceva, un obiect argintiu, strălucind în iarbă. Arăta ca trofeele cu care se întorceau de la concursuri nepoții lui Donald.

— La ce te gândești? Întrebă mama.

— La Donald Duck.

— Văd că nu prea-ți place de Staffan.

— E OK.

— Nu știu. E?

Tommy se uită spre centru. Zări V-ul de neon mare și roșu care se rotea încet deasupra clădirilor. Vallingby. Victory.

— Ți-a arătat pistoalele?

— De ce pui întrebări din astea?

— Eram curios și eu. Ți le-a arătat?

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Da' nu cred că-i așa de greu. A deschis seiful de față cu tine? A scos pistoalele, ți le-a arătat?

— Da. De ce?

— Când a făcut asta?

Mama își culese o scamă de pe bluză și începu să-și maseze brațele.

— Mi-e puțin frig.

— Te mai gândești la tata?

— Da, bineînțeles. Mă gândesc la el tot timpul.

— Tot timpul?

Mama oftă și își aplecă puțin capul ca să-l poată privi în ochi.

— Unde vrei să ajungi?

— Unde vrei *tu* să ajungi?

Mâna lui Tommy se odihnea pe pervaz. Mama își puse mâna peste ea.

— Vii mâine cu mine la tata?

— Mâine?

— Da. E ziua morților³¹.

— E poimâine, nu mâine. Da, vin.

— Tommy...

Îi luă mâinile de pe pervaz și-l întoarse spre ea. Îl îmbrățișă. O secundă, Tommy stătu nemișcat. Apoi se eliberă din îmbrățișarea ei și intră.

În timp ce-și puse hainele groase, își dădu seama că trebuie s-o facă să plece de pe balcon dacă voia să ia cutia sculptată dintre tufișuri. O strigă și ea veni repede, dornică să audă o vorbă bună.

— Păi... salută-l pe Staffan din partea mea.

Chipul ei se luminează.

— Da, îl salut. Nu vrei să rămâi?

— Nu, eu... poate să dureze toată noaptea. Chestia asta.

— Da. Sunt un pic îngrijorată.

— N-ar trebui. Doar *știe* să tragă cu pistolul. Pa-pa.

— Pa...

Ușa de la intrare se trânti.

— ... scumpul meu.

*

Din interiorul mașinii Volvo se auzi un pocnet înfundat când Staffan trecu în viteză peste bordură. Dinții îi clănțaniră atât de tare, că-i răsună în tot capul și pentru o clipă orbi și aproape că lovi un bătrân care se pregătea să se alăture grupului de curioși care se adunaseră lângă mașina de poliție din fața intrării principale.

Sergentul Larsson stătea în mașină și vorbea prin stație. Probabil chema întăriri sau ambulanța. Staffan trase mașina în spatele clădirii, ca intrarea să rămână liberă pentru eventualele întăriri, sări jos și încuie ușa. Când nu stătea decât un minut, n-o încuia niciodată. Nu era ca și când s-ar fi temut să nu i-o fure cineva, dar voia să-și formeze un obicei. Doamne ferește să uite vreodată să încuie *mașina de serviciu*.

Se îndreptă spre intrarea principală și se strădui să pară autoritar, gândindu-se la mulțimea de gură-cască; în sinea lui, era conștient că, în general, aspectul lui fizic sugera încredere. Probabil că majoritatea celor care se uitau acum la el își spuneau ceva de genul: „în sfârșit, unul care o să

³¹ Sau Ziua tuturor sfinților, sărbătorită de protestanți pe 1 noiembrie.

facă ordine pe aici”.

Înăuntru, dădu peste patru bărbați în chiloți de baie, cu prosoapele pe umeri. Staffan trecu pe lângă ei și se îndreptă spre vestiare, dar unul dintre ei îl strigă:

— Alo, pardon! și se apropie de el lipăind, în picioarele goale. Ăăă, mă scuzați, dar... hainele noastre?

— Ce-i cu ele?

— Când ni le dați înapoi?

— Hainele?

— Da, le-am lăsat în vestiar și nu ne mai lasă să intrăm.

Staffan deschise gura cu gândul de a-i arunca o replică acidă cum că hainele lor erau primele pe lista cu priorități ale poliției, dar o femeie în tricou alb tocmai se îndreptă spre ei cu un braț de halate de baie. Staffan schiță un gest aprobator și plecă spre vestiare.

Pe drum, se întâlni cu o altă femeie în tricou alb care însoțea un băiat de vreo doisprezece-treisprezece ani. Băiatul avea ochii goi și fața lui părea stacojie în halatul alb în care era înfofolit. Femeia îl fixă pe Staffan cu o privire aproape acuzatoare.

— O să vină mama lui să-l ia.

Staffan dădu din cap; oare el era victima? Voia s-o întrebe, dar pe moment nu-i trecu prin cap nicio modalitate mai fericită de-a formula întrebarea fără să-l sperie. Trebuia să se mulțumească cu gândul că, probabil, Holmberg își făcuse treaba, îi luase datele și hotărâse că-i mai bine s-o lase pe mama lui să descurce situația, să-l ducă ea la ambulanță și la psihoterapeut.

Și ne iartă nouă greșalele noastre.

Staffan își continuă drumul pe coridor, apoi urcă scările în fugă, mulțumindu-i în gând lui Dumnezeu și rugându-l să-i dea putere pentru încercările care aveau să urmeze.

Oare ucigașul chiar era încă aici?

În fața vestiarelor, sub o plăcuță pe care scria un singur cuvânt, „BĂRBAȚI”, stăteau, cum era de așteptat, trei reprezentanți ai sexului masculin și discutau cu comisarul Holmberg. Doar unul din ei era complet îmbrăcat. Celălalt nu avea pantalonii, al treilea n-avea cămașă.

— Bine c-ai putut să vii repede, spuse Holmberg.

— Mai e aici?

Holmberg arătă spre ușa vestiarului.

— E înăuntru.

Staffan făcu un gest către cei trei.

— Ei sunt...?

Înainte ca Holmberg să apuce să-i răspundă, bărbatul fără pantaloni făcu o jumătate de pas înainte și spuse plin de el:

— Da, noi suntem martorii.

Staffan dădu din cap și se uită nedumerit la Holmberg.

— N-ar trebui să...

— Ba da, dar te așteptam pe tine. Nu pare violent.

Holmberg se întoarse spre cei trei bărbați și le spuse pe un ton prietenos:

— O să vă sunăm noi. Dar acum, cel mai bine ar fi să vă duceți acasă. Ah, și încă ceva. Știu că nu e ușor, dar încercați să nu discutați despre asta între voi.

Bărbatul fără pantaloni îi zâmbi înțelegător.

— Ca să nu ne audă cineva.

— Nu, dar poate o să vi se pară c-ați văzut chestii pe care nu le-ați văzut de fapt, doar fiindcă vreunul din voi zice că le-a văzut.

— Nu-i și cazul meu. Eu știu ce-am văzut și pot să zic c-a fost cea mai cumplită...

— Credeți-mă. Li se întâmplă și profesioniștilor. Și acum, o să vă rog să ne scuzați. Vă mulțumim pentru ajutor.

Bărbatul se retrase bodogănind. Holmberg se pricepea la chestia asta. Să vorbească cu oamenii. De fapt, asta făcea mai mult. Vizita tot felul de școli și discuta cu elevii despre droguri și munca de polițist. În ultimul timp, nu prea mai făcea muncă de teren.

Brusc, dinspre vestiar se auzi un zdrăngănit metalic. Staffan tresări și trase cu urechea.

— Zici că nu-i violent?

— Pare grav rănit. Și-a turnat niște acid pe față.

— De ce?

Holmberg se uită la el cu ochii goi, apoi se întoarse spre ușă.

— Păi, hai să-l întrebăm.

— E înarmat?

— Presupun că nu.

Holmberg arată spre un geam mic; pe dalele de marmură se vedea un cuțit mare, cu mâner de lemn.

— N-am pungi la mine. Și până s-ajung, a stat acolo fără pantaloni și și-a zgândărit rănilor, o grămadă. O să-l luăm mai târziu.

— Vrei să-l lăsăm acolo, pur și simplu?

— Ai vreo propunere mai bună?

Staffan scutură din cap. Reuși să distingă două lucruri abia acum, în liniște. Un șuier slab, inegal dinspre vestiar. Vântul intrând prin coșul unei

case. Un fluier crăpat. Asta, și un miros. Ceva ce la început confundase cu mirosul de clor impregnat în pereți. Dar era altceva. Un miros strident, înecăcios, care îți irita nasul. Staffan strâmbă din nas.

— Mergem...?

Holmberg dădu din cap, dar rămase pe loc. Om căsătorit, cu copil. Era normal. Staffan scoase din teacă pistolul din dotare. Cealaltă mână o ținea pe clanță. Era a treia oară când intra într-o încăpere cu pistolul în mână. Habar n-avea dacă proceda corect sau nu, dar n-ar fi vrut să-l învinuiască nimeni. Era vorba de o persoană care omora copii. Un om care acum era închis și disperat; cine știe ce se putea întâmpla, chiar dacă era rănit.

Îi făcu un semn lui Holmberg și deschise ușa.

Mirosul îl ameți.

Era atât de puternic încât îi dădură lacrimile. Începu să tușească. Scoase o batistă din buzunar și își acoperi gura și nasul. Arestase de câteva ori și piromani, chiar în fața casei căreia îi dăduseră foc. Atunci simțise mirosul ăsta. Dar de data asta nu exista nici urmă de fum. Doar o ceață difuză, plutind prin încăpere.

Doamne, Dumnezeule, ce poate fi?

Sunetul monoton se auzea în continuare din partea opusă, dinspre șirul de dulapuri. Staffan îi făcu semn lui Holmberg să le ocolească și să se apropie de ele din partea cealaltă. Staffan se duse până la primul dulap și iscodi cu privirea pe după el, cu pistolul lipit de coapsă.

Zări un coș de gunoi din tablă, care fusese răsturnat, și un corp dezbrăcat, întins pe jos.

Holmberg apăru la capătul celălalt al șirului de dulapuri și-i făcu semn s-o ia mai încet. Nu credea că există vreun pericol iminent. Pe Staffan îl irită puțin că Holmberg voia să preia conducerea, acum că nu mai avea de ce să se teamă. Respiră prin batistă, o luă de la gură și spuse:

— Alo! Poliția. Mă auzi?

Bărbatul nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit. Continuă doar să șuiere, cu fața spre pardoseala de marmură. Staffan făcu câțiva pași.

— Întinde mâinile ca să le văd.

Bărbatul nu se clinti. Dar când se apropie mai mult, Staffan văzu că-i tremura tot corpul. Chestia cu mâinile n-avea niciun rost. Un braț îi atârna peste coșul de gunoi și celălalt era întins în fața lui. Avea palmele umflate și crăpate.

Acid... Doamne, cum arată...

Staffan ținu batista la gură din nou și se duse spre el, vârandu-și între timp pistolul în teacă, convins că Holmberg avea să-l acopere în caz că se întâmpla ceva.

Corpul se cutremura spasmodic, în timp ce pielea se lipea și se dezlepea de marmură, cu un plescăit. Mâna întinsă pe pardoseală se zbătea ca un pește pe uscat. Și în tot acest timp, sunetul acela care venea de jos, dinspre gură: „... eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeiiiiiii...”

Staffan îi făcu semn lui Holmberg să rămână la câțiva pași de el, apoi se lăsă pe vine lângă corpul dezbrăcat.

— Mă auzi?

Bărbatul amuți. Brusc, corpul zvâcni și se întoarse pe partea cealaltă.

Fața lui.

Staffan sări doi pași înapoi, își pierdu echilibrul și ateriză pe coccis. Își mușcă buzele ca să nu țipe de durerea care-i paraliză spatele. Strânse din ochi. Apoi îi deschise din nou.

Îi lipsea fața cu desăvârșire.

Staffan văzuse odată un drogat care se dăduse cu capul de perete de câteva ori în timpul unei halucinații. Și un bărbat care a sudat o canistră cu benzină, fără s-o golească. Îi explodase în față.

Dar nimic nu semăna cu ce-i fu dat să vadă aici.

Nasul bărbatului lipsea cu desăvârșire și în locul lui se vedeau două găuri. Gura se strânsese și buzele i se lipiseră pe jumătate, mai puțin o bucată mică, despăcată, într-un colț. Un ochi i se scursesese pe ceea ce cândva fusese obrazul, dar celălalt... celălalt era larg deschis.

Staffan se holbă la ochiul sănătos, singurul lucru recognoscibil și uman din masa aceea de carne diformă.

Era străbătut de vinișoare roșii și, când încerca să-l închidă, se vedea că nu era acoperit decât de o bucățică de piele care se zbătea deasupra lui și apoi se retrăgea la loc.

Din fața lui rămăseseră doar bucăți de cartilaj și oase ieșind printre bucățile de carne și fâșiile de țesut înnegrit. Mușchii dezveliți și lucioși se contractau și se relaxau zvâcnind, ca și când capul i-ar fi fost înlocuit cu o grămadă de țipari omorâți de curând și făcuți bucățele.

Întreaga față sau ceea ce cândva fusese o față avea o viață a ei.

Lui Staffan i se întoarse stomacul pe dos și mai mult ca sigur c-ar fi vomitat dacă nu s-ar fi concentrat pe durerea surdă din spate. Își strânse încet picioarele, se ridică și se sprijini de dulap. Ochiul înroșit se holbase la el încontinuu.

— În viața mea n-am văzut ceva mai...

Holmberg stătea cu brațele inerte și se uita la corpul diform. Bărbatul nu-și mutilase numai fața. Acidul i se scursesese și pe piept și pe restul corpului. Pielea de pe claviculă dispăruse și i se vedea o bucată de os, alb și strălucitor, ca o bucată de cretă într-o tocană.

Holmberg scutură din cap și ridică și coboară o mână de câteva ori, neștiind ce să facă. Începu să tușească.

— În viața mea n-am mai văzut...

*

Era ora unsprezece. Oskar stătea în pat și ciocănea în perete, formând literele cu grijă.

E... L... I...

E... L... I...

Niciun răspuns.

Vineri, 30 octombrie

Băieții din a 6-a B se aliniaseră pe trotuarul din fața școlii și-l așteptau pe profesorul de educație fizică, domnul Avila. Niciunul nu și uitase geanta cu echipamentul de sport. Fecusea stătea să și îi lăsată treningul său și n-avea o scuză bună când lipseai de la oră.

Stăteau la o distanță de un braț unul de celălalt, așa cum le spusese profesorul la prima oră de sport din clasa a 4-a, când îi preluase de la doamna învățătoare.

— Alinierea! La un braț!

Profesorul Avila fusese pilot de vânătoare în timpul războiului. S-a întâmpat de câteva ori să fie în toane bune și să-i distreze cu povești despre lupte în aer și aterizări forțate în lanuri de grâu. Fusese impresionant. N-aveai cum să nu-l respecti.

Elevii neastâmpărați, din clasa c-o reputație proastă, se aliniaseră cuminti la o distanță de un braț unii de alții, în ciuda faptului că profesorul nu venise încă. Dacă nu stăteau cum îi plăcea lui, îi lăsa să aștepte zece minute sau anula meciul de volei promis, punându-i să facă flotări sau abdomene.

Lui Oskar îi era cam frică de el, dar măcar nu era singurul. Majoritatea se temeau de proful de sport. Văzându-i părul grizonant, tuns periuță, nasul acvilin și fizicul în continuare impunător și cunoscându-i ciupitura temută, nu te așteptai să fii înțeles și luat sub aripă, mai ales dacă erai un băiat timid, puțin mai grasuț și abuzat de colegi. Dar la orele lui nu crâcnea nimeni. Nici Jonny, nici Micke, nici Tomas nu îndrăzneau să-l atingă, atâta timp cât profesorul de sport se afla în zonă.

Johan strică formația făcând un pas în față. Aruncă o privire precaută spre școală, apoi se postă în fața lor imitându-l pe Hitler și spuse:

— Alinierea! Programul de azi: exerciții de evacuare în caz de incendiu! Cu frânghia!

Câțiva colegi râseră forțat. Proful era obsedat de exercițiile de evacuare. În fiecare semestru, elevii repetau procedurile și coborau pe niște frânghii atârinate pe geam, în timp ce profesorul îi cronometra. Dacă reușeau să doboare recordul precedent, la ora următoare îi lăsa să joace Jocul cu

scaunele³². Asta dacă meritau.

Johan se întoarse repede la locul lui. Avusese baftă, pentru că, în clipa următoare, profesorul ieși din școală și se îndreptă cu pași repezi spre sala de gimnastică. Se uita drept înainte, fără să-i bage în seamă. La jumătatea drumului, le făcu semn să-l urmeze fără a se opri din mers și fără a-și întoarce capul.

Șirul se puse în mișcare, încercând să păstreze distanța obligatorie de un braț. Tomas nimerise în spatele lui Oskar și asta-i dădu ocazia să-l calce pe călcâie. Oskar nu se opri, deși îi alunecase pantoful din picior.

Nu se mai luaseră de el de atunci, de când cu bătaia. Nu că și-ar fi cerut scuze sau ceva, dar rana de pe obraz se vedea în continuare și probabil că se mulțumeau cu asta. Cel puțin, deocamdată.

Eli.

Oskar își încordă degetele de la picioare ca să nu scape pantoful și defilă mai departe spre sala de sport. Oare unde o fi Eli acum? Oskar stătuse și-i pândise geamul din camera lui, curios să vadă dacă tatăl ei se întorsese sau nu. Dar n-o văzuse decât pe Eli, care ieșise din bloc pe la ora zece. După aceea, a mâncat gogoși și ciocolată cu mama și probabil că ea se întorsese între timp. În orice caz, nu-i răspunsese la mesaje.

Clasa se năpusti spre vestiare, rândul se destrămase. Profesorul Avila stătea și-i aștepta cu brațele încrucișate.

— Așa. Azi, exerciții fizice. Tracțiuni la bară, sărituri la capră și cu coarda.

Oftat colectiv. Profesorul de sport dădu din cap.

— Dacă vă descurcați bine, data viitoare jucăm *spokboll*³³. Dar azi băgăm exerciții. Hai, dați-i drumul!

Nu era loc de negocieri. Trebuiau să se mulțumească pentru moment cu promisiunea. Se schimbară repede în echipamentul de sport. Ca de obicei, Oskar avu grijă să se întoarcă spre perete în timp ceși dădu jos pantalonii. N-ar fi arătat prea bine cu Pișbalonul între picioare. Sus, în sala de gimnastică, niște băieți începură să mute caprele și să coboare barele. Johan și Oskar li se alăturară celor care cărau saltelele. Când terminară, proful suflă în fluier. Îi împărți în cinci grupe a câte doi, conform celor cinci grupuri de aparate.

Oskar și Staffe nimeriseră împreună, ceea ce pe Oskar îl bucură fiindcă

³² Joc pentru copii care se joacă pe muzică.

³³ Joc asemănător cu „Rațele și vânătorii”.

Staffe era singurul care se descurca mai prost la sport decât el. Era genul vânjos, dar greoi. Mai gras decât Oskar. Cu toate astea, nu se luau de el. Ceva în ținuta și postura lui îți sugera să te ții departe de el, altfel o pățești rău de tot.

Profesorul suflă în fluier și-i dădură drumul.

Tracțiuni la bară. Bărbia deasupra barei, sus, jos, sus, jos. Oskar reuși să facă două. Staffe făcu cinci, apoi o lăsă baltă. Fluier. Abdomene. Staffe zăcea pe saltea cu ochii-n tavan, fără să se miște. Oskar făcu câteva abdomene pe repezite până la următorul semnal. Urmă săritura cu coarda. La asta era chiar bun. Începu să sară repede, în timp ce Staffe se prostea ținându-se de pe un picior pe celălalt. Urmară flotări simple. Staffe făcu un milion. Ora se termina cu săriturile la capră. Cel mai idiot și tâmpit lucru din lume.

De asta se bucurase că-i în echipă cu Staffe. Oskar se uită pe furiș la Micke, Jonny și Olof și-i văzu aproape zburând peste capră, făcându-și vânt pe trambulină. Staffe se postă pe linia de start, alergă, lovi trambulina atât de tare că le răsunară urechile și, cu toate astea, nu reuși să sară peste capră. Se întoarse și vru să se ducă înapoi. Profesorul se apropie de el.

— Sus pe capră!

— Nu pot.

— Poți să te urci.

— Ce?

— Să te urci. Urci. Sus pe capră și sari, hai!

Staffe puse mâinile pe capră, se urcă pe ea și se dădu jos pe partea cealaltă cu viteza unui leneș. Profesorul îi făcu semn lui Oskar și Oskar țâșni de pe loc.

Undeva pe la mijlocul distanței se hotărî.

O să încerce.

Cândva, mai demult, profesorul îi spusese să nu-i fie frică de capră, că de asta depindea totul. De obicei nu își lua avânt suficient, de teamă să nu-și piardă echilibrul sau să nu se lovească. Dar acum avea să-și dea toată silința și să se *prefacă*. Oskar sări cât putu de tare peste trambulină, conștient că profesorul Avila îl urmărește.

Nu se gândi aproape deloc la cum o să-și ia avânt, se concentră doar pe săritura peste capră. Pentru prima oară, reuși să pună picioarele pe ladă fără să piardă din elan și corpul îi zbură necontrolat, iar mâinile se întinseră ca să împingă greutatea peste capră. Se rostogoli peste capră atât de repede încât se dezechilibra și căzu în genunchi când ateriză pe partea cealaltă. Dar reușise să sară peste ea!

— Bravo, Oskar. Ai grijă cu echilibrul, atâta tot.

Profesorul fluieră și elevii avură o pauză înainte de runda următoare. De

data asta, Oskar reuși să sară peste capră și să-și mențină și echilibrul la aterizare.

Profesorul fluieră sfârșitul orei și se duse în biroul lui, iar elevii se apucară să strângă lucrurile. Oskar deblocă roțile caprei și o împinse în locul în care țineau echipamentele, bătând-o ușor ca pe un cal năvălaș care, în sfârșit, se lăsa împlânzit. Avea ceva de discutat cu profesorul.

Dar fu oprit în drum spre biroul lui. Cineva îi aruncase un lasou peste cap. Lasoul alunecă și i se opri pe burtă. Cineva îl prinsese și-l ținea pe loc. În spatele lui se auzi vocea lui Jonny:

— Hopa, Porcușoruleee...

Oskar se întoarse, astfel încât coarda îi alunecă de pe burtă pe spate. Jonny stătea înaintea lui, fluturând mânerile.

— Hopa, hopa.

Oskar apucă brusc coarda și o smulse din mâinile lui Jonny. Coarda alunecă pe podea, în spatele lui Oskar. Jonny arată cu degetul.

— Acum *te* apleci și-o ridici.

Oskar prinse coarda la mijloc cu o mână și o învârti deasupra capului, astfel încât mânerile din lemn începură să se ciocnească ritmic, apoi strigă: „Prinde-o!” și îi dădu drumul. Coarda zbură cât colo și Jonny ridică din instinct mâinile, acoperindu-și fața. Coarda flutură deasupra capului său și se agăță în barele spalierului.

Oskar ieși din sala de sport și coborî scările în fugă. Inima îi zvâcnea parcă în urechi. *Războiul începu*. Coborî câte trei trepte odată, ateriză cu picioarele lipite la capătul lor, trecu prin vestiar și intră în biroul profesorului.

Acesta era în continuare în trening și vorbea la telefon într-o limbă străină, cel mai probabil în spaniolă. Oskar reuși să distingă un singur cuvânt, „perro”, despre care știa că însemna „câine”. Profesorul îi făcu semn să se așeze pe celălalt scaun, apoi continuă să vorbească. Spuse „perro” de mai multe ori și Oskar îl auzi pe Jonny care intrase la vestiare și începuse să țipe în gura mare.

Profesorul termină convorbirea despre câinele lui și se întoarse spre el. Între timp, vestiarul se goli.

— Așa, Oskar. Ce dorești?

— Ăăă, mă gândeam... știți, antrenamentele alea de joi?

— Da?

— Pot să mă înscriu și eu?

— Te referi la antrenamentul de culturism de la bazin?

— Da, exact. Tre' să te înscrii sau...

— Nu, nu trebuie. Poți să vii direct. Joi, la ora șapte. Vrei să faci

culturism?

— Da, mă gândeam că... da.

— Foarte bine. Te antrenezi. După aia, o să vezi tu! Faci... cincizeci de tracțiuni!

Profesorul imită mișcările cu brațele ridicate. Oskar scutură din cap.

— Nu. Dar... da, o să vin.

— Atunci, ne vedem joi. Bine.

Oskar dădu din cap și se gândi să plece. Se întoarse puțin și spuse:

— Ce mai face câinele dumneavoastră?

— Câinele?

— Da, v-am auzit c-ați spus „perro”. Nu înseamnă „câine”?

Profesorul se gândi.

— Aaa. Nu „perro”. *Pero*. Înseamnă „dar”. Ca în „dar eu nu”. Adică *pero yo no*. Înțelegi? Vrei să iei și niște cursuri de spaniolă?

Oskar zâmbi și scutură din cap. Îi spuse că deocamdată îi ajunge culturismul.

Vestiarul era gol, se mai vedeau doar hainele lui Oskar. Oskar își scoase șortul și se opri. Pantalonii. Dispăruseră. Bineînțeles. Bou a fost că nu s-a gândit înainte. Îi căută prin tot vestiarul, până și la toaletă. Canci, pantaloni.

Frigul îi pătrunse pe sub haine și-i amorți picioarele în timp ce se îndrepta spre casă doar în pantaloni scurți, începuse să ningă încă de la ora de sport. Fulgii de zăpadă aterizau și se topeau pe picioarele lui goale. Ajuns în curtea blocului, Oskar se opri sub fereastra lui Eli. Perdelele erau trase și acum. Nicio mișcare. Câțiva fulgi mari îi mângâiară fața întoarsă spre cer. Prinse câțiva cu limba. Aveau un gust bun.

*

— Uită-te la Ragnar.

Holmberg arătă spre piața centrală din Vallingby, unde zăpada se așternuse ca o plapumă pufoasă peste pietrele cubice așezate în cerc. Unul dintre alcoolicii care-și făceau veacul pe-acolo stătea nemișcat pe o bancă, înfofolit într-un palton imens, în timp ce zăpada îl transforma într-un om de zăpadă cu o formă caraghioasă. Holmberg oftă.

— O să mă duc să mă uit ce-i cu el, dacă mai stă mult așa. Tu cum te mai simți?

— Așa și-așa.

Staffan pușese încă o pernă pe scaunul de birou, ca să mai aline puțin durerea de șale. Ar fi preferat să stea în picioare sau, și mai bine, întins în patul lui de acasă, dar raportul legat de cele întâmplăte în seara precedentă trebuia predat celor de la Criminalistică înainte de sfârșitul săptămânii.

Holmberg aruncă o privire asupra notițelor sale din carnet, apoi începu

să se joace cu creionul.

— Aia trei care erau înăuntru. Ziceau că, înainte să-și toarne acidul pe față, tipul ar fi strigat „Eli! Eli!” și mă gândeam dacă...

Inima lui Staffan tresări.

— Așa a zis? spuse, aplecându-se în față.

— Da... Știi cumva ce poate să...

— Da.

Staffan se lăsă pe spate în scaun și durerea îl săgetă până la rădăcina părului. Se ținu de marginea biroului, se îndreptă și își trecu mâinile peste față. Holmberg îl privi.

— Dă-o încolo de treabă. Ai fost la doctor?

— Nu, nu e... o să treacă. Eli, Eli.

— Ce e, un nume?

Staffan dădu încet din cap.

— Da. Înseamnă... Dumnezeu.

— Aha, îl striga pe Dumnezeu. L-o fi auzit?

— Ce?

— Dumnezeu. Crezi că l-a auzit? Eu aș zice că nu, gândindu-mă la cele întâmplate. Doar că nu eu sunt expertul. Tu te ocupi cu din astea.

— Sunt ultimele cuvinte ale lui Isus, înainte să moară pe cruce. Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? *Eli, Eli, lema sabachtani?*

Holmberg clipi și se uită la notițele lui.

— Aha, da.

— Evanghelia după Matei și Marcu.

Holmberg dădu din cap și începu săși roadă creionul.

— O trecem și-n raport?

*

Când Oskar ajunsese acasă de la școală, își trase o pereche de pantaloni noi și coborî la Chioșcul Îndrăgostiților ca să cumpere un ziar. Auzise ceva cum că l-ar fi prins pe ucigaș și voia să afle totul. Să decupeze și să păstreze articolul.

Avu o presimțire ciudată în timp ce coborî dealul spre chioșc. Ceva nu era în regulă, pe lângă faptul că ninge.

Când se întoarse acasă cu ziarul, își dădu seama ce era ciudat. Faptul că nu stătuse cu frica în sân. Doar mersese calm. Parcursese drumul până la chioșc fără să-i treacă prin minte că cineva i-ar fi putut face rău.

O luă la fugă. Alergă până acasă cu ziarul în mână, lins pe față de fulgii de nea. Încuie ușa de la intrare. Se duse în camera lui, se întinse pe burtă și începu să bată în perete. Niciun răspuns. Ar fi vrut să-i spună și lui Eli, să se

laude un pic.

Deschise ziarul. Sala de sport din Vallingby. Mașini de poliție. Ambulanța. Tentativă de omor. Din cauza rănilor grave pe care și le provocase, bărbatul nu fusese încă identificat. Fotografie cu Danderyd, locul în care-l închiseseră. Referire la crima precedentă. Fără comentarii.

Și în rest, submarinul, submarinul și iar submarinul. Stare de alertă maximă.

Cineva sună la ușă.

Oskar sări din pat și ieși grăbit în hol.

Eli, Eli, Eli.

Oskar se răzgândi cu o secundă înainte să tragă zăvorul. Dacă erau Jonny și ceilalți? Nu, n-ar fi sunat niciodată la ușa lui. Deschise. Era Johan.

— Ciao.

— Da... ciao.

— Vrei să facem ceva?

— Da... dar ce?

— Nu știu. Ceva.

— OK.

Oskar se încălță și își puse geaca, în timp ce Johan îl aștepta în casa scării.

— Chiar a fost nervos azi Jonny. În sala de sport.

— El mi-a luat pantalonii, așa-i?

— Da. Știu unde i-a ascuns.

— Unde?

— În spate. Lângă bazin. O să-ți arăt.

Oskar nu spuse nimic, dar se gândi că, dacă știa, putea să-i și *aducă*. Că tot venea la el. Dar nu era el atât de mărinimos. Oskar dădu doar din cap și spuse:

— Bine.

Se duseră până acolo și luară pantalonii care atârnau într-un tufiș plin de țepi. Apoi se mai plimbară puțin, cercetând zona. Făcură bulgări de zăpadă și aruncară la țintă, într-un copac. Într-un container găsiră un cablu electric care putea fi tăiat în bucăți și folosit la o praștie. Discutară despre ucigaș, despre submarin și despre Jonny, Micke și Tomas, care, după părerea lui Johan, erau cretini și duși cu capul.

— Sonați.

— Ție nu-ți fac niciodată nimic.

— Nu. Dar orișicât.

Se duseră până la chioșcul vânzătorului de hotdogi de lângă intrarea la metrou și-și luară două chifle goale. Hotdogi pentru auroiaci. Așa-i

numiseră. Pentru o coroană primeai o chiflă prăjită la grătar, unsă cu muștar, ketchup, sos pentru hamburger și niște ceapă crudă. Începuse să se întunece. Johan stătu de vorbă cu fata de la chioșc, Oskar se uită la șinele metroului și se gândi la cablurile electrice de deasupra șinelor.

Cu gurile mirosind a ceapă, o luară către școală, unde se despărțeau de obicei. Oskar spuse:

— Crezi că există oameni care se sinucid sărind pe cablurile alea de deasupra șinelor?

— Nu știu. Probabil. Frate-meu cunoștea pe unu' care s-a dus acolo și s-a pișat pe transformator.

— Și ce-a pățit?

— A murit. Curentul a urcat prin jetul de pișat și l-a trosnit.

— Cum adică. *Voia* să moară, sau ce?

— Nu. Era beat. Futu-i. Gândește-te numai...

Începând să-și scuture tot corpul, Johan îl imită pe tipul care-și scosese puța și se pișase acolo. Oskar râse.

Se despărțiră în fața școlii și-și făcură cu mâna. Oskar o luă spre casă cu pantalonii de trening înfășurați în jurul mijlocului și începu să fluiere genericul din *Dallas*. Nu mai ninge, dar zăpada se așternuse ca o plapumă albă peste tot. Geamurile mari și înghețate ale micuței săli de sport erau iluminate. Acolo avea să se ducă și el, în fiecare joi seara. O să înceapă antrenamentul. Și o să devină mai puternic.

*

Vineri seara, la restaurantul chinezesc. Ceasul rotund cu marginile argintii de pe peretele lung, plasat complet aiurea printre lampadarele din hârtie de orez și dragonii de aur, arată nouă fără cinci. Băieții stau și trag de berile lor, pierduți și vrăjiți de peisajele de pe dreptunghiurile de mușama de sub farfurii. Afară ninge în continuare.

Virginia amestecă puțin cu paiul în cocktailul ei San Francisco și începu să roadă bagheta de plastic care se termina cu o figurină Johnny Walker.

*Cine a fost Johnny Walker? Și încotro se ducea el?*³⁴

Bătu cu bagheta în pahar și Morgan ridică privirea.

— Vrei să ții un discurs?

— Cineva trebuie s-o facă.

Îi povestiseră. Tot ce auziseră de la Goșta despre Jocke, pod și copil. Apoi se adânciseră în gândurile lor. Virginia amestecă încet cuburile de

³⁴ Aluzie la sloganul campaniei de publicitate pentru marca de whisky Johnny Walker, Just go.

gheață din pahar și se uită la lumina difuză din tavan care se reflecta în cuburile ei, pe jumătate topite.

— Un singur lucru nu înțeleg. Dacă s-a întâmplat așa cum zice Gosta, unde naiba e? Jocke, adică.

Karlsson se lumină la față de parcă ar fi așteptat o ocazie să vorbească.

— Asta le ziceam și eu. Unde-i cadavrul? Dacă ar trebui să...

Morgan ridică un deget amenințător în fața lui Karlsson.

— Nu-i spui „cadavru” lui Jocke. Ai înțeles?

— Și cum să-i zic? *Cel decedat?*

— Nu-i zici nicicum, până nu știi nimic sigur.

— Păi, tocmai asta voiam să și zic. Atâta timp cât n-avem niciun ca... atâta timp cât nu l-au... găsit, n-avem cum să...

— Care *găsit?* Cine să-l găsească?

— Cine crezi? Aia cu elicoptere, din Berga? Poliția, bineînțeles.

Larry se frecă la ochi, scoțând un mormăit.

— Asta chiar e o problemă. Atâta timp cât nu-l găsesc, n-o să-i intereseze câtuși de puțin, și-atâta timp cât nu-i interesează, nici n-o să-l găsească nimeni.

Virginia scutură din cap.

— Tre' să vă duceți neapărat la poliție și să le spuneți ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, să știi. Ce crezi c-ar trebui să le zicem? se rățoi la ea Morgan. Auziți, dați-o în mă-sa cu ucigașul ăla de copii, cu submarinul și cu morții mă-sii, că noi, alcoolicii veseli, am descoperit că unul din amicii noștri, alcoolic și el, a dispărut și, într-o seară, un alt amic, tot alcoolic, ne-a povestit că... ce?

— Păi, și Gosta? El e martorul, el ar trebui să se...

— Da, da, așa e. Bineînțeles. Dar nu vezi că-i dus cu pluta? Nici nu vede bine o uniformă și deja o ia razna, poți să-l duci la balamuc. Nu face față la chestiile astea. Audieri, căcaturi, spuse Morgan ridicând din umeri. Da. Po' s-o uiți.

— Deci n-aveți de gând să faceți *nimic*.

— Ce dracu' să facem?

Lacke mormăi ceva atât de încet încât nu-l înțelesese nimeni. Virginia se aplecă spre el și-și puse capul pe umărul lui

— Ce-ai zis?

Lacke se holbă la peisajul încețoșat din fața lui, desenat în tuș, și șopti:

— Nu tu ziceai? C-o să-l prindem.

Morgan bătu cu pumnul în masă, făcând să se clatine paharele cu bere, și întinse mâna strânsă ca o gheară.

— O să-l prindem, clar. Dar trebuie să avem un punct de plecare. Un

indiciu, ceva.

Lacke dădu din cap ca un somnambul și încercă să se ridice.

— Trebuie să...

Picioarele îi cedară și Lacke se prăbuși pe masă cu fața înainte, trăgând după el toate paharele și sticlele. Zgomotul strident atrase atenția tuturor celor opt clienți care-și comandaseră ceva de mâncare. Virginia îl apucă de umeri și îl îndreptă în scaun. Lacke privea spre un punct nedefinit.

— Iertați-mă, am...

Chelnerul își făcu apariția prompt, ștergându-și frenetic mâinile pe șorț. Se aplecă spre Lacke și Virginia și le șopti iritat:

— Asta-i restaurant, nu cocină.

Virginia îi zâmbi cât putu de frumos, în timp ce încercă să-l ridice pe Lacke.

— Hai, Lacke. Mergem la mine.

Chelnerul înconjură masa și, dojenindu-i din priviri și pe ceilalți, se duse lângă Lacke și-l sprijini de pe partea cealaltă, vrând să le arate celorlalți clienți că era la fel de dornic să scape de elementul perturbator ca și ei.

Virginia îl ajută pe Lacke să-și pună paltonul greu, cândva elegant – moștenire de la tatăl său care murise cu doi ani în urmă – și-l conduse încet spre ușă.

În spatele ei, Morgan și Karlsson fluierară tendențios. Cu brațul lui Lacke pe umerii ei, Virginia se întoarse și se strâmbă la ei. Apoi deschise ușa de la intrare și ieși.

Afară ningeă încet cu fulgi grei și frigul îi învălui ca o umbră mută. Obrajii Virginiei se îmbujorară în timp ce se conduse pe Lacke spre aleea din parc. Era mai bine așa.

*

— Bună ziua. Trebuia să mă întâlnesc cu tata, dar n-a apărut și... pot să dau un telefon de aici?

— Da, bineînțeles.

— Pot să intru?

— Uite telefonul acolo.

Femeia arătă spre hol; pe o măsuță se vedea un telefon gri. Eli rămase în prag; nu fusese invitată înăuntru. În fața ușii se afla un arici din sârmă și piassava³⁵. Eli își șterse tălpile, încercând să tragă de timp. Nu voia să pară ciudată pentru că nu putea să intre.

— Sigur nu-i nicio problemă?

³⁵ Fibră asemănătoare rafiei, provenind de la două specii de palmieri brazilieni.

— Sigur. Hai, intră. Intră.

Femeia făcu un gest obosit; Eli putea să intre. Femeia păru să-și fi pierdut interesul și se duse în camera de zi de unde se auzea mormăitul static al televizorului. O panglică lungă și galbenă de mătase prinsă în părul ei cărunt i se unduia pe spate ca un șarpe domesticit.

Eli intră în hol, se descălță și-și scoase geaca, apoi ridică receptorul. Formă un număr la nimereală, se prefăcu că vorbește cu cineva și închise.

Trase aer pe nas. Miros de mâncare gătită, substanțe de curățat, pământ, cremă de ghetete, mere puse în cămară pentru iarnă, haine umede, electricitate, praf, miros de transpirație, adeziv pentru tapet și... urină de pisici.

Da. O pisică neagră ca tăciunile stătea pe pragul de la bucătărie și mârâia. Cu urechile trase pe spate, blana zbârlită, spatele arcuit. În jurul gâtului avea o panglică roșie cu un mic cilindru metalic, ceva în care se puneau, probabil, un bilețel cu numele ei și adresa la care locuia stăpâna ei.

Eli făcu un pas către ea și pisica își dezveli dinții sâsâind. Stătea cu corpul încordat, gata să sară. Încă un pas.

Pisica bătu în retragere, se lipi de perete continuând să sâsâie și fără să scape din ochi. Corpul începu să-i tremure de ură și cilindrul începu să se lege. Cele două se măsurară din priviri. Eli înaintă încet, forțând pisica să se retragă în bucătărie, după care închise ușa.

Pisica începu să mârâie și să miaune supărată de partea cealaltă a ușii. Eli intră în camera de zi.

Femeia stătea pe o canapea de piele, atât de uzată și lustruită încât lumina de la televizor se reflecta în ea. Stătea cu spatele drept și se uita fix înaintea, spre ecranul albastrui. Într-o parte își prinsese în păr o fundă galbenă, în partea cealaltă, funda se desfăcuse. Pe măsuța de cafea din fața ei se vedeau un bol cu biscuiți și un tocător de lemn cu trei bucăți de brânză. Și, alături, o sticlă de vin nedesfăcută și două pahare.

Femeia nu păru să-o fi observat pe Eli. Părea fascinată de ce se întâmpla pe ecran. Era un documentar. Despre pinguinii de la Polul Sud.

„Masculul poartă oul între picioare pentru a evita contactul acestuia cu gheața.”

O caravană formată din pinguini înainta legănându-se într-un deșert de gheață. Eli se așeză pe canapea lângă femeie. Femeia stătea nemișcată, ca și când ar fi urmărit un profesor sever care ținea o lecție.

„După trei luni, când femela se întoarce, depozitele de grăsime ale masculului sunt aproape terminate.”

Doi pinguini își apropiară ciocurile și se salutară.

— Așteptați musafiri?

Femeia tresări și se uită la ea preț de câteva secunde, fără să înțeleagă ce spune. Funda galbenă îi scotea în evidență trăsăturile obosite ale feței.

— Nu, servește-te.

Eli nu se clinti. Imaginile de la televizor se schimbă. Acum se vedea o fotografie panoramică de undeva de deasupra Georgiei de Sud. Imaginile erau acompaniate de muzică. În bucătărie mieunatul pisicii se transformă într-un... fel de scâncet implorator. Mirosul din cameră era chimic. Pielea femeii secreta un miros de spital.

— Trebuie să mai vină cineva? La dumneavoastră?

Femeia tresări din nou, de parcă cineva ar fi scuturat-o și-ar fi trezit-o din somn, apoi se întoarse spre Eli.

De data asta, însă, părea iritată; între sprâncenele ei se contură un rid adânc.

— Nu. Nu vine nimeni. Mănâncă dacă vrei.

Arată cu degetul spre bucățile de brânză.

— Camembert, gorgonzola, roquefort. Mănâncă, îi aruncă o privire atât de severă, încât Eli fu nevoită să ia un biscuit și să-l vâre în gură, mestecând încet.

Femeia dădu din cap și se întoarse din nou spre ecranul televizorului. Eli scuipe în palmă masa lipicioasă și o aruncă după brațul canapelei.

— Când trebuie să pleci? o întreabă femeia.

— Imediat.

— Poți să stai cât vrei. Nu mă deranjează.

Eli se apropie ca să vadă televizorul mai bine, până când coatele lor se atinseră. Ceva se întâmplă cu femeia.

Se cutremură și se înmuie ca un pachet de cafea vidat pe carel înțepi cu ceva ascuțit. Când ridică privirea spre Eli, ochii ei păreau visători și sedați.

— Cine ești?

Ochii lui Eli erau la doar câțiva centimetri de ochii ei. Gura femeii mirosea a spital.

— Nu știu.

Femeia dădu din cap, se întinse spre telecomanda de pe măsuța de cafea și opri sonorul.

„Primăvara, sudul Georgiei înfloreste timid...”

Mieunatul implorator al pisicii se auzea acum perfect, dar femeii nu părea să-i pese. Arată spre genunchii lui Eli.

— Pot să...?

— Da, bineînțeles.

Eli se mută puțin mai încolo și femeia își trase picioarele pe canapea și-și puse capul pe genunchii lui Eli. Eli o mângâie pe cap. Stătură așa un timp.

Suprafața netedă a mării fu întreruptă de valuri strălucitoare care se ridicară și formară un zid de apă, apoi se îndreptară iar.

— Povestește-mi ceva, spuse femeia.

— Ce să vă povestesc?

— Ceva frumos.

Eli apucă o șuviță din părul ei și îl dădu după ureche. Femeia respira calm și corpul ei era complet relaxat. Eli începu să-i povestească pe un ton coborât.

— A fost odată... cu mult, mult timp în urmă. A fost odată un țăran sărac. Țăranul avea o nevastă și trei copii. Un băiat și o fată care erau destul de mari cât să-i ajute la muncă pe părinți. Și un băiețel de doar unsprezece ani. Toți cei care-l vedeau spuneau că-i cel mai frumos copil pe care l-au văzut vreodată.

Tatăl muncea mult pentru proprietarul terenului. De aceea, de cele mai multe ori, mama și copiii erau cei care se ocupau de casă și de grădină. Băiatul cel mic nu prea era bun de nimic.

Într-o zi, stăpânului îi veni o idee: să organizeze un concurs la care să invite toate familiile de pe proprietatea lui. Toate familiile care aveau un băiat între opt și doisprezece ani. Nu le promisese niciun premiu sau recompensă. Dar, cu toate astea, le dădu de înțeles că era vorba de un concurs.

În ziua concursului, mama se duse cu băiatul cel mic la castelul stăpânului. Nu erau singurii. În curtea castelului se adunaseră deja șapte copii cu unul sau ambii părinți. Și mai sosiră trei. Familii sărace, cu copiii îmbrăcați în hainele de duminică.

Cei adunați așteptară toată ziua în curtea stăpânului. Când soarele începu să apună, fură invitați înăuntru.

Eli ascultă respirația femeii. Respira calm și încet. Adormise. Respirația ei îi încălzea genunchiul. Chiar sub urechea ei, Eli văzu pulsul zvâcnind încet sub pielea lăsată și zbârcită.

Pisica nu mai mieuna.

Pe ecranul televizorului începu să curgă genericul filmului documentar. Eli puse degetul arătător pe jugulara femeii și-i simți inima de pasăre zvâcnind.

Eli se lipi de spătarul canapelei și ridică cu grijă capul femeii. Îl așeză pe genunchiul ei. Mirosul înțepător al brânzei roquéfort acoperea toate celelalte mirosuri din casă. Eli trase o pătură de pe spătarul canapelei, se întinse și acoperi bucățile de brânză.

Un șuier slab; respirația femeii. Eli se aplecă și își apropie nasul de jugulara femeii. Miros de săpun, transpirație și piele îmbătrânită... mirosul

acela de spital... și încă ceva... mirosul femeii. Și printre toate acestea: mirosul de sânge.

Femeia tresări când nasul lui Eli îi atinse gâtul și vru să se întoarcă, dar Eli o apucă de brațe și i le lipi de piept cu o mână, iar cu cealaltă îi ținu capul. Deschise gura cât putu de tare și se aplecă asupra femeii până când limba îi apăsă jugulara. Apoi își încleștă maxilarele.

Femeia se cutremură de parcă s-ar fi electrocutat. Corpul se încordă ca un arc și picioarele lovira brațul canapelei cu atâta forță, încât femeia alunecă și ajunse cu spatele pe genunchii lui Eli.

Sângele țâșni ca o cascadă din vena deschisă și stropi canapeaua. Femeia țipă și flutură din brațe, trăgând pătura de pe masă. Nările lui Eli se umplură cu un iz de brânză mucegăită în timp ce se aruncă asupra femeii și-și lipi buzele de gâtul ei, bând cu înghițituri mari. Femeia îi țipă în urechi și Eli își eliberă un braț ca să-i astupe gura.

Țipetele nu se mai auzeau atât de tare, dar mâna liberă a femeii se zbătea și se lovea de masă, apucă telecomanda și o dădu de capul lui Eli. Plasticul se făcu bucăți și televizorul începu să urle.

Camera se umplu de genericul serialului *Dallas* și Eli își dezlipi capul de gâtul femeii.

Sângele avea un gust de medicament. Morfină.

Femeia se uită la Eli cu ochi mari. În clipa următoare, Eli mai simți un gust. Un gust de putregai care se amestecase cu mirosul brânzei mucegăite.

Cancer. Femeia avea cancer.

Stomacul i se strânse de scârbă și Eli fu nevoită să-i dea drumul femeii și să-și îndrepte corpul ca să nu vomite.

Camera de luat vederi alunecă peste ferma Southfork, în timp ce coloana sonoră creștea în intensitate. Femeia nu mai țipa, doar zăcea în timp ce sângele țâșnea din ea din ce în ce mai încet și mai rar, scurgându-se în firicele pe pernele de pe canapea. Ochii ei păreau umezi și absenți, în timp ce căuta privirea lui Eli.

— Te rog... te rog, spuse.

Lui Eli îi veni să vomite, dar înghiți și se aplecă peste femeie.

— Da...?

— Te rog...

— Da. Ce vrei să fac?

— ... te rog, draga mea... te rog...

După un timp, privirea femeii împietri. Ochii i se încetșară. Eli îi închise pleoapele, dar i se deschiseră din nou. Ridică pătura de pe jos și o întinse peste fața femeii, apoi își îndreptă spatele.

Sângele era destul de bun ca hrană, în ciuda gustului rău, dar morfina...

Pe ecran se vedea un zgârie-nori. Un bărbat în costum și pălărie de cowboy coborî dintr-o mașină și se îndreptă spre clădire. Eli încercă să se ridice. Nu reuși. Clădirea începu să se încline și să se rotească. Geamurile oglindă reflectară norii care alunecau pe cer cu încetinitorul și luau forme de animale sau plante.

Eli izbucni în râs când un bărbat cu pălărie de cowboy se așeză la un birou și începu să vorbească în engleză. Înțelegea ce spune, dar vorbele lui nu aveau niciun sens. Eli aruncă o privire în jur. Camera începu să se încline într-o parte și lui Eli i se păru ciudat că televizorul nu se deplasă deloc. Vocea bărbatului cu pălărie de cowboy răsuna cu ecou în capul ei. Se uită după telecomandă. Bucăți din ea zăceau împrăștiate pe masă și podea.

Trebuie să-l fac să tacă... pe tipul ăla cu pălărie.

Eli alunecă pe podea și se târî în patru labe spre televizor în timp ce morfina pusese stăpânire pe corpul ei și răsă spre figurinele care se dizolvă în culori, doar culori. Nu mai avea deloc putere. Se întinse pe burtă în fața televizorului, în timp ce culorile îi explodară pe retină.

*

Câțiva copii se dădeau în continuare cu bobul între Bjornsonsgatan și mica porțiune de teren deschis de lângă aleea parcului. Dealul Morții, cum se numea, nimeni nu știa de ce. Trei umbre își luară avânt din vârful dealului și imediat după aceea, se auziră înjurături, după ce una din ele ieși de pe traseu și o luă spre copacii din pădure. Celelalte două umbre izbucniră în râs și continuară să alunece pe coastă, zburară în aer și aterizară cu un icnet înfundat.

Lacke se opri și lăsă privirea în pământ. Virginia încercă să-l împingă încet înainte.

— Haide, Lacke, te rog.

— E al dracului de greu.

— Nu mai pot să te car în spinare, să știi.

Lacke pufni pe nas și începu să râdă, dar îl apucă tusea. Își luă mâna de pe umerii Virginiei, se opri cu brațele lăsate pe lângă corp și întoarse capul spre derdeluș.

— Futu-i... uite-i cum se dau cu sania... spuse și făcu un gest spre vârful dealului... chiar lângă locul în care l-au omorât pe Jocke.

— Nu te mai gândi la asta acum.

— Cum să nu mă mai gândesc? Poate c-a fost chiar unul dintre ei.

— Nu prea cred.

Vru să-i petreacă din nou brațul în jurul gâtului, dar Lacke se retrase.

— Nu, pot să merg și singur.

Lacke înaintă precaut pe alee. Zăpada îi scârțâia sub tălpi. Virginia stătu

nemișcată și se uită la el. Era bărbatul ei, bărbatul pe care-l iubea și cu care nu reușise nicicum să conviețuiască.

Încercase.

Timp de câteva luni, cu opt ani în urmă, după ce fiica sa se mutase la casa ei și Lacke îi luase locul. Virginia lucra atunci, ca și acum, la supermarketul ICA de pe Arvid Mornes Vag, deasupra parcului chinezesc. Stătea aproape, într-un apartament cu două camere și bucătărie, chiar pe Arvid Morne, la doar trei minute de serviciu.

În cele patru luni cât au stat împreună, Virginia n-a reușit să se prindă cu ce se *ocupa*, de fapt, Lacke. Părea că se pricepe la chestiile electrice, îi montase un dispozitiv pentru reglarea intensității luminii la veioza din camera de zi. Știa să și gătească, o surprinsese de câteva ori cu niște cine sofisticate pe bază de pește. Dar cu ce se *ocupa*? Asta era întrebarea.

Stătea acasă, se plimba, discuta cu oamenii, citea o grămadă de cărți și ziare. Cam asta era tot. Pentru Virginia, care se angajase imediat după liceu, felul ăsta de a trăi era de neînțeles. L-a și întrebat:

— Nu te supăra, Lacke, nu vreau să mă bag, dar... ce faci, *de fapt*? Din ce trăiești? De unde ai bani?

— Păi, n-am.

— *Ceva-ceva* tot tre' să ai.

— Știi și tu cum e, doar trăim în Suedia. Dacă ieși cu un scaun pe trotuar, nu trebuie să aștepți prea mult că sigur trece vreunu' și-ți dă niște bani. Sau te întreabă ce ai și te ajută într-un fel.

— Deci asta sunt și eu pentru tine, societate de binefacere?

— Virginia, când o să-mi spui „Lacke, pleacă”, o să plec.

I-a spus abia după o lună. Lacke și-a îndesat hainele într-o geantă și cărțile într-alta. Și a plecat. După care nu l-a mai văzut vreo jumătate de an. În perioada aceea a început să bea mai mult. Și bea singur.

Când l-a revăzut, Lacke era complet schimbat. Părea mai trist. În acea jumătate de an a locuit cu tatăl lui bolnav de cancer, într-o casă undeva prin Smaland. După moartea tatălui său, Lacke și sora lui moșteniră casa pe care o vândură și împărțiră banii. Din banii care i-au revenit, Lacke își cumpără un apartament în Blackeberg cu costuri de întreținere mici și nu mai plecă nicăieri.

În anii care au urmat, au început să se întâlnească din ce în ce mai des la restaurantul chinezesc. Virginia se ducea acolo în fiecare seară. Uneori se întorceau acasă împreună, făceau dragoste fără prea mult tam-tam și, ca și când s-ar fi înțeles în prealabil, Lacke pleca înainte ca ea să se întoarcă de la serviciu. Locuiau separat pentru că așa voiau ei – uneori treceau și două-trei luni fără să fi împărțit patul – și asta le convenea amândurora de minune.

Trecură pe lângă supermarketul ICA și pe lângă anunțul cu „carne tocată ieftină”, însoțit de sloganul „Mâncați, beți și fiți fericiți”. Lacke se opri și o așteptă. Când îl ajunse din urmă, îi întinse un braț și Virginia acceptă. Lacke dădu din cap în direcția magazinului.

— Cu serviciul cum mai e? Merge treaba?

— Ca de obicei.

Virginia se opri și arătă cu degetul.

— Uite, aia am făcut-o eu.

Era un anunț cu *ROȘII DECOJITE. TREI CUTII 5 coroane.*

— Mișto.

— Îți place?

— Da. Ți se face poftă de roșii decojite.

Virginia îl împunse încet într-o parte. Îi simți coastele cu cotul.

— Nici nu mai știi ce gust au, glumețule.

— Nu trebuie să-mi...

— Nu, dar o s-o fac, oricum.

*

— Eeeeeeeeeeli... Eeeeeeli...

Vocea de la televizor i se păru cunoscută. Eli încercă să se îndepărteze de el, dar corpul n-o mai ascultă. Mâinile îi alunecară pe podea, încercând să se agațe de ceva. Găsi un cablu. Îl apucă și-l strânse tare de parcă ar fi fost o coardă de salvare ce avea s-o scoată din tunelul la capătul căruia se afla televizorul care-i vorbea.

— Eli... unde ești, Eli?

Capul îi era prea greu ca să-l poată ridica de pe podea. Singurul lucru pe care reuși să-l facă a fost să-și întoarcă privirea spre ecran și... bineînțeles că era... El.

Peste umerii halatului de mătase se revărsau șuvițe lucioase din peruca blondă făcută din păr de om, din cauza căreia fața lui cu trăsături feminine părea și mai îngustă decât era. Buzele subțiri erau strâns lipite și ușor țuguiate, într-un surâs demn de o starletă. Păreau o rană făcută cu cuțitul pe fața pudrată.

Eli reuși să-și ridice puțin capul și-i văzu toată fața. Ochi mari, albaștri, de copil și deasupra ochilor... aerul din plămâni lui Eli ieși șuierând și capul ei căzu fără vlagă pe podea. Osul din nas vibră dureros. Amuzant. Pe cap avea o pălărie de cowboy.

— Eeeeeeliiii...

Alte voci. Eli ridică din nou capul, tremurând ca un bebeluș. Câteva picături de sânge infectat se scurseră pe nasul și pe gura ei. Bărbatul întinse brațele ca și când ar fi vrut s-o întâmpine, dezvelind căptușeala roșie a

halatului. Căptușeala începu să se unduiască și să se învârtă ca un roi de insecte, în formă de buze. Sute de buze de copii schimonosite, șoptindu-și poveștile, povestea lui Eli.

— Eli... vino acasă...

Eli începu să scâncească și închise ochii. Încă puțin, și mâna rece avea să o apuce de gât. Dar nu se întâmplă nimic. Eli deschise ochii. Imaginea se schimbă. Văzu un șir lung de copii săraci, îmbrăcați în haine ponosite, care înaintau cu greu pe o câmpie înzăpezită, în drum spre un castel de gheață care abia se zărea la orizont.

Nu se întâmplă nimic.

Eli scuipă sângele spre ecranul televizorului. Petele roșii murdăriră zăpada albă, scurgându-se de pe castelul de gheață.

Nici nu există.

Eli smuci coarda de salvare, încercă să se tragă afară din tunel. Se auzi un pocnet și cablul fu smuls din priză. Televizorul se stinse. Câteva firicele de salivă amestecată cu sânge se prelinseseră de pe ecranul întunecat și picurară pe podea. Eli își sprijini capul în palme și dispăru într-un vârtej stacojiu.

*

Virginia făcu o tocăniță rapidă din cubulețe de carne, ceapă și roșii decojite, în timp ce Lacke intra la duș. Și acolo îl uită Dumnezeu. Când tocănița fu gata, Virginia se duse la el. Lacke zăcea în cadă cu capul plecat și rozeta dușului atârnată pe după gât. Șira spinării arăta ca un rând de mingi de ping-pong îndesate pe sub piele.

— Lacke? E gata mâncarea.

— Bine. Perfect. Am stat prea mult?

—Nu, nu. Dar tocmai m-au sunat de la Vattenverket³⁶ că cică-s probleme cu pânza de apă freatică. Mai are puțin și seacă de tot.

— Ce?

— Hai odată.

Virginia îi întinse halatul ei de baie. Lacke se ridică, ținându-se de marginea căzii. Când îl văzu cât e de costeliv, Virginia se îngrozi. Lacke îi observă reacția și spuse:

— Și iată-l cum se înalță din spuma mării ca un zeu, atât de plăcut privirii...

Mâncară și împărțiră o sticlă de vin. Lacke ciuguli puțin, dar Virginia era

³⁶ Principalul furnizor de apă din Suedia.

mulțumită. Măcar avea ceva în stomac. Apoi mai desfăcură o sticlă în camera de zi, după care se duseră la culcare. Stătură un timp întorși pe o parte și se priviră în ochi.

— Am renunțat la pastile.

— Aha. Nu trebuie să...

— Nu, dar nu mai aveam nevoie de ele. Nu-mi mai vine ciclul.

Lacke dădu din cap. Se gândi. Apoi o mângâie pe obraji.

— Și-ți pare rău?

Virginia zâmbi.

— Cred că ești singurul bărbat pe care-l cunosc căruia îi trece prin cap să mă întrebe așa ceva. Da, puțin. De parcă... nu știi, e ca și când n-aș mai fi femeie. De parc-aș fi pierdut ceva.

— Îhâm. În orice caz, pentru mine ești bine așa cum ești.

— Serios?

— Da.

— Păi, haide atunci.

Și Lacke făcu așa cum îi spuse.

*

Gunnar Holmberg își târî picioarele prin zăpadă ca să nu lase urme care să îngreuneze munca tehnicienilor de la laboratorul de criminalistică. Se opri și se uită la urmele care porneau de lângă casă. Flăcările colorară zăpada în portocaliu și căldura era atât de puternică încât broboane de sudoare începură să i se formeze la rădăcina părului.

Holmberg suportase multă batjocură la viața lui din cauza naivității sale. Credea cu adevărat în bunătatea fundamentală a copiilor. De aceea se perinda prin școli, ținând discursuri lungi pentru tinerii care o apucaseră pe căi greșite, și tot asta era motivul pentru care urmele de lângă picioarele lui îl emoționaseră atât de mult.

Erau urme făcute de cineva care purta un număr mic la pantofi. Nu erau nici măcar urme de „adolescent”. Nu. Erau, clar, pantofi de copil. Urme mici și drăguțe provenind de la cineva care pășea întins, distanța dintre pași fiind considerabilă. Cineva care alergase. Repede.

Holmberg îl zări pe Larsson, stagiarul de la secția lor.

— Ai grijă cum calci, ce dracu’!

— Oh, scuze.

Larsson se târî prin zăpadă și se opri lângă Holmberg. Avea niște ochi mari, ieșiți din orbite, care-l făceau să pară mereu surprins. Se întoarse spre urmele din zăpadă și spuse:

— Ce mama dracului?

— Mi-ai luat vorba din gură. E un copil.

— Da, dar... asta-i chiar... – Larsson se uită la urmele din zăpadă care continuau pe o porțiune mai lungă – zici c-a pășit în reprize.

— Da, e ceva distanță între pași.

— Mai mult decât atât... e ceva... n-am mai văzut una ca asta. Vezi cât e între...?

— Ce vrei să spui?

— Cred că face atletism sau ceva. Eu, unul, n-aș fi în stare să alerg așa. Mai mult de... doi metri. Dar vezi că astea-s la fel pe tot parcursul drumului.

Staffan sosi în fugă, încercând să se strecoare printre grupulețele de curioși care se adunaseră în jurul proprietății. Se apropie de grupul din mijloc ce supraveghea câțiva asistenți medicali care cărau spre ambulanță cadavrul unei femei, acoperit cu un cearșaf albastru.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Holmberg.

— Păi, am ieșit pe... Ballstavagen, după care... n-au mai putut să-l... urmărească... mașinile... o să pun câinii pe urmele lui.

Holmberg dădu din cap și se întoarse spre cei cu care discutase înainte de sosirea lui Staffan. Un vecin care fusese martor la cele întâmplare își povestea impresiile unui polițist de la criminalistică.

— La început, credeam că-s focuri de artificii sau ceva de genul ăsta. Apoi i-am văzut mâinile... am văzut că-și flutura mâinile. A ieșit pe aici... prin fereastră... a ieșit și...

— Fereastra era deschisă, deci?

— Da, era deschisă. Și a ieșit pe acolo și... casa ardea deja, știți. Am văzut cum ardea. În spatele ei... și a ieșit și... Isuse Christoase! Ardea toată, da. Și a plecat de lângă casă și...

— Mă scuzați. Cum adică a plecat? A mers... sau a fugit?

— Nu, n-a fugit. Tocmai că asta mi s-a părut așa de-ă naibii de... mergea și dădea din mâini cam așa... ca și când... nu știu. Și după aia s-a oprit. Înțelegeți? S-a oprit și *ardea*, în continuare. Ardea peste tot. Și s-a uitat în jur. De parcă... era calmă, nu se agita. Și după aia a pornit iar. Era ca și când... se terminase, înțelegeți? Nu părea panicată sau așa, doar... în pizda mă-sii... nici nu țipa *măcar*. Nu scotea niciun sunet. S-a prăbușit aici... așa. A îngenuncheat. Și după aia... buf. În zăpadă. După care... nici nu știu... mi s-a părut așa de cumplit că... îmi venea să... am alergat înăuntru și am adus o pătură sau două, nu mai știu, am vrut să sting focul... și-am reușit. Mamă... cum arăta... întinsă acolo... Doamne... ferească Dumnezeu!

Bărbatul își duse mâinile murdare de funingine la ochi și începu să plângă în hohote. Polițistul de la criminalistică puse mâna pe umărul lui.

— Poate putem să vă luăm o declarație oficială mâine. Și, deci, vreți să spuneți că n-ați văzut pe nimeni altcineva ieșind?

Bărbatul scutură din cap și polițistul își notă ceva în carnețel.

— Cum spuneam, vă sun mâine. Vreți s-o rog pe asistentă să vă dea un calmant, ceva, să puteți dormi? Înainte să plece?

Bărbatul își șterse lacrimile. Mâinile sale lăsară urme negre și umede pe obrajii lui.

— Nu. E în... nu, am și eu. Pentru orice eventualitate.

Gunnar Holmberg întoarse privirea spre casa cuprinsă de flăcări. Eforturile pompierilor dăduseră rezultate și flăcările fuseseră stinse aproape integral. Doar o coloană imensă de fum se ridica spre cerul întunecat.

*

În timp ce Virginia îl îmbrățișa pe Lacke și tehnicienii de la laboratorul de criminalistică își dădeau cu părerea despre urmele din zăpadă, Oskar stătea la geamul din camera lui și se uita afară. Zăpada se așezase ca o pătură peste tufișurile de sub fereastră și formase un strat atât de gros, încât aveai impresia că poți să te plimbi pe el.

Eli nu ieșise în seara aceea.

Oskar coborâse, se plimbase, așteptase, se dăduse în leagăn și înghețase pe terenul de joacă între opt și opt jumate. Dar nici urmă de Eli. Pe la nouă, o văzuse pe mama lui care stătea la geam și se uita la el. Oskar intrase, copleșit de gânduri negre. Urmaseră o repriză de *Dallas*, ciocolată caldă, gogoși și mama îl întrebase ce are, iar Oskar fusese la un pas de a se destăinui, dar se abținuse.

Între timp, trecuse de doisprezece și Oskar stătea la geam cu un gol în stomac. Întredeschise fereastra și inspiră aerul rece al nopții. Oare hotărâse să se apere doar din cauza ei? Nu era vorba numai despre el?

Ba da.

Dar o făcea de dragul ei.

Din păcate. Așa stăteau lucrurile. Dacă ar fi sărit pe el luni, n-ar fi avut energia, puterea și motivația necesară să se împotrivească. Știa asta prea bine. Nu s-ar fi dus la niciun antrenament. N-ar fi avut niciun motiv.

Lăsă fereastra deschisă, sperând totuși că avea să se întoarcă în noaptea aceea. C-o să-l strige. Dacă avea voie să plece în toiul nopții, putea să se și întoarcă tot atunci.

Oskar se dezbracă și se duse la culcare. Începu să bată în perete. Niciun răspuns. Își trase pătura peste cap și se așeză în genunchi. Își împreună palmele și, cu fruntea lipită de ele, șopti:

— Te rog, Doamne. Fă-o să se întoarcă. Îți dau ce vrei tu. Toate revistele și cărțile mele, toate jucăriile. Orice. Dar fă să se întoarcă. La mine. Te rog, Doamne, te rog.

Rămase întins sub pătură până când începu să transpire. Atunci scoase

capul din nou și îl puse pe pernă. Se ghemui ca un bebeluș. Închise ochii. Îi văzu pe Eli, Jonny, Micke și Tomas. Mama. Tata. Preț de câteva minute, încercă să evoce doar imaginile care-i plăceau. După un timp, imaginile se însuflețiră și Oskar adormi.

Eli și Oskar stăteau într-un leagăn și se dădeau din ce în ce mai tare. Atât de tare, încât lanțurile se desprinseseră și leagănul zbură spre cer. Eli și Oskar se țineau de margini și își apropiară genunchii. Eli șopti:

— Oskar. Oskar...

Deschise ochii. Lampa lui în formă de glob pământesc era stinsă și, la lumina lunii, toate obiectele din cameră păreau albastre. Gene Simmons³⁷ se uita la el cu limba scoasă de pe peretele de lângă pat. Oskar se ghemui și strânse ochii. În clipa următoare auzi din nou vocea care-i șoptea numele.

— Oskar...

Se auzea de undeva dinspre geam. Deschise ochii și se uită. De partea cealaltă a ferestrei se contură un cap mic. Oskar dădu jos pătura de pe el, dar, înainte să apuce să coboare din pat, Eli îi șopti:

— Stai puțin. Nu te da jos. Pot să intru?

Oskar șopti:

— Daaa...

— Spune că pot să intru.

— Poți să intri.

— Închide ochii.

Oskar strânse ochii. Fereastra se deschise larg; un curent rece traversă camera, apoi fereastra se închise încet. Oskar o auzi pe Eli respirând și șopti:

— Pot să mă uit?

— Stai așa.

Canapeaua extensibilă din camera cealaltă scârțâi. Mama se dăduse jos din pat. Oskar ținea în continuare ochii închiși când pătura se mișcă și un corp rece și gol se furișă în spatele lui, trase pătura peste ei și se ghemui lângă el.

Ușa camerei se deschise.

— Oskar?

— Îmmm?

— Tu vorbești?

— Nu.

Mama rămase în cadrul ușii și tăcu. Eli stătea nemișcată în spatele lui, cu

³⁷ Solistul formației Kiss.

fruntea lipită de omoplații săi. Îi simțea respirația.

Mama scutură din cap.

— Or fi vecinii ăia.

Mai zăbovi puțin și ascultă, apoi spuse „Noapte bună, scumpule” și închise ușa.

Oskar rămase singur cu Eli. În spatele lui, Eli șopti:

— Vecinii ăia?

— Șșșșt!

Patul scârțâi din nou, semn că mama se culcase. Oskar se uită spre geam. Era închis.

O mână rece îi atinse mijlocul, se lipi de pieptul lui, deasupra inimii. Luă mâna în palme, încercând s-o încălzească. Mâna cealaltă se strecură pe la subsuoară, urcă pe pieptul lui și se ascunse în palmele sale. Eli își întoarse capul și-și lipi obrazul de spatele lui.

Camera se umplu de un miros nou. Semăna cu mirosul mopedului lui tata, imediat după ce-i făcea plinul. Benzină. Oskar se aplecă spre mâinile ei. Da. Ele miroseau așa.

Au stat așa mult timp. Când auzi respirația regulată a mamei sale în camera de alături și când simți că mâinile lui se încălziseră suficient, iar pielea de deasupra inimii lui începuse să transpire, Oskar șopti:

— Unde-ai fost?

— După mâncare.

Buzele ei îi gâdilară umărul. Eli își eliberă mâna și se întoarse pe spate. Oskar mai rămase așa puțin și se uită în ochii lui Gene Simmons. Apoi se întoarse pe burtă. Își imagină figurinele mici de pe tapet uitându-se curioase la Eli. Ochii ei erau larg deschiși și păreau negri-albăstrui în lumina lunii. Lui Oskar i se făcu pielea de găină pe brațe.

— Și tatăl tău? Unde e?

— A dispărut.

— A *dispărut*?

Oskar ridică tonul involuntar.

— Șșșșt. Oricum, nu contează...

— Dar... cum adică... a dispă...

— Nu contează.

Oskar încuviință din cap, dându-i de înțeles că n-o s-o mai întrebe nimic, iar Eli își pușe ambele mâini sub cap și fixă tavanul.

— Mă simțeam singură. Așa c-am venit aici. Am voie?

— Da. Dar... n-ai nici haine pe tine.

— Scuze. Ți se pare scârbos?

— Nu. Dar nu ți-e frig?

— Nu. Nu.

Șuvițele albe din părul ei dispăruseră. Da, arăta mai bine, mai sănătoasă decât ultima dată când se întâlniseră. Obrajii ei păreau mai plini și i se vedeau gropițele când Oskar îi spuse în glumă:

— Să nu-mi zici că ai trecut pe la Chioșcul Îndrăgostiților...

Eli râse, apoi se prefăcu foarte serioasă și spuse pe o voce de fantomă:

— Ba da. Și știi ceva? Tipul a scos capul și mi-a spus: Viiiiiiiiinoooo.... Viiiiino... am bomboane, ciocolată și... banaaaane...

Oskar își înfundă capul în pernă. Eli se întoarse spre el și-i șopti în ureche.

— Hai, viiiinooo... am... duuulciuri... șobolaaaani uscaaaați...³⁸

Oskar strigă „Nuuu! Nuuu!” cu fața lipită de pernă. Continuară așa preț de câteva minute. Apoi Eli se uită la cărțile din bibliotecă și Oskar îi povesti pe scurt romanul lui preferat, *Ceața*, de James Herbert. Spatele lui Eli lumina ca o coală de hârtie în întuneric în timp ce se uita la cărțile lui, întinsă pe burtă.

Oskar își ținea mâna atât de aproape de pielea ei, încât simți căldura pe care o emana. Apoi își îndoi degetele și le plimbă pe spatele ei.

— Buleribuleriboc³⁹. Câte coarne au făcut... poc?

— Hmm. Opt?

— Opt ai spus, opt au fost. Buleribuleriboc.

Schimbară rolurile, dar Oskar nu nimeri cifra corectă la fel de des ca Eli. În schimb, la „piatră, hârtie, foarfecă” câștigă detașat. Cu șapte la trei. Mai jucară o dată. Câștigă cu nouă la unu. Eli se enervă.

— *Tu știi* de dinainte ce-o să aleg?

— Da.

— Cum așa?

— Așa, pur și simplu. Dacă alegi tot timpul același lucru... Am senzația că văd schema din capul tău.

— Hai, înc-o dată. De data asta nu mă mai gândesc. Le întind la nimereală.

— Încearcă.

Mai jucară o rundă. Oskar câștigă cu opt la doi. Eli se întoarse spre perete, prefăcându-se bosumflată.

— Nu mă mai joc cu tine. Trișorule.

³⁸ Segă rator în src. — numele unor bomboane gumate în formă de șoriceii, vândute la kilogram.

³⁹ *Bulleribock*, basm suedez.

Oskar se uită la spatele ei alb. Oare să îndrăznească? Da, acum că nu se uita la el, putea să încerce.

— Eli. Am șanse la tine?

Eli se întoarce și trase pătura până la bărbie.

— Ce înseamnă?

Oskar se uită drept înainte la cotoarele cărților din fața lui și ridică din umeri.

— Păi, dacă... vrei să fim împreună, gen.

— Cum adică „împreună”?

Îl întrebuse pe un ton bănuitor. Oskar se grăbi să-i răspundă:

— Poate ai deja un prieten la școală.

— Nu, dar... Oskar, eu n-am cum să... Eu nu sunt fată.

Oskar pufni pe nas.

— Cum adică? Vrei să zici că ești *băiat*, sau ce?

— Nu. Nu.

— Atunci ce ești?

— Nimic.

— Cum adică „nimic”?

— Uite-așa. Nu sunt nimic. Nu sunt copil. Nici bătrân. Nu sunt nici băiat, nici fată. Nu sunt nimic.

Oskar își plimbă degetele pe spatele ei în timp ce îngână „Vine melcul supărat” și scutură din cap.

— Hai, spune. *Am* șanse sau n-am?

— Oskar, mi-ar plăcea foarte mult, dar... nu putem să fim împreună la fel ca până acum?

— ... ba da.

— Țe-ai supărat? Putem să ne pupăm, dacă vrei.

— Nu!

— Nu vrei?

— Nu, nu vreau!

Eli se încruntă.

— Adică oamenii nu *fac* nimic special când au *șanse* unul la celălalt?

— Nu.

— Se comportă... normal? Ca până atunci?

— Da.

Eli se luminează la față, își împleți degetele pe abdomen și se uită la Oskar:

— Atunci ai o șansă. Atunci suntem împreună.

— Serios?

— Da.

— Bine.

Cu o bucurie calmă în stomac, Oskar continuă să cerceteze cotoarele cărților. Eli stătea nemișcată și aștepta. După un timp, îi spuse:

— Atât?

— Da.

— Nu putem să stăm la fel ca înainte?

Oskar se întoarse cu spatele la ea. Eli îl cuprinse cu brațele și Oskar îi luă mâinile în palme. Au stat așa până când lui Oskar i se făcu somn. Privirea i se înceteșă și nu mai putea să-și țină ochii deschiși. Înainte de a ațipi, Oskar spuse:

— Eli?

— Îmm?

— E bine c-ai venit.

— Da.

— De ce... miroși a benzină?

Mâinile lui Eli îi strânsesă degetele și se lipiră de pieptul lui. De parcă l-ar fi luat în brațe. Camera se lărgi în jurul lui și tavanul deveni moale, podeaua dispăru și, când simți că patul se ridică deasupra pământului, Oskar își dădu seama că doarme.

Sâmbătă, 31 octombrie

„Pe piscuri sure, alba zi.

De ~~pe~~ ~~acum~~ ~~trăiesc~~.

S-a isprăvit cu mine.”

William Shakespeare – *Romeo și Julieta*⁴⁰, III:5

Cenușiu. Peste tot, un cenușiu lănos. Nu reușea să-și focalizeze privirea, era de parcă s-ar fi culcat pe un nor de ploaie și s-ar fi scufundat în el. Culcat? Da, era culcat. Ceva îi apăsau spatele, fundul și călcâiele. În stânga lui se auzea un șuierat. Gazul. Nu închisese gazul. Sau? Ba nu. Zgomotul se auzi din nou. Ceva se întâmpla cu pieptul lui în ritmul șuieratului. Se golea și se umplea de aer în același ritm.

Oare să fi fost tot la bazin? Și gazul ăla. Fusesse cuplat la *el*? Dacă da, cum de mai era treaz? Era treaz?

Hakan încercă să clipească. Nu se întâmplă nimic. Ceva tresări în fața ochiului său, singurul care-i mai rămăsese, și-i întunecă și mai mult privirea. Celălalt ochi dispăruse. Încercă să deschidă gura. Dispăruse. Încercă să-și aducă aminte de forma ei, de cum arăta ultima oară când s-a uitat în oglindă, încercă să... în zadar. Dispăruse. Nimic nu-i mai răspundea la comenzi. Era de parcă ar fi încercat să miște o piatră cu puterea minții. Blocaj total.

O senzație de fierbințeală îi cuprinse toată fața. Hakan tresări îngrozit. Capul îi plutea într-un lichid cald care-l amorțea. Stearină. Un aparat îl ajuta să respire pentru că fața lui era acoperită de stearină.

În gând, se întinse după mâna dreaptă. Da. Iat-o. Hakan își desfăcu degetele și le strânse la loc, încercând să-și pipăie palma. O simțea. Oftă ușurat; de fapt, își închipui un oftat, deși pieptul i se umflă și i se dezumflă în ritmul mașinii, nu după voia lui.

Ridică mâna încet. Pieptul și umărul i se încordară. Mâna ajunse în câmpul lui vizual. Era doar o grămăjoară lănoasă, fără contur. O duse la față, dar se opri. Dintr-o parte se auzea un șuierat înfundat. Își întoarse

⁴⁰ William Shakespeare: Opere complete (vol. III), Ed. Univers, 1984, traducere de Virgil Teodorescu.

încet capul în direcția aceea și simți un obiect tare și tăios sub bărbie. Își duse mâna spre el.

Era un racord metalic. Care-i ieșea din gât. Și din el, un furtun. Întinse mâna cât putu și găsi o piesă metalică zimțată în care se termina furtunul. Înțelese imediat. Trebuia doar să tragă de el dacă voia să moară. Fusesse special aranjat așa, pentru el. Își odihni degetele pe legătura dintre racord și furtun.

Eli. Bazinul de înot. Băiatul. Acidul clorhidric.

Nu-și aminti mai mult. Filmul se tăia la cadrul cu borcanul pentru murături. Probabil că vărsase pe el conținutul. Conform planului. Singura greșală de calcul fusese tocmai asta: că trăia. Văzuse destule poze cu femei care fuseseră împrășcate cu acid de către bărbați geloși. Nu-i venea să pună mâna pe fața lui. Și cu atât mai puțin, s-o vadă.

Strânse mâna în jurul furtunului. Nu cedă. Era înșurubat. Încercă să rotească piesa metalică și, într-adevăr, se învârtea. Continuă s-o rotească. Își căută cealaltă mână, dar în locul ei simți doar un ghem dureros. Cu vârful degetelor sănătoase simți vibrând un curent de aer slab. Aerul începu să iasă din țevă, iar șuieratul se schimbă, deveni mai apăsător, mai constant.

Cenușii din jurul lui fu întrerupt de o lumină roșie intermitentă. Hakan încercă să-și închidă singurul ochi. Se gândi la Socrate și pocalul cu otravă. Vinovat de coruperea tinerilor Atenei. Criton, îi sunt dator lui... cum îl chema? Arkimandros?... cu un cocoș, vă rog să nu uitați să i-l dați...

Se auzi un fel de vuiet și ușa se dădu în lături. O făptură albă se apropie de el. Simți degete care încercau să-i ia mâna de pe furtun. Vocea unei femei.

— *Ce faci?*

Asclepios. Să-i dați un cocoș.

— *Dă-i drumul!*

Un cocoș. Lui Asclepios. Zeul medicinei.

Șuierat și sâsâit. Degetele îi fură înlăturate și furtunul fu montat la loc.

— *O să chem un supraveghetor.*

Îi sunt dator cu un cocoș, vă rog să nu uitați să i-l dați.

*

Când Oskar se trezi, Eli era deja plecată. Stătu cu fața la perete și simți un curent rece la spate. Se sprijini în coate și aruncă o privire în jur. Fereastra era întredeschisă. Probabil că plecase pe acolo.

Goală.

Oskar se întoarse pe partea cealaltă, își lipi fața de locul în care dormise Eli și miroși. Nimic. Își plimbă nasul deasupra cearșafului, încercând să găsească o urmă cât de ștearsă a prezenței ei, dar nu găsi nimic. Dispăruse

până și mirosul de benzină.

Oare chiar fusese la el? Se întâmplase una ca asta? Oskar se întinse pe burtă și încercă să-și amintească.

Da.

Iată-le. Degetele ei pe spatelui lui. Amintirea senzației. Buleriboc. Jocul pe care-l jucase cu mama când era mic. Dar asta se întâmplase acum. De curând. I se făcu pielea de găină pe ceafă și pe brațe.

Se dădu jos din pat și începu să se îmbrace. După ce-și trase pantalonii, se apropie de fereastră. Nu mai ninge. Minus patru grade. Bine. N-ar fi fost prea grozav să lase sacoșa plină de pliante în zăpadă, în fața intrării în bloc. Își imaginează cum ar fi fost să coboare prin geam la minus patru grade în pielea goală, să aterizeze așa peste tufișurile acoperite de zăpadă...

Nu.

Se aplecă înainte și clipi.

Zăpada de pe tufișuri era netedă. Nu se vedea nicio urmă.

Aseară stătuse și se uitase mult la gulerul acela de zăpadă care se întindea până la peretele fațadei. Arătase exact ca acum. Deschise fereastra mai mult și scoase capul. Tufișurile ajungeau până la peretele de sub geamul lui, cu tot cu stratul de zăpadă. Nu umblase nimeni pe acolo.

Oskar se uită în dreapta, cercetă peretele aspru al fațadei. La trei metri de el se vedea fereastra lui Eli.

Un curent de aer rece îi înfioră pieptul. Probabil că ninsese noaptea, după ce plecase. Era singura explicație. Dar, de fapt... acum că se gândi mai bine: cum naiba se cățăraseră până la geam? Se urcase pe tufișuri?

Dar atunci ar fi văzut niște urme prin zăpadă. Când s-a dus la culcare, nu ninge. Și nici ea nu fusese udă pe corp sau pe păr când a intrat la el, ceea ce însemna că nu ninge nici atunci. Când o fi plecat oare?

Între momentul de acum și cel în care a plecat a nins suficient de mult ca să acopere toate urmele de...

Oskar închise fereastra și continuă să se îmbrace. Nu înțelegea nimic. Era din ce în ce mai convins că fusese doar un vis. Apoi văzu bilețelul. O bucată de hârtie împăturită, așezată sub ceasul deșteptător de pe biroul lui. O luă și o netezi.

LASĂ ZIUA SĂ PĂTRUNDĂ, FEREASTRĂ, ȘI LASĂ-MĂ SĂ IES.

O inimioară, și dedesubt:

NE VEDEM DISEARĂ. ELI.

Citi bilețelul de cinci ori. Apoi încercă să și-o imagineze stând lângă birou și scriind. La o jumătate de metru de ea în spatele ei Gene Simmons, scoțând limba.

Se aplecă peste masă și smulse posterul de pe perete, îl mototoli și-l aruncă în coșul pentru hârtii.

Apoi mai citi bilețelul de trei ori, îl împături și îl strecură în buzunar. Continuă să se îmbrace. Azi avea să pună cinci pliante în fiecare pachet, dacă putea. Avea să-i meargă ca pe roate.

*

În cameră mirosea a ceapă și particulele de praf dansau în dungile luminoase care pătrundeau pe lângă perdelele trase. Lacke se trezise de curând. Stătea culcat pe spate și tușea. Se întoarse pe partea cealaltă și luă bricheta și pachetul de țigări de pe noptieră, puse lângă scrumiera care dădea pe dinafară.

Scoase o țigară – Camel Lights, la bătrânețe Virginia începuse să se preocupe mai mult de sănătate – o aprinse și se întoarse din nou pe spate și strecură un braț sub cap, fumă și se gândi.

Virginia plecase la serviciu cu câteva ore în urmă, probabil destul de epuizată. Stătuseră mult timp treji după ce făcuseră dragoste. Au discutat și au fumat în pat. Trecuse de două când a stins ultima țigară și-i spuse c-ar fi bine să se culce. Lacke se dăduse jos din pat după un timp, ieșise încet în bucătărie și golise sticla de vin, apoi mai fumase două țigări și se întorsese în pat. Poate pentru că-i plăcea să facă asta: să se întoarcă și să se strecoare lângă un corp cald, adormit.

Îi părea rău că nu reușea să stea cu cineva mai mult timp. Dacă ar fi reușit, sigur ar fi ales-o pe Virginia. În afară de asta... în pizda mă-sii, auzise o grămadă de bârfe despre cum o ducea în ultimul timp. Faze. Avea perioade în care se făcea muci în cârciumile din centru și ajungea acasă cu tot felul de jigodii. Virginia nu voia să discute despre asta, dar îmbătrânise mai mult decât ar fi trebuit în ultimii ani.

Dacă el și Virginia ar fi putut să... să ce? Să vândă tot, să cumpere o casă la țară și să cultive cartofi. Sigur, dar n-ar fi mers. N-ar fi trecut o lună și s-ar fi călcat pe nervi la modul serios. În plus, o avea pe maică-sa aici și jobul și... și el trebuia să se ocupe de timbrele lui.

Nu știa nimeni de chestia asta, nici măcar soră-sa, așa că se simțea destul de vinovat.

Colecția de timbre a lui taică-său nu fusese trecută pe lista cu restul de moștenire și se dovedise a fi mult mai valoroasă decât credea. Apelase la ea de fiecare dată când avea nevoie de bani lichizi și vindea doar câteva timbre odată.

În ultima vreme, piața scăzuse rău de tot și nici nu-i rămăseseră prea multe timbre. Oricum, n-avea de ales, era nevoit să vândă, în curând. Poate pe alea speciale, Norvegia numărul unu, și să le facă cinste și el după ce-a trăit atâta pe spinarea lor. Așa ar fi trebuit.

Două case la țară. Două case țărănești. Alea nu costau cine știe ce. Și da, mama Virginiei. Trei case țărănești. Și fiică-sa, Lena. Patru. Exact, Lacke. Cumpără un sat întreg dacă tot teai apucat. Măcar știi o treabă.

Virginia se simțea fericită doar când era cu Lacke, îi spusese chiar ea. Lacke nu știa dacă mai era în stare de așa ceva, dar știa că Virginia e singura cu care se simțea bine. De ce să nu poată fi împreună, cumva?

Lacke așeză scrumiera pe burtă, scutură scrumul și trase din țigară.

Singurul om cu care se simțea bine, de când... De când Jocke... dispăruse. Jocke era un tip OK. Singurul pe care-l putea numi prieten, dintre cei cu care se întâlnea. Ce porcărie că dispăruse așa. Nu era normal, în niciun caz. Ar fi trebuit să-l înmormânteze, cum se cuvenea. Ar fi trebuit să existe un cadavru, la care să te uiți și să zici: da, săracul de tine. Uite c-ai ajuns și tu aici.

Lui Lacke îi dădură lacrimile.

Oamenii aveau o groază de prieteni. Practic, jonglau cu vorba asta când li se năzărea. El avusese unul, unul singur și tocmai prietenul lui a trebuit să se întâlnească cu un huligan din ăsta cu sânge-rece. De ce dracu' l-a omorât pe Jocke?

În sinea lui, era convins că Gosta spunea adevărul și că Jocke dispăruse pentru totdeauna, dar i se părea atât de lipsit de sens. Era ca dracu'. Singura explicație putea fi ceva legat de droguri. Cine știe cu ce dealeri se înhăitase și Jocke. Pe cine vânduse. Dar de ce mama naibii nu i-a spus nimic?

Goli scrumiera înainte de a pleca și puse sticla goală lângă coșul de gunoi. Abia îi găsisese loc lângă celelalte.

Da, în pizda mă-sii. Două case țărănești. O grădină cu cartofi. Genunchii murdari de pământ și, primăvara, cântec de ciocârlii. Și tot așa. Cândva. La un moment dat.

Își puse geaca și ieși. Când trecu pe lângă supermarket, îi expedie un pupic Virginiei, care stătea la casă. Virginia îi zâmbi și se strâmbă la el.

În drum spre casă, înainte de Ibsengatan, se întâlni cu un băiat care căra două sacoșe mari de hârtie. Un copil din blocul lui, Lacke nu știa cum îl chema. Dădu din cap și spuse:

— Ai ceva de cărat.

— Nu-s așa de grele.

Lacke se uită după copilul care își târî mai departe sacoșele spre bloc. Și totuși părea așa de *bucuros*. Așa și trebuie. Să-și ducă povara fără să se

plângă.

Așa și trebuie.

Ajuns în curte, se așteptă să dea nas în nas cu tipul care-i făcuse cinste cu whisky la restaurantul chinezului. De obicei, ieșea pe la ora asta. Dădea ture prin curte uneori. Dar de câteva zile nu-l mai văzuse. Lacke ridică privirea și se uită pe furiș la fereastra cu perdelele trase, unde bănuia că locuiește.

Stai închis în casă și tragi la măsea, binînțele. Aș putea să urc și să sun la ușă.

Altă dată, nu acum.

*

Când soarele apuse, Tommy se duse cu mama la cimitir. Mormântul tatălui său se afla chiar lângă zidul care dădea spre terenul mlăștinos din Racksta, așa că o luară prin pădure. Mama nu scoase niciun cuvânt până la Kanaanvagen și Tommy credea că era din cauza doliului, dar, când cotiră spre poteca de lângă zid, mama tuși și spuse:

— Auzi, Tommy...

— Da.

— Staffan zice că i-a dispărut ceva din casă. De-atunci, de când am fost pe la el.

— Aha.

— Știi cumva ce s-a întâmplat?

Tommy luă niște zăpadă în palme, formă un bulgăre și-l aruncă spre un copac. Exact la țintă.

— Da. E jos, sub balconul lui.

— E ceva la care ține, mai ales că...

— E sub balconul lui, ți-am spus.

— Și cum a ajuns acolo?

Ajunseră la zidul acoperit de zăpadă din jurul cimitirului. Coroana brazilor era învăluită într-o lumină roșiatică venind de dedesubtul lor. Suportul pentru lumânare în formă de felinar scoase un clinchet în mâna mamei. Tommy o întrebă:

— Chibrituri ai adus?

— Chibrituri? Ah, da. Am o brichetă. Cum a ajuns...

— L-am scăpat.

În fața gardului, Tommy se opri și se uită la hartă: secțiuni diferite, marcate cu litere de tipar. Tata era înmormântat în secțiunea D.

De fapt, chestia asta era complet dementă. Că oamenii *procedau* așa, adică. Își ardeau rudele, le păstrau cenușa, o îngropau și apoi denumeau locul respectiv „Mormântul 104, secțiunea D”.

Trecuseră aproape trei ani de atunci. Tommy își amintea doar vag înmormântarea, sau cum s-o fi numit. Coșciugul și o grămadă de oameni care plângeau și cântau despre una și alta.

Își aduse aminte că fusese încălțat cu niște pantofi prea mari, pantofii lui tata, și că-i alunecau din picioare la fiecare pas când s-au dus acasă. Că se speriasse de coșciug și stătuse cu ochii ațintiți asupra lui tot timpul, convins că tata avea să învie și să se ridice... complet schimbat.

Îi fusese frică de zombi timp de două săptămâni după înmormântare. Mai ales când se întuneca. Avea impresia că vede în umbră creatura aia scofâlcită de pe patul de spital care nu mai semăna deloc cu tatăl său, târându-se spre el cu brațele întinse, ca în filme.

Teama dispăruse după îngroparea urnei. Fuseseră de față doar el, mama, un paznic și preotul. Paznicul purtase urna în față și pășise cu spatele drept, afișând o expresie demnă, în timp ce preotul o consola pe mama lui. Era atât de ridicol totul. Cutiuța de lemn cu capac, purtată cu o față solemnă de un moș îmbrăcat în salopetă; ca și când asta ar fi avut ceva de-a face cu *tatăl* lui. Era o mare farsă.

Dar teama dispăruse și atitudinea lui Tommy se schimbase cu timpul în ceea ce privea mormântul tatălui său. În ultima vreme se ducea acolo singur, se așeza lângă piatra de mormânt și mângâia literele gravate care formau numele tatălui său. De asta venea. De cutia din pământ nu-i păsa câtuși de puțin, dar numele, da, *numele* era important.

Bolnavul uscățiv de pe patul de spital, cenușa din cutie, niciuna din astea nu era tatăl lui. Dar numele îi amintea de omul pe care-l cunoscuse și de aceea stătea acolo și-și trecea ușor degetul arătător peste literele care semnalau că în locul acela se odihnea MARTIN SAMUELSSON.

— Oh, ce frumos, spuse mama.

Tommy aruncă o privire spre cimitir.

Peste tot fuseseră aprinse lumânări mici; arăta ca un oraș în miniatură, văzut din avion. Câteva siluete întunecate se unduiau printre pietrele de mormânt. Mama se îndreptă spre mormântul tatălui său, cu felinarul legănându-i-se în mână. Tommy se uită la spatele ei firav și brusc se întristă. Nu pentru el sau pentru mama lui îi părea rău. Era mai mult o tristețe generală. I se făcu milă de toți oamenii ăia care se foiau printre lumânările alea pâlpâinde, așezate în zăpadă. Umbre doar, stând lângă pietre, uitându-se la pietre, mișcându-se printre pietre. Era așa de... prostesc.

Morții sunt morți. Plecați pentru totdeauna.

Și totuși, Tommy se duse la mama lui și se lăsă pe vine, lângă mormântul tatălui, în timp ce ea aprinse lumânarea din felinarul micuț. Nu voia să atingă literele în prezența ei.

Stătură așa un timp și se uitară la flacăra slabă, în lumina căreia piatra de marmură se alungi. Tommy nu simțea nimic. Poate o oarecare jenă. I se părea ridicol că se preface, că juca rolul acela care se aștepta de la el. După un timp, se ridică și o luă spre casă.

Mama veni după el. Un pic cam prea repede, după părerea lui. Ar fi *trebuit* să jelească acolo până nu mai avea lacrimi. Toată noaptea. Îl ajunse din urmă și-și strecură timid mâna sub brațul lui. Tommy o lăsă. Merseră umăr la umăr și se uitară spre mlaștina din Racksta, înghețată deja pe alocuri. Dacă în zilele următoare era la fel de frig, puteau să iasă cu patinele pe lac.

Un gând îl măcina în tot acest răstimp pe Tommy, ca un acord de chitară monoton și agresiv.

Morții sunt morți. Morții sunt morți. Morții sunt morți.

Mama tresări și se lipi de el.

— Groaznic.

— Crezi?

— Staffan mi-a povestit ceva teribil.

Staffan. Nu putea să nu vorbească despre el, măcar *acum* când...?

— Aha.

— Ai auzit despre vila aia din Angby? Cea care a ars? Cu femeia aia...

— Da.

— Staffan mi-a spus că i-au făcut autopsie. Mi se pare oribil. Că trebuie să facă așa ceva.

— Da, da. Așa e.

O rață se legăna pe gheața subțire, înaintând spre copca formată la gura canalului de deversare aflat la marginea lacului. Peștișorii din lac pe care puteai să-i prinzi vara miroseau întotdeauna a canal.

— Ce canal e ăla? Întrebă Tommy. E de la crematoriu?

— Nu știu. Nu vrei să asculți ce mi-a povestit? Ți se pare prea înfricoșător?

— Nu, nu.

Și mama îi povesti totul, în drum spre casă. După un timp, Tommy deveni mai atent, începu să-i pună întrebări, la care mama lui nu știa ce să răspundă; știa doar ce auzise de la Staffan. Tommy începuse să-i pună atâtea întrebări și părea atât de fascinat, încât Yvonne regretă că-i povestise.

Mai târziu în seara aceea, Tommy se duse în camera de refugiu și se așeză pe o cutie, răsucind și admirând din toate părțile sculptura de pe cutia în care-și ținea pistolul Staffan. O așeză pe cele trei cutii cu casete, ca pe un trofeu. Cireașa de pe tort.

Șutit de la un... polițai!

Încuie cu grijă ușa camerei, puse lanțul și lacătul, ascunse cheia în locul secret, se așeză și începu să se gândească la cele povestite de mama. După un timp auzi pași mici, apropiindu-se discret pe holul din subsol. Cineva îi șopti numele.

— Tommy...?

Se ridică din fotoliu, se duse la ușă și o deschise repede. Era Oskar, agitat și temător ca de obicei, cu o bancnotă în mână.

— Uite. Banii pe care ți-i datoram.

Tommy luă bancnota de cincizeci și o îndesă în buzunar.

— O să devii clientul casei? Hai, intră, îi spuse zâmbind.

— Nu, trebuie să...

— Hai, intră, ți-am zis. Voiam să te întreb ceva.

Oskar se așeză pe canapea cu mâinile împreunate.

Tommy se tolăni pe fotoliu și îl privi.

— Oskar. Tu ești un băiat deștept, nu-i așa?

Oskar ridică din umeri timid.

— Știi faza cu casa care a ars în Angby. Și tanti care a ieșit în curte și a luat foc.

— Da, am citit în ziar.

— Eram convins. Au scris ceva despre autopsie sau așa?

— Nu, din câte știu.

— Nu. Dar i-au făcut autopsie, în orice caz. Și știi ceva? N-au găsit nici urmă de fum inhalat în plămâni. Știi ce înseamnă asta?

Oskar căzu pe gânduri.

— Că n-a tras aer în piept. Că n-a respirat.

— Exact. Și când nu mai respiri? Când ești mort. Nu-i așa?

— Da.

Oskar ameți.

— Am citit despre asta. Exact. De asta li se face autopsie când au ars. Ca să vadă dacă... dacă focul n-a fost pus tocmai ca să ascundă o victimă care a fost omorâtă înainte de incendiu. Am citit în... da, în *Hemmets Journal*, despre un tip din Anglia care a ucis-o pe nevastă-sa, dar știa de chestia asta și... înainte să dea foc la casă, i-a băgat un furtun în gură și...

— OK, OK. Știi, deci. Foarte bine. Dar în cazul babei ăsteia n-au găsit fum în plămâni și totuși, a reușit să iasă în curte și să alerge pe acolo ca nebuna înainte de a muri. Cum se poate așa ceva?

— Probabil că și-a ținut respirația. Nu, de fapt, nu. N-avea cum. Am citit undeva că nu se poate. De asta, oamenii cred tot timpul că...

— OK, OK. Atunci explică-mi chestia asta.

Oskar se aplecă înainte cu capul în mâini și se gândi. Apoi spuse:

— Ori au greșit ei pe undeva, ori s-a ridicat și a început să alerge, cu toate că era deja moartă.

Tommy dădu din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Și știi ceva? Nu cred că proștii ăia *fac* greșeli din astea. Tu ce crezi?

— Nu, dar...

— Morții sunt morți.

— Da.

Tommy trase o ață din fotoliu, făcu o biluță din ea și îi dădu un bobârnac.

— Da. Ai vrea să crezi că-i așa.

PARTEA A TREIA

Zăpadă, topindu-se pe piele

*Apoi, el mâna sa pe-a mea și-o puse, cu-un zâmbet blând mi-aduse vlagă-
în vine și-n căile de taină mă conduse.⁴¹*

Dante Alighieri – „Divina Comedie”

*— Nu sunt un cearșaf. Sunt o fantomă ADEVĂRATĂ. BU... BUHUUH..
Trebuie să te sperii!*

— Dar nu sunt speriat.

Nationalteatern – „Kaldolmar Och Kalsipper”

⁴¹ Traducere de George Pruteanu.

Joi, 5 noiembrie

Lui Morgan îi înghețaseră picioarele. Frigul se instalase odată cu eșuarea submarinului și vremea se înrăutățise și mai tare săptămâna trecută. Îi plăceau la nebunie cizmele lui vechi, de cowboy, dar nu putea să le poarte cu șosete de lână. În plus, o talpă i se găurise. Sigur, ar fi putut să-și cumpere vreo chinezărie ieftină, dar prefera să înghețe decât să comită o astfel de blasfemie.

Era nouă jumătate dimineața și Morgan se întorcea acasă de la metrou. Fusesse până la cimitirul de mașini să vadă dacă aveau nevoie de o mână de ajutor care să-i fi adus vreo două-trei sute de coroane, dar afacerile mergeau prost. N-avea să pupe cizme de iarnă, nici anul ăsta. Băuse o cafea cu băieții, înăuntru, în biroul plin de cataloage cu piese de schimb și calendare cu poze sexy, după care luase metroul spre casă.

Larry ieși din bloc cu o mină preocupată, ca de obicei, de parcă l-ar fi apăsât toate greutatețile lumii.

— Salut, bătrâne! strigă Morgan după el.

Larry dădu din cap cu un aer distant, ca și cum ar fi știut din clipa în care se trezise că avea să se împiedice de Morgan.

— Salutare. Care-i treaba?

— Mi-au înghețat mucii-n nas, am fost să văd dacă au nevoie de mine la atelier, mi-au spus că n-au, și acum mă duc acasă să bag o supă la plic. Tu ce faci?

Larry își continuă drumul spre Bjornsongatan, de-a lungul aleii.

— Păi, mă gândeam să trec pe la Herbert, e la spital. Vii cu mine?

— Știe ce are?

— Nu, e la fel ca până acum, cred.

— Atunci, pas. Mă deprim ca dracu' când începe cu prostiile alea. Data trecută credea că-s maică-sa și voia să-i spun o poveste.

— Și i-ai spus?

— Tu ce crezi? Normal. Cei trei ursuleți. Dar azi n-am chef, mersi.

Merseră mai departe împreună. Când Morgan observă că Larry are o pereche de mănuși groase, își dădu seama căi era frig și la mâini, drept pentru care le vârî în buzunarul gecii de blugi, oarecum jenat. În fața lor apăru podul sub care dispăruse Jocke.

Ca să evite, poate, subiectul, Larry îl întrebă:

— Ai citit ziarul de azi? Cică acum rușii au și arme nucleare la bordul submarinului. Cel puțin, așa zice Falldin⁴².

— Păi, și până acum ce credea c-aveau? Praștii?

— Nu, dar... că cică de ce stau acolo de-o săptămână. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat în caz de accident.

— Nu-ți face tu griji. Nu-s așa proști rușii ăștia, să știi.

— Nu e ca și când aș fi trecut la comuniști...

— Nu. Nici eu.

— Exact. Cu cine ai votat data trecută? Cu Folkpartiet⁴³?

— Nu țin cu Moscova, în niciun caz.

Avuseseră discuții din astea de mii de ori. Acum vorbeau doar de dragul discuției, ca să nu mai vadă și să nu se mai gândească la *chestia aia* în timp ce se apropiau de pod. Și totuși, când ajunseră sub el, tăcură și se opriră. Fiecare crezu că celălalt se opriese primul. Se uitară la grămada de frunze acoperită acum de zăpadă, amintindu-le de urmele unui corp, și asta îi întristă pe amândoi. Larry scutură din cap.

— Ce dracu' po' să faci?

Morgan își ascunse mâinile și mai adânc în buzunare și începu să țopăie ca să-și încălzească picioarele.

— Numai Gosta poate să...

Se uitară amândoi spre geamul apartamentului în care stătea. N-avea perdele și geamurile erau murdare.

Larry întinse pachetul de țigări spre Morgan. Acesta luă o țigară și Larry la fel, apoi le aprinse pe amândouă. Stătură așa, fumând și uitându-se la stratul de zăpadă. După un timp, câteva voci tinere le perturbară gândurile.

Câțiva copii cu patine și căști de protecție în mâini se apropiau dinspre școală, conduși de un bărbat cu aspect milităresc. Copiii mășăluiau la câțiva metri unii de alții, pășind aproape simultan. Trecură pe lângă Morgan și Larry pe sub arcul podului. Morgan dădu din cap spre unul dintre ei. Îl cunoștea din vedere, stătea în blocul lui.

— Ați plecat la război sau ce?

Copilul scutură din cap și vru să spună ceva, dar continuă să mășăluiască, speriat c-o să iasă din rând. Șirul se îndreptă spre spital; aveau activitate practică sau ceva de genul ăsta. Morgan stinse țigara cu talpa, își duse palmele făcute pâlnie la gură și strigă:

— Atac aerian! Retragerea!

⁴² Thorbjom Falldin, prim-ministrul Suediei între 1976 și 1982.

⁴³ Partidul Popular.

Larry râse și-și stinse țigara.

— Doamne ferește! Nu știam că mai există din ăștia. Probabil că-i pune să stea dreapți pe coridor. Ce faci, vii sau nu?

— Nu. Nu mă ține. Dar grăbește-te, poate-i ajungi din urmă și te fac comandant.

— Ne vedem.

— Cu siguranță.

Se despărțiră sub pod. Larry dispăru cu pași lenți în direcția în care o luaseră copiii, în timp ce Morgan urcă treptele. Tremura din toate încheieturile. Nu era chiar așa de nasoală nici supa aia la pachet, mai ales dacă o amestecai cu un pic de lapte.

*

Oskar mergea lângă domnișoara profesoară. Simțea nevoia să discute cu cineva și domnișoara era singura care-i veni în minte. I-ar fi plăcut să formeze și el un grup, dacă ar fi putut. În mod normal, Micke și Jonny nu se deplasau niciodată în grup când aveau activități practice cu școala. Dar azi mergeau așa și șușoteau, uitându-se spre el.

Așa că Oskar o alesese pe domnișoara. Nu știa nici el dacă din cauză că-i era frică sau pentru că voia să discute cu un adult.

Era împreună cu Eli de cinci zile. Se întâlneau în fiecare seară în fața blocului. Mama știa că e cu Johan.

Aseară venise iar la geamul lui. Stătuseră în pat dezbrăcați o grămadă și povestiseră pe rând, când unul termina, celălalt începea o altă poveste, și tot așa. Apoi adormiseră îmbrățișați și dimineața Eli dispăruse.

În buzunarul pantalonilor, pe lângă bilețelul vechi și răscitit, se afla unul nou pe care-l găsisese în dimineața aceea pe birou, înainte de-a se pregăti pentru școală.

„DE PLEC ACUM, TRĂIESC. DE MAI RĂMÂN, S-A ISPRĂVIT CU MINE. A TA – ELI.”

Știa că-i un citat din *Romeo și Julieta*. Eli îi spusese că prima chestie pe care i-a scris-o era luată tot de acolo, așa că Oskar împrumutase cartea de la biblioteca școlii. Îi plăcuse destul de mult, chiar dacă nu înțelesese toate cuvintele alea ciudate. *E trist doar giulgiu-i de vestală moartă*⁴⁴. Oare Eli chiar înțelegea toate cuvintele?

Jonny, Micke și fetele mergeau la douăzeci de metri în spatele lui Oskar și al domnișoarei. Trecură pe lângă Parcul Chinezesc unde câțiva copii de grădiniță se dădeau cu sania și țipau de te asurzeau. Oskar trase un șut într-

⁴⁴ *Romeo și Julieta*, traducere de Șt. O. Iosif, Ed. Mondero, București, 2000.

o bucată de zăpadă înghețată și spuse pe un ton scăzut:

— Marie-Louise?

— Da?

— De unde știi când iubești pe cineva?

— Oh. Păi...

Domnișoara își ascunse mâinile în buzunarele gecii căptușite și se uită cu ochii mijiți la cer. Oskar se întrebă dacă se gândește la bărbatul care o aștepta uneori în fața școlii. Lui Oskar nu-i plăcuse cum arăta. Părea cam dubios.

— Diferă de la caz la caz, dar... cred că e atunci când știi... sau, mă rog, când ai impresia că nu vrei să-l părăsești pe omul ăla niciodată.

— Că nu poți să trăiești fără el sau așa.

— Da. Exact. Doi oameni care nu pot trăi unul fără celălalt... cam asta e iubirea, mă gândesc.

— Ca Romeo și Julieta.

— Da. Cu cât întâmpini obstacole mai mari, cu atât... ai văzut piesa?

— Nu. Am citit-o.

Domnișoara se uită la el și-i zâmbi. Lui Oskar îi plăcuse mereu zâmbetul ei, dar acum se simți puțin jenat. O întrebă repede:

— Și dacă-s doi băieți?

— Atunci e prietenie. E tot un fel de iubire și asta. Sau dacă te referi la... da, și băieții se pot iubi așa.

— Și ce fac?

Domnișoara începu să șoptească.

— Nu-i nicio problemă cu asta, dar... dacă vrei să discutăm... poate altă dată.

Făcură câțiva metri fără să spună nimic, până când ajunseră la dealul de lângă Kvarnviiken.

— Oamenii fac un fel de pact. Indiferent dacă e vorba despre o fată și-un băiat, sau despre doi băieți... știi că sunteți tu și persoana cealaltă, cumva. Amândoi știți asta.

Oskar dădu din cap. Auzi vocile fetelor. Încă puțin și aveau să năvălească peste domnișoara. Așa făceau tot timpul. Se apropie de domnișoara. Gecile lor se atinseră.

— Există om care să fie și băiat, și fată în același timp? Sau care nu-i nici băiat, nici fată?

— Nu. La oameni nu există așa ceva. Sunt animale care...

Michelle alergă spre ei, țipând cu o voce pițigăiată:

— Domnișoara profesoară! Jonny mi-a pus zăpadă sub guler!

Coborâseră panta pe jumătate. În scurt timp, fetele îi ajunseră din urmă

și începură să comenteze poznele lui Micke și Jonny.

Oskar încetini și rămase cu câțiva pași în urmă. Se întoarse. Jonny și Micke ajunseseră în vârful dealului și-i făcură cu mâna. Oskar nu-i băgă în seamă. În schimb, ridică o creangă groasă de pe marginea drumului și o curăță din mers.

Trecu pe lângă Casa Fantomelor, după care fusese botezat și dealul. Un depozit imens cu pereți din tablă ondulată, ivindu-se ca o arătare monstruoasă dintre lăstari. Pe peretele care dădea spre drum, cineva scrisese cu sprayul: NE DAI MOPEDUL TĂU?

Fetele și domnișoara se jucau de-a prinselea alergând pe drumul de lângă lac. N-avea de gând să fugă după ele. Jonny și Micke erau în spatele lui, adevărat. Oskar strânse mai tare toiagul improvizat și merse mai departe.

Era o zi frumoasă. Lacul înghețase de câteva zile și gheața era suficient de groasă ca să se dea cu patinele, sub supravegherea profesorului Avila. Când Jonny și Micke au spus că ei preferă să se alătore grupei care se plimba, Oskar vru să alerge până acasă și să-și ia patinele ca să schimbe grupa. Dar nu mai primise patine noi de doi ani și cele vechi nu-i mai veneau sigur.

În plus, îi era frică de gheață.

Odată, când era mic, s-a dus în vizită la tatăl său, în Sodersvik. Tata pescuia la copcă și a ieșit să verifice dacă a prins ceva. Oskar l-a văzut cum traversează lacul înghețat și, în clipa următoare, capul i-a dispărut sub gheață. Oskar a rămas singur pe debarcader și a început să țipe după ajutor. Noroc că tata avea la el două piroane pe care le folosea de obicei când voia să iasă din copcă, dar, de atunci, Oskar nu prea mai îndrăznea să calce pe gheață.

Cineva îl apucă de braț.

Oskar întoarse capul imediat și văzu că domnișoara și fetele dispăruseră după curbă, în vale. Jonny spuse:

— Porcușorul face băiță.

Oskar strânse creanga cu degetele țepene. Era singura lui șansă. Cei doi îl îmbrânciră cu spatele la gheață, spre copca pentru cei care făceau baie. Călcâiele lui lăsară o urmă dublă pe zăpadă. Lângă ele se vedea urma mai ștearsă a toiagului.

Mai departe, în mijlocul lacului înghețat, Oskar văzu câteva siluete mici. Începu să țipe ajutor.

— Țipă numai, țipă. Poate reușesc să te scoată la timp.

Copca se căsca la doar câțiva pași de ei. Oskar își încordă toți mușchii și se smuci, întorcându-se cu spatele. Micke fu nevoit să-i dea drumul. Oskar

ateriză în brațele lui Jonny și îl lovi cu bâta peste fluierul piciorului; cât pe aci să-i scape din mâini când bățul atinse piciorul.

— Aaaaauuu... în mă-taaa!

Jonny își slăbi strânsoarea și Oskar alunecă pe gheață. Se ridică repede la marginea copcii și apucă bâta cu ambele mâini. Jonny se ținea de picior.

— Cretinu' naibii! Las' că vezi tu pe dra...

Jonny se apropie cu pași lenți, de teamă să nu alunece în apă dacă sărea prea brusc pe el. Arată cu degetul spre bâta.

— Las-o jos, altfel te omor, ai înțeles?

Oskar strânse din dinți. Când Jonny ajunsese cam la un braț de el, Oskar legănă bâta și-i ținti umărul. Jonny se feri și Oskar simți un zvâcnet estompat când capătul gros al bâtei îl nimeri pe Jonny peste urechi, făcându-l să zboare cât colo ca un popice și să aterizeze cu burta pe gheață, dând din picioare.

Micke, care stătuse la câțiva pași de Jonny, bătu în retragere, cu mâinile ridicate.

— Ce dracu' faci, băi?! Noi ne jucam... n-am vrut să...

Oskar păși spre el, legănând bâta încontinuu, astfel c-o făcu să zbârnâie. Micke se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre mal. Oskar se opri și coborî bâta.

Jonny stătea ghemuit și se ținea de ureche. Sângele îi curgea printre degete. Oskar voia să-și ceară scuze. Nu intenționase să-l lovească *atât* de rău. Se lăsă pe vine lângă Jonny, sprijinit în bâta lui, și tocmai se pregătea să-i spună că-i pare rău, când îl *văzu*.

Se făcuse mic de tot, cum stătea acolo în poziție de fetus, scâncind „auuu, aaauuu”, în timp ce un firicel de sânge i se scurgea în gulerul gecii. Își sucea capul în dreapta și-n stânga, cu mișcări precaute.

Oskar îl privi uimit.

Ghemotocul ăla sângerând n-avea cum să-i mai facă rău *vreodată*. N-avea cum să mai dea în el sau să-l mai jignească. Nici măcar să se apere n-ar fi fost în stare.

Dacă-i mai trag câteva bâte în cap, n-o să mai am probleme pe veci.

Oskar se ridică și se sprijini în toiagul lui. Valul de adrenalină dispăru încet, înlocuit de o senzație de dezgust care-i răscoli stomacul. *Ce făcuse?*

Jonny trebuie să fi fost grav rănit din moment ce sângea așa de tare. Poate sângea până murea. Oskar se așeză în fund pe gheață și-și scoase un pantof și un ciorap. Se târî până la Jonny și-i strecură ciorapul sub mâna cu care se ținea de ureche.

— Uite. Ia asta.

Jonny apucă ciorapul de lână și își apăsă urechea rănită. Oskar aruncă o

privire peste întinderea de apă înghețată. Văzu o siluetă înaltă alunecând spre ei. Era un adult.

Dintr-odată, de departe, se auzi un țipăt estompat. Țipete de copii. Țipete de panică. Un singur sunet ascuțit care se amestecă peste câteva secunde cu alte țipete. Silueta care se apropia de ei se opri. Preț de o secundă, rămase nemișcată. Apoi se întoarse și alunecă în direcția opusă.

Oskar stătea în genunchi lângă Jonny și simți zăpada topită de sub pantalonii lui. Jonny își strânse ochii și gemu printre dinți. Oskar se aplecă peste el.

— Poți să te ții pe picioare?

Jonny vru să spună ceva, dar gura i se umplu de un lichid gălbui care pătă zăpada. Un strop ateriză și pe mâna lui Oskar. Băiatul se uită la lichidul vâscos care i se prelinse pe încheietura mâinii și se sperie tare de tot. Aruncă bâta și alergă spre mal după ajutoare.

Țipetele dinspre spital se auzeau mai tare. Oskar alergă spre ei.

*

Profesorului Avila, Fernando Cristobal de Reyes y Avila, îi plăcea să se dea cu patinele. Da. Unul dintre lucrurile care-i plăceau în Suedia erau tocmai iernile lungi. Participa la Vasaloppet⁴⁵ de zece ani și în anii în care apa îngheța între arhipelaguri, se ducea cu mașina până la Graddo în weekend, după care patina pe distanțe lungi spre Soderarm, până unde-i permitea calitatea gheții.

Trecuseră trei ani de când marea înghețase ultima oară, dar anul ăsta iarna sosise devreme, așa că existau speranțe. Probabil că Graddo ar fi plin de patinatori dacă ar fi înghețat, dar asta era numai ziua. Cel mai mult, lui Fernando Avila îi plăcea să patineze noaptea.

Era bine și la Vasaloppet, dar te simțeai ca o furnică într-un mușuroi care s-a hotărât să emigreze brusc. Altfel era să patinezi singur pe o întindere imensă de gheață, sub clar de lună. Fernando Avila nu prea le avea cu religia, dar în clipele alea se simțea aproape de Dumnezeu.

Hârșăitul constant al lamei, razele lunii care transformau gheața într-o suprafață metalică, stelele de deasupra lui, la mii de ani-lumină, vântul rece care-i bătea în obraz, eternitate, adâncime și spațiu nesfârșit, oriunde te uitai. Viața nu putea fi mai magnifică.

Un băiețel îl trase de pantaloni.
— Domn' profesor! Fac pe mine.

⁴⁵ Maraton tradițional de schi care are loc în fiecare an, în martie, în Dalarna, pe o distanță de 90 km.

Avila se dezmetici și aruncă o privire în jurul său, apoi arată spre un pâlci de copaci de lângă mal, aplecați peste apa înghețată. Crengile atârnav ca o perdea protectoare.

— Pișă-te acolo.

Băiatul se uită temător spre copaci.

— Pe *gheață*?

— Da? De ce nu? Faci gheață nouă. Galbenă.

Băiatul îl privi de parcă ar fi fost țicnit, dar alunecă pe patine în direcția indicată.

Avila se uită în jur, vrând să se asigure că cei mari nu s-au îndepărtat prea mult de grup. Făcu câteva ture rapide și verifică. Numără copiii. Erau toți nouă. Plus cel care făcea pipi mai încolo. Zece.

Se roti și se uită în direcția opusă, spre Kvarnviken, apoi se opri.

Ceva se întâmpla acolo. Un grup de siluete mici se îndrepta spre copca marcată cu un butuc. În timp ce stătea și se uita la ei, grupul se destrămă și Avila văzu că unul din ei ținea o bătă în mână.

Băta se ridică în aer și un copil căzu. Avila auzi un urlet din direcția lor. Se întoarse, se mai uită o dată la grupul lui, apoi începu să patineze rapid spre grupul de lângă copcă. O siluetă începu să alerge spre mal.

Apoi auzi țipătul.

Un țipăt ascuțit de copil dinspre grupul lui. Frână, spulberând gheața cu lama patinei. Își dăduse seama între timp că cei de lângă copcă erau copii mai mari. Poate Oskar. Mai mari, în orice caz. Se descurcau. Dar grupul lui era compus din copii mici.

Țipetele se intensificară și, în timp ce se grăbi să ajungă la ei, auzi că și ceilalți se alăturară copilului care țipa.

Cójones!

Bineînțeles că trebuise să se întâmple ceva în cele câteva secunde cât lipsise. Doamne ferește să fi cedat gheața pe undeva. Patină cât putu de repede, spulberând zăpada. Văzu că între timp se adunară și mai mulți copii care stăteau și țipau în cor, și alți câțiva se îndreptau spre ei. Dinspre spital se apropie și o persoană adultă.

Își făcu vânt și ajunse la copii. Frână, împroșcându-i cu bucățele de gheață. Nu pricepea ce se întâmplă. Copiii stăteau în jurul perdelei de crengi, se uita spre gheață și țipau.

Alunecă lângă ei.

— Ce s-a întâmplat?

Unul din ei arată spre gheață și un bulgăre întunecat, prins acolo. Părea un smoc de iarbă înghețat, cu o dungă sau crăpătură roșie într-o parte. Sau un arici călcat de o mașină. Se aplecă peste grămăjoară și-și dădu seama că

era un cap de om. Un cap înghețat, din care se vedeau doar creștetul chel și, parțial, fruntea.

Băiatul pe care-l trimisese să-și facă treaba acolo stătea pe gheață la câțiva metri de ei și smiorcăia.

— Aham-căhăl-cahat-pestel.

Avila își îndreptă spatele.

— Plecați de acolo! Pe mal, fuga! *Acum!*

Copiii erau parcă prinși și ei în gheață, și cei mici țipau în continuare. Profesorul de sport scoase fluierul și suflă tare în el, de două ori. Țipetele încetară. Alunecă în spatele lor și-i mână spre mal. Copiii nu se împotrivesc. Doar un băiat din a cincea rămase în urmă, aplecându-se curios peste bulgăre.

— E valabil și pentru tine!

Avila îi făcu semn să se grăbească. Ajuns la mal, îi spuse femeii care coborâse de la spital.

— Sună la poliție. La ambulanță. E un om prins sub gheață.

Femeia fugi înapoi spre spital. Avila numără copiii de lângă mal și văzu că lipsea unul. Băiatul care patinase peste capul înghețat stătea în continuare pe gheață, cu fața în palme. Avila alunecă spre el și-l ridică, apucându-l de subsuori. Băiatul se întoarse și-l cuprinse cu brațele. Avila îl ridică cu grijă ca pe un pachet ce conținea ceva casabil și-l duse la mal.

*

— Se poate vorbi cu el?

— Nu poate să vorbească, dar...

— Nu, dar înțelege ce-i zici.

— Presupun că da, dar...

— Nu durează mult.

Prin ceața care-i acoperea ochiul, Hakan zări un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare care trase un scaun și se așeză lângă patul lui. Nu reușea să-i distingă trăsăturile feței, dar bănuia că se uita la el străduindu-se să pară indiferent.

În ultimele zile, Hakan se mutase în și dintr-un nor roșu, traversat de linii subțiri ca firele de păr. Știa că-l adormiseră de câteva ori și că-l operaseră. Aceasta era prima zi în care era complet conștient, dar nu știa cât timp trecuse de când aterizase acolo.

Înainte de masă, Hakan își cercetase fața cea nouă cu degetele mâinii sănătoase. Fața îi era acoperită în întregime de o mască moale, ca din cauciuc, dar, din câte își dădea seama după contururile de sub ea, pe care le urmărise cu degetul, ignorând durerea, Hakan realiză că nu mai avea o față.

Hakan Bengtsson nu mai exista. Exista doar un corp neidentificat, într-

un pat de spital. Probabil că puteau să facă legătura dintre el și victima lui de dinainte, dar nu și cu *viața* lui de mai demult sau cu cea de acum. Sau cu Eli.

— Cum te simți?

Bine, mulțumesc, domnule polițist. Viața e frumoasă. Am un strat de napalm pe față care arde tot timpul, în rest, toate-s cam la fel.

— Înțeleg că nu poți să vorbești, dar poți să dai din cap dacă m-ai auzit? Poți?

Pot. Dar nu vreau.

Bărbatul de lângă pat oftă.

— Ai încercat să te sinucizi aici, așa că nu ești tocmai... dus. Nu poți să-ți miști capul? Poți să ridici mâna dacă m-auzi? Poți să-ți ridici mâna?

Hakan își deconectă mintea de la polițist. Gândurile îi zburară spre locul acela din *Divina Comedie* a lui Dante, infernul, uitarea, nisipurile mișcătoare, locul în care ajung toate sufletele mari și virtuose care nu fuseseră botezate întru Hristos. Încercă să-și imagineze locul lui în detaliu.

— Am vrea să știm cine ești, înțelegi?

Oare în care cerc o fi ajuns Dante după ce-a murit...

Polițistul își trase scaunul mai aproape cu un centimetru.

— Oricum o să aflăm cine ești. Mai devreme sau mai târziu. Poți să ne scutești de un efort dacă ne spui acum.

Nimeni nu-mi duce dorul. Nimeni nu mă cunoaște. Încearcă.

O asistentă intră în salon.

— Vă caută cineva la telefon.

Polițistul se ridică și se duse până la ușă. Înainte să iasă, se întoarse spre Hakan.

— Vin imediat.

Hakan se gândea acum la cei prezenți. Oare *el* în care cerc avea să nimerească? Ucigaș de copii. În al șaptelea cerc. Pe de altă parte, poate că în primul cerc. Al celor care au păcătuit în numele iubirii. Apoi, mai exista și cercul sodomiților. Cel mai firesc ar fi fost, probabil, să ajungă în cercul care marca *cea mai gravă* crimă pe care o comisese.

Așadar, dacă cineva comisese o faptă cu adevărat gravă, putea să păcătuiască după aceea cât voia, în cadrul aceluiași cerc. Dacă se încadra în cel mai adânc cerc, n-avea ce să facă mai rău decât ce făcuse deja. Cam la fel ca ucigașii ăia din State care primeau, gen, trei sute de ani de închisoare.

Cercurile diferite se învârteau în spirală în capul lui. Straturile infernului. Cerber cu coada lui. Hakan îi mâna din spate pe cei violenți, pe femeile melancolice, necumpătații, blasfemiatorii, fierbând în smoală clocotită, umblând în ploaia de foc, și Hakan rătăci printre ei, căutându-și

locul.

De *un* lucru era absolut convins. Că n-avea să ajungă niciodată în cercul al nouălea, în zona cea mai îndepărtată, unde însuși Lucifer îi rodea pe Iuda și pe Brutus, prins într-o mare înghețată. În cercul trădătorilor.

Ușa se deschise din nou, cu sunetul acela straniu, ca și când ceva ar fi aspirat aerul din cameră. Polițistul se așeză lângă patul lui.

— Deci, da. Se pare c-au mai găsit pe cineva în lacul din Blackeberg. Aceași funie.

Nu!

Corpul lui Hakan tresări involuntar când polițistul rosti cuvântul „Blackeberg”. Polițistul dădu din cap.

— Se pare că m-auzi. Asta-i bine. Asta înseamnă c-ai stat într-un cartier din vest. Unde? În Racksta? Vallingby? Blackeberg?

Amintirea cu bărbatul de care scăpase pe undeva pe lângă spital îi străbătu mintea ca un fulger. Greșise. Făcuse o treabă de mântuială.

— OK. Atunci te las în pace puțin. Poate te hotărăști dacă vrei să colaborezi cu noi sau nu. Ar fi mult mai ușor, să știi. Nu crezi?

Polițistul se ridică și ieși. În locul lui intră asistenta și se așeză pe un scaun. Îl supraveghea.

Hakan începu să-și legene capul într-o parte și alta, refuzând să accepte ce auzise. Mâna i se ridică și încercă să tragă de tubul care-l conecta la aparatul de respirat. Asistenta sări de pe scaun și îi luă mâna de acolo.

— Cred că trebuie să te legăm de pat. Mai fă o dată și o pățești. Ai înțeles? E treaba ta dacă vrei să mori, dar atâta timp cât ești aici, e datoria noastră să te ținem în viață. Indiferent de ce-ai făcut sau n-ai făcut. Ai înțeles? Și dacă trebuie să te legăm de pat cu curele, asta facem. M-ai auzit? E mai bine pentru toți dacă nu faci prostii și colaborezi cu noi.

Să colaborezi. Să colaborezi. Dintr-odată, toată lumea vrea să colaboreze. Nu mai sunt om. Sunt un proiect. Doamne, Dumnezeule. Eli, Eli. Ajută-mă.

*

Oskar auzi vocea mamei deja din casa scării. Vorbea la telefon cu cineva și părea foarte nervoasă. Cu mama lui Jonny? Rămase în fața ușii și trase cu urechea.

— O să sune aici și o să mă întrebe *ce n-am făcut bine... ba da*, o să sune sigur, și eu ce le zic? Că, din păcate, băiațul meu n-are tată, așa că... da, dar arată-i atunci... nu, n-ai făcut asta... cred că tu ar trebui să vorbești cu el despre asta.

Oskar descuie și intră în hol. Mama spuse:

— Stai c-a venit, și se întoarse spre Oskar.

— Au sunat de la școală și am... să stai de vorbă cu tata despre asta că eu

nu... – apoi vorbi din nou în receptor. Acum fă bine și... sunt calmă... e ușor *pentru* tine, stai acolo și...

Oskar se duse în camera lui, se întinse pe pat și-și astupă urechile cu palmele. Își auzea inima bătând în cap.

Când ajunsese lângă spital, se speriasse, crezând că toți oamenii ăia care alergau de colo-colo se agitau din cauza a ce-i făcuse lui Jonny. Dar se dovedise că nu era așa. Pentru prima oară în viața lui, văzuse un om mort.

Mama deschise ușa. Oskar își luă mâinile de pe urechi.

— Vrea tata să discute ceva cu tine.

Oskar puse receptorul la ureche și auzi o voce îndepărtată care turui nume de faruri și date legate de puterea și direcția vântului. Așteptă cu receptorul la ureche fără să spună nimic. Nedumerită, mama ridică o sprânceană. Oskar puse mâna pe receptor și-i șopti:

— Cota apelor.

Mama deschise gura ca să spună ceva, dar n-avu putere decât să ofteze și să dea din mână. Se duse în bucătărie. Oskar se așeză pe un scaun din hol și ascultă buletinul hidrologic împreună cu tata.

Știa că tata ar fi fost distras de ce ziceau la radio dacă ar fi început să-i vorbească acum. Buletinul hidrologic era un lucru sfânt. Când mai stătea pe la el, avea parte de același ritual. La ora 16:45, toată activitatea din casă se oprea și tata se așeza lângă radio și cerceta întinderea de ape c-o privire absentă, de parcă ar fi vrut să verifice valabilitatea celor spuse de meteorolog.

Trecuse ceva timp de când tata ieșise să navigheze pe mare, dar tot nu scăpase de obiceiul ăsta vechi.

*Almagrundet*⁴⁶ opt grade spre nord-vest, mai spre noapte, se rotește spre vest. Vizibilitate bună. Alands hav⁴⁷ și Skargårdshavet⁴⁸, zece grade spre nord-vest, spre noapte, pericol de furtună. Vizibilitate bună.

Așa. Partea mai importantă se terminase.

— Salut, tata.

— Oh, erai acolo. Salutare. Aici o să fie furtună la noapte.

— Da, am auzit.

— Hm. Care mai e treaba?

— Nimic, sunt bine.

— Da, păi, mi-a povestit mama. Despre treaba aia cu Jonny. Nu e prea

⁴⁶ Nume de far din Marea Baltică, de pe teritoriul Suediei.

⁴⁷ Zonă hidrografică dintre insula Alands și continent.

⁴⁸ Zonă hidrografică aflată între Suedia și Finlanda.

bine.

— Nu. Probabil că nu.

— Mi-a zis c-a suferit o comotie cerebrală.

— Da. A vomitat.

— Da, păi, așa se întâmplă când... Harry... da, știi, c-ai făcut cunoștință cu el. Odată s-a lovit la cap cu o ancoră și... da, s-a întins pe jos și a vomitat ca un vițel.

— Și-a revenit?

— Păi, a fost... da, a murit chiar în primăvara asta. Dar n-are legătură cu ce ți-am spus. Nu. Atunci și-a revenit destul de repede, săracul.

— Da.

— Să sperăm c-o să-și revină și el. Băiatul ăla.

— Da.

Radioul turui mai departe despre diferite zone hidrografice; Bottenviken și tot restul. Stătuse de mai multe ori cu atlasul în mână când era la tata și urmărise cu degetul traseul de la un far la altul, în ordinea în care erau enumerate. La un moment dat chiar le învățase pe de rost, dar, între timp, uitase. Tata își drese glasul.

— Știi, stăteam de vorbă cu mama și... ne gândeam că poate vrei să vii pe la mine în weekend.

— Îmm...

— Poate așa putem să discutăm și despre... chestia asta și... despre tot.

— Weekendul *ăsta*?

— Da. Dacă ai chef.

— Da. Numai că am puțină... pot să vin sâmbătă?

— Sau vineri seara.

— Nu, mai bine... sâmbătă. Dimineața.

— Da, da, e perfect. Numai bine, scot și niște carne de rață sălbatică din congelator.

Oskar apropie receptorul de gură și șopti:

— Fără alice.

Tata izbucni în râs.

Toamna trecută, când Oskar fusese la el, își spărsese un dinte din cauza alicei care rămăsese în pasărea de baltă. Mamei îi spusese că găsisese o bucățiță de piatră într-un cartof. Păsările de baltă erau mâncarea preferată a lui Oskar, dar mama era de părere că nu exista ceva mai „dezgustător și oribil” decât să împuști păsări lipsite de apărare. Dacă ar fi aflat că și-a stricat dintele tocmai din cauza instrumentului mortal, i-ar fi interzis categoric să mai mănânce așa ceva.

— O să verific de două ori, spuse tata.

- Mopedul merge?
- Da. De ce?
- Nu, nimic, doar mă gândeam.
- Aha. E zăpadă destulă, așa că putem să dăm o tură.
- Bine.
- OK, păi, atunci ne vedem sâmbătă. Vii cu autobuzul de zece?
- Da.
- Atunci vin să te iau. Cu mopedul. Mașina e cam... pe butuci.
- OK. Să ți-o mai dau pe mama?
- Da... adică, nu... poți să-i zici tu ce-am stabilit, nu-i așa?
- Îhâm. Pa, ne vedem.
- Da. Pa-pa.

Oskar puse receptorul în furcă. Stătu puțin pe gânduri și își imagină cum avea să fie. Să dea o tură cu mopedul. Îi plăcea, era mișto. De obicei își pune schiuri de jucărie și tata lega o funie de ataș. De funia asta se ținea Oskar cu ambele mâini și așa se plimba prin sat, ca și când ar fi făcut schi pe apă. Asta și rața sălbatică servită cu jeleu de scoruș-de-munte. Și n-ar lipsi *decât* o noapte de lângă Eli.

Merse în camera lui și își puse în geantă echipamentul de sport, plus un cuțit pentru că nu se ducea acasă înainte de-a se întâlni cu Eli. Avea un plan. Când își luă haina și se pregătea să plece, mama ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile pline de făină pe șorț.

- Deci? Ce-a zis?
- Să mă duc la el sâmbătă.
- Da. Și despre restul?
- Trebuie să plec. Am antrenament.
- N-a *zis* nimic?
- Ba... da, dar tre' să mă car.
- Unde anume?
- La bazin.
- Care bazin?
- Ăla de lângă școală. Clădirea mov.
- Ce vrei să faci acolo?
- Mă duc la antrenament. Mă întorc pe la opt jumate. Mă întâlnesc cu

Johan după.

Mamă păru îndurerată, nu știa ce să facă cu mâinile pline de făină. Până la urmă, le ascunse în buzunarul mare, din față.

- Aha. Bine. Ai grijă. Să nu aluneci pe marginea bazinului sau așa. Ai căciulă?
- Da, da.

— Să ți-o pui atunci. E frig când ieși, mai ales dacă ai părul ud...

Oskar făcu un pas înainte, o sărută ușor pe obraz, spuse „pa” și ieși. Ajuns în fața blocului, aruncă o privire pe furiș spre geamul lui. Mama stătea tot acolo, cu mâinile în buzunarul cel mare al șorțului. Oskar îi făcu un semn cu mâna. Mama ridică încet o mână și făcu la fel.

Oskar plânse aproape tot drumul până la bazin.

*

Gașca se adunase în casa scării, în fața ușii lui Gosta. Veniseră toți: Lacke, Virginia, Morgan, Larry și Karlsson. Niciunul din ei nu îndrăznea să sune la ușă pentru că asta ar fi însemnat ca persoana respectivă să preia rolul de purtător de cuvânt și să vorbească în numele tuturor. Mirosul lui Gosta se simțea încă de la intrare. Mirosul de pișat. Morgan se sprijini de Karlsson și mormăi ceva ininteligibil. Karlsson ridică apărătoarele de urechi pe care le purta în loc de căciulă și întrebă:

— Ce?

— Te-am întrebat dacă nu poți să scoți porcăriile alea de pe cap. Arăți ca un idiot.

— Asta-i părerea ta.

Scoase totuși apărătoarele, le vârî în buzunarul paltonului și spuse:

— Mai bine vorbești tu, Larry. Tu l-ai văzut.

Larry oftă prelung și apăsă butonul soneriei. De partea cealaltă a ușii se auzi un mieunat iritat, apoi un pufnet înfundat, ca și când ceva ar fi căzut pe podea. Larry îți dresе vocea. Nu-i plăcea chestia asta câtuși de puțin. Se simțea ca un copoi cu gașca în spate, mai lipsea doar să scoată pistolul. Din apartament se auziră pași târșâiți, apoi o voce care spuse:

— Ce-ai pățit, puiule?

Ușa se deschise. Mirosul de pișat îl lovi drept în față pe Larry care începu să tragă aer în piept. În cadrul ușii stătea Gosta, îmbrăcat într-o cămașă ruptă, vestă și papion. La subsuoară ținea o pisică gălbuie, cu dungi albe.

— Da?

— Salutare, Gosta, care mai e treaba?

Privirea lui Gosta se plimbă speriată peste grupul adunat în casa scării. Era beat pulbere.

— Binișor.

— Da, deci, am venit ca să... știi ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Da. L-au găsit pe Jocke. Azi.

— Pe bune? Aha. Da.

Larry întoarse capul și căută sprijin la membrii delegației. Singurul care-

L încurajă fu Morgan, care dădu din mână, făcându-i semn că continue. Larry nu se descurca deloc în rolul de purtător de cuvânt oficial, care urma să dea un ultimatum. Nu existau prea multe variante, indiferent cum ar fi fost primit. Întrebă:

— Ne dai voie să intrăm?

Se aștepta la un refuz sau la un gest de rezistență; puțin probabil ca Gosta să fi fost obișnuit să primească în vizită cinci persoane care nici măcar nu se anunțaseră în prealabil. Dar, spre surprinderea sa, Gosta încuviință din cap și se dădu câțiva pași înapoi ca să aibă loc să intre.

Larry ezită puțin. Mirosul din casă era imposibil de suportat. Ca un nor lipicios care plutea deasupra lucrurilor. Lacke păși înăuntru, urmat de Virginia. Lacke scărpină pisica din brațele lui Gosta pe după urechi.

— Frumos motan. Cum îl cheamă?

— Nu-i motan, e pisică. O cheamă Tisbe.

— Mișto nume. Ai și-un Piram?

— Nu.

Se strecurară înăuntru unul câte unul, încercând să respire pe gură. După câteva minute, se dădură bătuți și se obișnuiră cu mirosul. Pisicile fură alungate sub canapea și fotolii, din bucătărie apărură câteva scaune, o sticlă de tărie, apă tonică și pahare. După un schimb de impresii despre vreme și pisici, Gosta spuse:

— Deci l-au găsit pe Jocke, zici.

Larry sorbi ultimele picături de grog. Era mai ușor cu alcoolul în stomac. Își mai turnă o dată și spuse:

— Mda. Lângă spital. Prins în gheață.

— În *gheață*?

— Da. Să vezi ce circu' dracului a fost acolo, azi. M-am dus până la Herbert, nu știu dacă-l cunoști, și... în orice caz, când am ieșit de-acolo, am dat nas în nas cu polițaii și asistenții de pe ambulanță și după un timp au venit și pompierii...

— Da', ce, îi dăduse careva foc?

— Nu, dar l-au scos de acolo cu târnăcopul. Mă rog, în *clipa aia* n-am știut că e el, dar când l-au adus la mal, i-am recunoscut hainele, pentru că fața... era acoperită de gheață, știi, și n-aveai cum să-l... dar hainele...

Gosta făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi mângâiat un câine imaginar.

— Stai așa... deci, s-a *înecat* sau... că nu-nțeleg.

Larry trase o dușcă și se șterse la gură.

— Nee. Asta crezuseră și polițaii. La început. Din câte am înțeles. Oricum, stăteau mai mult cu brațele în sân, și tipii de la ambulanță erau ocupați cu un puști care sângera la cap, așa că-ți închipui ce...

Gosta mângâie câinele invizibil, oarecum iritat, sau poate că încerca să scape de el. Vărsă un pic de grog pe covor și spuse:

— Stai așa că... acum chiar că nu mai... cum adică, sângera la cap...

Morgan dădu jos pisica pe care o ținea în brațe și se șterse pe pantaloni.

— N-are a face cu ce-ți povesteam. Hai, odată, Larry.

— Da, păi, când l-au adus la mal. Atunci mi-am dat seama că e el. Și se vedea că era legat cu o frânghie, cam p-aici, așa. La picioare. Și avea și-un ditamai bolovanu' atârnat. Să fi văzut ce viteză luaseră gaborii. Care mai de care, să sune, să vorbească la stație, au închis zona cu bandă din aia și ne-au gonit de acolo. Brusc, păreau al naibii de interesați. Așa că... e clar, cineva l-a aruncat în lac și l-a scufundat.

Gosta se rezemă de spătar și-și ascunse fața în palme. Virginia, care stătea între el și Lacke, îl mângâie pe genunchi. Morgan își reumple paharul și spuse:

— Păi, deci, care-i treaba? L-au găsit pe Jocke, da? Vrei apă tonică? Stai așa. L-au găsit pe Jocke și acum se știe c-a fost omorât. Asta înseamnă că treaba ia o întorsătură ciudată.

Karlsson își drese vocea și adoptă un ton oficial.

— Sistemul judiciar suedez prevede...

— Tu ține-ți gura, îl întrerupse Morgan. E OK dacă fumez?

Gosta dădu din cap abătut. În timp ce Morgan își scoase țigările și bricheta, Lacke se aplecă înainte pe canapea și-l privi în ochi pe Gosta.

— Gosta. Tu ai văzut ce s-a întâmplat. Ar trebui să ieși în față.

— Să ies în față? Cum adică?

— Păi, așa, te duci la poliție și le spui ce-ai văzut. Pur și simplu.

— Nu... nuuu.

În cameră se făcu liniște.

Lacke oftă, își turnă o jumătate de pahar de tărie și puțină apă tonică, luă o înghițitură zdravănă și închise ochii în timp ce lichidul de foc îi umplu stomacul. Nu voia să oblige pe nimeni.

Karlsson le turuise ceva despre obligația martorului, dar, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să-l bage după gratii pe cel care făcuse asta, Lacke nu voia să-i aducă poliția pe cap cuiva care-i era tovarăș. Nu era un șobolan infect.

O pișică târcată își propti capul în tibia lui. O ridică și o puse pe genunchii lui, mângâind-o absent. *Ce importanță mai are?* Jocke era mort, acum o știa sigur. Ce rost mai avea să chinuie omul?

Morgan se ridică și se duse la fereastră cu paharul.

— Unde stăteai? Când l-ai văzut? La geamul ăsta?

— ... da.

Morgan dădu din cap și sorbi din pahar.

— Aha, da, înțeleg. Se vede perfect. Mișto cuibușor. Ce priveliște faină. Mă rog, dacă nu ne gândim la... ai o priveliște faină.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Lacke. Virginia îl strânse de mână. Lacke luă o dușcă serioasă ca să aline durerea carei strângea coșul pieptului.

Larry, care stătuse un timp și se uitase la pisicile ce se foiau prin cameră trasând linii fără vreun sens, bătu cu degetele în paharul său și spuse:

— Și dacă le dăm niște indicii legate de locul crimei? Poate găesc vreo amprentă, ceva, ce-or găsi și ei.

Karlsson zâmbi.

— Și dacă ne întreabă de unde știm, ce le spunem? Că *știm*, pur și simplu? O să-i intereseze sigur de unde... de la cine *am* aflat.

— De apel anonim ai auzit? Important e să sunăm și să le zicem.

Gosta mormăi ceva pe canapea. Virginia se aplecă spre el.

— Ce-ai spus?

Gosta vorbi cu un glas mic de tot, uitându-se drept înainte, la pahar.

— Iertați-mă. Dar mi-e frică. Nu pot.

Morgan se întoarse spre el și ridică mâinile într-un gest de neputință.

— Ei, asta e. N-are rost s-o mai întindem.

Aruncă o privire ucigașă spre Karlsson.

— Găsim noi ceva. Rezolvăm altfel, vedem noi cum. Desenăm, sunăm, le scriem, facem orice, la dracu'. Găsim noi o soluție.

Se duse la Gosta și-i atinse piciorul.

— Auzi, Gosta, revino-ți. Rezolvăm noi treaba asta. Calmează-te. Gosta?

Ai auzit ce-am spus? O rezolvăm noi. Hai, noroc!

Întinse paharul și ciocni cu paharul lui Gosta, apoi luă o înghițitură.

— Ne descurcăm noi, că suntem băieți mari. Nu-i așa?

*

Tocmai își luase rămas-bun de la ceilalți în fața clădirii și se pregătea să meargă spre casă, când îi auzi vocea de undeva dinspre școală.

— Pssst, Oskar!

Pe scări se auziră pași și Eli ieși din umbră. Stătuse acolo și-l așteptase. Asta însemna că-l auzise cum îi salutase pe ceilalți și cum i-au răspuns, ca unui om normal.

Antrenamentul decursese OK. Nu fusese deloc atât de slab cum își imaginase, reușise să facă mai multe exerciții decât unii din tipii care se duceau de mai mult timp. Iar teama că proful de sport avea să-l întrebe de ce s-a bătut pe gheață fusese complet nejustificată. Îl întrebuse doar dacă vrea să discute și când Oskar scuturase din cap, îl lăsase în pace fără să-l

mai ia la puricat.

Acolo era o altă lume, diferită de ce știa de la școală. Proful era mai indulgent și ceilalți băieți își vedeau de ale lor, nu se legaseră de el. Micke nu fusese acolo, slavă cerului. Oare acum îi era frică de el? La gândul ăsta, simți că i se învârte capul.

Se duse s-o întâmpine pe Eli.

— Salut.

— Ciao.

Schimbaseră saluturile fără să se înțeleagă în prealabil. Eli era îmbrăcată într-o cămașă lălâie, în carouri și arăta iar... ca și când ar fi intrat la apă. Avea pielea uscată și fața suptă. Oskar văzuse firele albe încă de ieri, dar azi erau și mai multe.

Când era sănătoasă, i se părea cea mai drăguță fată pe care o văzuse. Dar acum... nici nu puteai să compari. Nimeni nu arăta așa. Poate piticii. Dar piticii nu erau atât de slabi și... da, nici nu existau. Oskar se bucură că nu se arătase așa și celorlalți.

— Ce faci? o întrebă.

— Așa și-așa.

— Vrei să facem ceva?

— Da, clar.

Merseră spre casă, umăr la umăr. Oskar avea un plan. Trebuia să facă un pact. O legătură de sânge. Dacă erau frați de cruce, Eli se făcea mai bine. Era o soluție magică, sugerată de cărțile pe care le citea. Dar magia... bineînțeles că *exista* magie. Chiar dacă nu se manifesta decât rar. Cei care refuzau să creadă în ea erau tocmai cei cărora le mergea cel mai prost.

Ajunseră în curtea din fața blocului. Oskar atinse umărul lui Eli.

— Vrei să dăm o tură pe la ghenă?

— OK.

Intrară în scara lui Eli și Oskar deschise ușa subsolului.

— N-ai cheie de la subsol? o întrebă.

— Nu cred.

Pe coridorul din subsol era întuneric beznă. Ușa se trânti în spatele lor. Stăteau unul lângă altul și respirau zgomotos. Oskar șopti:

— Știi, Eli. Azi... Jonny și Micke au încercat să mă arunce în apă. Într-o copcă.

— Nu! N-ai...

— Stai așa. Știi ce-am făcut? Aveam o bătă mare, groasă. I-am dat una lui Jonny de i-a curs sângele. Din cap. A făcut comoție cerebrală, au trebuit să-l interneze. Dar n-am ajuns în apă. L-am... bătut.

Câteva secunde nu spuseră nimic. Apoi Eli rupse tăcerea:

— Oskar.

— Da?

— Iuhu.

Oskar se întinse spre întrerupător. Voia să-i vadă fața. Aprinse lumina. Eli se uită drept în ochii lui și el îi văzu pupilele. O vreme, până când se obișnuiește cu lumina, arătară ca două cristale cu care făceau experimente la ora de fizică... niște cristale eliptice.

Ca la șopârle. Nu. Ca la pisici. Pisici.

Eli clipi. Pupilele îi arătau la fel ca înainte.

— Ce e?

— Nimic. Haide...

Oskar se duse spre camera în care se depozitau gunoaiele nesortate și deschise ușa. Sacul era aproape plin, semn că nu mai fusese golit de ceva vreme. Eli se strecură în spatele lui și începură să caute prin gunoaie. Oskar găsi o plasă cu sticle goale pe care le puteau recicla. Eli găsi o sabie din plastic și o flutură în fața lui Oskar.

— Vrei să căutăm și dincolo?

— Nu, poate-i Tommy acolo... cu ceilalți tipi.

— Cine-s Tommy și ceilalți?

— Ei, câțiva tipi mai mari care au o cameră aici în pivniță unde... se adună seara.

— Sunt mulți?

— Nu, doar trei. De cele mai multe ori, e doar Tommy.

— Și sunt periculoși.

Oskar dădu din umeri.

— Bine, atunci, hai.

Intrară în scara lui Oskar, traversară coridorul celălalt și ajunseră în scara lui Tommy. Oskar ezită cu cheia în mână, neștiind dacă e pregătit să deschidă. Dacă erau acolo? Dacă o vedeau pe Eli? Putea să se întâmple ceva... ce nu era în stare să rezolve. Eli agită sabia de plastic în fața lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Deschise ușa. Imediat ce intrară pe coridor, Oskar auzi muzică dinspre adăpost. Se întoarse și spuse:

— Sunt aici! Hai să mergem.

Eli se opri și începu să adulmece.

— Ce miroase așa?

Oskar verifică holul, văzu că nu era nimeni și inspiră aer pe nas. Nu simți nimic în afara mirosului obișnuit din subsol. Eli spuse:

— Vopsea. Lipici.

Oskar adulmecă din nou. Nu simțea nimic, dar știa foarte bine despre ce era vorba. Când se întoarse spre Eli, ca s-o ia de acolo, văzu că făcea ceva cu lacătul.

— Hai odată. Ce faci acolo?

— Eu doar...

În timp ce Oskar descuie ușa următoare, ieșirea de incendiu, cealaltă ușă se trânti în spatele lor. Dar nu se auzi pocnetul. Doar o bufnitură surdă, metalică. În drum spre subsolul *lor*, Oskar îi povesti lui Eli despre cum era să inhalezi adeziv; despre cât de nebuni erau băieții când fumau iarbă.

În subsolul lui se simțea în siguranță. Se lăsă în genunchi și începu să numere sticlele goale din plasă. Paisprezece sticle de bere și o sticlă de tărie pe care n-o acceptau la reciclat.

Când ridică privirea și vru să-i spună și lui Eli că situația nu era deloc rea, o văzu cu sabia întinsă, în poziție de atac. Oskar nu se feri, fiind obișnuit să primească lovituri din senin. Dar Eli mormăi ceva, după care coborî sabia spre umărul lui și-i spuse pe o voce îngroșată:

— Și acum, Oskar, învingătorul lui Jonny, te fac cavaler peste Blackeberg și toate domeniile din jur, Vallingby.... Ăă...

— Racksta.

— Racksta.

— Angby, poate.

— Angby poate.

Eli îl atinse ușor cu sabia pe umăr, pentru fiecare teritoriu nou. Oskar scoase cuțitul din geantă și se proclamă Cavalerul lui Angby Poate. Și ar fi vrut ca Eli să fie Fecioara Frumoasă pe care s-o salveze din ghearele Balaurului.

Dar Eli era un monstru înfricoșător care mânca fecioare la prânz și trebuia să se bată cu ea. Oskar lăsă cuțitul în teaca improvizată în timp ce se duelau, strigau și alergau pe coridoare. Joaca le fu întreruptă de sunetul unei chei învârtindu-se în broască.

Se îngrămădiră repede într-o boxă plină cu provizii, unde abia aveau loc să stea cu șoldurile lipite și respirară încet. Se auzi o voce de bărbat.

— Ce faceți aici?

Oskar stătea strâns lipit de Eli. Simțea că-i clocotește pieptul. Bărbatul făcu doi pași pe culoar.

— Unde v-ați ascuns?

Oskar și Eli își ținură respirația, în timp ce tipul se opri și ascultă. Apoi spuse:

— Ai dracu' țânci, și plecă.

Cei doi rămaseră în boxă până când se asigurară c-a plecat, apoi se

târără afară, se sprijiniră de perete și începură să chicotească. După un timp, Eli se întinse pe ciment cu fața în sus și se uită la tavan. Oskar îi atinse piciorul.

— Ești obosită?

— Da. Obosită.

Oskar scoase cuțitul din teacă și îl privi. Era greu și frumos. Apăsă vârful cu degetul arătător, apoi îl luă de pe lamă. O înțepătură mică, roșie. Repetă gestul, dar de data asta apăsă mai tare. Când luă cuțitul, pe deget i se prelinse o picătură de sânge. Dar nu așa se făcea chestia asta.

— Eli? Vrei să facem ceva?

Eli se holba în continuare la tavan.

— Ce anume?

— Vrei să devenim... frați de cruce?

— Da.

Dacă l-ar fi întrebat „cum?”, poate că i-ar fi povestit ce avea de gând, înainte de a face ceva. Dar ea spusese doar „da”. Era de acord, indiferent ce avea să se întâmple. Oskar înghiți, apucă lama cuțitului cu partea tăioasă întoarsă spre palmă, închise ochii și trase lama. O durere ascuțită, arzătoare. Oskar gâfâi.

Chiar am făcut chestia asta?

Deschise ochii și palma. Da. O rană subțire sângera în palma lui; sângele pătrunse încet prin piele sub formă de mărgele care se adunară și formară o linie groasă, neregulată, în timp ce el se uita fascinat.

Eli înălță capul.

— Ce faci?

Oskar ținea palma în continuare în fața lui, se holbă la ea și spuse:

— Dar *nu e greu* deloc. Eli, să știi că nici nu doare...

Întinse mâna sângerândă spre ea. Pupilele ei se dilatară. Începu să-și scuture capul repede, în timp ce se târî cu spatele, încercând să se îndepărteze de mâna lui.

— Nu, Oskar...

— Ce-ai pățit?

— Oskar, nu.

— Nu doare aproape *deloc*.

Eli se opri și se holbă la mâna lui în timp ce continuă să scuture din cap. Oskar apucă lama cuțitului și-l întoarse cu mânerul spre ea.

— Ajunge dacă te înțepi puțin la deget. După care ne amestecăm sângele. Asta înseamnă să fii frațe de cruce.

Eli nu luă cuțitul de la el. Oskar îl lăsa jos, între ei, ca să se șteargă cu mâna cealaltă. O picătură de sânge se pregătea să cadă.

— Haide, măi. Chiar nu vrei?

— Oskar. Nu se poate, o să te contaminez... o să...

— Nu doare deloc, nu...

Fața lui Eli se contorsionă, de parcă ar fi văzut o fantomă. Nu mai arăta deloc ca fata pe care o știa și, de uimire, Oskar uită să prindă picătura de sânge. Eli se transformă în monstrul pe care-l întruchipase nu demult, când se jucau, și Oskar se dădu înapoi, în timp ce mâna începu să-i zvâcnească de durere.

— Eli, ce...

Fetița se ridică, își trase picioarele sub ea, se puse în patru labe și se uită la mâna lui sângerândă, târându-se spre el. Se opri, strânse din dinți și șuieră:

— Pleacă de aici!

Ochii lui Oskar se umplură de lacrimi; i se făcu frică.

— Eli, termină. Nu te mai juca. Termină.

Eli se mai apropie puțin, apoi se opri iar. Își *forță* corpul să se aplece astfel încât capul să-i atingă podeaua și țipă:

— Pleacă! N-auzi, pleacă! Altfel mori!

Oskar se ridică și făcu câțiva pași înapoi. Se împiedică de punga cu sticle goale și le răsturnă. Se lipi de perete, în timp ce Eli se târî până la pata mică de sânge care cursese din mâna lui.

Încă o sticlă se răsturnă și se sparse pe ciment, în timp ce Oskar stătea lipit de perete și se holba la Eli care scoase limba și începu să lingă cimentul murdar. Locul în care căzuse picătura de sânge.

O sticlă zornăi, apoi se opri. Eli lungea fără întrerupere podeaua. Când întoarse capul spre el, Oskar văzu că avea o pată de murdărie pe nas.

— Pleacă... te rog... pleacă...

Apoi fantoma îi acoperi fața din nou, dar, înainte s-o doboare, reuși să sară în picioare și să iasă alergând. Deschise ușa care dădea spre scara ei și dispăru.

Oskar rămase pe loc, cu pumnul strâns. Sângele începu să se prelingă printre degete. Întinse palma și se uită la rană. Cuțitul îi scăpase mai adânc decât intenționase, dar nu părea nimic periculos. Sângele începuse să se coaguleze deja.

Privi spre pata de pe podea. Linse un pic de sânge din palmă curios să vadă ce gust are, apoi îl scûipă.

*

Iluminat de noapte.

Mâine aveau să-l opereze la gât și la gură. Probabil că sperau să-i dea o înfățișare cât de cât umană. Limbă mai avea sau, cel puțin, putea s-o miște

în gaura sudată care fusese cândva gura lui, putea să se gădile în cerul gurii. Poate c-ar fi fost în stare să vorbească și așa, fără buze. Dar n-avea de gând s-o facă, în ruptul capului.

O femeie îl supraveghea dintr-un colț al camerei. Stătea la câțiva metri de el și citea o carte. Oare era asistentă medicală sau polițistă? Asta n-o mai știa.

Sunt dispuși să folosească astfel de resurse ori de câte ori un ratat vrea să-și pună capăt zilelor?

Își dăduse seama că era o persoană importantă, că se așteptau la multe din partea lui. Chiar în clipa asta stăteau, probabil, și cotrobăiau prin arhive, sperând să rezolve cazuri vechi lăsate de izbeliște, la care s-ar fi potrivit ca profil. Un polițist venise după-masă și-i luase amprente. Nu se împotrivi. Nu mai avea nicio importanță.

Era posibil ca amprente să-l lege de crimele comise în Vaxjo și Norrköping. Încercă să-și aducă aminte ce făcuse, dacă lăsase sau nu amprente sau alte urme.

Un singur lucru îl neliniștea: că oamenii ăia ar putea să ajungă la Eli.

Oamenii...

Îi lăsaseră mesaje în cutia poștală, îl amenințaseră.

Cineva care lucra la poștă și stătea în zona de vile le spusese vecinilor ce fel de corespondență și ce fel de filme primea.

Trecuseră câteva luni până să-l dea afară și de la serviciu, de la școală. Nu puteau să tolereze pe cineva ca el, să-l lase să aibă de-a face cu copiii. Plecase de bunăvoie, cu toate c-ar fi putut riposta apelând la sindicat.

Doar nu *făcuse* nimic la școală. Chiar așa de prost nu era nici el.

Campania pornită împotriva lui luă amploare și totul se sfârșise într-o noapte, când cineva îi aruncă un cocktail Molotov prin fereastra deschisă de la camera de zi. Se refugiase în curte doar în chiloți și stătuse neputincios, uitându-se la casa lui care ardea. Cea care dispăruse fusese toată viața lui.

Ancheta poliției se întinsese prea mult, așa că nu primi nicio compensație de la firma de asigurări. Bani puși deoparte îi ajunseseră de un bilet de tren până la Vaxjo și de o chirie ieftină. Odată ajuns acolo, începuse să-și pregătească moartea.

Bea până nu mai știa de el și se îmbăta cu ce-i cădea în mână. Cu loțiune tonică împotriva acneei de la Aco, alcool denaturat. Uneori fura vin sintetic și drojdie din magazinele de vopsea și îl bea înainte de a fermenta.

Petrecea mai mult timp afară decât în casă, într-un fel voia să le arate „oamenilor” că o să moară, și asta zi de zi.

Când se îmbăta, pierdea controlul și începea să se dea la adolescenți, după care și-o lua pe cocoașă și ajungea la poliție. Stătea la zdup vreo trei

zile și-și vărsa mațele. Apoi i se dădea drumul și o lua de la capăt.

Într-o seară, când Hakan stătea pe o bancă, în fața unui teren de joacă dintr-un părculeț, cu o sticlă de vin fermentat pe jumătate, ascunsă într-o pungă de plastic, o văzu pe Eli care venise și se așezase lângă el. Băut cum era, Hakan puse imediat mâna pe coapsa ei. Eli nu se ferise, îi luase capul între mâini, îl întoarse spre ea și-i spusese:

— Tu trebuie să stai cu mine.

Hakan bâiguise ceva că n-are el bani de fete din astea frumoase, dar dacă la un moment dat avea să pună mâna pe o avere...

Eli îi luase mâna de pe picior, se aplecase și scosese sticla de vin din pungă, o vărsase și-i spusese:

— N-ai înțeles. Ascultă-mă. De-acum încolo n-o să mai bei. O să stai cu mine. Și-o să mă ajuți. Am nevoie de tine. Și eu o să te-ajut pe tine.

Apoi Eli își întinsese mâna, Hakan i-o luase și plecaseră împreună.

Renunțase la băutura și începuse să lucreze pentru

Eli.

Eli îi dăduse bani pentru haine și pentru o chirie nouă. Iar el îi executase poruncile, fără să se întrebe dacă Eli era „rea” sau „bună”, sau orice altceva. Eli era frumoasă și Eli îl făcuse să se simtă iar om. Și, uneori, foarte rar... chiar și iubit.

*

Foia foșni când supraveghetoria răsfoi cartea. Vreun roman de duzină, probabil. În statul ideal al lui Platon, „Supraveghetorii” erau cei mai educați dintre toți. Dar acum erau în Suedia în 1981 și cei de aici citeau, probabil, Jan Guillou⁴⁹.

Bărbatul din apă, cel pe care-l scufundase. Procedase ca un amator, bineînțeles. Ar fi fost mai bine s-o asculte pe Eli și să-l îngroape. Dar nu făcuse nimic care să-i conducă la Eli. Urmele de dinți de pe gâtul lui puteau fi considerate neobișnuite, dar sângele se scursese oricum în apă și hainele bărbatului...

Tricoul!

Tricoul lui Eli pe care Hakan îl găsisse pe corpul bărbatului când s-a dus să se ocupe de el. Ar fi trebuit să-l ia acasă, să-i dea foc, orice, numai asta nu.

Cum putea să-l bage sub geaca tipului?

Ce-o să creadă polițiștii? Ce însemna asta? Un tricou de copil, pătat de

⁴⁹ Scriitor suedez devenit faimos datorită unei serii de romane polițiste și mitologico-istorice.

sânge. Oare o văzuse vreun vecin în tricoul ăla? Oare aveau să-l recunoască? Dacă publicau o poză în ziar, spre exemplu? Cineva cu care Eli se întâlneau înainte să...

Oskar. Băiatul din scara cealaltă.

Corpul lui Hakan zvâcni neliniștit în pat. Supraveghetoarea puse cartea în poală și-l privi.

— Fără prostii.

*

Eli traversă Bjornsonsgatan, intră în curtea dintre blocurile cu nouă etaje, două faruri monolitice înălțându-se dintre clădirile lăsate parcă pe vine. Curtea era pustie, dar la fereastra sălii de gimnastică se vedea lumină. Eli urcă scara de incendiu și se uită înăuntru.

Dintr-un casetofon mic se auzea muzică. Câteva femei de vârstă mijlocie tropăiau pe ritm, ridicând praful de pe podeaua de lemn. Eli se ghemui lângă balustrada metalică, își sprijini bărbia pe genunchi și privi scena din fața ei.

Majoritatea erau supraponderale, cu sâni masivi săltând pe sub tricou ca niște mingi vesele de bowling. Femeile săreau și alergau pe loc sau ridicau genunchii. Carnea tremura în pantalonii mult prea strânși. Se roteau, aplaudau deasupra capului, apoi începură să țopăie iar. Toate astea, pe o muzică solicitantă. Sângele cald, plin de oxigen inundă mușchii însetați.

Dar erau prea multe.

Eli sări de pe scara de incendiu, ateriză lin pe pământul înghețat, înconjură sala de gimnastică și se opri în fața clădirii bazinului de înot.

Ferestrele mari din sticlă mată aruncau dreptunghiuri de lumină pe stratul de zăpadă. Deasupra fiecărei ferestre se vedea o fereastră mică și alungită, din sticlă normală. Eli sări și se agăță de marginea acoperișului, apoi se uită înăuntru. Nu era nimeni. Suprafața apei strălucea la lumina neanelor. Câteva mingi pluteau pe apă.

Înot. Bălăceală. Joacă.

Eli se legănă înainte și înapoi, ca un pendul întunecat. Se uită la mingi, le văzu zburând prin aer, auzi râsetele, țipetele și simți mirosul de clor al apei. Eli luă mâinile de pe marginea acoperișului, căzu și ateriză dinadins cât putu de greoi ca s-o doară picioarele, apoi își continuă drumul spre alea parcului și se opri în fața unui copac înalt, aflat lângă drum. Întuneric. Nici țipenie de om. Eli ridică privirea spre coroana copacului și se uită la trunchiul neted, de cinci, șase metri. Își aruncă pantofii din picioare. Își imaginează picioare și mâini noi.

N-o mai durea aproape deloc, simțea doar o furnicătură, un curent electric care urcă prin degetele de la mâini și picioare când se transformă.

Oasele din mâini pocniră în timp ce ghearele lungi și încovoiate țâșniră din vârfulurile moi ale degetelor. Același lucru se întâmplă și cu degetele de la picioare.

Eli parcurse câțiva metri pe trunchiul copacului, înfigându-și ghearele în lemn, apoi se opri pe o creangă groasă care atârna deasupra drumului. Cuprinse creanga cu ghearele de la picioare și stătu nemișcată.

Dinții începură s-o doară la rădăcini când și-i imagină mai ascuțiți. Coroana ieși din gingie, șlefuită de o pilă invizibilă și se ascuți. Eli își mușcă cu grijă buza de jos. Un șir de ace așezate în formă de semilună îi găuriră ușor pielea.

Trebuia doar să aștepte.

*

Se făcuse deja zece și temperatura din cameră devenise insuportabilă. Goliseră două sticle de rachiu și scosese ră la interval încă una, ceea ce-i convinse pe toți că Gosta era un tip de treabă și că n-ar fi trebuit să se obosească.

Virginia fusese singura care o lăsase mai moale cu alcoolul, pentru că în ziua următoare lucra de dimineață, în plus, se pare că doar pe ea o deranja mirosul din cameră. Putoarea de dinainte și mirosul închis se amestecaseră cu fum de țigară, aburi de alcool și căldura emisă de șase corpuri.

Lacke și Gosta stăteau în continuare lângă ea pe canapea, între timp pe jumătate scoși din ring. Gosta își mângâia pisica din brațe, care lui Morgan i se părea că se uita la el *mijindu-și* ochii, iar asta i se păruse atât de amuzant că izbucnise într-un râs isteric și se lovi la cap, după care trase o dușcă de alcool rafinat ca să amortească durerea.

Lacke nu prea mai vorbea. Stătea și se uita drept înaintea cu ochi încețoșați. Din când în când, buzele i se mișcau fără a scoate vreun sunet, de parcă ar fi purtat o discuție cu o fantomă.

Virginia se ridică și se duse la fereastră.

— Vă deranjează dacă deschid geamul?

Gosta dădu din cap.

— Pisicile... pot să... sară.

— Lasă că stau aici și nu le dau voie.

Gosta continuă să dea din cap ca un robot și Virginia deschise fereastra.

Aer! Trase cu neșat în piept aerul curat și se simți imediat mai bine. Lacke, care începuse să se încline pe canapea în lipsă de sprijin, se ridică și spuse cu voce tare:

— Un prieten! Un prieten... adevărat!

Ceilalți mormăiră aprobator. Toți se prinseseră că era vorba de Jocke. Lacke se holbă la paharul gol din mâna lui și continuă.

— Atâta are omu'. Un prieten. Care nu-l lasă niciodată la greu. Și asta face *toți* banii. Ați auzit? *Toți banii!* Și ca să știți, eram, uite-așa, cu Jocke, uite-așa!

Și Lacke își încleștă degetele arătătoare și începu să le agite în fața lor.

— Și asta e de neînlocuit! Voi stați aici și bâiguiți despre „ce om minunat”, și tot așa, dar, de fapt, sunteți... goi. *Vorbiți* ca să vă aflați în treabă. Și eu... nu mai am nimic acum că Jocke... nu mai e. Nimic. Așa *că nu vă* bateți gura dacă nu...

Virginia stătea lângă geam și-l asculta. Apoi se duse la el ca să-i amintească de existența *ei*. Se lăsă pe vine lângă genunchii lui și încercă să-i prindă privirea:

— Lacke...

— Nu! Nu mă lua cu... „Lacke, Lacke”. Am zis ce-am avut de zis! Nu înțelegi. Ești... rece ca gheața. Te duci în oraș și agăți tot felul de nenorociți, camionagii și din ăștia, îi iei acasă și-i lași să facă ce-o vrea cu tine, când ai senzația că nu mai rezisti. Asta faci. O caravană întreagă de camioane... în pizda mă-sii. Dar un prieten... un prieten e...

Virginia se ridică de lângă el cu lacrimi în ochi, îi trase o palmă și ieși val-vârtej. Lacke se dezechilibra și căzu, lovindu-se de umărul lui Gosta. Acesta bâigui:

— Geamul, geamul...

Morgan îl închise și spuse:

— Așa, Lacke. Bună treabă. Nici p-asta n-o s-o mai vezi prea curând.

Lacke se ridică, se duse clătinându-se până la Morgan care stătea și se uita pe fereastră.

— Ce dracu', n-am vrut să...

— Nu, nu. Spune-i ei, nu mie.

Morgan dădu din cap înspre intrare, arătându-i femeia care tocmai ieșise din bloc și se îndrepta cu pași repezi spre parc. Lacke auzise fiecare cuvânt rostit de el. Ultimele cuvinte pe care i le adresase îi răsunau cu ecou în urechi. *Am spus așa ceva?* Lacke făcu stânga-mprejur și se grăbi spre ușă.

— Trebuie să...

Morgan dădu din cap.

— Du-te, nu mai sta. Salut-o din partea mea.

Lacke o luă la fugă pe scări, cât îi permiteau picioarele tremurânde. Coborî scările galbene, pătate cu picățele ca de vomă din fața lui, iar balustrada alunecă atât de repede încât mâna i se încălzi din cauza fricțiunii. Alunecă la capătul palierului, căzu și se lovi rău la coate. Brațul îi amorți și rămase ca paralizat. Lacke se ridică și merse șchiopătând mai departe. Se grăbi să salveze viața cuiva. Viața lui.

Virginia se îndepărtă de lângă bloc și o luă spre parc, fără să se întoarcă.

Plângea în hohote și aproape că alerga, ca și când ar fi vrut să scape de lacrimile ei. Dar acestea o urmăreau, i se strecurau în ochi și i se prelingeau pe obraji. Tocurile ei străpunseră zăpada și bocăniră pe asfalt. Virginia își încrucișă brațele pe piept și se îmbrățișă singură.

Pe drum nu se vedea nimeni, așa că Virginia dădu frâu liber lacrimilor în timp ce se îndrepta spre casă cu pași repezi, apăsânduși abdomenul; durerea se zvârcolea înăuntru ca un fetus diabolic.

Dă-i drumul să intre și-ți va face rău.

Nu degeaba nu se încurca cu nimeni pe termen lung. Nu le permitea să intre. Dinăuntru puteau s-o rănească mai ușor. Consolează-te. Poți trăi cu angoasa, atâta timp cât nu te privește decât pe tine. Atâta timp cât nu sperii nimic.

Dar ea sperase c-o să-i fie bine lângă Lacke. Că, la un moment dat, ceva o să se înfiripe între ei, până la urmă. O zi, atâta i-a trebuit. *Ca să ce?* Să-i ia mâncarea și să se adăpostească la căldura ei, dar, de fapt, *nu* era omul potrivit pentru nevoile ei.

Merse chircită pe aleea parcului, îndoită de durere. Spatele i se arcui de parcă ar fi purtat în cârcă un demon care se urcase acolo ca să-i șoptească la ureche tot felul de lucruri terifiante.

Niciodată, de acum încolo. Nimic.

Și demonul o atacă tocmai în clipa în care încercă să și-l imagineze.

O greutate mare îi ateriză pe spate și o doborî. Obrazul îi atinse zăpada și pelicula de lacrimi îngheță. Greutatea era tot acolo.

Preț de o clipă, chiar crezuse că era demonul durerii care se materializase și se aruncase peste ea. Apoi simți durerea ascuțită din gât și un șir de colți se înfipseră în pielea ei. Reuși să se ridice în picioare și se roti, încercând să scape de greutatea din spate.

Ceva îi *rodea* gâtul și sângele începu să șiroiască printre sânii ei. Virginia țipă ca din gură de șarpe și încercă să scuture animalul de pe spatele ei, țipând în continuare, până când căzu din nou în zăpadă.

Până când cineva îi închise gura cu un gest hotărât.

Era o mână de om.

Pe obraji simți gheare ascuțite, sfredelindu-i pielea... străpungând carnea moale până la os.

Dinții încetaseră să mai ronțăie și Virginia auzi un sunet de pai supt, ca atunci când cineva încearcă să golească ultimii stropi din pahar. Un lichid i se prelinse pe ochi și nu știa dacă e sânge sau lacrimi.

Când Lacke ieși din bloc, Virginia se transformase într-o umbră întunecată care se îndepărta pe alea din parc, spre Arvid Morne. Pieptul îl dureau din cauza efortului și durerea din cot îl săgeta până în umeri. Și totuși, nu se opri. Alergă cât putu de repede. Capul începu să i se limpezească în aerul rece și teama c-o s-o piardă îl mână mai departe.

Când ajunse la cotitură, la punctul în care „strada lui Jocke”, cum îi spunea de obicei, se întâlnea cu „strada Virginiei”, o văzu. Se opri, trase aer în piept cât putu de tare ca s-o strige. Era în fața lui, la doar cincizeci de metri, sub un copac.

În clipa următoare, o umbră din copac căzu pe spatele Virginiei și ea se prăbuși la pământ. Din strigăt rămase doar un șuierat și Lacke o rupse la fugă spre ea. Voia s-o strige, dar aerul din plămâni nu-i ajungea și pentru asta, și pentru fugit.

Continuă să alerge.

În fața lui, Virginia se ridică purtând în spate ceva ca o umflătură mare și începu să se rotească asemenea unui cocoșat nebun, apoi se prăbuși din nou.

Lacke avea capul gol. N-avea niciun plan. Se gândea la un singur lucru: să ajungă la Virginia și să-i ia chestia aia din spate. Femeia zăcea în zăpadă, cu ghemotocul înspăimântător aplecat asupra ei.

Lacke ajunse la ea și își concentrează toată puterea într-un șut. Piciorul i se lovi de ceva tare și Lacke auzi un pocnet ca atunci când se rupea gheața sub o greutate mai mare. Umbra întunecată căzu de pe spatele Virginiei și ateriză în zăpadă, în fața ei.

Virginia nu mai mișca. În jurul ei, în zăpadă, se vedeau pete negre. Umbra se ridică în capul oaselor.

Era un copil.

Lacke stătea și se uita la cea mai drăgălașă față de copil pe care o văzuse vreodată, încadrată de un voal de păr negru. O pereche de ochi negri imenși se uitară drept în ochiului.

Copilul se lăsă în patru labe ca o felină, pregătit să sară. Trăsăturile i se schimonosiră când își dezveli dinții și Lacke îi văzu colții ascuțiți, strălucind în întuneric.

Trecură câteva secunde în care niciunul din ei nu îndrăzni să respire. Copilul rămase în patru labe și Lacke îi observă ghearele conturate clar pe zăpadă.

Copilul făcu o grimasă dureroasă, se ridică în picioare și alergă spre școală cu pași lungi și repezi. Câteva secunde și dispăru în întuneric, amestecându-se cu umbrele negre.

Lacke rămase pe loc și clipi ca să înlătore picăturile de transpirație care

Îi intrau în ochi. Apoi se aruncă la pământ, lângă Virginia. Îi văzu rana. Avea gâtul tăiat și părul era mânjit de sângele care se prelinsese și pe spatele ei. Își smulse geaca, își scoase bluza, o făcu ghem și apăsă rana.

— Virginia! Virginia! Draga mea, iubito...

În sfârșit, reuși să scoată cuvântul acela.

Sâmbătă, 7 noiembrie

În drum spre tata, Oskar cunoștea fiecare curbă. Parcursesese drumul ăla de-aici câte ori? Singur, poate doar de zece, douăzeci ori, dar cu mama de cel puțin treizeci. Părinții lui divorțaseră când Oskar avea patru ani, dar împreună cu mama continuase să-l viziteze pe tata în weekenduri sau în vacanțe.

În ultimii trei ani i se dăduse voie să călătorească singur. De data asta, mama nu-l însoțise nici măcar până la Politehnică, de unde plecau autobuzele. Era băiat mare deja; avea propriul lui abonament la metrou și propriul lui portofel.

De fapt, portofelul îi servea doar pentru asta; era un fel de copertă pentru abonament, numai că, de data asta, primise și douăzeci de coroane pentru dulciuri, și tot acolo păstra și bilețelele de la Eli.

Oskar trase de plasturele din palmă. Nu mai voia să se întâlnească cu ea. I se păruse înfricoșătoare. Ceea ce se întâmplase în seara aia... își *arătase adevărata față*.

... i se păruse atât de aiurea, era ca și când ar fi fost posedată de... ceva Rău. De un lucru de care trebuia să te ferești. La fel ca locurile înalte, focul, cioburile de sticlă din iarbă sau șerprii. Lucrurile de care mama se străduia să-l apere.

Poate de asta nu voise să le facă niciodată cunoștință. Mama s-ar fi prins imediat și i-ar fi interzis să se mai vadă „cu aia”. Cu Eli.

Autobuzul părăsi autostrada și coti spre Spillersboda. Era singura linie care ajungea la Radmanso⁵⁰, de asta aveai impresia că merge în cerc. Doar așa putea să oprească în toate satele din zonă. Autobuzul trecu pe lângă muntele de cherestea din fața fabricii Spillersboda Sagverk, luă curba bruscă și aproape că alunecă de pe povârniș, în drum spre pod.

Vineri seara n-o mai așteptase.

În schimb, luase bobul și urcase Dealul Fantomelor singur. Mama protestase pentru că nu se dusesse la școală, fiind răcit, dar Oskar îi dăduse de înțeles că se simțea mai bine.

Traversase Parcul Chinezesc cu bobul pe spate. Dealul Fantomelor începea cam la o sută de metri de ultimele lămpi din parc, lângă pădurea

⁵⁰ Peninsula din arhipelagul Stockholmului.

întunecată. Zăpada îi scârțâia sub tălpi. Dinspre pădure se auzea un șuier regulat, ca și când copacii ar fi respirat. Razele lunii se strecurau printre crengi și pământul era o rețea de umbre în care se ascundeau mii de siluete fără chip, legănându-se și așteptându-l.

Ajunsesse la punctul în care drumul o lua la vale brusc, spre Kvarnviiken, și se așezase pe bob. Casa Fantomelor părea un perete negru la poalele dealului, ca un avertisment: *N-ai ce căuta aici pe întuneric. Asta e locul nostru. Dacă vrei să te joci aici, va trebui să te joci și cu noi.*

La capătul pantei se vedeau câteva luminițe răzlețe, venind dinspre clubul de canotaj din Kvarnviiken. Oskar își luase avânt; bobul se înclinase și pornise la vale. Oskar strânsese volanul și ar fi vrut să închidă ochii, dar nu îndrăznise pentru că știa c-așa putea să nimerească pe coasta abruptă care ducea spre Casa Fantomelor.

Alunecase mai departe ca un proiectil alcătuit din nervi și mușchi încordați. Mai repede, mai repede. Câteva brațe deformate, mirosind a zăpadă, se întinseră spre el dinspre Casa Fantomelor, vrând să-i fure căciula și să-i atingă obrazii.

Poate fusese doar un curent de aer, dar i se păruse că nimerise într-un voal invizibil și lung, întins de-a curmezișul potecii, ceva ce încercase să-i pună piedică. Dar avusese viteză prea mare.

Bobul pătrunsese prin voal și acesta se întinsese pe fața și corpul lui Oskar până când se rupsesse și Oskar reușise să treacă.

În Kvarnviiken pâlpâiau câteva luminițe. Oskar stătuse pe bob și se uitase spre locul în care îl doborâse pe Jonny. Apoi se întorsese. Casa Fantomelor arăta ca o colibă urâtă din tablă.

Oskar urcase cu bobul. Apoi coborâse iar. Urcase. Și coborâse. Nu putuse să se oprească. Până când fața i se transformase într-o mască înghețată.

Apoi plecase acasă.

Dormise doar patru-cinci ore în noaptea aceea, de frică să nu fie surprins de Eli. Ce i-ar fi spus dacă ar fi apărut iar la geamul lui? Ar fi dat-o afară. De aceea, adormi în autobuzul de Norrtälje și se trezi doar la destinație. În autobuzul de Radmanso se străduise să rămână treaz și inventase un joc. Trebuia să-și aducă aminte de cât mai multe secțiuni din drum.

Acum o să urmeze o casă galbenă cu o moară de vânt în miniatură.

O casă galbenă cu o moară trecu prin fața geamului. Și așa mai departe. La Spillersboda se urcă o fată. Oskar se ținu de spătarul scaunului din față. Semăna cu Eli. Dar nu era ea, bineînțeles. Fata se așeză la câteva scaune mai încolo. Oskar se uită la ceafa ei.

Dar ce are?

Gândul îi trecu prin cap lui Oskar chiar și în pivniță, în timp ce aduna sticlele goale și-și ștergea sângele cu o bucată de material găsit la ghenă; se gândi că Eli era un vampir. Asta ar fi explicat o grămadă de chestii.

De pildă, faptul că nu se arăta niciodată ziua.

Sau că vedea în *întuneric*, lucru de care se convinsese de mult.

Plus o grămadă de alte chestii: felul în care vorbea, cubul, agilitatea și viteza cu care se mișca, lucruri care ar fi putut avea și-o explicație naturală... dar felul în care-i linsese sângele de pe jos și, mai ales, replica aceea care-i făcea să-i înghețe sângele, acum că se gândea mai bine:

— Pot să intru? Spune că pot să intru.

Avea nevoie de invitație ca să poată intra în camera lui și să se apropie de patul lui. Și el o invitase înăuntru. Un vampir. O creatură care trăia cu sânge de om. Eli. Nu putea să discute despre asta cu *nimeni*. Nimeni nu l-ar crede. Și dacă da, ce urmări ar avea chestia asta?

Oskar își imaginează un șir de oameni care mășăluiau cu țărushi spre blocul lui Eli, treceau pe sub arcada sub care se îmbrățișase cu ea și intrau în scară. Brusc i se făcu frică pentru Eli, nu mai voia să se întâlnească cu ea, dar nu-i dorea nici *așa ceva*.

Trecuseră patruzeci și cinci de minute de când urcase în autobuzul de Norrtälje și se îndrepta spre Sodersvik. Trase de manetă și clopoțelul sună în față, la șofer. Autobuzul se opri chiar în fața magazinului și Oskar coborî după o tanti pe care o cunoștea, dar nu-și mai amintea cum o cheamă.

Tata stătea în fața scărilor, dădu din cap și o salută pe femeia bătrână. Oskar coborî și se opri în fața tatălui său. Săptămâna asta i se întâmplaseră multe lucruri care îl făceau să se simtă mai mare. Nu mai matur, dar mai mare, în orice caz. Și asta se vedea și acum, când stătea în fața lui tata.

Mama susținea că tata era copilăros, într-un sens rău. Imatur, nu putea să-și asume responsabilități. Ah, bineînțeles că avea și vorbe de laudă la adresa lui, dar chestia asta cu imaturitatea era o placă pe care o puneă tot timpul.

Pentru Oskar, tata era întruchiparea absolută a maturității, mai ales acum, când își întindea brațele vânjoase spre el și Oskar se lipi de pieptul lui.

Tata miroșea diferit față de oamenii de la oraș. Vesta lui, Helly Hansen, ai cărei nasturi căzuți fuseseră înlocuiți cu arici, miroșea tot timpul a același amestec de lemn, vopsea și metal. Și mai ales, a ulei de motor. Astea erau mirosurile, dar Oskar nu se gândi la ele în termenii ăștia. Pentru el, reprezentau, pur și simplu, „mirosul lui tata”. Iar el iubea mirosul ăsta și tocmai de aceea îl inhală adânc, în timp ce își lipi fața de pieptul lui.

- Salutare, flăcăule.
- Salut, tata.
- Ai călătorit bine?
- Nu, am lovit un elan.
- Aoleu. Nu mai spune.
- Am glumit.
- Aha. Aha. Păi, să știi, îmi amintesc că odată...

În drum spre magazin, tata începu să-i povestească despre un accident. Condusese camionul și lovisese un elan. Oskar mai auzise povestea, așa că se uită în jur, mormăind din când în când câte un „da”.

Magazinul din Sodersvik arăta la fel de prost cum își amintea. Anunțuri și stegulețe rămase de vara trecută, care îl făceau să arate ca un chioșc de înghețată supradimensionat. Cortul cel mare din spatele magazinului, unde se vindeau unelte pentru grădinărit, pământ pentru flori, mobilier de grădină și altele de genul ăsta, era strâns pe timpul iernii.

Vara, numărul de locuitori se înmulțea cu patru. Întreaga zonă, până la Norrtaljeviken și Lagaro, era împânzită de case de vacanță și vile și, cu toate că în Lagaro fuseseră montate treizeci de căsuțe poștale pe ambele părți ale drumului, poștașul nu trecea pe acolo aproape deloc în perioada asta a anului. Dacă nu stătea nimeni acolo, n-avea nici scrisori de împărțit.

Chiar înainte să ajungă la moped, tata termină povestea despre elan.

— ... așa că l-am pocnit cu o rangă de fier pe care o aveam la mine. Fix între ochi. S-a clătinat uite-așa și... da. Ce să zic, distractiv n-a fost, în niciun caz.

— Da. Te cred.

Oskar sări în ataș și-și adună picioarele sub el. Tata se căută prin buzunarele vestei și scoase o căciulă.

— Ia asta. Te cam trage la urechi.

— Nu, am și eu.

Oskar scoase căciula și o puse pe cap. Tata îndesă căciula cealaltă în buzunar.

— Păi, și tu? Te trage la urechi.

Tata începu să râdă.

— Nu, eu m-am obișnuit.

Da, asta o știa și Oskar. Voia să glumească puțin doar pe seama lui. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată cu căciulă pe cap. Dacă era frig, din ăla de crăpau pietrele, își puneă o căciulă rusească din blană de urs, „moștenirea lui”, dar până aici. Asta era limita.

Tata călcă accelerația și mopedul mârâi ca un fierăstrău electric. Strigă ceva cu „mersul în gol” și o băgă în prima. Mopedul zvâcni în față,

aruncându-l pe Oskar în fundul atașului, și tata strigă: „Centura!” apoi demară.

A doua. A treia. Mopedul zbură din ce în ce mai repede prin sat. Oskar stătea în poziție de lotus în atașul care zăngănea amenințător. Se simțea ca un împărat și ar fi vrut să nu se oprească niciodată.

*

Îi explicase un medic. Vaporii pe care îi inhalase îi distruseseră corzile vocale și probabil că nu mai avea să vorbească niciodată normal. O operație nouă l-ar fi ajutat să formeze vocale într-un mod rudimentar, dar, având în vedere că și limba, și buzele îi erau deformate, ar fi avut nevoie de mai multe operații ca să poată forma consoane.

Ca fost profesor de literatură, Hakan nu se putea abține să nu se simtă fascinat de gândul ăsta; de modalitatea asta chirurgicală de a produce vorbirea.

Știa o grămadă despre foneme și unitățile cele mai mici ale limbii, care erau aceleași pentru multe popoare. Cu toate astea, nu se gândise niciodată prea mult la instrumente – la cerul gurii, buze, limbă sau corzile vocale – în termenii ăștia. La felul ăsta de a crea cuvinte cu scalpелul dintr-o materie primă deformată. Ca sculpturile lui Rodin, căpătând forme în marmura neprelucrată.

Și totuși, n-avea niciun sens, evident. N-avea de gând să vorbească. În plus, se îndoia că medicul îi vorbise așa dintr-un motiv special. Știa că îl considerau „predispus” la suicid. De asta se străduiau să-i imprime o perspectivă liniară în ceea ce privea percepția temporală. Să-i redea senzația că viața e un proiect, un vis despre cuceriri viitoare.

Dar nu înghițise momeala.

Dacă Eli avea nevoie de el, atunci, da, voia să trăiască. Altfel, nu. Și nimic nu indica așa ceva.

Dar oare ar fi putut să ia legătura cu el atâta timp cât îl țineau în locul ăla?

Judecând după vârful copacilor din fața ferestrei, Hakan bănuia că se afla la un etaj superior. În plus, era bine păzit. În afară de medic și de asistente, îl supraveghea și un polițist. Eli n-avea cum să ia legătura cu el și nici el n-avea cum să ajungă la Eli. Gândul c-ar putea să evadeze și să o vadă pe Eli pentru ultima oară îl făcu să sperie. Dar cum?

După operația la gât putea să respire din nou singur, fără aparat. Dar hrană nu putea să primească pe cale normală (însă medicul îl asigurase c-o să rezolve și problema asta). Tubul de perfuzie îi apărea mai mereu în câmpul vizual. Dacă-l scotea, sigur avea să bipăie pe undeva și-n plus arăta și groaznic. Să evadeze așa era, deci, imposibil.

Un chirurg plastician avusese grijă să-i transplanteze o bucată de piele de pe spate în locul pleoapei pierdute ca să poată închide ochii.

Închise ochiul.

Ușa de la salon se deschise. Venise din nou vremea. Recunosc vocea. Era bărbatul de data trecută.

— Așa, deci, spuse bărbatul. Mi-au zis că n-o să poți vorbi un timp. Păcat. Mare păcat. Dar nu mă las și sunt convins că putem să comunicăm, dacă te aduni puțin.

Hakan încercă să-și aducă aminte de ce zicea Platon în „Republica” despre criminali și oamenii violenți. Cum trebuia procedat cu ei.

— Aha, văd că poți să-ți închizi ochiul acum. Mă bucur. Auzi? M-am gândit să-ți vorbesc mai pe șleau. Pentru că mi-am dat seama că poate nu *crezi* c-o să reușim să aflăm cine ești. Dar o să aflăm sigur. Aveai un ceas de mână, dacă-ți mai amintești. Din fericire, e un ceas mai vechi, gravat cu inițialele ceasornicarului, cu număr de serie și tot. O să cercetăm treaba și-o să aflăm cine ești. Durează câteva zile, o săptămână, maxim. Și am mai găsit și altele. Te găsim noi, nu te teme. Așa că... Max. Nu știu de ce-mi vine să-ți zic Max, dar e numai provizoriu, îți promit. Deci, Max. Poate vrei să ne ajuți puțin? Altfel o să-ți facem o poză și-o s-o publicăm în ziar și... da, înțelegi. O să se încurce... ițele rău de tot. Ar fi mai ușor dac-ai vorbi... sau ceva... da, acum, cu mine. Aveai și-un bilețel cu alfabetul Morse în buzunar. Îl cunoști? Că, dacă da, putem să discutăm așa, ciocnind.

Hakan deschise ochiul și se uită spre cele două pete întunecate de pe balonul oval alb și șters, care era fața bărbatului. Bărbatul interpretă asta drept invitație. Continuă.

— Și mai e tipul din lac, știi. E clar că nu *tu* l-ai omorât. Sau cum? Medicul patolog zicea că urmele de pe gât sunt făcute de niște dinți de *copil*. Și-am mai primit o sesizare, dar din păcate nu putem să începem cercetările, și... eu cred că protejezi pe cineva. Așa-i că am dreptate? Ridică mâna dacă da.

Hakan închise ochiul. Polițistul oftă.

— OK. Atunci punem în aplicare planul B. Sigur nu vrei să-mi împărtășești ceva, înainte să plec?

Polițistul dădu să se ridice. Hakan ridică o mână. Polițistul se așeză la loc. Hakan ridică mâna mai sus. Și-i făcu un semn.

Pa-pa.

Polițistul își înghiți un mârâit, se ridică și ieși.

*

Rănile Virginiei nu fuseseră fatale. Vineri după-amiază îi dăduseră deja voie să plece de la spital cu paisprezece copci, un plasture mare pe gât și

unul mai mic pe obraz. Refuzase oferta lui Lacke de a rămâne la el până când se făcea mai bine.

Plecuse acasă și se culcase, convinsă că sâmbătă dimineața avea să se ducă la serviciu. Nu-i era frică singură în casă.

Dar, din păcate, socoteala de acasă nu se potrivise cu cea din târg. Nu reușise să adoarmă. Gândul îi zbura la atacul din seara precedentă și nu putea să se odihnească. Avea impresia că vede ghemotoace negre desprinzându-se de pe tavanul întunecat din dormitor și căzând pe ea în timp ce zăcea în pat și se uita în gol. Rana de sub plasturele mare o mânca, iar pe la două dimineața i se făcu foame. Se duse în bucătărie și deschise frigiderul.

Simțea că are stomacul gol, dar, când se uită la mâncarea din frigider, își dădu seama că nu vrea nimic. Cu toate astea, mai mult din obicei, scoase niște pâine, unt, cașcaval și lapte și le puse pe masa din bucătărie.

Făcu un sendviș cu unt și cașcaval șiși turnă lapte într-un pahar. Apoi se așază la masă și se uită la lichidul alb din pahar și la felia de franzelă maro și la cea galbenă de cașcaval. I se păreau scârboase. Nu voia să bage în ea așa ceva. Aruncă sendvișul la gunoi și turnă laptele în chiuvetă. În frigider era și o sticlă de vin alb, plină pe jumătate. Își turnă în pahar și îl duse la gură. Dar, când simți mirosul, îi pieri tot cheful.

Umplu un pahar cu apă de la robinet cu un sentiment clar de nereușită. Când îl duse la gură, ezită iar. Nici apă? *Apă* puteai să bei oricând sau...? Da. Apă putea să bea sigur. Dar avea un gust stătut, nesănătos. De parcă ar fi băut doar reziduurile după ce tot ce era bun se evaporase.

Se duse și se culcă la loc, doar ca să se mai zvârcolească în zadar câteva ore, dar până la urmă adormi.

Se trezi la zece jumătate. Sări din pat și se îmbrăcă repede în camera semi-întunecată. Dumnezeuule. Începea tura la *opt*. De ce n-o sunaseră?

Ah, nu. Se *trezise* tocmai din cauza telefonului. Visase c-o suna cineva, apoi se trezise și telefonul amuți. Dacă n-ar fi sunat, ar fi dormit în continuare. Își încheie bluza și se duse la fereastră ca să tragă jaluzelele.

Lumina o lovi literalmente peste față. Se retrase împleticindu-se și scăpă șnurul jaluzelei. Aceasta se derulă răpăind și se izbi de pervaz într-un unghi înclinat. Virginia se așază pe pat. O rază de lumină pătrunse prin spațiul rămas și îi atinse piciorul gol.

Mii de ace.

Era de parcă cineva i-ar fi smuls pielea; simți o durere paralizantă pe întreaga suprafață expusă la soare.

Ce-i asta?

Își mută piciorul șiși puse ciorapii. Apoi își întinse iarăși piciorul în

lumină. Era mai bine. De data asta erau doar o sută de ace. Se ridică încet, cu gândul să plece, dar se așază înapoi.

Un fel de... șoc.

Se simțise oribil după ce trăsese jaluzelele. Ca și când lumina ar fi fost o materie grea care o plesnise peste corp, îmbrâncind-o. Cel mai rău fusese cu ochii. Două degete mari îi apăsaseră globii oculari, amenințând c-o să-i scoată. O mai ardeau și acum.

Foamea o adusese în pragul nebuniei, dar era de-ajuns să se gândească la conținutul frigiderului sau al cămării, ca să-i piară pofta. În plus, n-avea timp de micul dejun. Întârziase aproape trei ore.

Ieși, încuie ușa și coborî scările cât putu de repede. Se simțea slăbită. Poate n-a fost o idee prea bună, asta cu mersul la serviciu. Nu. Magazinul mai era deschis doar patru ore și *asta* era ora la care-i veneau de obicei cumpărătorii, sâmbătă.

Cufundată cum era în gânduri, nu-și dădu seama ce face și deschise ușa de la intrare.

Lumina, din nou.

Ochii îi ardeau în ciuda ochelarilor de soare, în timp ce fața și mâinile îi fuseseră împrășcate cu apă fiartă. Virginia începu să țipe. Își ascunse mâinile sub mânecile paltonului și *alergă* până la magazin cu capul plecat. Gâtul și scalpul nu și le putuse proteja, și amândouă o ardeau de parcă ar fi luat foc. Noroc că n-avea mult până la magazin.

Când ajunse în fața ușii de la intrare, durerea și usturimea dispăruseră. Majoritatea geamurilor din magazin erau acoperite cu reclame și folie de plastic ca să protejeze marfa de soare. Virginia își scoase ochelarii. Ochii o mai dureau puțin și acum, poate din cauza spațiilor goale dintre afișe, prin care pătrundea lumina. Își vârî ochelarii de soare în buzunar și se duse în spate, la birouri.

Lennart, șeful de raion și superiorul său, stătea și completa niște formulare. Când Virginia intră, ridică ochii din hârtii. Femeia se așteptă să fie luată la rost, dar Lennart spuse doar atât:

— Salut, cum te simți?

— Ăăă... bine.

— N-ar fi trebuit să stai acasă și să te odihnești?

— Nu, ziceam să...

— Nu, n-ar fi trebuit să vii. Lotten a preluat casa pentru azi. Te-am sunat mai înainte, dar n-ai răspuns, așa că...

— Adică n-am nimic de făcut?

— Întreab-o pe Berit. Vezi că-i la mezeluri. Auzi... Virginia...

— Da?

— Nasol că ai pățit-o așa rău. Nici nu știu ce să zic... îmi pare rău. Și să știi că te înțeleg dacă vrei să-ți iei câteva zile.

Virginia rămase complet în ceață. Lennart nu era genul care să dea din cap înțelegător când oamenii lui își luau vreun medical sau vreo zi liberă ca să-și rezolve diverse chestii. Și felul în care se exprimase, faptul că-i dăduse personal de înțeles că-i *părea rău*, era o premieră. Probabil c-arăta ca dracu' cu plasturii ăia ai ei și cu obrazul tumefiat.

— Mulțumesc. Să văd cum mă simt, spuse și se duse la raionul de mezeluri.

Ocoli spre casele de marcat ca s-o salute pe Lotten. Cinci persoane stăteau și așteptau la coadă și Virginia se gândi c-ar fi bine dacă ar mai deschide, totuși, o casă. Problema se punea însă altfel. Poate că Lennart nu voia s-o vadă la casă în halul în care arăta.

Când ajunse în dreptul ferestrelor neacoperite din spatele caselor de marcat, durerea reapăru. Fața îi ardea, ochii o dureau de parcă ar fi vrut să-i sară din orbite. Nu era la fel de rău ca afară, dar suficient cât să se simtă groaznic. N-ar fi putut sta acolo.

Lotten o văzu și-i făcu semn, între doi clienți.

— Salut, femeie. Am citit despre... Ce faci, cum mai ești?

Virginia ridică mâna și o înclină într-o parte și alta: *așa și-așa*. A citit? Ce?

Scoase un *Svenska Dagbladet* și un *Dagens Nyheter* din standul de ziare, le luă cu ea la raionul de carne și aruncă un ochi rapid asupra titlurilor de pe prima pagină. Nimic. Ar fi fost cam exagerat dac-ar fi găsit vreun articol.

Raionul de mezeluri se afla chiar în capătul magazinului, plasat strategic, tocmai ca să-l oblige pe client să se perinde prin tot magazinul ca să ajungă acolo. Virginia se opri lângă rafturile cu conserve. Foamea o chinuia și acum. Verifică atent fiecare cutie.

Roșii pasate, ciuperci, scoici, ton, ravioli, cârnăciori de bere, supă de mazăre... dar nimic. Simțise doar dezgust.

Berit o observă și-i făcu semn cu mâna de lângă vitrina frigorifică. De îndată ce ajunse după teighea, Berit o îmbrățișă și-i atinse ușor plasturele de pe obraz.

— Of. Săraca de tine.

— Nu, mă simt...
Bine?

Se retrase în depozitul mic din spatele vitrinelor. Dacă se pornea, Berit era în stare s-o amețească de tot cu predicile ei despre suferință, în general, și despre răutatea oamenilor, în particular.

Virginia se așeză pe un scaun, între cântar și ușa de la camera frigorifică.

Locul era mic, de doar câțiva metri pătrați, dar era cel mai frumos din tot magazinul. Aici nu pătrundea deloc soarele. Virginia răsfoi ziarele și găsi articolul scurt pe pagina de „Social” din *Dagens Nyheter*.

Femeie atacată în Blackeberg

O femeie în jur de cincizeci de ani a fost atacată și agresată vineri noaptea în suburbia Blackeberg, de la periferia capitalei. Un trecător a sărit în ajutorul femeii și agresorul, o tânără, a fugit imediat de la locul faptei. Poliția a constatat similarități între incidentul de ieri și crimele grave din Vasterort din ultimele săptămâni, dar n-a dat nicio declarație. Femeia a suferit răni superficiale.

Virginia coborî ziarul. Ce ciudat să citești despre tine în felul ăsta. „O femeie de cincizeci de ani”, „un trecător”, „răni superficiale”. Câte se ascundeau în spatele cuvintelor ăstora!

„Similarități.” Da. Lacke era ferm convins că fusese atacată de copilul care-l omorâse pe Jocke. Trebuise să-și muște limba ca să nu spună asta în fața polițistei și a medicului care-i cercetaseră rănille mai îndeaproape vineri dimineața.

Lacke avea de gând să dea o declarație, dar ar fi vrut să se consulte mai întâi cu Gosta. Poate că acesta se răzgândea dacă afla că fusese și ea atacată.

Virginia auzi un foșnet și se uită în jur. Îi luă câteva secunde să-și dea seama că ea era cea care scutura ziarul și scotea zgomotul ăla. Îl puse pe raftul cu salopetele de protecție și se duse la Berit.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Aoleu, iubita, chiar vrei să...

— Da, mă simt mai bine dacă fac ceva.

— Am înțeles. Cântărește creveții, atunci. În pungi de jumătate. *Sigur* nu vrei să...?

Virginia scutură din cap și se întoarse în camera în care depozitau marfa. Își puse un halat și o bonetă albă, scoase o cutie de creveți din congelator, trase o pungă pe mână și începu să-i cântărească. Vârî mâna înmănușată în cutia de carton, răsturnă creveții în pungi de plastic și îi cântări. Era o muncă monotonă și plictisitoare, și mâna dreaptă îi înghețase deja la a patra pungă. Dar măcar făcea ceva și asta îi dădu răgaz să se gândească.

În noaptea aceea, la spital, Lacke îi spusese ceva foarte ciudat: că puștiul care o atacase nu era om. Că avea colți și gheare.

Virginia categorisise și astea drept halucinații de om beat.

Ea, una, nu-și mai amintea prea mult din incident. Dar într-o privință fusese de acord: cel care o atacase fusese prea ușor ca să fie adult. I se păruse mai ușor și decât un copil. Să fi fost unul de cinci, șase ani, poate. Își aminti de senzația pe care o avusese când se ridicase cu greutatea în spate. După care mintea i se înceteșoșă și imaginea următoare era deja din dormitor. Se trezise cu toți băieții în jurul patului, mai puțin Gosta.

Sigilă punga plină și mai luă una. Câțiva pumni de creveți și gata, o umpluse și pe asta. Patru sute treizeci de grame. Încă șase creveți. Cinci sute zece.

*

Zece grame din partea casei.

Se uită la mâinile ei care munceau neobosite, independent de creier. Mâini. Cu gheare lungi. Și colți ascuțiți. Ce Dumnezeu putea fi oare? Lacke spusese exact ce gândea. Un vampir. Virginia începuse să râdă cu grijă, de teamă să nu deschidă rana de pe obraz. Lacke nici măcar nu zâmbise.

— Nu tu l-ai văzut.

— Dar, Lacke... așa *ceva nu există*.

— Nu. Și-atunci ce-a fost? Zi-mi tu, dacă știi.

— Un copil. Cu o fantezie ieșită din comun.

— Și-a lăsat unghiile să crească? Și-a ascuțit dinții cu pila? Aș vrea eu să-l văd pe dentistul care a...

— Lacke. Era întuneric. Și erai și beat, așa că...

— Așa e. Așa este. Era și întuneric și eram și beat. Dar știu ce-am văzut că nu-s nebun.

Rana de pe gât se încălzise și se contracta. Lăsă punga din mâna dreaptă și puse mâna pe plasture. Era rece ca gheața și îi mai alina durerea. Cu toate astea, Virginia se simți din ce în ce mai vlăguită. În curând, nu să mai poată sta în picioare.

Trebuia să termine cutia asta și să se ducă acasă. Chestia asta nu mergea. Dacă se odihnea în weekend, avea să se simtă mai bine până luni. Umplu punga de plastic și se apucă de cealaltă cu năduf. Ura să fie bolnavă.

Simți o durere ascuțită în degetul arătător. La dracu'. Așa se întâmplă când nu ești atent. Creveții congelați erau tăioși și se înțepase cu un picioruș. Scoase punga de pe mână și se uită la degetul arătător. Era o rană destul de serioasă din care începuse să-i curgă deja sângele.

Vârî instinctual degetul în gură ca să sugă sângele.

O pată caldă, delicioasă se întinse din punctul în care limba îi atinse vârful degetului și se răspândi prin tot corpul. Virginia începu să-și sugă degetul și mai tare. Gura i se umpluse de cel mai bun gust din lume. O senzație plăcută o încălzi pe dinăuntru. Continuă să-și sugă degetul,

abandonându-se total în fața plăcerii, până când își dădu seama ce făcea.

Scoase degetul din gură imediat și se holbă la el. Era plin de salivă și picătura de sânge care trecuse acum prin piele se dizolvă repede în ea ca o pată de vopsea amestecată cu apă. Se uită la creveții din cutia de carton. Sute de corpuri mici, rozalii, acoperite de promoroacă. Și ochi. Ace negre de gămălie înfipite în carnea alb și roz, un cer înstelat răsturnat. Brusc, în fața ochilor începură să-i danseze tot felul de modele și de constelații.

Pământul se roti în jurul axei sale și ceva o pocni peste ceafă. Văzu o suprafață albă, cu pânză de păianjen pe margini. Își dădu seama că zăcea pe jos, dar nu reușea să se ridice.

De undeva, de departe, se auzi vocea lui Berit:

— Dumnezeu... Virginia...

*

Lui Jonny îi plăcea să iasă cu fratele lui mai mare. Cel puțin, când nu-și aducea prietenii ăia tâmpiți. Jimmy cunoștea o grămadă de tipi din Racksta de care lui Jonny îi era destul de frică. Într-o seară, cu câțiva ani în urmă, veniseră în fața blocului ca să discute ceva cu Jimmy, dar nu voiau să urce și să sune la ușă. Când Jonny le-a spus că Jimmy nu-i acasă, l-au rugat să-i transmită un mesaj.

„Spune-i lu' frate-tău că dacă nu apare cu paraii până luni, careva o să-i prindă căpățâna în menghină... știi ce-i aia, da?... OK... și o să i-o strângă așa de tare c-o să-i curgă parai și pe gură, și pe nas, și pe urechi. Poți să-i transmiți asta? OK, bine. Jonny te cheamă, nu-i așa? Salutare, Jonny.”

Jonny îi transmise mesajul și Jimmy dăduse doar din cap spunând că, da, știe. Apoi din portofelul mamei au dispărut niște bani și toate s-au dus naibii.

În ultima vreme, Jimmy nu prea stătea pe acasă. Nu mai avea, practic, loc în casă, de când se născuse cea mică. Jonny mai avea doi frați mici și nimeni nu s-a gândit c-o să mai apară vreunul. Dar mama se cuplase cu un tip și... da... n-aveau ce să mai facă.

Jonny și Jimmy aveau același tată, în orice caz. Acesta lucra pe o platformă petrolieră din Norvegia și, mai nou, nu numai că începuse să plătească alocația, dar le și trimitea niște bani în plus ca să se descurce mai bine. Mama îl binecuvântase, da, și uneori, când se îmbăta, plângea după el și zicea că așa bărbat n-o să mai găsească ea niciodată. Pentru prima oară de când se știa, lipsa banilor nu era un subiect de discuție constant în casă.

Acum erau la pizzeria din piața centrală din Blackeberg. Jimmy trecuse pe-acasă înainte de masă, se certase puțin cu mama și apoi ieșise cu Jonny.

Jimmy presără salată de varză⁵¹ pe pizza lui, o împături, luă felia rulată în mână și începu să mănânce. Jonny își mânca porția normal și se gândi că data viitoare, când o să mănânce pizza fără Jimmy, o s-o ruleze și-o s-o mănânce ca el.

Jimmy molfăi și dădu din cap spre bandajul de pe urechea lui Jonny.

— Arată ca dracu’.

— Da.

— Te doare?

— E OK.

— Mă-ta zice că gata, e aranjată. Că n-o să mai auzi cu ea niciodată.

— Eh. Nu știau nici ei. Poate se reface.

— Hm. Și-am înțeles eu bine? Tipul a luat o bătă mare și ți-a dat în cap?

— Îmm.

— Al dracu’ golan. Și ce? Vrei să-i faci ceva sau...?

— Nu știu.

— Vrei să te ajut?

— ... nee.

— De ce? Dacă vin cu tovarășii, l-am pus pe fugă imediat.

Jonny rupse o bucată mare, plină cu creveți, partea lui preferată, o îndesă în gură și începu să mestece. Nu.

Nu trebuia să-i implice pe tovarășii lui Jimmy în asta, dacă nu voia s-o pățească și mai rău. Și totuși, îi veni să zâmbească, gândindu-se ce s-ar mai fi căcat pe el Oskar dacă Jonny ar fi apărut cu Jimmy în fața blocului și cu ăia din Racksta, de pildă. Jonny scutură din cap.

Jimmy își puse felia în farfurie și se uită la Jonny cu o mină serioasă.

— OK. Dar vezi, ca să știi. *Înc-o* chestie din asta și...

Își încleștă pumnul, înfigându-și unghiile în palmă.

— Ești frati-miu’ și n-o să las niciun golan să... O *singură* chestie din asta și poți să-mi zici ce vrei. Îl iau cu fărașu’. Ai înțeles?

Jimmy întinse pumnul strâns peste masă. Jonny își încleștă mâna și boxă cu pumnul lui Jimmy. Se simțea bine. Că avea pe cineva căruia îi păsa de el. Jimmy dădu din cap.

— Bine. Am ceva pentru tine.

Se aplecă sub masă și scoase o pungă de plastic pe care o mototolise toată dimineața. Scoase din ea un album subțire, cu fotografii.

— A trecut tata pe-aici săptămâna trecută. Și-a lăsat barbă, mai să nu-l

⁵¹ Pizzasallad în src.; în Suedia, pizza (mai ales în localurile fără pretenții) se servește cu salată de varză alături.

recunosc. Mi-a dat asta.

Jimmy îi întinse albumul foto lui Jonny. Jonny își șterse degetele cu un șervețel și îl deschise.

Poze cu copii. Și mama. Cu vreo zece ani mai tânără. Și un bărbat pe care-l recunosc. Tatăl lui. Bărbatul îi dădea în leagăn. Într-o fotografie avea pe cap o pălărie de cowboy, mult prea mică. Jimmy, care avea în jur de nouă ani în poza aia, stătea lângă el cu un pistol de plastic și cu o expresie feroasă. Un băiețel, probabil Jonny, stătea în fund pe jos și se uita la ei cu ochi mari și rotunzi.

— L-am împrumutat până data viitoare, când ne vedem. Voia să i-l dau înapoi, zicea că... ce dracu' a zis?... că da, că e „bunul lui cel mai de preț”, ceva de genul ăsta. Mă gândeam că poate vrei să te uiți și tu.

Jonny dădu din cap, fără să ridice privirea din album. Îl întâlnise doar de două ori pe tata, de când își luase tălpășița. Jonny avea patru ani. Acasă aveau o singură poză cu el, dar nu se distingea prea bine, o poză de grup. Asta era cu totul altceva. Aici puteai să vezi cum arăta și să-ți întipărești imaginea în memorie.

— Încă ceva. Nu i-o arăta lu' mă-ta. Nu știu de ce, dar am senzația că l-a furat când s-a cărat, și dacă-l vede... o să-l vrea înapoi sigur. Promite-mi. Că nu-i arăți lu' mama.

Cu nasul în continuare în album, Jonny își strânse pumnul și-l întinse peste masă. Jimmy izbucni în râs și, după câteva secunde, își lipi încheieturile degetelor de pumnul lui. *Promisese.*

— Auzi, te uiți mai târziu la poze. Și ia și punga.

Jimmy îi întinse punga și Jonny închise albumul, cam fără chef și îl vârî în pungă. Jimmy își terminase pizza, se dădu pe spate în scaun și se bătu peste burtă.

— Așa, și, ia, zi. Cum stai cu gagicile?

*

Satul se derula în fața lui ca o rolă de film. Zăpada aruncată de roata mopedului cu ataș zbură în spate și bombardă obrajii lui Oskar. Strânse cu ambele mâini mânerul improvizat și se aplecă într-o parte, ferindu-se din calea norului de zăpadă. Schiul din afară se clătină și șterse un bețișor portocaliu reflectorizant de pe marginea drumului. Oskar se legănă și-și recăpătă balansul.

Drumul spre Lagero și casele de vacanță nu era trasat. Mopedul lăsa trei urme adânci în stratul de zăpadă neted. La cinci metri în spate, Oskar mai trase două urme cu schiurile. Alunecă în zigzag peste urmele lăsate de moped, ridicând din când în când un picior, ca patinatorii artistici, sau ghemuindu-se ca o minge aruncată cu putere.

Când tata frână la poalele dealului, de unde ajungeai la debarcaderul vechi, pentru ambarcațiunile cu abur, Oskar avea viteză mai mare decât mopedul și fu nevoit să frâneze din timp ca să nu smucească frânghia și să nu se zdruncine prea tare după ce treceau de partea abruptă și mopedul prindea viteză.

Mopedul ajunsese la debarcader și tata îl scoase din viteză, apăsând frâna. Oskar avea în continuare viteză și, preț de o clipă, îi trecu prin capsă *dea drumul la mâner și să alunece mai departe...* Peste marginea debarcaderului, până în apa aceea neagră. Dar, până la urmă, întoarse schiurile în afară și frână la câțiva metri de margine.

Se opri și își trase răsuflarea, aruncând o privire spre apă. Plăci subțiri de gheață se adunaseră lângă mal și se legănară odată cu valurile mici. Poate îngheța mai bine anul ăsta. Ca să poți traversa Vato plimbându-te. Sau de obicei făceau un canal în gheață până la Norrtalje? Oskar nu-și mai amintea, trecuseră mulți ani de când apa nu mai înghețase atât de tare.

Când Oskar se ducea pe-acolo în vacanțele de vară, ieșea de obicei pe debarcader ca să pescuiască heringi. Lega cârligul de fir și-l arunca departe. Dacă avea norocul să nimerească un banc întreg și avea suficientă răbdare, reușea să prindă câteva kile. De cele mai multe ori însă nu prindea mai mult de zece, cincisprezece pești. Suficient cât să aibă ce mânca la cină cu tata. Pe cei mici, care nu meritau curățați și prăjiți, îi mânca pisica.

Tata se opri lângă el.

— Te-ai descurcat bine azi.

— Îmm. Doar că, uneori mă cam împroașcă.

— Da, zăpada e puțin apoasă. Ar trebui s-o dăm cumva. Dacă am monta o placă de PAL, ceva... în spate sau dacă am pune ceva greutate. Da, dacă te-ai urca pe placă și ai bătători zăpada... poate...

— Vrei s-o facem?

— Hai s-o lăsăm pe mâine, dacă e. Mai e puțin și se întunecă. Ar fi bine să ne mișcăm spre casă, să m-apuc de pasărea aia, dacă vrem să mâncăm ceva azi.

— OK.

Tata se uită la suprafața apei, fără să spună nimic.

— Auzi, mă gândeam...

— Da?

Acum e-acum. Mama i-a spus lui Oskar că *l-a instruit* pe tata să discute cu el despre chestia cu Jonny. De fapt, și Oskar *voia* să discute cu el. Tata se afla la o distanță sigură de toate astea și sigur nu s-ar fi amestecat. Tata își dresese vocea și-și luă avânt. Respiră adânc. Și privi din nou spre apă. Apoi spuse:

— Păi, nu știu... mă gândeam. Tu ai patine?
— Nu. Mi-au rămas mici.
— Aha. Da, da. Da, păi, mă gândeam, dacă îngheață aici și pare că o să înghețe în curând... ar fi fain să te dai cu patinele. Eu am o pereche.
— Sigur nu-mi vin.
Tata pufni pe nas. Era și ăsta un fel de râs.
— Nu, dar... cică băiatul lui Osten are o pereche care i-a rămas mică. Treiș' nouă. Cât porți?
— Treizeci și opt.
— Exact, și cu ciorapi de lână... Perfect, o să-i zic să ți le dea.
— Super.
— Da. Așa. Hai, mergem și noi?

Oskar dădu din cap. Poate mai târziu. Dacă o să-i vină. Dacă le primea în ziua următoare, putea chiar să le ia acasă, la oraș.

Făcu câțiva pași cu schiurile până la mâner și se retrase întinzând complet frânghia, îi făcu semn lui tata și acesta călcă accelerația. Urcară dealul într-a întâia. Mopedul uruia speriind ciorile, care-și luară zborul spre vârful unui brad.

Oskar alunecă încet, tras parcă de un lift pentru schiori, cu spatele drept și picioarele apropiate. Nu se gândea la nimic în afară de schiuri, pe care încerca să le țină pe urmele vechi, ca să nu împroaște iar cu zăpadă. Se apropiară de casă în lumina slabă a serii.

*

Lacke cobora scările din piața centrală cu o cutie de Aladdin⁵² în pantaloni. Nu-i plăcea să șterpelească lucruri, dar nu avea bani și voia să-i facă un cadou Virginiei. Ar fi putut să-i aducă niște trandafiri, dar nu prea merge să șutești chestii din florării.

Afară se lăsase deja întunericul și, după ce coborî dealul, Lacke se opri, ezitând. Aruncă o privire în jur, râcăi zăpada cu pantofii și găsi o piatră cam cât pumnul. O ridică și o vârî în buzunar, ținând-o strâns în pumn. Nu că l-ar fi ajutat dacă s-ar fi întâlnit cu monstrul ăla, dar duritatea și răceala pietrei îl mai linișteau puțin.

Părinții care construiau oameni de zăpadă în fața blocului, cu copiii, îi aruncaseră priviri bănuitoare când îi întrebase dacă au văzut ceva neobișnuit. Moș urât, și-au spus.

Abia când i se adresa unei femei care bătea covoare în curte își dădu seama cât de suspect putea să pară. Femeia se opri și se întoarse spre el

⁵² Praline de ciocolată.

ținând băătorul ca pe o armă.

— Iertați-mă, spuse Lacke... mă întrebam... adică... știți, căutam un copil.

— Așa, și?

Exact. Auzise cât de nefiresc suna și asta îl intimidă și mai tare.

— Da... păi, a dispărut. Mă gândeam că l-ați văzut, poate, pe aici.

— E copilul tău?

— Nu, dar...

În afară de câțiva adolescenți, renunțase să mai vorbească cu necunoscuți. Sau cu oameni pe care nu-i recunoștea. Se întâlneau cu câțiva cunoscuți, dar niciunul nu văzuse nimic. Caută și vei găsi, desigur. Dar ca să găsești ceva trebuie să și știi ce cauți.

Ajunse la alea pârcelețului din fața școlii și aruncă o privire spre podul lui Jocke.

Ziarele făcuseră tam-tam pe tema asta, mai ales din cauza felului macabru prin care a fost găsit cadavrul. Un bețivan care fusese omorât nu era cine știe ce știre, în mod normal, dar în cazul ăsta, se distraseră pe cinste, reluând la nesfârșit imaginea văzută de copii, eforturile pompierilor care fuseseră nevoiți să taie gheața cu fierăstrăul și așa mai departe. Lângă text puseseră și poza de pașaport a lui Jocke. Arăta ca un criminal în serie sau mai rău.

Lacke trecu pe lângă fațada mohorâtă de cărămidă a școlii din Blackeberg și scările late ce semănau cu intrarea de la Palatul de Justiție sau din Iad. Pe peretele de lângă ultima treaptă, cineva scrisese cu sprayul *Iron Maiden*. Naiba știe ce-o fi însemnat și asta. Vreo formație, ceva.

Își continuă drumul spre parcare și o luă spre Bjornsonsgatan. În mod normal ar fi trebuit s-o ia prin spatele școlii, dar... era întuneric. Creatura aceea putea sta ghemuită oriunde, ascunsă în umbră. Ridică privirea spre vârfurile brazilor înalți, aflați de-a lungul aleii. Câteva ghemotoace negre se vedeau printre ramuri. Cuiburi de coțofene, probabil.

Nu era vorba doar de felul în care arăta creatura. I se păruse înfricoșător și felul în care atacase. Poate, doar *poate* c-ar fi acceptat faptul că ghearele și colții crescuseră cumva natural, dacă n-ar fi fost saltul ăla din copac. Se uitase bine la el înainte de-a o duce acasă pe Virginia. Ramura pe care se cocotase făptura aceea se afla la cel puțin cinci metri de pământ.

Să aterizezi perfect pe spatele cuiva de la înălțimea aia – poate dacă erai „trapezist la circ”, poate atunci să fi părut „normal”. Dar altfel, suna la fel de aiurea ca vorbele pe care i le aruncase Virginiei și pe care acum le regreta.

În mă-sa...

Scoase cutia cu praline din pantaloni. Oare s-or fi topit deja din cauza

căldurii? Scutură cutia ca să verifice. Nu, că zornăiau. Se pare că nu s-au bulit. Lacke merse mai departe pe Bjornsonsgatan și trecu de supermarketul ICA cu ciocolata în mână.

ROȘII DECOJITE. TREI CUTII 5 COROANE.

Șase zile au trecut de atunci.

Mâna lui Lacke se odihnea în continuare pe piatra din buzunar. Se uită la anunț și și-o închipui pe Virginia desenând literele de tipar egale. S-o fi dus la serviciu azi? Dă Doamne să fi rămas acasă să se odihnească. Nu s-ar fi mirat să afle că se târâse până acolo. Țsta era stilul ei, era în stare s-o facă înainte ca sângele să se coaguleze măcar.

Ajuns în fața blocului, Lacke ridică privirea spre geamul ei. Nicio lumină aprinsă. S-o fi dus la fiică-sa? Nu. Oricum, avea să urce și să lase ciocolata în fața ușii, dacă nu era acasă. În casa scării era întuneric beznă. Lui Lacke i se făcu părul măciucă.

Copilul. E aici.

Rămase nemișcat câteva secunde, apoi se aruncă spre punctul roșu, iluminat care semnaliza întrerupătorul și-l apăsă cu dosul palmei în care ținea cutia. Cu cealaltă strângea piatra din buzunar.

Releul din subsol pocni ușor și lumina se aprinse. Nimic. Scara Virginiei. Trepte galbene din beton cu picățele ca de vomă. Uși de lemn. Lacke trase aer în piept și începu să urce treptele.

Abia acum își dădu seama cât e de obosit. Virginia stătea la ultimul etaj, la trei, și Lacke își târa picioarele ca pe două scânduri drepte, atașate de șolduri. Spera s-o găsească acasă pe Virginia, spera că se simțea bine și că avea să-l lase să se tolănească în fotoliul din piele sintetică și să se odihnească în singurul loc în care voia să fie acum. Dădu drumul pietrei din buzunar și apăsă soneria. Așteptă un pic. Apoi sună din nou.

Încercă să așeze cutia cu ciocolată pe clanță fără să cadă, când auzi pași apropiindu-se încet de ușă. Se dădu înapoi. Pașii se opriră. Lacke stătu nemișcat în fața ușii.

— Cine e?

Nu-l mai întrebase niciodată, niciodată. Sunai și tip, tip, tip, o auzai cum vine la ușă și deschide imediat. Intră, intră. Lacke își dres glasul:

— Eu sunt.

Pauză. Îi auzea respirația sau doar i se părea?

— Ce vrei?

— Doar să văd cum te simți.

Pauză din nou.

— Nu mă simt bine.

— Pot să intru?

Așteptă puțin. Ținu cutia cu ambele mâini, ca un tontălău. Se auzi un trosnet și cheia se roti, legătura zornăi și Virginia trase și lanțul. Încă un zornăit și ușa se deblocă. Clanța se mișcă și ușa se deschise.

Lacke făcu un pas în spate fără să vrea, lovindu-se de capătul balustradei. În ușă apăru Virginia. Arăta ca un om pe moarte.

Pe lângă obrazul tumefiat, îi ieșiseră și niște bube mici care-i acopereau toată fața și ochii ei arătau de parcă ar fi fost mahmură după un an de băut. O rețea de vinișoare roșii se întindea pe albul ochilor și pupilele îi dispăruseră parcă. Virginia dădu din cap.

— Arăt ca dracu’.

— Nu-i adevărat. Doar că... mă gândeam... mă lași să intru?

— Nu. Nu mă simt în stare de nimic.

— Ai fost la medic?

— Mă duc. Mâine.

— Bine. Uite, ți-am adus ceva...

Îi întinse cutia cu praline pe care-o ținuse în tot acest răstimp în fața lui, ca pe un scut. Virginia luă cutia.

— Mulțumesc.

— Auzi? Pot să te ajut cu...

— Nu. O să mă fac bine. Trebuie să mă odihnesc, atâta tot. Nu mai pot să stau aici. Ne auzim.

— Da. O să trec pe-aici...

Virginia închise ușa.

— ... mâine.

Zornăit de chei și de lanțuri din nou. Lacke rămase în fața ușii, cu brațele atârând. Apoi se apropie de ușă și lipi urechea de ea. Un dulap se deschise, apoi pașii se îndepărtară în capătul celălalt al apartamentului.

Ce-aș putea să fac?

Nu-i stătea în fire s-o oblige să facă ceva ce nu voia, dar de data asta ar fi vrut s-o ia și s-o ducă *direct* la un spital. În orice caz, avea să treacă pe acolo înainte de masă. Dacă arăta la fel, avea s-o ia pe sus și s-o interneze împotriva voinței ei.

Lacke coborî treptele pas cu pas. Doamne, ce oboseală. Când ajunse la capătul ultimului palier, se așeză pe ultima treaptă și își sprijini capul în palme.

Eu sunt... responsabil. E vina mea.

Lumina se stinse. Tendoanele de la gât se întinseră și Lacke încercă să respire, agitat. Fusese releul doar. Programat să se stingă la intervale fixe. Stătu în întunericul din casa scării, scoase încet piatra din buzunarul hainei, o cântări în palme și se uită drept înainte.

Hai, numai, își spuse. Hai.

*

Virginia închise ușa ignorând fața rugătoare a lui Lacke, încuie și puse lanțul. Nu voia s-o vadă așa. Nici el, nici altcineva. Se străduise din răspuțeri să rostească acele cuvinte și să pară cât de cât normală.

Starea ei se înrăutățise și mai mult de când se întorsese acasă de la ICA. Lotten o ajutase să meargă și, amețită cum era, Virginia îndurase razele de soare dureroase care-i ardeau fața. Ajunsă acasă, se privi în oglindă și văzu sutele de bășici de pe față și de pe dosul palmei. Arsuri.

Dormise câteva ore și se trezise când se făcuse întuneric. Senzația de foame se transformase într-o stare de neliniște. Un banc de pești mici se năpustiră isteric prin arterele și venele ei. Nu mai putea să stea întinsă, în picioare sau în fund. Se plimbă de colo-colo prin apartament, se scărpină pe tot corpul și făcu un duș rece ca să mai aline starea aceea de nervozitate clocotitoare. N-o ajută nimic.

Nu putea descrie starea aceea. Îi amintea cum se simțise la douăzeci și doi de ani, când aflase că tatăl ei căzuse de pe acoperișul cabanei și-și frânsese gâtul. Asta făcuse și atunci, se plimbase în cerc, de parcă pe lumea aia n-ar fi existat niciun loc în care să-și odihnească trupul, un loc în care să nu simtă c-o doare.

Acum era la fel, doar că mai rău. Angoasa și neliniștea nu se calmară nicio clipă. O mână prin casă până când simți că nu mai poate. Se așeză pe un scaun și dădu cu capul de masă. De disperare, luă două Rohypnol cu un pahar de apă cu gust de canal.

În mod normal, dormea dusă de la doza asta. Dar acum, i se făcu foarte rău și în cinci minute vomă un lichid verde și cele două tablete nedigerate.

Continuă să se plimbe prin casă, luă un ziar și îl făcu ferfeniță, se târî pe jos și scânci de frică. Intră în patru labe în bucătărie și doborî sticla de vin de pe masă. Aceasta se sparse în mii de cioburi în fața ei.

Virginia ridică un ciob ascuțit.

Nu se gândea la nimic. Se înțepă doar în palmă cu vârful ciobului și durerea o făcu să se simtă bine, ca și când ar fi procedat corect. Bancul de peștișori se năpusti spre punctul dureros. Îi dădu sângele. Lipi palma de buze, linse și în scurt timp se liniști. Plânse de ușurare și-și mai tăie palma o dată, apoi începu să sugă sângele. Gustul de sânge se amestecă puțin cu cel de lacrimi.

Ghemuită pe podeaua din bucătărie, cu palma lipită de gură, sugând ca un nou-născut care găsește pentru prima oară sânul mamei, Virginia se calmă pentru a doua oară în ziua aceea oribilă.

La o jumătate de oră după ce se ridicase de pe jos, măturase cioburile și

pusese un plasture pe rana din palmă, agitația o cuprinsese din nou. Chiar atunci sunase Lacke.

După ce-i spuse să plece și încuie ușa după el, se duse în bucătărie și așeză cutia cu praline în cămară. Se prăbuși pe un scaun și încercă să priceapă. Neliniștea nu-i dădea pace. În curând trebuia să se hrănească iar. Singurul lucru pe care îl știa era că nu trebuia să se arate așa în fața nimănui. Mai ales în fața lui Lacke. I-ar fi făcut rău. Din cauza stării de agitație.

Luase o boală. Iar pentru boli existau medicamente.

Mâine avea să se ducă la un medic, un medic care avea s-o consulte și să-i zică așa: Da, e un acces de *așa și pe dincolo*. Ar fi bine să luați *aia și aialaltă* timp de câteva săptămâni. Și o să vă faceți bine.

Începuse să se plimbe iar prin casă. Aceeași stare insuportabilă.

Își lovi mâinile, picioarele, dar peștișorii se treziseră din nou și nu mai ajuta nimic. Știa ce trebuia să facă. Începu să scâncească de teamă c-o s-o doară. Dar durerea era scurtă și alinarea, atât de plăcută.

Ieși în bucătărie și scoase un cuțitaș pentru curățat fructe, se duse și se așeză pe canapeaua din camera de zi, balansând lama pe antebraț.

Ah, doar de-ar rezista noaptea asta. Mâine o să ceară ajutor. Era clar că nu putea să continue așa. Să-și bea propriul sânge. Era evident. Trebuia să se producă o schimbare. Dar până una-alta...

Gura i se umplu de salivă. Se tăie. Adânc.

Sâmbătă, 7 noiembrie (seara)

Oskar debarasă masa și tata spală vasele. Rața sălbatică fusese super, hîncîntele. Și nu găsisese niciun pic. Dar farfuriile erau atât de curate încât nici nu prea era nevoie să se spele. După ce au curățat carnea mar-bună de pe oase și au mâncat aproape toți cartofii, au șters farfuriile cu pâine albă. Asta era partea cea mai plăcută. Să pui doar sos pe farfurie și să lași pâinea albă și moale să absoarbă tot sosul, până când se dizolva aproape de tot și se topea în gură.

N-ar fi putut spune că tata era un „bucătar de nota zece”, dar *pytt-i-panna*⁵³, hering fript și rața sălbatică gătea atât de des, încât le învățase la perfecție. Măine avea să facă *pytt-i-panna* din restul de cartofi și carne.

Înainte să înceapă să gătească, Oskar stătuse în camera lui. Avea propria-i cameră la tata, o încăpere simplă, în comparație cu camera lui de acasă, fără prea multe brizbrizuri, dar lui Oskar îi plăcea. În camera din oraș avea o grămadă de postere și poze pe care le schimba periodic.

Camera asta nu se schimba niciodată și tocmai de aceea îi plăcea așa de mult.

Arăta la fel ca atunci când avea șapte ani. Când intra în cameră și simțea mirosul acela cunoscut de umezeală care mai plutea în aer după ce tata pornea încălzirea înainte de venirea lui, avea impresia că nu se schimbase nimic... de atunci.

Aici avea reviste cu benzi desenate, cu Donald și Bamse, cumpărate de-a lungul atâtor veri. În oraș nu mai citea reviste din astea, dar aici o făcea. Cunoștea replicile pe de rost, dar le recitea de fiecare dată când era la tata.

Adulmecând mirosurile îmbietoare din bucătărie și întins pe patul din camera lui, citise un număr vechi din Donald. Donald, unchiul Scrooge și băieții călătoriseră într-un colț îndepărtat al lumii unde nu existau bani și capacele de la sticlutele cu calmant ale unchiului Scrooge deveniră monedă forte.

După ce terminase de citit, mai bibilise puțin cu momelile lui și cu plumbul de la undiță, pe care le ținea în cutia veche a mașinii de cusut,

⁵³ „Bucățele-în-tigaie”, mâncare rapidă disponibilă în magazine și în variantă semipreparată, constând din cubulețe de carne și cartofi și, eventual, ceapă tocată.

primită de la tata. Făcuse un fir nou cu cinci cârlige detașabile și-l potrivise la undița cu care avea să pescuiască heringi în vara aceea.

Apoi au mâncat și, după ce tata a terminat de spălat vasele, au jucat X și o.

Lui Oskar îi plăcea să stea așa cu tata; cu foaia din caietul de matematică pe masa îngustă și cu capetele apropiate, aplecate peste hârtie. Și lemnele trosnind în sobă.

Oskar era cu X și tata cu o, ca de obicei. Nu-l lăsase niciodată să câștige pe Oskar și cu câțiva ani în urmă îl bătea mereu, cu excepția câtorva partide amărâte. Dar acum situația se echilibrase. Poate din cauză că se jucase așa de mult cu cubul Rubik.

Partidele puteau să se întindă pe jumătate de pagină, iar asta era în avantajul lui Oskar. Ținea minte ușor locurile goale în care puteai să pui un X dacă tata era neglijent sau să mascheze o mișcare ofensivă cu una defensivă.

În seara aceea, câștigă Oskar.

Încercuiseră deja trei partide și scriseseră un „O” lângă tablele. Doar unul singur era marcat cu „T”, căscase gura la altceva și tata profitase de ocazie. Oskar puse un X și lăsă descoperite două rânduri cu patru pătrățele, dar tata nu reuși să blocheze decât unul. Tata oftă și scutură din cap.

— Se pare că mi-am găsit nașul.

— Așa se pare.

Tata blocă de formă singurul rând cu patru pătrățele și Oskar îl umplu pe celălalt. Tata închise rândul într-un capăt și Oskar puse cel de-al cincilea X, încercui formația și scrise un „O” frumos. Tata își scărpină barbișonul și dădu pagina. Cu creionul ridicat, spuse:

— În orice caz, de data asta o să...

— Vise. E rândul tău să-ncepi.

După patru X-uri și trei O-uri se auziră bătăi la ușă. Musafirul intră și se auziră niște bufnituri, semn că încerca să scuture zăpada.

— Salutare, căciulă!

Tata ridică ochii din foaie, se dădu pe spate și se uită spre hol. Oskar strânse din dinți.

Oh, nu.

Tata dădu din cap spre musafirul lui.

— Hai, intră.

— Mersi fain.

Picioare târâte ușor, ca atunci când cineva merge în ciorapi groși pe podea. În clipa următoare, Janne vârî capul pe ușă și spuse:

— Aha. Aici erați! Ce bine vă merge!

Tata făcu un gest spre Oskar.

— Îl cunoști pe țâncul meu.

— Ba bine că nu, spuse Janne. Salut, Oskar. Ce mai faci?

— Bine.

Până să vii tu. Hai, pleacă.

Janne păși apăsător până la masa de bucătărie. Ciorapii îi aluncaseră pe călcâie și atârnavă pe degetele de la picioare ca niște tălpici pentru înot. Își trase un scaun și se așeză.

— Aha, jucați X și o.

— Da, doar că băiatul ăsta mă bate de fiecare dată. Nu-i mai pot ține piept.

— Da, da. Te-ai antrenat la oraș, nu-i așa? Ce zici, facem o partidă, noi doi?

Oskar scutură din cap. Nici măcar nu voia să se uite la el. Știa prea bine ce-o să vadă. Ochi apoși și gura până la urechi, rânjind ca o oaie – da, chiar, Janne arăta ca o oaie bătrână și cârlionții blonzi întăreau și mai mult impresia asta. Unul dintre „amicii” lui tata și dușmanul lui Oskar.

Janne își frecă mâinile care scoaseră un sunet ca de șmirghel. În lumina din hol, Oskar văzu fulgi mici de piele uscată scuturându-se pe podea. Janne avea un fel de boală de piele din cauza căreia, mai ales vara, fața îi arăta ca o portocală de Sicilia putrezită.

— Aha. E bine aici la voi. Cald și frumos.

Mai schimbă placa. Și pleacă de aici cu fața aia scârboasă și cu replicile tale de acum o sută de ani.

— Tata? Nu terminăm partida?

— Ba da, dar acum avem musafiri...

— Nu, nu, jucați.

Janne se dădu pe spate și păru să aibă tot timpul din lume. Dar Oskar știa că pierduse lupta. Se terminase. Avea să fie ca de obicei.

Ar fi vrut să țipe, să spargă ceva, mai ales fața lui Janne, când tata se duse la dulapul de bucătărie și se întoarse cu sticla și cu două pahare mici, pe care le puse pe masă. Janne își frecă mâinile. Fulgii dansară.

— Aha, așa deci. Văd că mai ai ceva pe-acasă...

Oskar privi foaia cu partida neîncheiată.

Uite *aici* ar fi pus următorul X.

Dar pe seara asta terminase cu X-urile. Și cu o-urile. Cu tot.

Din sticlă se auzi un cloncănit și tata turnă în pahare. Cilindrul mic se umplu cu un lichid transparent. Părea atât de mic și de casabil în mâna aspră a lui tata. Abia se vedea.

Și cu toate astea îi distruse seara. Distruse tot.

Oskar rupse foaia cu partida începută și o aruncă în sobă. Tata nu protestă. Începuse să discute cu Janne despre o cunoștință comună care-și rupsese piciorul. Continuară cu alte cazuri și cu amintiri vechi, auzite sau trăite, legate de asta, și umplură paharele din nou.

Oskar rămase în fața sobei deschise și se uită la hârtia care luă foc și se înnegri. Apoi luă și celelalte foi și le dădu foc.

Tata și Janne luară paharele și sticla și se duseră în camera de zi. Tata îi spuse „hai și tu, mai stăm un pic de vorbă” și Oskar îi răspunse „da, da, mai încolo, poate”. Rămase în fața sobei și se uită la flăcări. Căldura îi mângâie obraji. Oskar se ridică, luă caietul de matematică de pe masă, rupse paginile goale și le aruncă în foc. Când și coperțile se făcură scrum, Oskar aruncă și creioanele.

*

Spitalul părea diferit la ora asta târzie. Maud Carlberg stătea la pupitrul de la recepție și se uita la holul aproape gol. Bufetul și chioșcul erau închise; doar câțiva oameni fantomatici se mai perindau pe sub tavanul înalt.

În seri ca asta îi plăcea să-și imagineze că ea era singura care supraveghea clădirea imensă a Spitalului Danderyd. Bineînțeles că nu era așa. Dacă apărea vreo problemă, trebuia doar să apese pe un buton și paznicul se prezenta la ea, în cel mult trei minute.

Îi plăcea să joace un joc inventat de ea, ca să mai omoare timpul.

Se gândea la o profesie, la un loc în care locuia persoana cu pricina și la povestea ei, în linii mari. Uneori și la o boală. Apoi atașa eticheta aceasta primei persoane care i se adresa. De cele mai multe ori, rezultatul era... foarte haios.

De pildă, se gândea la un pilot care stătea pe Gotgatan și avea doi câini pe care îi lăsa în grija unui vecin, când pleca în curse. Și asta, fiindcă vecinul era îndrăgostit de pilot, în secret. Singura problemă a pilotului era faptul că vedea omuleți verzi cu căciuli roșii care înotau printre nori, ori de câte ori zbura.

OK. Acum nu trebuia decât să aștepte.

Poate apărea vreo femeie bătrână cu aspect răvășit. O femeie-pilot. Golise pe furiș sticluțele acelea care se împărțeau în avion, văzuse omuleți verzi și fusese dată afară. Acum stătea acasă toată ziua cu câinii ei. Dar vecinul era îndrăgostit de ea, în continuare.

Cu asta își omora timpul Maud.

Uneori avea muștrări de conștiință din cauza jocului. O împiedica să mai ia oamenii în serios. Dar nu se putea abține. În clipa aceasta stătea și aștepta un preot pasionat de mașini sport scumpe, și căruia îi plăcea să adune toți autostopiștii de pe drum ca să-i convertească.

Bărbat sau femeie? Bătrân sau tânăr? Cum arată unul ca ăsta?

Maud își sprijini bărbia în palme și se uită spre intrare. În seara asta nu prea era nimeni. Ora de vizită se încheiase și pacienții noi care soseau, cu răni căpătate în seara aceea, de obicei din cauza alcoolului, ajungeau la Urgențe, nu la ea.

Ușa rotativă începu să se învâртеască. Poate era preotul cu mașinile.

Dar, nu. Nu era el. Era unul din cazurile acelea când trebuia să abandoneze jocul. O fetiță slabă de vreo zece, doisprezece ani. Maud încercă să găsească niște motive plauzibile pentru care fetița aceasta *ar fi putut fi* preotul ei, dar se opri imediat. Fetița aceea părea amărâtă rău.

Se duse la harta cea mare colorată în culori diferite, în funcție de secție. Nici oamenii mari nu se descurcau cu harta aia, darămite un copil.

Maud se aplecă înainte și strigă:

— Pot să te ajut cu ceva?

Fetița se întoarse spre ea și zâmbi timid, apoi se duse la recepție. Avea părul ud, fulgii netopiți străluceau în părul ei negru. Nu stătea cu capul plecat ca majoritatea copiilor într-un mediu străin. O privea țintă pe Maud cu ochii ei negri și triști, în timp ce se apropie de teighea. Un gând, la fel de clar ca un sunet, îi trecu prin cap lui Maud.

Ar trebui să-ți dau ceva. Dar ce?

Începu să se gândească prostește la ce avea în sertare. Un creion? Un balon?

Copilul se opri în fața teighelei. I se vedeau doar capul și gâtul.

— Iertați-mă... dar îl caut pe tatăl meu.

— Aha. E internat la noi?

— Da, nu sunt sigură...

Maud se uită spre ușă, cercetă holul de la intrare și se opri la copilul din fața ei, care nu avea nici măcar o geacă. Doar un pulover negru pe gât, croșetat, pe care fulgii de zăpadă străluceau în lumina difuză de deasupra recepției.

— Ai venit singură, draga mea? La ora asta?

— Da, eu... voiam să știu doar dacă-i aici.

— Atunci, ne uităm imediat. Cum îl cheamă?

— Nu știu.

— Nu *știi?*

Copilul înclină capul căutând parcă ceva pe podea. Când capul se ridică din nou, ochii mari și negri erau goi, iar buza inferioară tremura.

— Nu, el... Dar e aici, sigur.

— Dar, draga mea...

Maud simți că i se rupe inima și încercă să se ascundă, aplecându-se

după rola de prosop de hârtie din sertarul de jos. Rupse o bucată și i-o întinse fetei. În sfârșit putea să-i dea ceva, chiar dacă era vorba doar despre o bucată de hârtie.

Fetița își suflă nasul și se șterse la ochi... ca un adult.

— Mulțumesc.

— Dar nu știi dacă... știi cumva de ce e internat?

— E... l-a prins poliția.

— Dar atunci mai bine te duci la ei.

— Da, dar îl țin aici. Pentru că-i bolnav.

— Ce boală are, nu știi?

— E... știi doar că l-au adus aici. Știți cumva unde e?

— Probabil că la ultimul etaj. Dar n-ai voie să urci acolo fără să... te fi înțeles cu ei înainte.

— Voiam să știu unde-i fereastra lui ca să... nu știu.

Fata începu să plângă iar. Lui Maud i se puse un nod dureros în gât. Voia să știe ca să stea afară... în fața spitalului... în zăpadă... și să se uite la geamul lui tata. Maud înghiți cu greutate.

— Pot să-i sun, dacă vrei. Sunt sigură că poți să...

— Nu. E OK. Acum știi. Acum pot să... Mulțumesc. Mulțumesc.

Fata se întoarse cu spatele și se îndreptă spre ușa rotativă.

Doamne ferește, câte familii dezorganizate.

Fata ieși, iar Maud se holbă la punctul în care dispăruse.

Ceva nu era în regulă.

Maud încercă să-și aducă aminte de felul în care arăta fata, de felul în care se mișca. Ceva nu era în regulă, ceva ce... îi luă o jumătate de minut să-și amintească despre ce era vorba. Fata era desculță.

Maud se ridică de pe scaun și alergă spre uși. N-avea voie să plece de la recepție decât în circumstanțe ieșite din comun. Iar asta i se păru o situație din aceea. Tropăi pe loc printre ușile rotative, *haideți odată, haideți odată* și ieși în parcare. Fata dispăruse. Ce să facă? Trebuia să sune la protecția copilului; probabil că nu verificase nimeni ce-i cu copila, dacă cineva are sau nu grijă de ea. Asta părea a fi singura explicație. Și cine era, de fapt, tatăl ei?

Maud se uită prin parcare, fără s-o găsească. Apoi alergă puțin pe lângă clădirea spitalului, înspre metrou. Nici urmă de ea. În drum spre recepție, încercă să-și dea seama unde ar fi trebuit să sune, ce ar fi trebuit să facă.

Oskar zăcea în pat și-l aștepta pe Vârcolac. Pieptul îi clocotea; de nervi, de disperare. Din camera de zi se auzea discuția aprinsă dintre tata și Janne, amestecată cu muzica de la casetofon. Frații Djup. Oskar nu reușea să distingă toate cuvintele, dar știa cântecul pe de rost.

*Stăm la țară și am fi vrut
să avem animale în jur,
am vândut serviciul de cafea,
și am cumpărat niște porci...*

După care membrii formației începeau să imite sunetul scos de diferite animale de la fermă. În mod normal, Frații Djup i se păreau amuzanți. Dar acum îi ura din tot sufletul. Pentru că făceau parte din chestia asta. Le cântau lui Janne și lui tata în timp ce se îmbătau.

Știa exact cum avea să fie.

În câteva ore, sticla avea să se golească și Janne avea să plece acasă. Apoi tata avea să se plimbe de colo-colo prin bucătărie și într-un final, avea să tragă concluzia că trebuie să discute cu Oskar.

Avea să intre la el, complet transformat. Redus la o masă grosolană de sentimentalism și nevoi, duhnind a alcool. Avea să-i zică să se dea jos din pat. Ca să vorbească un pic cu el. Despre cât de mult o iubea și acum pe mama, despre cât îl iubea pe Oskar, dar Oskar? Îl iubea pe el? Și tot așa, avea să-i turuie despre câte greutăți și nedreptăți a avut el de înfruntat și, în cel mai rău caz, avea să se ambaleze și să se enerveze.

De bătut nu-l bătea niciodată. Dar ceea ce i se întâmpla cu ochii lui în clipele acelea... lui Oskar i se păru că nu mai văzuse niciodată ceva atât de înfricoșător. Ăla nu mai era tatăl lui. Era un monstru care se strecurase în corpul lui și preluase controlul.

Omul în care se transforma nu avea nimic în comun cu cel care era când era treaz. De aceea, Oskar se consolă cu gândul că tata era un vârcolac. Și că, de fapt, avea o *altă* creatură în corpul lui. Și la fel cum luna ademenea lupul dintr-un vârcolac, așa se întâmpla și cu tata când bea.

Oskar ridică o revistă cu Bamse și încercă să citească, dar nu se putu concentra. Se simțea... abandonat. Într-o oră sau așa, avea să rămână singur cu Monstrul. Și nu putea să facă nimic, decât să aștepte.

Trânti revista de perete, se ridică din pat și-și căută portofelul. Un abonament și două bilețele de la Eli. Așeză bilețelele pe pat, unul lângă celălalt.

LASĂ ZIUA SĂ PĂTRUNDĂ, FEREAȘTRĂ, ȘI LASĂ-MĂ SĂ IES.

Și inimioara.

NE VEDEM DISEARĂ. ELI.

Și celălalt.

DE PLEC ACUM, TRĂIESC. DE MAI RĂMÂN, S-A ISPRĂVIT CU MINE.
A TA – ELI.

Nu există vampiri.

Noaptea era o placă neagră așezată în fața ferestrei. Oskar închise ochii și-și imagină drumul până la Stockholm, trecu ca vântul pe lângă case, curți și grădini. Zbură în curtea blocului din Blackeberg, intră prin geamul ei și o zări.

Deschise ochii și se uită spre dreptunghiul negru din geam. Acolo, afară.

Frații Djup cântau despre o bicicletă căreia i se spărsese o roată. Tata și Janne râdeau de ceva, exagerat de tare. Ceva se prăbuși.

Ce monstru preferi?

Oskar îndesă bilețelele lui Eli în portofel și se îmbracă. Ieși pe furiș în hol, se încălță și își puse geaca și căciula. Apoi se opri și trase cu urechea spre vocile din camera de zi.

Se întoarse să plece, dar văzu ceva și se opri.

Pe raftul pentru pantofi se vedeau cizmele lui de cauciuc pe care le primise când avea vreo patru, cinci ani. Erau acolo de când se știa, doar că nu mai avea cine să le folosească. Iar lângă ele, cizmele uriașe ale lui tata; o pereche fusese reparată la călcâie cu cauciuc din ăla care se folosea pentru anvelopele de bicicletă.

De ce le mai ținea?

Oskar înțelese. Din cele două perechi de cizme se înălțară doi oameni, întorși cu spatele. Spatele lat al lui tata și cel îngust al lui Oskar. Brațul lui Oskar e întins și îl ține de mână pe tata. Sunt încălțați în cizme și trec peste o stâncă. Poate se duc să culeagă zmeură...

Oskar începu să se smiorcăie. Plânsul îi stătea în gât. Întinse mâna și atinse cizmulițele. Dinspre camera de zi se auzi o salvă de râsete. Vocea lui Janne, schimbată. Probabil că imita pe cineva. Se pricepea la chestia asta.

Degetele lui Oskar apucară carâmbul cizmelor. Nu știa de ce, dar i se păru că asta trebuie să facă. Deschise încet ușa de la intrare și o închise după el. Era o noapte tăioasă, zăpada strălucea ca o mare de diamante în lumina lunii.

Strângând tare cizmele, Oskar se îndreptă spre șosea.

*

Paznicul dormea. Un polițist tânăr, pus acolo după ce personalul de la spital se plânsese că n-avea timp să-l supravegheze tot timpul pe Hakan.

Dar ușa era securizată cu un cod numeric. Poate de asta își permisesese să tragă un pui de somn.

Toate becurile fuseseră stinse, în afară de o lampă de veghe. Hakan stătea în pat și studia umbrele șterse de pe tavan ca un om sănătos care încerca să distingă diverse forme, zăcând în iarbă și privind norii. Căută forme și figuri. Nu știa dacă ar fi fost în stare să citească, dar i-ar fi plăcut foarte mult.

Eli era departe și amintirile vechilor sale îndeletniciri reapărură. Avea să fie condamnat la ani buni, așa că putea să dedice timpul acela cititului. Avea să citească tot ce nu apucase până atunci, și chiar să recitească lucruri pe care avusese de gând să le recitească mai demult.

Tocmai se pregătea să-și amintească toate titlurile de Selma Lagerlof, când fu întrerupt de un râcâit. Hakan ciuli urechea. Râcâitul se auzi din nou. Venea dinspre geam.

Întoarse capul cât putu de mult și se uită colo. Pe fundalul negru al cerului se profila o minge ovală, mai deschisă la culoare, iluminată de becul de supraveghere. Un ghemotoc albicios se ridică pe lângă forma ovală. Cineva îi făcea cu mâna. Mâna șterse sticla ferestrei și râcâitul se auzi din nou.

Eli.

Hakan se bucură că nu era conectat la vreun EKG, când inima începu să-i bată tare, fâlfâind ca o pasăre prinsă într-o plasă. Avu impresia că îi sări din piept și se târî pe jos până la geam.

Intră, iubita mea. Intră.

Dar fereastra era încuiată și, chiar dacă ar fi fost deschisă, buzele lui n-ar fi putut rosti invitația care-i permitea lui Eli să intre. Ar fi putut să facă un gest care să însemne același lucru, dar nu înțelesese niciodată de ce era nevoie să rostească efectiv cuvintele.

Oare pot?

Încercă să-și tragă un picior pe podea, apoi și pe celălalt. Le puse jos și dădu să se ridice. Dar picioarele nu voiau să-i poarte greutatea după zece zile de stat în pat. Se sprijini de pat și se dezechilibră; mai să cadă într-o parte.

Tubul stativului cu perfuzii se întinse, trăgându-l de bucata de piele în care era introdus. Tubul era atașat de alarmă printr-un cablu subțire. Dacă scotea tubul, alarma se declanșa. Duse brațul spre stativ, slăbind întinderea tubului, și se întoarse spre geam. Forma ovală nu se mișcase de acolo. Îl aștepta.

Trebuie.

Stativul cu perfuzii era montat pe roți și bateria alarmei se afla chiar sub

pungă. Se întinse și apucă stativul. Folosindu-l ca toiag, se ridică încet, foarte încet. Camera plutea în fața singurului său ochi, în timp ce făcu un pas ezitant. Apoi se opri. Paznicul respira normal.

Se îndreptă spre fereastră cu pași de furnică. Se opri și ascultă de fiecare dată când roțile stativului începură să scârțâie. Ceva îi spunea că era ultima oară când se întâlnea cu Eli și chiar nu voia...

S-o dea în bară.

Când în sfârșit ajunse până la fereastră, corpul lui era epuizat ca după un maraton. Hakan își lipi fața de sticlă, mângînd-o cu substanța gelatinoasă care-i acoperea pielea, provocându-și din nou o durere arzătoare.

Doar câțiva centimetri de sticlă dublă îi despărțeau ochiul de cei ai iubitei lui. Eli își trecu mâna peste geam, de parcă ar fi vrut să-i mângâie fața desfigurată. Hakan își apropie ochiul de Eli cât putu și cu toate astea, vederea i se încețoșă și ochii negri ai lui Eli deveniră șterși și imperceptibili.

Fusese ferm convins că își distrusese canalele lacrimale, dar își dădu seama că nu era așa. Pleoapa lui provizorie nu reușea să elimine lacrimile și Hakan se șterse cu grijă la ochi cu mâna sănătoasă, în timp ce corpul i se cutremura hohotind mut.

Mâna lui încercă să găsească mecanismul de deschidere. Îl roti. Mucii îi curseră din gaura care fusese cândva nasul lui și picurară pe pervaz când împinse fereastra în lături.

Un curent rece pătrunse în cameră. Paznicul avea să se trezească în curând. Era doar o chestiune de timp. Hakan întinse brațul și scoase mâna sănătoasă prin geam, încercând s-o atingă pe Eli. Eli se ghemui pe pervaz, îi luă mâna și i-o sărută.

— Bună, dragule, șopti.

Hakan dădu încet din cap, vrând s-o asigure c-o auzise. Își eliberă mâna și o mângâie pe obraz. Pielea lui Eli era ca o bucată de mătase înghețată sub mâna lui.

Își aminti totul.

Nu putea să putrezească într-o celulă, înconjurat de un morman de cărți lipsite de importanță. Să fie agasat și hărțuit de ceilalți deținuți, doar fiindcă era un criminal oribil care comisese cea mai gravă crimă dintre toate. Voia să fie cu Eli. Voia să...

Eli se aplecă spre el, ghemuită pe pervaz.

— Ce vrei să faci?

Hakan își dezlipi mâna de obrazul lui Eli și arătă spre gâtul lui.

Eli scutură din cap.

— Asta înseamnă să te omor... după aceea.

Hakan luă mâna de la gât și o duse spre fața lui Eli. Își odihni puțin

degetul arătător pe buzele ei. Apoi îl trase spre el.

Și arată din nou spre gât.

*

Din gură îi ieșeau aburi albi, dar nu-i era deloc frig. După zece minute, Oskar ajunse la magazinul sătesc. Luna îl urmărise de la casa lui tata, jucându-se de-a v-ați ascunselea printre vârfurile brazilor. Oskar se uită la ceas. Zece jumate. Conform tabelului din autogară, ultimul autobuz pleca din Norrtalje la unu jumate. Traversă locul gol din fața magazinului și o luă spre Kapellskarsvagen. Nu mai făcuse autostopul niciodată și mama și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat. Că se urca în mașinile străinilor...

Grăbi pasul și trecu pe lângă niște case iluminate, înăuntru, oamenii stăteau împreună și se simțeau bine. Copiii dormeau în paturile lor fără să se teamă că părinții lor aveau să intre în camerele lor ca să le umple capetele de prostii.

Asta-i vina lui tata, nu a mea.

Se uită la cizmulițele din mână, le aruncă în șanț și se opri. Cizmulițele arătau ca două pete murdare pe zăpada luminoasă.

Mama n-o să mă mai lase niciodată să vin la el.

Tata avea să descopere că dispăruse cam... într-o oră. După care avea să iasă și să-l caute, să-l strige. Și-apoi avea s-o sune pe mama. Oare chiar ar fi sunat-o? Probabil că da. Mama avea să-și dea seama că tata era beat din felul în care avea să-i spună că Oskar dispăruse și totul...

Stai, nu așa. Așa.

Avea să-l sune pe tata de la un telefon cu fise, imediat ce ajungea la Norrtalje, și avea să-i spună c-a plecat la Stockholm și că urma să doarmă la un prieten și că se ducea acasă abia dimineața. Și s-ar fi prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

Iar tata și-ar fi primit lecția fără să iasă scandal din cauza lui.

Bine. Și apoi...

Oskar coborî în șanț și ridică cizmele, le îndesă în buzunarele gecii și își continuă drumul spre șoseaua principală. Acum totul era bine. Acum Oskar știa exact unde mergea și luna îi făcea cu ochiul, prietenoasă, luminându-i calea. Oskar ridică mâna și-o salută, apoi începu să cânte.

— „Cine-i ăla care vine? Fritiof Andersson, nins pe pălărie...”

Nu-și amintea celelalte versuri, dar continuă să fredoneze.

După câteva sute de metri, zări o mașină apropiindu-se. O auzi de departe și se opri, întinse degetul și așteptă. Mașina trecu pe lângă el, se opri și dădu cu spatele. Ușa din dreapta șoferului se deschise; șoferul era o femeie puțin mai tânără decât mama. N-avea de ce să-i fie frică.

— Salut. Unde te duci?

— La Stockholm. Adică, la Norrtalje.

— La Norrtalje mă duc și eu, așa că...

Oskar se aplecă înăuntru.

— Aoleu. Dar tata și mama știu că ești aici?

— Da, știu. Dar mașina lui tata s-a stricat și... da.

Femeia se uită la el. Părea că se gândește.

— Bine, hai, urcă.

— Mulțumesc.

Oskar alunecă în scaun și trânti ușa după el. Femeia demară.

— Te duc la stația de autobuz, deci?

— Da, mulțumesc.

Oskar se îndreaptă în scaun și se bucură de căldura care începu să i se răspândească în corp și, mai ales, în spate. O fi fost un scaun din ăla electric. Ce ciudat că fusese atât de ușor. Casele iluminate zburară pe lângă ei.

Stați acolo.

Cu cântec, cu joc, am pornit spre Spania... sau undeva.

— Stai în Stockholm?

— Da. În Blackeberg.

— Blackeberg... e undeva în vest sau...?

— Cred că da. Se cheamă Vasterort, așa că, da, probabil că e.

— Aha. Ai ceva important de rezolvat acasă?

— Da.

— Trebuie să fie foarte important dac-ai plecat așa.

— Da, este.

*

În salon era frig. Membrele îi amortiseră de tot în poziția aceea incomodă. Paznicul își dezmoți oasele, aruncă o privire spre patul de spital și în clipa următoare se trezi.

A dispărut... frigul... în mă-sa!

Se ridică în picioare destul de greu și se uită în jur. Slavă Domnului. Bărbatul nu fugise. Dar cum mama dracului a ajuns la fereastră? Și...

Ce-i chestia aia?

Ucigașul stătea aplecat peste pervaz cu un ghemotoc negru pe umăr. Fundul gol i se ivi de sub halatul de spital. Paznicul făcu un pas spre fereastră și se opri cu răsuflarea tăiată.

Ghemotocul era, de fapt, un cap. O pereche de ochi negri îi întâlneau privirea.

Scotoci după arma din dotare, dar își aduse aminte că n-avea. Din motive de securitate. Cea mai apropiată armă se afla în seiful de pe coridor. În plus, era doar un copil. Își dădu seama abia acum.

— Hei! Nu te mișca!

Făcu cei trei pași cât mai erau până la fereastră alergând și capul copilului se ridică de pe gâtul bărbatului.

În clipa în care paznicul ajunsese la fereastră, copilul sări de pe pervaz și dispăru în sus. Picioarele i se bălăngăniră puțin deasupra ramei ferestrei, înainte de a se face nevăzut.

Era în picioarele goale.

Gardianul scoase capul pe geam și văzu un corp care se cățara pe acoperiș. În clipa următoare, dispăru fără urmă. Bărbatul de lângă el gâfâia.

Oh, Dumnezeule și toți dracii din iad.

La lumina slabă se vedea că mâneca și spatele cămășii erau pline de pete negre. Capul bărbatului atârna și la gât îi strălucea o rană recentă. Dinspre acoperiș se auzi un sunet înfundat, ca atunci când ceva sau cineva se plimba pe o bucată de tablă. Gardianul rămase pe loc, ca trăsnit.

Priorități. Care priorități?

Nu-și amintea. Să salveze mai întâi viața cuiva. Da. Dar existau și alții care puteau să... polițistul alergă la ușă, formă codul, năvăli pe coridor și strigă:

— Domnișoara asistentă! Domnișoara asistentă! Avem o urgență!

Alergă spre scările de incendiu, în timp ce asistenta de noapte ieși din camera ei și se îndreptă cu pași rapizi spre salonul pe care-l părăsise. Când se întâlniră, asistenta îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— O urgență. E ceva... e o urgență. Trebuie să chemăm niște oameni... asta e o crimă.

Nu-i venea să rostească acel cuvânt. Nu mai pățise niciodată așa ceva. Îl pusese să-l păzească pe ucigaș tocmai fiindcă *n-avea experiență* și nimeni nu voia să facă ceva atât de plictisitor. Puteau să se lipsească de el, altfel spus. În timp ce urcă scările, scoase stația și-i alertă pe cei de la sediul central, ceru întăriri.

*

Asistenta încercă să se pregătească pentru ce era mai rău; un cadavru întins pe jos într-o baltă de sânge. Sau spânzurat de țeava de apă caldă, cu ajutorul cearșafului. Avusese parte de ambele situații.

Dar, ajunsă în cameră, văzu doar un pat gol. Și ceva stând la fereastră. La început crezuse că-i un morman de haine aruncate alandala pe pervaz. Apoi observă că mormanul se mișca.

Se repezi la fereastră ca să împiedice inevitabilul, dar bărbatul se urcase deja pe pervaz. Tocmai se pregătea să sară când îl văzu și începu să alerge. Apucă să-l țină de un colț al halatului, înainte ca bărbatul să-și ia avânt.

Tubul se smulse din brațul lui. Materialul se rupse și asistenta rămase cu o bucată din halat în mână. După câteva secunde, de undeva departe, se auzi un trosnet înfundat. Corpul se lovise de asfalt. Alarma montată pe suportul cu perfuzii se declanșă imediat.

*

Taximetristul coti spre intrarea de la Urgențe. Bărbatul în vârstă, de pe bancheta din spate, care îl delectase cu povești despre boala lui de inimă pe tot drumul de la Jakobsberg, deschise ușa și rămase pe loc, în expectativă.

OK. OK.

Șoferul deschise ușa, înconjură mașina și întinse brațul ca să-l ajute pe bătrân. Gulerul hainei se umplu de zăpadă pe dinăuntru. Bătrânul vru să-l apuce de braț, dar ceva îi atrase atenția. Ridică privirea și rămase așezat.

— Haideți. Vă țin eu.

Bătrânul arată în sus.

— Ce-o fi aia?

Șoferul se uită în direcția indicată.

Pe acoperișul spitalului se vedea un om. Un omuleț. Cu pieptul gol și brațele lipite de corp.

Să anunț pe cineva.

Ar trebui să sune prin stație. Dar nu se putu clinti din loc. Dacă se mișca, omulețul și-ar fi pierdut echilibrul și ar fi căzut.

Șoferul icni de durere când bătrânul își înfipse ghearele în palma lui, stând în continuare pe banchetă.

Un fulg căzu pe pleopa lui și-l făcu să clipească. Omulețul de pe acoperiș întinse brațele și le ridică deasupra capului. Ceva se desfășură între brațele și corpul lui; o pielețică subțire... o membrană. Bătrânul îl trase de mână, se ridică de pe banchetă și rămase în picioare, lângă el.

În clipa în care umerii lor se atinseră, omulețul... copilul... se prăbuși de pe acoperiș cu corpul încordat. Șoferului i se tăie respirația și bătrânul își înfipse ghearele din nou în palma lui. Copilul părea că o să cadă exact peste ei.

Cei doi se feriră instinctiv, ridicându-și brațele deasupra capului.

Dar nu se întâmplă nimic.

Când se uitară din nou în sus, nu-l mai văzură. Taximetristul privi în jur, dar nu văzu nimic în afară de fulgii de nea iluminați de lămpile stradale. Bătrânul trase aer în piept.

— Îngerul morții. Țsta a fost. Îngerul morții. Nu mai scap viu de aici.

Sâmbătă, 7 noiembrie (noaptea)

— *Habba-Habba-soudd-soudd!*

Tommy și fete și băieți se urcase la Hutorget. Erau cam de vârsta lui Oskar și erau beți. Băieții seceau din când în când în cânte urlete înfricoșătoare, apoi se aruncau peste fete. Fetele râdeau și încercau să scape de ei, îmbrâncindu-i. Apoi începeau să cânte din nou. Același cântec, neîntrerupt. Oskar se uită la ei pe furiș.

N-o să fiu niciodată ca ei.

Din păcate. I-ar fi plăcut. Păreau că se distrează de minune. Dar Oskar n-ar fi putut să se comporte niciodată ca băieții ăia. Unul din ei se urcă pe un scaun și începu să cânte cât putu de tare:

— *A-Huleba-Huleba, A-ha-Huleba...*

Un bătrânel care stătea și picotea pe scaunul rezervat celor cu handicap din capătul vagonului strigă la ei:

— Terminați cu gălăgia! Încerc să dorm.

Una din fete ridică degetul mijlociu și i-l arată moșului.

— Dormi acasă la tine, nu aici.

Gașca izbucni în râs și începu să cânte din nou. Cu câteva scaune mai încolo, un bărbat citea o carte. Oskar înclină capul încercând să citească titlul de pe copertă, dar nu văzu decât numele scriitorului: Goran Tunstrom. Nu mai auzise de el.

În grupul de patru scaune, chiar lângă Oskar, stătea o femeie bătrână cu poșeta pe genunchi. Vorbea singură pe un ton scăzut, gesticulând spre un partener de discuție invizibil.

Oskar nu călătorise niciodată cu metrourul mai târziu de zece. Oare erau aceiași oameni tăcuți care ziua stăteau și se holbau la un punct fix dinaintea lor sau citeau ziarul? Sau o fi fost un grup special, care ieșea din ascunziș doar noaptea?

Bărbatul care citea dădu foaia. În mod ciudat, Oskar n-avea nicio carte la el. I-ar fi plăcut să fie ca bărbatul ăla; să stea liniștit și să citească, ignorând tot ce era în jurul lui. Dar luase la el doar walkmanul și cubul. Avea de gând să asculte caseta cu Kiss de la Tommy; încercase în autobuz, dar se plictisise de ei după câteva piese.

Scoase cubul din geantă. Trei laturi erau deja rezolvate. Iar din a patra lipsea doar o bucată. Într-o seară s-au jucat împreună cu cubul și Eli la

învățat cum să facă. De atunci, se perfecționase. Se uită la toate cele patru laturi și încercă să găsească o abordare strategică, dar nu reuși să se gândească decât la fața ei.

Oare cum o să arate?

Nu-i era frică de ea. Avea impresia că... da... că n-ar fi trebuit să fie aici, la ora asta, că în mod normal n-ar fi făcut ce făcea acum. Că nu exista. Cel din metrou nu era el.

Nu exist, prin urmare, nimeni nu poate să-mi facă rău.

Îl sunase pe tata de la Norrtalje și tata plânsese la telefon. Îi spusese c-o să trimită pe cineva după el. Era pentru a doua oară când îl auzea plângând. Preț de o clipă, Oskar începuse să ezite. Dar lui tata îi sărise muștarul și începuse să țipe la el, spunând că e casa lui și că poate să facă ce vrea, iar Oskar închisese telefonul.

Atunci apăruse și senzația... senzația că nu *există*.

Gașca de băieți și fete coborî la Angbyplan. Unul din băieți se întoarse și strigă spre cei din vagon:

— Somn ușor, dragi... dragi...

Nu găsea cuvântul potrivit și una dintre fete îl trase după ea. Chiar înainte de închiderea ușilor, băiatul se eliberă și apucă ușile, forțându-le să nu se închidă.

— ... tovarăși de drum! Somn ușor, dragi tovarăși de drum!

Dădu drumul ușilor și metroul o luă din loc. Bărbatul lăsa cartea în jos și se uită după tinerii rămași pe peron. Apoi se întoarse spre Oskar și îl privi în ochi. Zâmbindu-i. Oskar îi zâmbi și el în treacăt și se prefăcu ocupat cu cubul.

În pieptul lui se răspândi o senzație de... recunoaștere. De aprobare. Bărbatul se uitase la el și îi trimise un gând: *Așa, foarte bine. E foarte bine ce faci tu.*

Nu îndrăzni să se mai uite la el. Avea impresia că bărbatul *știe*. Oskar roti cubul, apoi reveni la configurația de dinainte.

În afară de el, la Blackeberg mai coborâră două persoane, din vagoane diferite. Un tip mai în vârstă pe care nu-l cunoștea și un cerșetor care părea beat pulbere. Cerșetorul se târî până la tipul între două vârste și strigă:

— Auzi, dă și mie o țigare.

— Sorry, nu sunt fumător.

Cerșetorul păru să fi auzit doar „nu”, fiindcă în clipa următoare, scoase o bancnotă de zece coroane și începu să o fluture.

— Hai, de zece! Un chiștoc, atâta!

Tipul scutură din cap și merse mai departe. Cerșetorul rămase pe loc, clătinându-se. Când Oskar trecu pe lângă el, înălță din nou capul și strigă

după el:

— Auzi!

Strânse puțin ochii, încercând să-l focalizeze mai bine pe Oskar și-și scutură capul.

— Nu. Nimic. Hai, pace, frate.

Oskar își continuă drumul. Urcă scările și se întrebă ce avea de gând cerșetorul. Oare urma să se pișe pe transformator? Bărbatul între două vârste dispăru după ușile de la ieșire. În afara casierului, Oskar rămăsese singur în stație.

Noaptea, totul părea diferit. Luminile erau stinse în atelierul fotografului, în florărie și-n magazinul de haine, aflate pe peron. Casierul stătea în cabina lui cu picioarele pe tejghea și citea. Ce liniște. Ceasul de pe perete indica două și un pic. La ora asta ar fi trebuit să fie în pat deja. Și să doarmă. Sau, cel puțin, ar trebui să-i fie somn. Dar nu. Abia se mișca de oboseală, însă era o oboseală încărcată cu electricitate. Nu-i era somn.

O ușă de pe peron se trânti și Oskar îl auzi pe cerșetor cântând:

— Înclinați-vă, ofițerilor, cu căști și bastoane...

Același cântec pe care-l fredona și el. Izbucni în râs și începu să alerge. Ieși pe ușă, coborî dealul de lângă școală, trecu pe lângă școală și parcare. Începu să ningă din nou cu fulgi mari, care se așezau pe obrajii lui încinși. Oskar ridică privirea în timp ce alerga. Luna îl însoțea în continuare, strecurându-se printre blocuri.

Ajuns în curte, se opri și-și trase sufletul. Nu se vedea lumină la aproape nicio fereastră. Dar la geamul lui Eli... oare nu se vedea o lumină slabă?

Oare cum o să arate?

Urcă dealul și aruncă o privire spre propria fereastră, în camera lui era întuneric. Oskar, băiatul obișnuit, stătea în pat și dormea. Oskar... cel de dinainte de Eli. Cel cu Pișbalonul în chiloți. El terminase cu asta de mult, nu mai avea nevoie de așa ceva.

Deschise ușa și traversă coridorul de la subsol, trecu în scara ei și *nu* se opri ca să verifice pata de pe jos. Trecu doar. Nu avea nici mamă, nici tată, nici viața de dinainte, era doar... aici. Deschise ușa, intră în casa scării și urcă.

Ajuns la capătul palierului, se uită la ușa de lemn veche și la plăcuța fără nume. *Se uită prin ușă.*

Își imaginează că o să urce scările în fugă și o să sune la ușă. Dar se mulțumi cu privitul și se așeză pe ultima scară de sus, chiar lângă ușă.

Și dacă *ea* nu vrea s-o vadă?

Până la urmă, ea era cea care fugise de el. Poate o să-i zică să plece, s-o lase în pace, s-o...

Adăpostul din subsol. Camera ăloră, camera lui Tommy.

Ar putea să doarmă acolo, pe canapea. Doar nu stăteau acolo și noaptea? În cazul ăsta ar putea să se întâlnească seara cu Eli, ca de obicei.

Dar n-o să fie nimic, ca de obicei.

Se holbă la sonerie. Trebuia să se întâmple ceva important. Ca asta. Evadarea, autostopul, ajunsul acasă în creierii nopții, orice, doar să-i arate că... e important. Nu de faptul că se hrănea cu sânge de om, că era un monstru – nu de asta se temea el. Se temea să nu fie respins.

Sună la ușă.

Dinăuntru se auzi un sunet strident care amuți de îndată ce-și luă degetul de pe buton. Oskar rămase pe loc, așteptând. Sună din nou, mai prelung. Nicio mișcare. Nimic.

Nu era acasă.

Oskar se așeză pe scară. Dezamăgirea se scufundă înăuntru lui ca o piatră. Și dintr-odată se simți obosit, foarte obosit. Se ridică încet și coboară scările. La jumătatea drumului, îi veni o idee. Prostească, dar, totuși, o idee. Se duse din nou la ușă ei și îi formă numele cu ajutorul soneriei, folosind alfabetul morse.

Semnal scurt. Pauză. Semnal scurt, lung, scurt, scurt. Pauză. Semnal scurt, scurt. E... L... I...

Și așteaptă. De partea cealaltă a ușii nu se auzea nimic. Se întoarse să plece, când auzi vocea ei.

— Oskar? Tu ești?

Și, dintr-odată, în ciuda a tot ce se întâmplase, simți același lucru; bucuria urcând prin pieptul lui ca o rachetă, explodând în gura lui cu un mult prea entuziast: „Da!”.

*

Ca să facă totuși ceva, Maud Carlberg se duse în cămăruța din spatele recepției și se întoarse cu o cafea, apoi se așeză la teigheaua neluminată. În mod normal, ar fi trebuit să-și termine tura, dar poliția o rugă să aștepte.

Câțiva bărbați îmbrăcați în civil împrăștia cu pensula un fel de praf de a lungul traseului făcut de fetița desculță.

Polițistul care o întrebă ce făcuse fata, cum se comportase, cum arăta nu fusese deloc prietenos. Maud avusese impresia că tonul pe care-i vorbise ascundea un soi de resentiment. De parcă ar fi vrut să-i spună că nu procedase corect. Dar de unde să fi știut ce-o să se întâmple?

Henrik, unul dintre paznicii ale căror ture de noapte se suprapuneau de multe ori cu turele ei, se apropie de teighea și arată spre cana cu cafea.

— E pentru mine?

— Dacă vrei.

Henrik luă cana, bău o înghițitură și cercetă holul. În afară de tipii care ștergeau cu pensula pe jos, în hol mai era un polițist în uniformă care discuta cu un taximetrist.

— Lume multă în seara asta.

— Nu pricep. Cum naiba s-a urcat *acolo*?

— Habar n-am. Probabil că asta vor să afle și ei. Pare că s-a urcat pe pereți.

— N-avea cum.

— Nu.

Henrik scoase o pungă de bomboane cu gust de lemn-dulce din buzunar și o întinse spre ea. Maud scutură din cap și Henrik luă trei bomboane, le vârî în gură și înălță din umeri ca și când ar fi vrut să-și ceară scuze.

— M-am lăsat de fumat. Am pus patru kile pe mine în două săptămâni.

Se strâmbă.

— Aoleu. Să-l fi văzut.

— Pe cine? Pe ucigaș?

— Da. Împrăștiat pe toți... pereții. Și fața... aoleu. Dacă m-aș sinucide, aș lua pastile, clar. Imaginează-ți cum e să fii medic legist. Să fii nevoit să...

— Henrik.

— Da?

— Termină.

*

Eli apăru în cadrul ușii. Oskar stătea pe scară. Într-o mână strângea mânerul genții, pregătit parcă pentru orice. Eli își dădu o șuviță după ureche. Arăta complet sănătoasă. O fetiță nesigură. Se uită la mâinile ei și spuse încet:

— Vii?

— Da.

Eli dădu din cap aproape imperceptibil, frângându-și degetele. Oskar rămase în casa scării.

— Pot să... intru?

— Da.

Parcă-l mânca pe limbă.

— Spune-mi că pot să intru, zise.

Eli înălță capul, dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Tropăi cu picioarele goale, dar, până la urmă, spuse:

— Poți să intri.

Se întoarse și intră în casă. Oskar o urmă și închise ușa după el. Puse geanta în hol, își scoase geaca și o atârână în cuierul gol.

Eli stătea în ușa camerei de zi cu brațele atârând. Era îmbrăcată doar în

chiloți și într-un tricou roșu cu Iron Maiden și craniul de pe coperta albumelor lor. Lui Oskar i se părea cunoscut. Îl văzuse la ghenă cândva. O fi fost *același* tricou?

Eli își cercetă picioarele murdare.

— De ce-ai spus chestia aia?

— Păi, tu vorbești așa.

— Da. Oskar...

Ezită. Oskar rămase pe loc cu mâna pe geaca pe care tocmai o agățase în cuier. Se uită la geacă și o întrebă:

— Ești vampir?

Eli își puse brațele în jurul corpului și scutură încet din cap.

— Trăiesc cu... sânge. Da. Dar nu sunt... din ăla.

— E vreo diferență?

Eli se uită în ochii lui și spuse pe un ton puțin mai ferm:

— E o diferență uriașă.

Oskar văzu cum își încovoiaie și-și relaxează degetele de la picioare. Picioarele ei goale erau numai piele și os. Pe sub tricou se zăreau marginile unei perechi de chiloți albi. Oskar făcu un gest în direcția ei.

— Și... ești *moartă* sau cum?

Eli zâmbi pentru prima oară de când intrase.

— Nu. Nu se vede?

— Nu, dar... știi... ai murit cândva, mai demult?

— Nu. Dar am trăit foarte mult.

— Ești *bătrână*?

— Nu. Am doisprezece ani. Dar sunt pe pământ de ceva timp.

— Deci *ești* bătrână. Pe dinăuntru. În cap.

— Nu. Nu sunt. E singurul lucru care mi se pare și mie ciudat. Nu înțeleg. De ce n-am... îmbătrânit niciodată... de ce am rămas doar de doisprezece ani?

Oskar căzu pe gânduri și mângâie mâneca gecii.

— Pentru că *asta* și ești.

— Ce?

— Păi, știi... de asta nu înțelegi cum de ai tot doisprezece ani, pentru că n-ai decât doisprezece ani.

Eli se încrunță.

— Vrei să zici că sunt *proastă*?

— Nu. Doar un pic mai înceată. Ca toți copiii mici.

— Aha. Cum mai merge cu cubul?

Oskar pufni pe nas, o privi în ochi și își aminti de povestea cu pupilele. Acum arătau normal, dar le *văzuse* de multe ori și i se păruseră ciudate. Sau

nu? Și totuși... era prea mult. Nu-i venea să creadă.

— Eli. Tu ai inventat chestia asta, nu-i așa?

Eli mângâie scheletul monstruos de pe abdomenul ei și se opri cu mâna peste gura lui deschisă.

— Mai vrei să fim frați de sânge?

Oskar făcu un pas înapoi.

— Nu.

Eli ridică privirea spre el. Avea ochii triști, aproape acuzatori.

— Nu *așa*. Știu că înțelegi... că...

Se întrerupse în mijlocul frazei. Oskar termină replica în locul ei.

— Că, dac-ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o până acum.

Eli dădu din cap. Oskar făcu o jumătate de pas înapoi. Oare cât-iar lua să iasă pe ușă? Oare să lase geanta aici? Dar Eli nu păru să fi băgat de seamă că era neliniștit, că voia să fugă. Oskar rămase pe loc cu mușchii încordați.

— Aș fi... contaminat?

Cu privirea în continuare ațintită asupra monstrului de pe abdomen, Eli scutură din cap.

— Nu vreau să contaminez pe *nimeni*. Și mai ales pe tine.

— Și-atunci? Cum să fim frați de sânge?

Eli înălță capul și se uită la el. Descoperi că se dăduse mai în spate. Ezită. Apoi se duse la el și-i cuprinse capul cu palmele. Oskar o lăsă. Eli părea... goală pe dinăuntru. Parcă nici nu era acolo. Dar nu-ți dădeai seama că era același om care-i linsese sângele în camera din subsol. Vârfurile degetelor ei îi atinseră urechile. Pe Oskar îl cuprinse încet o liniște stranie.

Fie.

Fie ce-o fi.

Fața lui Eli se afla la douăzeci de centimetri de fața lui. Respirația ei mirosea ciudat, ca atelierul în care tata ținea cuie și fier vechi. Da. Mirosea a... rugină. Un deget îi mângâie urechea. Eli șopti:

— Sunt singură. Și nimeni nu știe. Vrei?

— Da.

Eli își apropie repede capul de fața lui și-i cuprinse buza superioară cu buzele, ținându-le captive, apăsând încet. Buzele ei erau moi și uscate. Gura lui Oskar se umplu de salivă și, când își lipi buzele de buza ei inferioară, o umezi și o făcu mai moale. Își gustară încet buzele, lăsându-le să alunece ușor, până când Oskar dispăru în întuneric, într-un loc cald. Întunericul se luminează treptat și se transformă într-o sală imensă, o sală de bal dintr-un castel, în mijlocul căreia se vedea o masă lungă, plină cu tot felul de mâncăruri și Oskar...

aleargă spre bunătațuri, începe să mănânce cu mâinile, în jurul lui e plin de copii, mari și mici. S-au adunat cu toții în jurul mesei și mănâncă. La capătul îndepărtat al mesei stă... un bărbat?... o femeie...

un om cu o perucă sau așa ceva. O coamă imensă de păr îi acoperă capul. Omul are în mână un pahar plin cu un lichid rubiniu. Stă comod în scaunul lui, își umezește din când în când buzele și-l încurajează pe Oskar dând din cap.

Toată lumea înfulecă. Nu se mai satură. Mai departe, în capătul sălii, lângă perete, Oskar vede niște oameni îmbrăcați în haine sărăcicioase, care urmăresc neliniștiți ce se întâmplă la masă. O femeie cu un șal maro pe cap stă cu mâinile încleștate peste abdomen și Oskar își dă seama: „Mama”.

Apoi se aude clinchet de pahare și toată lumea se întoarce spre bărbatul din capul mesei. Acesta se ridică. Lui Oskar îi este frică de bărbat. Are o gură mică, cu buze subțiri și mult prea roșii. Fața lui e albă ca varul. Oskar simte că-i curge un fel de zeamă de carne din colțul gurii. O bucățică de carne s-a desprins și a ajuns pe vârful limbii. Oskar încearcă s-o împingă înapoi.

Bărbatul ridică o pungață din piele. Cu o mișcare dibace desface șnurul din jurul ei și deschide palma cu care strângea pungața. Conținutul se varsă pe masă: două zaruri mari și albe, răsunând cu ecou prin sală în timp ce se rotesc. Bărbatul ridică zarurile și le întinde spre Oskar și ceilalți copii.

Bărbatul deschide gura ca să spună ceva, dar, în clipa aceea, bucățica de carne cade din gura lui Oskar și...

Buzele lui Eli se desprinseseră de ale lui și Eli își luă mâinile de pe capul lui, apoi făcu un pas înapoi. Deși se temea, Oskar încercă să se agațe de imaginea din sala cea mare, dar aceasta dispăruse. Eli îl privi cu atenție. Oskar se frecă la ochi și dădu din cap.

— Deci, e adevărat.

— Da.

Rămaseră puțin pe loc, fără să spună nimic. Apoi Eli îl întrebă:

— Vrei să intri?

Oskar nu spuse nimic. Eli îl trase de bluză, îi ridică mâinile și le lăsă să cadă.

— Nu ți-aș face niciodată rău.

— Știu, știu.

— La ce te gândești?

— Bluza aia. E de la ghenă?

— ... da.

— Ai spălat-o?

Eli nu-i răspunse.

- Ești un pic scârboasă, știi?
- Pot să mă schimb, dacă vrei.
- Da. Fă-o.

*

Citise despre bărbatul de pe targă, de sub cearșaf. Criminalul Ritualic.

Benke Edwards împinsese tot soiul de oameni pe coridoarele acelea, spre camera frigorifică. Bărbați și femei de toate vârstele și mărimile. Copii. Spitalul nu avea târgi speciale pentru copii și puține lucruri îl tulburau atât de tare pe Benke precum spațiul gol de pe ea, când transporta copii; silueta micuță de sub cearșaful alb, îngrămădit parcă într-un capăt al târgii. Celălalt capăt rămânea gol și cearșaful, neted. Suprafața aceea netedă era însăși moartea.

Dar acum transporta un bărbat în toată firea și; mai mult decât atât, o persoană faimoasă, o celebritate.

Împinse targa pe coridoarele pustii. Singurul sunet care se auzea era scârțâitul cauciucurilor pe linoleum. Aici nu existau marcaje colorate. Vizitatorii care veneau aici erau întotdeauna însoțiți de un angajat al spitalului.

Benke așteptase în fața spitalului în timp ce poliția fotografiase cadavrul. Câțiva fotoreporteri, rămași în afara zonei restricționate, făcură poze cu clădirea spitalului, folosind blițuri puternice. Pozele aveau să apară sigur în ziarele din ziua următoare, completate cu o linie întreruptă care indica etajul de la care căzuse bărbatul.

O celebritate.

Cocoloșul de sub cearșaf nu semăna deloc cu așa ceva. Era un cocoloș de carne oarecare. Benke știa că bărbatul arăta ca un monstru, că trupul lui explodase ca un balon umplut cu apă când aterizase pe pământul înghețat și se bucura că era acoperit cu cearșaful. Pe sub el, toți arătau la fel.

Cu toate astea, probabil că existau o grămadă de oameni care acum se bucurau că tocmai acest cocoloș de carne moartă era împins spre camera frigorifică a morgii, urmând să fie transportat la crematoriu după ce medicii legiști terminau cu el. Bărbatul prezenta o rană la gât care fusese fotografiată asiduu de specialiști.

Dar mai avea vreun rost?

Benke se considera un fel de filosof. Din cauza slujbei, probabil. Văzuse atâția oameni reduși la *esența* aceasta, la ceea ce rămăsese din ei, încât ajunsese să dezvolte propria-i teorie. Una destul de simplă, de altfel.

„Totul rezidă în creier.”

Vocea lui răsună pe coridoarele goale când opri patul rulant în fața camerei frigorifice. Benke formă codul și deschise ușa.

Da. Totul rezida în creier. Încă din naștere. Corpul era un simplu agregat, un instrument de care creierul avea nevoie ca să supraviețuiască. Dar restul era acolo încă de la început. În creier. Și singurul mod prin care puteai să schimbi un om precum cel de sub cearșaf era să-l operezi pe creier.

Sau să-l oprești. Să-l scoți din funcțiune.

Sistemul de închidere care ținea ușa deschisă timp de zece secunde după introducerea codului nu fusese reparat nici acum, așa că Benke fu nevoit să țină ușa cu o mână și să împingă targa înăuntru cu cealaltă. Targa se lovi de glaf și Benke înjură cu voce tare.

Dacă era vorba de Chirurgie, o reparau imediat.

În clipa aceea, văzu ceva ieșit din comun.

Chiar sub umflătura care fusese capul bărbatului, în partea stângă, se vedea o pată maronie. Ușa se închise după ei, în timp ce Benke se aplecă să verifice pata. Aceasta creștea încet.

Sângerează.

Benke nu se speria cu una, cu două. Chestii din astea se întâmplau mai mereu. Poate că sângele se acumulase în craniu și începuse să curgă din cauza șocului când se lovise de cadrul ușii.

Pata de pe cearșaf creștea.

Benke se duse la dulăpiorul cu trusa de prim ajutor și luă niște leucoplast și tifon. I se păruse întotdeauna amuzant că montaseră un dulăpior din ăla tocmai acolo, dar, de fapt, era pentru persoanele *vii*, în caz că ar fi avut loc vreun accident. Dacă-și prindeau un deget în targă, sau așa ceva.

Cu mâna pe cearșaf, chiar deasupra petei, Benke încercă să-și facă puțin curaj. În mod normal nu-i era silă sau frică de cadavre, dar ăsta nu arăta bine deloc. Și Benke era nevoit să-l bandajeze. El avea s-o ia pe cocoașă dacă făcea mizerie în camera frigorifică.

Înghiți în sec și trase cearșaful.

Chipul bărbatului era indescrribibil. Era greu de crezut că *trăise* cu fața aia o săptămână. Nu recunoștea nimic, singurele trăsături sau urme de umanitate erau o ureche și... un ochi.

De ce naiba... nu-l lipiseră cu scotch?

Ochiul era deschis. Bineînțeles. Din pleoapă nu prea-i mai rămăsese nimic cu care să-l acopere. Și ochiul era atât de distrus încât părea că înăuntru lui se formase o bucată de țesut conjunctiv.

Benke își feri privirea de la ochiul mortului și se concentră pe sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească. Sursa petei părea a fi chiar rana de la gât.

Se auzi un picurat și Benke se uită agitat în jur. La dracu'. Era cam

speriat, totuși. Picuratul se auzi din nou. Venea dinspre picioarele lui. Se uită în jos. O picătură de apă căzu de pe targă și ateriză pe pantoful lui. Pic. Pic.

Apă?

Examină cu atenție rana de la gâtul bărbatului. Sub el se formase o băltoacă, depășind marginea patului.

Pic.

Își mută piciorul mai încolo. Încă o picătură căzu pe gresie.

Pic-pic.

Înmuie degetul arătător în lichid și îl frecă de degetul mare. Nu era apă. Era un lichid vâscos și transparent. Își miroși degetele. Nu-și dădea seama ce e.

Când se uită la plăcile de gresie albe, văzu băltoaca. Lichidul nu era, de fapt, transparent. Era rozaliu. Semăna cu ceea ce rămâne în urma globulelor roșii din pungile folosite pentru transfuzii.

Plasmă.

Din rana bărbatului curgea plasmă.

Era treaba experților să afle cum era posibil una ca asta, mâine sau, și mai bine, chiar azi. Treaba lui era să oprească sângerarea ca să nu murdărească masa. Voia să plece acasă. Să se cuibărească în pat lângă nevasta lui adormită, să citească vreo două pagini din *Bărbatul îngrozitor din Saffle* și să se culce.

Benke împături bucata de tifon, formă o compresă groasă și apăsă rana. Cum naiba să lipească leucoplastul? Gâtul bărbatului era complet distrus, cu greu găseai bucăți de piele intacte de care să lipești leucoplastul. În fine, ce conta? Voia să plece odată acasă. Trase fâșii lungi de leucoplast și le lipi în cruce, formând o rețea. Avea să fie criticat cu siguranță pentru asta, dar nu-i păsa.

Sunt brancardier, nu chirurg.

Când compresa fu fixată, Benke șterse targa și gresia de pe jos. Apoi împinse cadavrul în camera patru și-și frecă mâinile. Misiune îndeplinită. O treabă bine făcută și o poveste pe care avea s-o spună mai încolo. Mai verifică o dată, apoi stinse lumina și se gândi la cea mai potrivită formulare.

Vă mai amintiți de criminalul ăla care a sărit de la ultimul etaj? Eu a trebuit să-l duc la morgă după, și în timp ce-l împingeam pe targă, am văzut ceva ciudat...

Luă liftul, se duse în camera lui, se spală bine pe mâini, se schimbă și aruncă halatul în coșul pentru rufe murdare. Coborî în parcare, se urcă în mașină și fumă o țigară înainte de-a porni motorul. Stinse chiștocul în scrumiera care dădea pe dinafară și întoarse cheia în contact.

Mașina se împotrivi, ca de obicei când era frig sau umezeală. Dar până acum nu-l lăsase niciodată de izbeliște. Trebuia doar să insiste, să apese pe accelerație mai mult. După cea de-a treia încercare, când horcăitul se transformă într-un zumzăit prelung, Benke tresări, amintindu-și de ceva important.

Nu se coagulase.

Nu. Lichidul care curgea din gâtul bărbatului n-avea cum să se coaguleze nicicum pe sub compresă. Avea să pătrundă prin tifon și să curgă pe jos... și peste câteva ore, când avea să deschidă ușa...

În mă-sa!

Scoase cheia din contact, o vârî nervos în buzunar și coborî din mașină. Trebuia să se întoarcă la spital.

*

Camera de zi nu era la fel de goală ca holul și bucătăria. Aveau o canapea, un fotoliu și o masă mare plină de mărunțișuri. Trei cutii de carton, puse una peste alta, stăteau lângă canapea. Un lampadar singuratic arunca o lumină difuză și slabă peste masă. Și cam asta era tot. Nu existau covoare, tablouri sau televizor. La fereastră atârnav niște pături groase.

Arată ca o închisoare. O închisoare mare.

Oskar fluieră de probă. Da, exact. Răsună cu ecou, dar nu foarte tare. Probabil din cauza păturilor. Lăsă geanta lângă fotoliu. Întăritura de metal de pe fundul genții se lovi de linoleumul tare, cu un clinchet amplificat și dezolant.

Începu să cerceteze lucrurile de pe podea, când Eli ieși din camera de alături, îmbrăcată într-o cămașă în carouri, mult prea largă. Oskar ridică brațele, indicând spre cutiile din cameră.

— Vreți să vă mutați?

— Nu. De ce?

— Mă gândeam doar.

La plural?

Ciudat că nu se gândise la asta mai demult. Oskar privi obiectele de pe masă. Arătau ca niște jucării. Jucării vechi.

— Moșul ăla care a stat aici cu tine. *Nu era tatăl tău, sau cum?*

— Nu.

— Și el era...?

— Nu.

Oskar dădu din cap și cercetă din nou încăperea. Era greu de crezut că apartamentul era *locuit*. Că se putea sta și așa. Asta dacă nu...

— Ești... ăăă, săracă?

Eli se apropie de masă, ridică un obiect asemănător unui ou negru și i-l

întinse lui Oskar. Acesta se aplecă înainte și-l ținu chiar sub lampă, ca să-l vadă mai bine.

Suprafața oului era aspră și, când se uită mai atent, Oskar observă că era împânzită de mii de firicele aurii. Cântărea destul de mult, ca și când ar fi fost turnat din metal. Oskar întoarse oul și îl cercetă mai bine. Firicelele aurii ieșeau în evidență din suprafața de metal, ca niște sârme rotunjite. Eli se așeză lângă Oskar și Oskar simți din nou mirosul... de rugină.

— Cât crezi că valorează?

— Nu știu. Mult?

— Nu există decât două. Dacă le-ai vinde pe amândouă, ai putea să cumperi o... centrală nucleară, de pildă.

— Nuuu... pe bune?

— Da, nu știu. Cât costă o centrală nucleară? Cincizeci de milioane?

— Cred că mai mult... câteva miliarde.

— Aha. Atunci probabil că nu.

— Și ce vrei să faci cu o centrală nucleară?

Eli începu să râdă.

— Pune-l în palme. Uite așa. Ca într-o cupă. Și scutură-l puțin.

Oskar făcu ce i se spusese. Scutură oul în palme și simți cum... explodează și se face bucățele în mâinile lui. Tresări și își desfăcu palmele. Oul se transformase într-un morman de sute... de mii de cioburi.

— Iartă-mă! Nu l-am scuturat prea tare, am avut grijă...

— Șșșt. Așa voiam să faci. Ai grijă să nu scapi vreo bucată. Pune-le aici.

Eli îi arătă o foaie goală de pe canapea. Oskar vărsă cioburile strălucitoare cu respirația întretăiată. Acestea erau mai mici decât niște picături de apă și Oskar fu nevoit să le măture din palmă cu mâna cealaltă, ca să scape de fiecare ciobuleț.

— S-a spart.

— Stai. Uită-te aici.

Eli trase lampadarul mai aproape de masă, concentrând lumina mată asupra mormanului de cioburi metalice. Oskar se aplecă și se uită mai de aproape. O bucățică de mărimea unei căpușe rămăsese izolată într-o parte a grămezii și, când se uită mai bine, văzu că avea marginile zimțuite. Zimții arătau ca niște becuțe microscopice și Oskar se prinse imediat.

— E un puzzle.

— Da.

— Dar... poți să-l faci la loc?

— Cred că da.

— Cred c-ar dura o veșnicie.

— Da.

Oskar se uită și la celelalte piese împrăștiate. Toate păreau identice cu prima bucătică, dar, când verifică mai atent, observă că existau mici diferențe. Zimții nu erau dispuși la fel, protuberanțele erau diferite. Oskar găsi și o piesă cu o latură netedă, mărginită de un firicel de aur de grosimea unui fir de păr. O piesă din afară.

Oskar se lasă moale într-un fotoliu.

— Cred c-aș lua-o razna.

— Gândește-te la cel care l-a *fabricat*.

Eli își dădu ochii peste cap și scoase limba. Arăta ca Mutulică din Albă ca Zăpada. Oskar râse. Ha-ha. Sunetul se blocă și vibră printre pereți. Dezolant. Eli se așeză pe canapea, picior peste picior, și îl privi... expectativ. Oskar își feri privirea și se uită la peisajul cu ruine de pe masă. Peste tot, numai jucării.

Dezolant.

Dintr-odată se simți din nou obosit. Eli nu era „gagica lui”, n-avea cum să fie niciodată. Era... altceva. Între ei se întindea o prăpastie adâncă pe care n-aveai cum să... Oskar închise ochii și se lasă pe spate în fotoliu, imaginându-și că negrul de sub pleoape era spațiul care-i despărțea.

Ațipi și alunecă într-un vis ce dură doar o secundă.

Spațiul dintre ei se umplu cu insecte urâte, lipicioase, care zburară către el și, când se apropiară, observă că aveau și dinți. Dădu din mâini ca să scape de ele și se trezi. Eli stătea pe canapea și îl privea.

— Oskar. Sunt om, ca și tine. Imaginează-ți că am o... boală neobișnuită.

Oskar dădu din cap.

Un gând se contură în mintea lui. Ceva. O legătură. Nu reușea să-și formuleze ideea. O lăsă baltă. Dar, în clipa următoare, îi trecu prin cap altceva, ceva îngrozitor. Că Eli *se prefăcea* doar. Că în interiorul ei se afla un om bătrân care-l privea, care știa totul și care râdea de el pe furiș.

Nu se poate.

Vrând să pară ocupat, Oskar pescui walkmanul din geantă, scoase caseta din el și citi inscripția „Kiss: Unmasked”, apoi o întoarse „Kiss: Destroyer”. O vârî înapoi.

Ar trebui să plec acasă.

Eli se aplecă înainte pe canapea.

— Ce-i aia?

— Asta? Un Walkman.

— E pentru... ascultat muzică?

— Da.

Habar nu are de nimic. E superinteligentă, dar nu știe nimic. Ce face toată ziua? Doarme, bineînțeles. Unde-și ține sicriul? Exact. N-a dormit niciodată

când era la mine. A stat doar în pat și-a așteptat să se lumineze. Dacă fug acum...

— Pot să încerc?

Oskar îi întinse walkmanul. Eli îl luă, cu un aer confuz, dar până la urmă își puse căștile pe urechi și se uită la el nedumerită. Oskar arată spre butoane.

— Apasă pe *play*.

Eli căută butonul potrivit și-l apăsă. Oskar se simți oarecum ușurat. Era o chestie normală: să-i arăți unui prieten ce muzică ascuți. Se întrebă ce părere va avea Eli despre Kiss.

Eli apăsă pe *play* și Oskar auzi din fotoliu scrâșnetul și zăngănitul chitarei, tobele, vocea. Nimerise o piesă mai dură.

Ochii ei se măriră și începu să țipe de durere. Oskar se sperie atât de tare, încât se aruncă pe spate în fotoliu. Acesta se înclină și puțin îi lipsea să nu cadă pe spate, în timp ce se uita la Eli, care își smulse căștile atât de brusc, încât ambele fire se desprinseseră. Le aruncă, își lipi palmele de urechi și începu să scâncească.

Oskar rămase cu gura căscată, se uită la căștile date de perete. Se ridică și le luă de pe jos. Erau distruse. Firele se desprinseseră de căști. Le puse pe masă și se trânti din nou în fotoliu.

Eli își luă mâinile de la urechi.

— Scuze. M-a... durut foarte rău.

— Nu face nimic.

— A fost scump?

— Nee.

Eli dădu jos cutia de deasupra, vârî mâna înăuntru și scoase câteva bancnote pe care i le întinse lui Oskar.

— Poftim.

Oskar luă bancnotele și le numără. Erau trei bancnote de o mie și două de o sută. Simți un fel de teamă, se uită la cutia din care scosese banii, apoi la ea, apoi din nou la bani.

— Dar... ăăă, a costat doar cincizeci de coroane.

— Nu-i nimic, ia-i.

— Nu, păi... s-au stricat doar căștile și pot să le...

— Poți să-ți iei. Te rog!

Oskar ezită, apoi îndesă bancnotele în buzunarele pantalonilor, în timp ce le transforma în pliante. Ar fi însemnat un an întreg, compus doar din sâmbete, ceea ce... da, erau douăzeci și cinci de mii de pliante împărțite. O sută cincizeci de ore. Sau mai mult. O avere. Bancnotele din buzunar îl înțepară puțin.

— Bine, atunci, mulțumesc.

Eli dădu din cap și ridică un ghem de sârme de pe masă. Un fel de *puzzle*. Oskar o privi în timp ce ea se jucă cu nodurile. Stătea cu capul plecat și alegea sârmele cu degetele ei lungi și subțiri. Oskar se gândi la tot ce-i povestise. Despre tatăl ei, despre mătușa din oraș, despre școala la care învăța. Minciuni, doar minciuni.

Și de unde avea ea bani? Îi furase?

Îl cuprinse o senzație atât de stranie, încât nu-și dădea seama ce era. Începu ca un zbârnâit în cap, apoi se întinse spre toți mușchii și trimise o săgeată ascuțită din stomac spre cap. Era... furios. Nu se simțea nici deznădăjduit, nici speriat. Ci furios.

Pentru că-l mințise și pentru că... de la cine *o fi* furat banii ăia? De la cineva pe care...? Oskar își împleti degetele peste abdomen și se lăsă pe spate.

— Tu omori oameni.

— Oskar...

— Dacă-i așa cum zici, înseamnă că omori oameni. Și că-i jefuiești.

— Banii i-am *primit*.

— Minți. Ai mințit tot timpul.

— E adevărat.

— Ce-i adevărat? Că minți?

Eli puse sârmele pe masă și-l privi cu ochi îndurerați, înălțând din umeri.

— Ce vrei să fac?

— Dovedește-mi.

— Ce să-ți dovedesc?

— Că ești... ce zici că ești.

Eli îl privi îndelung. Apoi scutură din cap.

— Nu vreau.

— De ce nu?

— Ghici.

Oskar se lăsă și mai jos în fotoliu. Simți sub palmă ghemotocul format de bancnotele din buzunar. Își imagină teancul de reclame. Care soseau în dimineața următoare. Pe care trebuia să le împartă înainte de marți. Corpul i se îngreună, cuprins de o oboseală ca de plumb. În cap, numai lacrimi. Furie. „Ghici.” Se juca. Și mințea. Oskar voia să plece de acolo. Voia să doarmă.

Banii. Mi i-a dat ca să rămân.

Se ridică din fotoliu, scoase teancul mototolit din buzunar și puse banii pe masă, în afară de o bancnotă de o sută. O îndesă înapoi în buzunar și

spuse:

— Mă duc acasă.

Eli se întinse spre el și-l prinse de încheietura mâinii.

— Mai stai. Te rog.

— De ce? Ca să mai minți?

Încercă să se smulgă din strânsoarea ei, dar aceasta se întări și mai mult pe încheietura lui.

— Lasă-mă!

— Nu sunt un monstru de la circ!

Oskar strânse din dinți și spuse calm:

— Dă-mi drumul.

Ea refuză. Arcul rece al furiei din pieptul lui Oskar începu să vibreze, să zbârâie, și Oskar se aruncă peste Eli. Ateriză pe ea și o împinse în colțul canapelei. I se păru că nu cântărește nici cât un fulg și o înghesui lângă brațul canapelei, așezându-se pe pieptul ei în timp ce arcul se îndoii, începu să tremure și îi trimise pete negre în ochi când ridică brațul și o palmui cât putu de tare.

Se auzi o plesnitură stridentă și capul ei sări într-o parte, din gură îi zburară câteva picături de salivă și palma lui se încinse în timp ce arcul se frânse și se făcu bucăți. Furia se evaporă.

Oskar rămase pe pieptul ei și îi privi uimit capul micuț întors într-o parte pe pielea neagră a canapelei. Pe obrazul ei înflori o pată roșie, chiar în locul în care o lovise. Nu se mișca, stătea doar cu ochii deschiși. Oskar își trecu mâinile peste obraji.

— Scuză-mă. Scuză-mă. N-am...

Brusc, Eli se roti și-l azvârli de pe pieptul ei, împingându-l spre spătar. Oskar încercă s-o prindă de umeri, dar reuși s-o apuce doar de șolduri. Eli ateriză cu burta pe fața lui. Oskar o îmbrânci, se întoarse și încercă s-o prindă. Eli, la fel.

Se rostogoliră pe canapea, luptându-se. Cu mușchii încordați și cu maximă seriozitate, dar, în același timp, cu grijă. Niciunul nu voia să-l rănească pe celălalt. Se încolăciră și se ciocniră de masă.

Bucățelele din oul negru se împrăștiară pe podea ca ropotul grindinei care cade pe acoperișul de tablă.

*

Nu-i mai păsa de halat. N-avea de gând să mai urce la el pentru așa un fleac. Doar terminase tura.

Acum sunt în timpul liber și fac asta doar ca să mă distrez.

Dacă situația devenea.... lipicioasă, putea să ia un halat din camera frigorifică, din dulapul medicului legist. Liftul sosi, Benke se urcă și apăsă pe

„Subsol 2”. Ce să facă dacă era așa? Să sune la Urgență să trimită pe cineva care să coase rana? Pentru situații din astea nu existau procedee standard.

Probabil că sângerarea, sau cum naiba să-i zică, se oprise, dar se simțea obligat să verifice. N-ar fi putut să doarmă bine altfel. Ar fi zăcut în pat cu gândul la picuratul ăla.

Coboară din lift zâmbind. Câți erau în stare să aibă o slujbă din asta și să lucreze aici zi de zi, fără să tremure chiloții pe ei? Nu prea mulți, probabil. Era chiar mulțumit de el, pentru că... pentru căși făcea treaba bine. Cu responsabilitate.

Probabil că nu sunt normal. Asta-i explicația, e simplu.

Și n-avea cum să nege: o parte din el spera ca... da, ca sângerarea să fi continuat, ceea ce l-ar fi obligat să sune la Urgențe. Circul de pe lume. Oricât de mult i-ar fi plăcut să se ducă acasă și să se culce. De ce? Pentru că asta ar fi însemnat c-ar fi avut ce să povestească mai încolo. O poveste mai tare, mai palpitantă.

Nu, era clar că nu era normal. N-avea probleme cu cadavrele; erau doar niște agregate cu creierele stinse. În schimb, *coridoarele* alea îl cam speriau.

Ajungea să se gândească la rețeaua aia de galerii subterane aflate la zece metri sub pământ, la sălile goale și la camera aceea care arăta ca un birou administrativ din iad. Atât de mare. Atât de pustie. Atât de goală.

În comparație cu asta, cadavrele alea erau sănătatea întruchipată.

Formă codul și, din obișnuință, apăsă butonul care deschidea ușa. Acesta îi răspunse cu un păcănit neajutorat. Benke împinse ușa cu mâna și intră, apoi își puse o pereche de mănuși de cauciuc.

Și acum?

Bărbatul pe care-l lăsase acoperit cu cearșaful era gol. Penisul său erect era înclinat într-o parte. Cearșaful fusese aruncat pe jos. Căile respiratorii ale lui Benke, distruse de fumat, începură să șuiere când trase aer în piept.

Bărbatul nu era mort. Nu. N-avea cum să fie mort... pentru că se mișca.

Se întoarse încet, cu mișcări somnoroase. Mâinile lui se agitau în aer și Benke făcu un pas înapoi instinctiv, când una dintre ele – ceva ce nici măcar nu semăna cu o mână – trecu pe lângă fața lui. Bărbatul încercă să se ridice, dar se prăbuși înapoi pe patul rulant. Singurul ochi se uita drept înainte, fără să clipească.

Un sunet. Bărbatul scoase un sunet.

— Eeeeeeeeeeeeeee...

Benke își trecu mâna peste față. Ceva nu era în regulă cu pielea de pe mâna lui. I se părea... se uită la ea. Ah, erau mănușile de cauciuc.

Văzu cum bărbatul încerca să se ridice.

Ce dracu' să fac?

Bărbatul căzu înapoi pe pat cu o bufnitură înfundată. Câteva picături din lichidul acela aterizară pe fața lui Benke. Încercă să se șteargă cu mânușile de cauciuc, dar le întinse și mai rău.

Zece etaje. A căzut de la etajul zece.

OK. OK. Ai de-a face cu o situație spinoasă. Descurcă-te.

Dacă bărbatul nu era mort, sigur era pe moarte. Și avea nevoie de îngrijiri medicale.

— Eeeeeee...

— Sunt aici. Te ajut eu. Te duc la Urgențe. Încearcă să te întinzi ca să...

Benke se apropie de bărbat și puse mâna pe corpul lui chinuit. Mâna sănătoasă a bărbatului țâșni înainte și îl apucă de încheietură. Ce dracu? Părea foarte puternic. Benke fu nevoit să-și folosească ambele mâini ca să se elibereze din strânsoarea lui.

Singurul lucru cu care putea să-l acopere ca să-l încălzească era cearșaful din dotarea morgii. Benke luă trei cearșafuri și le întinse peste corpul care zvâcnea încontinuu, ca un vierme în cârlig, scoțând sunetul ăla. Se aplecă peste bărbatul care părea că se calmase puțin după ce-l acoperise cu cearșafurile.

— Acum te duc la Urgențe, cât pot de repede. OK? Încearcă să stai liniștit.

Împinse patul rulant lângă ușă și își aminti, în ciuda situației, că butonul nu funcționa. Se duse la căpătâiul patului și deschise ușa, aruncând în același timp o privire spre capul bărbatului. Dar regretă imediat.

Gura care nu mai era o gură se pregătea să se deschidă.

Rana vindecată pe jumătate se sfâșie cu un sunet asemănător celui care se aude când cureți un pește de solzi, dar câteva fâșii de piele roz se împotriviră și se întinseră, când gaura din jumătatea inferioară a feței se lărgi.

— AAAAAAAA!

Urletul răsună cu ecou pe coridoarele goale și inima lui Benke începu să bată mai repede.

Stai acolo și taci!

Dacă ar fi avut un ciocan la îndemână, probabil că ar fi lovit drept în mijlocul masei aceleia scârboase și tremurătoare cu ochiul căscat, peste fâșiile de piele de pe gură care plesniră acum ca niște elastice întinse prea mult. Prin carnea roșie și maronie și zemoasă care fusese fața lui, Benke îi zări dinții albi, strălucind în întuneric.

Se duse din nou la căpătâiul patului și începu să-l împingă pe coridor, spre lifturi. Aproape că alerga, speriat că bărbatul o să se sucească până când o să cadă.

Coridoarele din fața lui păreau interminabile, ca un coșmar. Da. Era ca într-un coșmar. Toate ambițiile lui legate de o „poveste trăsnet” dispăruseră. Tot ce voia acum era să ajungă într-un loc în care mai existau oameni, oameni *vii* care să-l scape de monstrul ăsta ce zăcea și urla pe patul mobil.

Ajunse la lift și apăsa pe buton, vizualizând în același timp drumul spre camera de gardă. Cinci minute și ajungea la destinație.

Putea să cheme ajutoare chiar și la parter. Două minute și avea să se întoarcă în lumea reală.

Hai odată, în pizda mă-tii de lift!

Mâna sănătoasă a bărbatului se ridică.

Benke se uită la ea, apoi strânse ochii și-i deschise iar. Bărbatul încerca să-i spună ceva pe un ton imperceptibil. Îi făcu semn să se apropie. Așadar, era conștient.

Benke se opri lângă pat și se aplecă peste el.

— Da? Ce e?

Mâna îl apucă brusc de gât și-l trase în jos. Benke își pierdu echilibrul și căzu peste bărbat. Gâtul îi era blocat într-o menghină de fier și capul i se apropia de... gaură.

Încercă să apuce barele de oțel de la capătul patului ca să se elibereze, dar capul i se întoarse într-o parte și ochii îi ajunseră la doar câțiva centimetri de compresa udă de pe gâtul bărbatului.

— Dă-mi drumul, altfel nu...

Un deget i se strecură în ureche și Benke *auzi* osul pocnind în canalul auditiv când degetul apăsa și mai tare, încercând să pătrundă mai adânc. Dădu din picioare și începu să țipe abia când se lovi la fluierul piciorului în barele de oțel de la capătul patului.

Apoi, dinții se înfipseră în obrazul lui și degetul din ureche pătrunse atât de adânc încât ceva se stinse, ceva se stinse și... Benke cedă.

Ultimul lucru pe care-l văzu era compresa udă din fața ochilor, care-și schimbă culoarea și deveni roșu coral, în timp ce bărbatul îi mâncă obrazul.

Ultimul lucru pe care-l mai auzi fu un

pic-pic

și liftul sosi.

*

Zăceau unul lângă altul pe canapea, transpirați și respirând cu greutate. Pe Oskar îl dureau toți mușchii și era epuizat. Căscă larg, întinzând cât putu maxilarele. Eli căscă și ea. Oskar întoarse capul spre Eli.

— Hai, termină.

— Scuze.

— Doar nu ți-e somn sau...?

— Nu.

Oskar se strădui să-și țină ochii deschiși și vorbi fără să-și miște aproape deloc buzele. Încet-încet, fața lui Eli deveni ștearsă și ireală.

— Și ce faci? Când ai nevoie de sânge?

Eli se uită la el. Mult timp. Apoi păru că se hotărâse să spună ceva și Oskar o văzu cum își mișcă maxilarele, buzele, cum își rotește limba pe dinăuntru. După care deschise gura larg.

Oskar îi văzu dinții. Eli închise gura din nou.

Oskar întoarse capul și ridică privirea spre tavan. Descoperi câteva firicele de pânză de păianjen prăfuite, atârând din candelabrul nefolosit. Nu mai avea putere nici să se mire. Așa, deci. Era vampir. Dar asta o știa de mult.

— Sunteți mulți?

— Cum adică, „sunteți”?

— Păi, știi tu.

— Nu, nu știi.

Oskar cercetă tavanul, încercând să mai găsească niște pânze de păianjen. Descoperi încă două. Avu impresia că văzu și un păianjen cățărându-se pe un altul. Clipi. Apoi mai clipi o dată. Avea ochii plini de nisip. Nu fusese niciun păianjen.

— Și-atunci, cum să-ți zic? Ce ești?

— Eli.

— *Chiar așa* te cheamă, pe bune?

— Aproape.

— Cum te cheamă? Zi!

Pauză. Eli se îndepărtă puțin de el și se întoarse pe o parte.

— Elias.

— Dar ăsta-i... nume de băiat.

— Da.

Oskar închise ochii. Nu mai putea. Pleoapele i se lipiră de globii oculari. O gaură neagră se căscă în jurul lui și-i cuprinse tot corpul. Undeva în adâncul creierului, o voce slabă îi spunea că ar trebui să răspundă sau să facă ceva. Dar nu mai putea.

Gaura neagră explodează din interior cu încetinitorul. Fu tras înăuntru, apoi scuipat în afară, făcu un salt prin spațiu, în somn.

Departă de tot, simți că cineva îl mângâie pe obraz. Nu reuși să formuleze gândul că, din moment ce o simțea, trebuia să fi fost mâna lui. Undeva însă, pe o planetă străină, cineva mângâia încet obrazul cuiva.

Și era bine.

Apoi n-a mai văzut decât stele.

PARTEA A PATRA

Iată-i că vin, sunt chiar ei, trolii,

*de-acum încolo, pe aici nu trec
nici molii!*

Rune Andreasson –
„Bamse în pădurea fermecată:
Suntem compania de troli!”
(serie de benzi desenate pentru copii)

Duminică, 8 noiembrie

Podul Traneberg. În 1934, când l-au inaugurat, toată lumea îl considera un miracol național. Cel mai mare pod de beton *din lume* cu o singură travee. Un arc uriaș, înfrizându-se între Kungsholmen și Vasterort, care pe vremea aia cuprindea doar două orașe-grădină, numite Bromma și Appelviken. Și casele unifamiliale prefabricate din Angby.

Dar modernizarea abia începuse. Primele suburbii adevărate cu blocuri cu trei etaje fuseseră construite deja în Traneberg și Abrahamsberg și municipalitatea achiziționase terenuri mari în zona de vest, tocmai pentru a începe construirea cartierelor Vallingby, Hasselby și Blackeberg.

Pentru locuitorii cartierelor din vest, podul Traneberg reprezenta legătura cu centrul. Îl traversau aproape toți cei care plecau sau voiau să ajungă în Vasterort.

Rapoartele alarmante apăruseră deja prin anii '60. Podul amenința să se prăbușească din cauza traficului intens. Fusesse renovat și consolidat în repetate rânduri, dar marea renovare și reconstruire de care se vorbea din când în când era o chestiune care ținea de viitor.

Așadar, în acea dimineață de duminică, 8 noiembrie, 1981, podul arăta obosit. Ca un bătrânel sătul de viață, bombănind despre vremuri mai bune, când cerul era mai luminos și el era încă cel mai lung pod cu o singură travee *din lume*.

Zăpada începuse să se topească pe parcursul dimineții și se scurgea în crăpăturile din pod. Nimeni nu îndrăznește să împrăstie sare pe el, de teamă să nu distrugă și mai tare betonul învechit.

La ora aia nu erau prea multe mașini, mai ales că era duminică. Metroul nu mai circula și cei câțiva șoferi care treceau pe acolo se grăbeau să ajungă, probabil, în pat.

Dar Benny Melin constituia o excepție. Da, bineînțeles că aștepta să ajungă acasă și să se culce, dar se simțea, probabil, prea fericit ca să poată dormi.

De opt ori se întâlnise cu diverse femei, în urma unor anunțuri matrimoniale, dar Betty, pe care o invitase în oraș sâmbătă seară, fusese singura cu care se potrivește.

Părea că ceva era pe cale să se înfiripe. O simțiseră amândoi.

Râseseră o grămadă de combinația numelor lor: Betty și Benny. Suna ca

numele unui duo umoristic, dar ce puteai să-i faci? Și, dacă urmau să aibă copii, oare cum ar fi trebuit să îi boteze? Lenny și Netty?

Da, chiar că s-au distrat de minune. Merseseră acasă la ea, în Kungsholmen, și-și povestiseră fanteziile, încercând să potrivească piesele ca într-un puzzle, și obținuseră rezultate destul de bune. Iar spre dimineață, au tras concluzia că existau doar două variante referitoare la ce ar fi trebuit să facă *atunci*.

Iar Benny alesese varianta înțeleaptă, chiar dacă-i fusese greu. Își luase la revedere de la ea și urcase în mașină, promițându-i c-o să se vadă și duminică seara, apoi plecase acasă spre Bromma, cântând *I can't help falling in love with you* pe tot drumul.

Prin urmare, în dimineața aceea de duminică nu mai avea puterea să se plângă sau să bage măcar de seamă starea proastă a drumului de peste podul Traneberg. Doar era podul spre paradis, spre însăși iubita lui.

Tocmai ajunsese la capătul podului dinspre Traneberg și începuse să cânte pentru a zecea oară refrenul, când silueta albastră apărură în lumina reflectoarelor, în mijlocul carosabilului.

Apucă să-și spună doar atât: *Nu frâna!* Înainte de a lua piciorul de pe accelerație, smuci volanul într-o parte și viră spre stânga, la nici cinci metri de silueta albastră. Zări cu coada ochiului o bucățică de material albastru dintr-un halat și o pereche de picioare albe, apoi se ciocni de bariera de beton dintre cele două sensuri de mers.

Se auzi o scrâșnitură asurzitoare și mașina alunecă de-a lungul barierei. Oglinda retrovizoare zbură cât colo și ușa de lângă el se îndoi până când îi atinse șoldul, apoi mașina ricoșă din nou pe banda lui.

Încercă s-o îndrepte, dar pierdu controlul și mașina nimeri pe banda a doua, lovindu-se de bordura zonei rezervate pentru pietoni. Pierdu și oglinda cealaltă. Aceasta zbură peste parapet, reflectând luminile de pe pod. Frână ușor și de data aceasta reuși să evite o tamponare violentă; mașina șterse doar bariera de beton.

După aproximativ o sută de metri, reuși să oprească. Răsuflă ușurat și stătu cu mâinile pe genunchi, cu motorul în continuare pornit. Simți gust de sânge în gură; își mușcase o buză.

Ce-i cu nebunul ăla?

Se uită în oglinda retrovizoare din mașină și îl văzu cum se apropia de el clătinându-se, mergând pe mijlocul drumului ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Benny se înfurie. O fi fost doar un nebun, dar, totuși, existau niște limite.

Încercă să deschidă ușa de lângă el, dar nu reuși. Sistemul de deschidere se blocase. Scoase centura de siguranță și se urcă pe scaunul pasagerului.

Înainte să se strecoare afară, aprinse avariile. Apoi se postă lângă mașină cu brațele încrucișate și așteptă.

Omul care se apropia spre el pe pod era îmbrăcat într-un soi de halat de spital și atât. Era desculț și nu avea nici pantaloni. Benny se întrebă dacă putea să-l pună *cât de cât* la punct.

Să-l? Era un bărbat?

Silueta se apropie. Împroșca zăpada fleșcăită cu picioarele și mergea de parc-ar fi avut o sârmă în piept de carel trăgea cineva. Benny făcu un pas spre el, apoi se opri. Bărbatul era cam la zece metri de el și Benny reuși să-i discearnă... fața.

Benny tresări și se sprijini de mașină. Apoi se strecură din nou prin ușa din dreapta, băgă în a-ntâia și demară, împroșcându-l pe... ăla cu cauciucurile din spate.

Ajuns acasă, își turnă un pahar mare de whisky și-l goli pe jumătate. Apoi sună la poliție. Le povesti ce văzuse, ce se întâmplase. După ce goli tot paharul, începu să cântărească varianta dormitului, în ciuda celor întâmplare. Haosul se pornise deja.

*

Poliția perie toată pădurea Judarn. Cinci câini și douăzeci de polițiști. Chiar și un elicopter, ceea ce era destul de neobișnuit pentru genul ăsta de căutări.

Era vorba, totuși, de un singur bărbat. Un polițist cu un câine ar fi fost de ajuns ca să-l prindă.

Dar, pe de o parte, cazul fusese extrem de mediatizat (doi polițiști fuseseră repartizați să se ocupe de jurnaliștii care năvăliseră în zona dintre serele din Weibull și stația de metrou Akeshov), iar poliția voia să arate că nu se culcase pe-o ureche nici măcar în dimineața aceea de duminică.

Pe de altă parte, îl găsiseră pe Bengt Edwards.

De fapt, oamenii presupuneau doar că era vorba de Bengt Edwards, pentru că îi găsiseră verigheta inscripționată pe dinăuntru cu numele „Gunilla”.

Gunilla era soția lui Benke, lucru știut de toți colegii lui de serviciu. Nimeni nu îndrăznea însă s-o sune. Să-i spună c-a murit, dar că, totuși, nu erau siguri că era el. S-o întrebe dacă nu cunoștea niște semnamente mai neobișnuite... în jumătatea inferioară a corpului?

Medicul legist care sosise la șapte dimineața ca să înceapă examinarea cadavrului criminalului se alese cu o sarcină nouă. Dacă ar fi fost pus în fața rămășițelor lui Bengt Edwards fără să cunoască situația, ar fi zis că trupul acela fusese expus la un frig cumplit timp de una sau mai multe zile.

Și-n tot acest răstimp fusese mutilat de șobolani, vulpi, în orice caz, de

niște animale carnivore, poate de urși – asta dacă termenul „mutilat” se potrivește și când e vorba de animale. Oricum, doar animale de pradă de talie mare puteau să sfâșie carnea în halul ăla, în timp ce rozătoarele se ocupau de restul: nas, urechi și degete.

Raportul preliminar, făcut în grabă, al medicului legist fusese celălalt motiv pentru care poliția se mobilizase la un asemenea nivel. Bărbatul era considerat extrem de violent – asta în termeni oficiali.

Sau complet sonat și futut la cap, în termeni mai populari.

Însuși faptul că bărbatul era în viață fusese un miracol. Nu genul de miracol pe care Vaticanul l-ar fi oficializat fluturând cu cădelnița, însă, clar, era ceva ieșit din comun. Bărbatul fusese o ruină și înainte să sară de la etajul zece, iar acum... acum se trezise și se plimba bine-mersi prin spital. Și nu numai atât, din păcate.

Dar n-avea cum să *se simtă bine*. Ce-i drept, vremea se mai încălzise puțin, dar nu urcase mai mult de două, trei grade peste zero, și tipul era îmbrăcat într-o cămașă de noapte de la spital. N-avea nici complici, cel puțin din câte știa poliția, ceea ce însemna că n-ar fi putut rezista mai mult de câteva ore în pădure sau unde se ascundea.

Benny Melin îi sunase la aproape o oră după ce-l văzuse pe bărbat pe podul Traneberg. Dar la doar câteva minute, primiseră un telefon și de la o femeie mai în vârstă.

Femeia ieșise cu câinele când îl văzuse pe bărbatul îmbrăcat în haine de spital în apropierea grajdurilor regale din Akeshov, unde erau adăpostite oile regelui pe timp de iarnă. Femeia se întorsese imediat acasă și sunase la poliție, gândindu-se că oile erau, poate, în pericol.

Prima patrulă sosise la fața locului în zece minute și primul lucru pe care l-au făcut a fost să cerceteze grajdurile cu pistoalele scoase, mai mult decât agitați.

Oile se speriaseră și, înainte ca polițiștii să cerceteze toată clădirea, se transformaseră într-o masă forfotitoare de corpuri acoperite cu blană, scoțând niște sunete aproape umane, ceea ce atrăsese și mai mulți polițiști.

Pe parcursul căutărilor, câteva oi scăpară din țarc și năvăliră în spațiul îngust din mijloc, iar când polițiștii își dădură în sfârșit seama că bărbatul nu era acolo și părăsiră clădirea, un berbec reuși să evadeze pe ușa din față.

Un polițist mai în vârstă, provenind dintr-o familie de țărani, se aruncă peste el, îl apucă de coarne, apoi îl târî înapoi în țarc.

Abia după ce a reușit să-l împingă înapoi, și-a dat seama că văzuse câteva blițuri în timpul acțiunilor sale disperate. Trase concluzia greșită că n-aveau să folosească astfel de imagini, având în vedere gravitatea cazului. La scurt timp însă, apărură o bază special amenajată pentru jurnaliști, în afara

zonei de căutare.

Între timp, se făcuse șapte și jumătate și zorii începură să se strecoare printre ramurile acoperite de chiciură ale copacilor. Vânătoarea era bine organizată și în plină desfășurare. Oamenii erau siguri c-o să-l prindă pe nebunul solitar înainte de prânz.

Fu nevoie de mai multe ore – timp în care camera cu infraroșu a elicopterului nu înregistrase nicio mișcare și câinii cu boturi ultrasensibile nu găsiseră nimic – ca să înceapă speculațiile adevărate, conform cărora bărbatul nu mai trăia. Că nu căutau un om viu, ci un cadavru.

*

Când primele raze palide ale dimineții se strecurară printre crăpăturile dintre jaluzele și atinseră palmele Virginiei asemenea unui bec fierbinte, aceasta nu-și mai dorea decât un singur lucru: să moară. Totuși, își retrase instinctiv mâinile și se ascunse în fundul camerei.

Pielea ei fusese tăiată în peste treizeci de locuri. Apartamentul era plin de sânge.

Își tăia venele de câteva ori de-a lungul nopții ca să bea, dar nu reușise să sugă tot și să lingă fiecare picătură de pe jos. Sângele cursese pe podea, pe masă, pe scaune. Covorul mare din camera de zi arăta de parcă cineva ar fi măcelărit un animal pe el.

Satisfacția și sentimentul de ușurare păliseră cu fiecare rană nouă pe care și-o provocase, cu fiecare înghițitură din sângele ei din ce în ce mai subțire. În zori, Virginia se simțea doar o masă schimonosită, chinuită de abținere și angoasă. Îi era frică de ce știa c-avea de făcut dacă voia să mai trăiască.

Realizase asta cu greu, dar acum era convinsă. Sângele altcuiva ar fi... însănătoșit-o. Dar nu era în stare să ia viața cuiva. Probabil că nici n-ar fi fost cu puțință; rănilor provocate cu cuțitul pentru fructe se vindeau anormal de repede. Indiferent cât de adânc și cât de mult tăia, rana nu sângera mai mult de un minut. Și după câteva minute, sângele se și coagula.

Și-n plus...

Simțise ceva ciudat.

Era spre dimineață, când stătea pe un scaun de bucătărie și sugea o rană din brațul îndoit, a doua făcută în același loc, și dintr-odată se scufundase în corpul ei și o văzuse.

Infecția.

N-o văzuse, bineînțeles, dar dintr-odată își dădu seama ce era. Se simțea ca o femeie gravidă care-și vede fătul pentru prima oară pe monitor; doar că, în cazul ei, burta era locuită de un șarpe uriaș, nu de un bebeluș. Asta era povara pe care trebuia s-o poarte în fiecare zi.

Pentru că ceea ce văzuse în clipa aceea era tocmai faptul că infecția avea o viață proprie, complet independentă de corpul ei. Că avea să trăiască și dacă ea nu mai trăia. Mama avea să moară din cauza șocului, din cauza ecografiei, dar nimeni n-avea să observe nimic pentru că șarpele ar fi preluat comanda și ar fi controlat oricum corpul ei.

De aceea, n-ar fi avut niciun sens să se sinucidă.

Singurul inamic de care infecția părea că se teme era lumina de afară. Razele palide de dinainte îi răniseră mâinile mai tare decât cea mai tăioasă lamă.

Stătu așa ghemuită în colțul camerei de zi mult timp, uitându-se la zăbrelele desenate de lumina soarelui pe covorul pătat. Se gândi la nepotul ei, Ted. La cum se târa în patru labe spre pata aceea de soare, după-amiaza, și la cum adormea apoi în balta aceea de soare cu degetul în gură.

La pielea moale, dezgolită și subțire pe care nici n-ar trebui s-o...

LA CE NAIBA ÎMI STĂ CAPUL?

Virginia se înfioră, apoi continuă să se holbeze înainte cu ochi goi. Și-l imaginase pe Ted și se gândise cum l-ar fi...

NU!

Își trase o palmă peste cap. Se lovi până când imaginea se destrămă. Își dădu seama că n-avea să-l mai întâlnească niciodată. N-avea să mai întâlnească pe *nimeni* dintre apropiații ei.

Nu mai pot să mă întâlnesc cu oamenii la care țin.

Virginia se chinui să își îndrepte spatele, apoi se târî încet spre zăbrelele de lumină. Infecția protestă și vru s-o tragă înapoi, dar Virginia era mai puternică și-și controla deocamdată corpul. Lumina îi înțepă ochii, barele de lumină îi arseră corneea ca oțelul încins pentru matrițare.

Arzi! Arzi!

Brațul ei drept era acoperit de sânge uscat, coagulat. Îl întinse spre lumină.

Nu-și imaginase că avea să fie așa.

Ce-i făcuse lumina de sâmbătă fusese doar o mângâiere pe lângă asta. Cineva îndreptă o lampă de sudură spre pielea ei. După o secundă, pielea ei deveni albă ca varul. După două secunde, începu să fumege. După trei, se formă o bășică. Bășica se înnegri și se sparse cu un fâșâit. În cea de-a patra secundă își retrase brațul și se târî în dormitor plângând.

Mirosul de carne arsă otrăvi aerul și Virginia nu îndrăzni să se uite la brațul ei în timp ce se urcă în pat, târându-se ca un șarpe.

Odihnește-te.

Dar patul...

În ciuda jaluzelelor trase, în dormitor era prea multă lumină. Se simțea

lipsită de apărare, deși se acoperise cu pătura. Urechile ei percepură fiecare sunet slab al dimineții din jurul ei și fiecare sunet era o amenințare. Cineva se plimba în camera de deasupra ei. Virginia tresări, întoarse capul spre sursa zgomotului și ascultă. În apartamentul de la etajul următor se auziră un sertar tras și un clinchet metalic.

Lingurițe de cafea.

Își dădu seama că erau... lingurițe de cafea după delicatețea clinchetului. Își imaginează scrinul căptușit cu catifea al bunicii, plin cu lingurițe de argint, pe care-l primise de la mama ei cu ocazia mutării la căminul de bătrâni. Își aminti grija cu care deschisese scrinul, cum s-a uitat la lingurițe, și-și dădu seama că nu le *folosise niciodată*.

Virginia se gândi la asta în timp ce alunecă din pat, se înfășură în cuvertură și se târî spre șifonier. Îl deschise și văzu plapuma de rezervă și cele câteva pături așezate pe fundul lui.

Privi lingurițele cu un soi de tristețe. Zăcuseră în scrinul acela în jur de șaizeci de ani fără a fi ridicate, fără a fi ținute în mână sau folosite.

Casa se umplu de zgomote, semn că lumea începea să se trezească. După ce se înfășură în plapumă și pături, nu le mai auzi. Se târî în șifonier și se ghemui ca o larvă într-un cocon dublu.

Niciodată, sub nicio formă.

Pregătite parcă pentru defilare, lingurițele stăteau în ascunzișul lor catifelat și așteptau. Niște lingurițe fragile, din argint. Virginia se cuibări și mai mult și își îngropă fața în pături.

Cine o să le folosească acum?

Fiica ei. Bineînțeles. Avea să i le dea Lenei, care avea să-l hrănească pe Ted cu ele. Ce-o să se mai bucure lingurițele. Ted o să mănânce piure de cartofi cu ele. Da. Era perfect așa.

Stătea nemișcată ca o piatră și corpul i se calmă treptat. Un singur gând îi mai trecu prin cap înainte să se scufunde în starea aceea. *Oare de ce nu mi-e cald?*

Cu pătura pe față, înfăolită în materialul gros, ar fi trebuit să transpire de mult. Întrebarea pluti somnoroasă într-o încăpere mare și neagră, apoi ateriză. Răspunsul era simplu.

Pentru că n-am mai respirat de câteva minute.

Și nu simți *nevoia* nici măcar acum, când conștientizase. Nu se sufoca și nu simțea că are nevoie de oxigen. Pur și simplu, nu mai trebuia să respire.

*

Liturghia începea la ora unsprezece, dar Tommy și Yvonne se înființaseră deja pe peron pe la zece și un sfert. Erau în Blackeberg și așteptau metroul.

Staffan, care cânta în corul bisericii, îi spusese lui Yvonne care o să fie subiectul predicii. Yvonne îl anunțase pe Tommy, întrebându-l cu maximă precauție dacă era interesat. Spre surprinderea ei, Tommy fu de acord să însoțească.

Subiectul era tineretul de azi.

Plecând de la un pasaj din Vechiul Testament, referitor la exodul evreilor din Egipt, preoții au scris un text cu ajutorul lui Staffan, bazat pe ideea de *stea călăuzitoare*. Ceva ce ar fi putut ghida un tânăr din zilele noastre, ceva ce l-ar fi ajutat să găsească drumul în deșertul pribegirilor sale și așa mai departe.

Tommy chiar citise pasajul respectiv din Biblie și spusese că i-ar face plăcere să fie prezent la liturghie.

Așa că, în dimineața aceea de duminică, atunci când metrourile ieșeau uruind din tunel, împingând în față o coloană de aer care îi zburli părul lui Yvonne, aceasta nu mai putea de bucurie. Aruncă o privire spre fiul ei, care stătea lângă ea, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei.

O să fie bine.

Da. Faptul că voia să vină cu ea la slujba de duminică era un lucru destul de important. Pe de altă parte, asta însemna că-l acceptase pe Staffan. Sau nu?

Cei doi se urcară în metrou și se așezară față-n față lângă un bărbat mai în vârstă. Înainte să urce, discutaseră despre ce auziseră la radio în dimineața aceea, și anume, știrea referitoare la criminalul ritualic căutat în pădurea Judarn. Yvonne se aplecă înainte spre Tommy.

— Crezi c-o să-l prindă?

Tommy înălță din umeri.

— Probabil, la un moment dat. Dar e ditamai pădurea, așa că... mai bine-l întrebăm pe Staffan.

— Mi se pare oribil, sincer. Imaginează-ți ce-ar fi dac-ar ajunge până aici.

— Ce să facă aici? Dar, da, de fapt, da. Ce face și în pădurea Judarn. Ar putea să vină aici, bine-mersi.

— Uff!

Bărbatul între două vârste se întinse, își scutură o scamă invizibilă de pe umăr și spusese:

— Ajungi să te întrebi dacă unul ca ăsta mai e... om, cât de cât.

Tommy se uită la bărbat și Yvonne spusese „hm”, apoi zâmbi, ceea ce în interpretarea bărbatului fusese, probabil, o încurajare să continue.

— Vreau să zic... mai întâi... chestiile alea oribile, și-apoi... să cazi de la etajul ăla în starea în care era el. Nu, vă zic eu: ăla nu mai e om și sper că

poliția o să-l împuște imediat ce-o să dea ochii cu el.

Tommy dădu din cap, prefăcându-se că e de aceeași părere.

— Sau c-o să-l spânzure de primul copac.

Asta îl încurajă și mai mult pe bărbat.

— Exact. La fel ziceam și eu. Ar fi trebuit să-i facă o injecție letală sau ceva încă din spital, ca la câinii turbați. Măcar așa n-am mai fi stat aici ca idioții, tremurând de frică la fiecare pas și urmărind neputincioși vânătoarea asta panicată care ne costă o grămadă de bani. Cine credeți că plătește elicopterul ăla? Contribuabilul, bineînțeles. Da, chiar acum vin de la Akeshov și-am văzut că-l caută cu elicopterul. Pentru asta au bani. Dar o pensie decentă după atâția ani de muncă, asta nu... păi, cum? Japițele! Bine că se joacă cu elicoptere care uruie acolo sus și sperie animalele...

Monologul continuă până la Vallingby, unde Tommy și Yvonne coborâra, lăsându-l în urmă pe bărbat. Metroul se întorcea în stația asta, ceea ce însemna că voia, probabil, să mai dea o tură ca să vadă înc-o dată elicopterul și să-și continue monologul în fața unui public nou.

Staffan îi aștepta în fața bisericii Sankt Thomas, care semăna cu un morman de cărămizi.

Era îmbrăcat la costum, iar la gât purta o cravată spălăcită cu dungi albastre și galbene, ceea ce-l făcu pe Tommy să se gândească la o fotografie din război, intitulată „Un tigru suedez”. Staffan se luminează la față când îi văzu și le ieși în întâmpinare. O îmbrățișă pe Yvonne și întinse mâna spre Tommy, care o luă și-o scutură.

— Mă bucur nespun c-ați vrut să veniți. *Mai ales* tu, Tommy. Ce te-a făcut să...?

— Voiam doar să văd cum e.

— Îmm. Sper c-o să fie pe placul tău. Și c-o să te vedem mai des pe aici.

Yvonne îl mângâie pe umăr.

— A citit în Biblie... a citit pasajul despre care o să vorbiți.

— I-auzi. Asta chiar că... apropo, Tommy. N-am găsit trofeul ăla, știi. Dar... eu spun să-l dăm uitării, ce zici?

— Îhâm.

Staffan se aștepta ca Tommy să adauge ceva, dar văzând că n-avea de gând, se întoarse spre Yvonne:

— În mod normal, ar trebui să fiu la Akeshov, dar n-am vrut să pierd... chestia asta. Doar că trebuie să plec imediat după slujbă, așa că ar fi bine să...

Tommy intră în biserică.

În șirurile de bănci se vedeau doar câțiva bătrâni care stăteau cu spatele la el. După părăiri, trase concluzia că erau doar femei.

Biserica era iluminată cu lămpi mici și galbene de-a lungul pereților. Între cele două compartimente cu bănci se întindea un covor roșu cu figuri geometrice întrețesute, până la altar; o masă de piatră pe care fuseseră așezate câteva vase cu flori. Deasupra altarului se vedea o cruce mare de lemn cu un Isus într-o interpretare modernă. Expresia de pe chipul lui putea fi ușor considerată un surâs ironic.

În capătul bisericii, chiar lângă ușă și Tommy, se aflau un mic suport plin cu broșuri, o cutie a milei și o cristelniță imensă. Tommy se duse lângă ea și se uită înăuntru.

Perfect.

Voia să vadă dacă era și mai bine decât atât. Dacă era plină cu apă. Dar nu. Cristelnița era cioplită dintr-o singură bucată și-i ajungea până la brâu. În interior, vasul era cenușiu-închis și părea complet uscat.

OK. Hai să-i dăm drumul.

Tommy scoase din buzunarul hainei o pungă de plastic de doi litri, legată strâns, umplută cu un praf alb, apoi se uită în jur. Nu se uita nimeni. Făcu o gaură cu degetul și lăsă conținutul să se scurgă în cristelniță.

Vârî apoi punga goală în buzunar și ieși, încercând în tot acest răstimp să găsească o scuză bună care să explice de ce nu voia să stea lângă mama, de ce prefera banca din spate, de lângă cristelniță.

Ar putea să-i spună că ar fi fost mai comod așa, în caz că voia să iasă. Dacă slujba ar fi început să-l plictisească. N-ar fi deranjat pe nimeni. Suna bine. Suna...

Perfect.

*

Oskar deschise ochii și fu cuprins de neliniște. Nu-și dădea seama unde e. În camera în care se afla era întuneric beznă și Oskar nu recunoscuse pereții reci.

Stătea culcat pe o canapea. Acoperit cu o pătură care mirosea un pic urât. Pereții pluteau în fața lui, înotând liber, în timp ce încerca să îi plaseze la locul lor, astfel încât să compună o cameră pe care s-o recunoască. Dar nu reuși.

Trase pătura până la nas. Nările i se umplură cu un miros stătut și Oskar încercă să se calmeze, să uite de cameră și să-și *aducă aminte*.

Da. Acum își amintea.

Tata. Janné. Autostopul. Eli. Canapeaua. Pânza de păianjen.

Ridică privirea spre tavan. Firele prăfuite ale pânzei de păianjen erau tot acolo, dar nu se vedeau prea bine în semîntuneric. Adormise pe canapea, lângă Eli. Cât o fi trecut de atunci? Era deja dimineață?

Ferestrele erau acoperite cu pături, dar la margini se vedea o lumină

palidă, cenușie. Oskar dădu jos pătura, se duse la fereastra de la balcon și mișcă puțin perdelele improvizate. Jaluzelele erau trase. Le împinse în sus și văzu că, da, era dimineață.

Îl durea capul și lumina îl deranja. Brusc, i se tăie respirația. Îi dădu drumul păturii și se pipăi la gât și la ceafă cu ambele mâini. Nu. Bineînțeles. Doar i-a spus că n-o să...

Dar unde era oare?

Oskar se uită prin cameră; ochii i se opriră la ușa închisă a camerei în care se schimbase Eli. Făcu câțiva pași spre ea, apoi se opri. Ușa era în umbră. Oskar începu să-și sugă articulația degetului.

Și dacă doarme... într-un sicriu?

Ce prostie. De ce-ar dormi acolo? De ce dorm vampirii în sicrie, în general? Pentru că-s morți. Pe când Eli a spus că nu...

Și dacă, totuși...

Oskar își supse articulația, trecându-și limba peste oasele degetelor. Sărutul ei. Masa aceea plină cu mâncare. Simplul fapt că era în stare să *facă* așa ceva. Și... dinții. Colții de animal de pradă.

Dac-ar fi un pic mai multă lumină.

Înterupătorul se afla chiar lângă ușă. Oskar apăsă și se gândi că oricum n-avea să se aprindă. Dar, spre mirarea lui, se înșelase. Strânse din ochi ca să-i ferească de lumina puternică, apoi îi lăsă să se obișnuiască puțin și puse mâna pe clanță.

Lumina nu-l ajuta deloc. Dimpotrivă, i se făcu și mai frică acum că ușa se transformase într-o ușă simplă. Precum cea de la dormitorul lui. *Exact* la fel. Clanța avea aceeași formă în mâna lui. Doamne, dacă doarme înăuntru? Cu brațele încrucișate pe piept.

Trebuie să verific.

Apăsă încet clanța, care părea ușor țeapănă. Așadar, nu era încuiată, altfel ar fi mers împinsă până jos. Apăsă clanța cât putu și ușa se deschise. Deocamdată, doar puțin. În cameră era întuneric.

Stai!

Oare ar răni-o dacă ar lăsa lumina să intre?

Nu. Aseară a stat sub becul lampadarului fără să-i pese. Dar lumina din tavan era mai puternică și poate că becul era... special, genul... tolerat de vampiri.

Era prea ridicol. „Magazin special cu lămpi pentru vampiri.”

Și sigur n-ar fi păstrat candelabrul dacă ar fi fost dăunător pentru ea.

Cu toate astea, deschise ușa doar încet și lăsă conul de lumină să pătrundă treptat în cameră. Aceasta era la fel de goală ca și camera de zi. Un pat și o grămadă de haine, altceva nu mai avea. Pe pat se vedeau doar un

cearșaf și o pernă. Probabil că de acolo luase pătura aia. Pe peretele de lângă pat zări un bilețel lipit cu scotch.

Codul morse.

Așadar, aici stătea când...

Trase adânc aer în piept. Reușise să uite chestia asta.

De partea cealaltă a peretelui se află camera mea.

Da. Se afla la doi metri de patul lui, de viața lui obișnuită.

Se întinse pe pat și îi veni să formeze un mesaj. Lui Oskar. Cel de dincolo de perete. Oare ce-ar fi zis?

U.N.D.E. E.Ș.T.I.

Își supse din nou articulația degetului. El era *aici*. Eli era cea care dispăruse.

Se simți amețit, încurcat. Își îngropă capul în pernă, întors spre cameră. Perna mirosea ciudat. Ca pătura, doar că mai rău. Era un miros stătut, rânced. Se uită la mormanul de haine aruncate lângă pat.

Ce scârbos.

Nu mai voia să stea aici. Era prea liniște și pustiu în apartamentul ăsta și atât de... anormal. Privirea îi alunecă peste mormanul de haine, apoi se opri asupra șifonierului care acoperea tot peretele de vizavi, până la ușă. Două șifoniere duble și unul simplu.

Acolo.

Își trase genunchii la piept și se holbă la ușile închise ale șifonierului. Nu voia. Îl durea stomacul. Durerea îl săgetă în zona pelvisului.

Avea nevoie la baie.

Se ridică și se duse la ușă, fără a-și lua privirea de la șifonier. Avea două șifoniere la fel în cameră și știa că ar fi încăput în ele. Sigur era acolo, iar el se săturase. Nu voia s-o vadă acolo.

Nici becul din hol nu era scos. Aprinse lumina și traversă coridorul scurt care dădea spre baie. Ușa de la baie era încuiată. Plăcuța de sub yală era roșie. Oskar bătu la ușă.

— Eli?

Nimic. Bătu din nou.

— Eli, ești acolo?

Nimic. Dar, când îi rosti numele, își aminti că nu era corect. Era ultimul lucru care i-l spusese pe canapea. Că, de fapt, o chema... Elias. Eliaș. Era nume de băiat. Asta însemna că Eli era *băiat*? Doar s-au pupat și au dormit în același pat și...

Oskar împinse ușa cu palmele, apoi își odihni fruntea pe dosul mâinilor. Se *gânde*a. Se gândea mult și bine. Dar nu înțelegea. C-ar fi putut accepta faptul că era *vampir*, dar nu și că era *băiat*... asta era mult mai greu.

Doar cunoștea și el cuvântul ăla urât. Poponar. Poponarul dracului. Așa vorbea Jonny. Zicea că-i mai rău să fii poponar, decât să...

Ciocăni din nou la ușă.

— Elias?

După ce-i rosti numele, simți un gol în stomac. Nu. Nu putea să se obișnuiască. Ea... el se numea Eli. Dar asta era prea de tot. Indiferent de ce era Eli, asta era prea de tot. Nu mai putea. Nimeni *nu* mai era normal, în ceea ce-o privea.

Își înalță fruntea și se încordă – deși avea nevoie la toaletă, încercă să se abțină.

În casa scărilor se auziră pași și, la scurt timp după aceea, se auzi un pocnet. Clapa cutiei poștale se deschise și se trânti la loc. Oskar se duse să verifice. Era un pliant.

Carne tocată de vită 14,90/kg.

Litere roșii, țipătoare și numere. Ridică pliantul și se prinse imediat; trase cu ochiul prin vizor în timp ce pașii răsunară în casa scărilor, însoțiți de sunetul clapelor de la cutiile poștale.

După o jumătate de minut, mama lui trecu prin fața vizorului. Cobora. Oskar apucă să vadă doar în treacăt părul ei și gulerul paltonului, dar era convins că nu putea să fie altcineva. Cine altcineva i-ar fi împărțit reclamele când nu era acasă?

Cu pliantul mototolit în mână, Oskar alunecă pe podeaua de lângă ușă și își sprijini capul de genunchi. Nu plângea. Nevoia de a se duce la baie îl înțepa în vintre ca un mușuroi de furnici, împiedicându-l să se abandoneze lacrimilor.

Dar gândul acela îi trecu prin cap de mai multe ori:

Eu nu exist. Nu exist.

*

Lacke nu reuși să se liniștească toată noaptea. Îngrijorarea începuse să-i râcăie stomacul încă de când plecase de la Virginia. Sâmbătă seara ieșise cu băieții la restaurantul chinezesc, încercând să le împărtășească ce simțea, dar nimeni n-avea chef să se deprime. Lacke simți că lucrurile ar putea s-o ia razna ușor, că s-ar putea să-și iasă rău de tot din pepeni, așa că mai bine plecă.

Pentru că, oricum, nu se mai înțelegea cu băieții.

Sigur, nu era nimic nou, dar cel puțin crezuse că... da, ce naiba crezuse, de fapt?

Că suntem cu toții în aceeași oală.

Că nu era *singurul* care avea impresia că se întâmpla ceva oribil, ceva foarte, foarte dubios. Toți se băteau cu pumnul în piept, mai ales Morgan,

dar când era vorba să și facă ceva, nu se mișca niciunul.

Nu c-ar fi știut ce-i de făcut, dar cel puțin el se îngrijora. Măcar atât, chiar că nu ajuta cu nimic. Nu prea mai dormea noaptea, se apucase de *Demonii* lui Dostoievski, dar uita tot timpul ce citise deja, ce se întâmplase până acolo, așa că până la urmă o lăsă baltă.

I se întâmplă totuși și-un lucru bun: faptul că luase o hotărâre.

Duminică, înainte de masă, s-a dus la Virginia și a bătut la ușă. Nu i-a deschis nimeni, așa că a presupus... *de fapt, a sperat* că Virginia se internase, totuși. În drum spre casă a trecut pe lângă două femei care stăteau și discutau despre ucigaș. Auziseră că poliția îl căuta în pădurea Judarn.

Doamne, Dumnezeule, nu mai scăpăm de nenorocitul ăsta. Să vezi ce-o să se isterizeze iar ziarele.

Trecuseră exact zece zile de la crima din Vallingby și ziarele începuseră să se sature de speculațiile referitoare la identitatea criminalului și la motivul pentru care făcuse ce făcuse.

În articolele scrise despre el se putea detecta un soi de... bucurie în ceea ce privea necazul altuia. Descriseseră starea în care se afla cu o precizie migăloasă, menționând și faptul că probabil ar fi fost nevoit să stea internat vreo șase luni. Și, evident, atașaseră și mica rubrică de „date științifice” referitoare la efectele acidului clorhidric asupra corpului, ca oamenii să-și dea seama cam cât de tare trebuie să fi suferit individul.

Dar nu, Lacke nu găsea nicio plăcere în informații de genul ăsta. I se părea înfricoșător întregul fenomen, felul în care oamenii se agitau și se bucurau când „cineva își primea pedeapsa cuvenită” și așa mai departe. Pedeapsa cu moartea i se părea absurdă. Nu c-ar fi avut o concepție „modernă” asupra dreptății, nicidecum. Concepțiile lui erau mai degrabă demodate.

Raționamentul lui Lacke suna cam în felul următor: dacă cineva îmi omoară copilul, îl omor și eu. Dostoievski vorbea tot timpul despre iertare, despre îndurare. Sigur. Din punctul de vedere al societății, era de înțeles. Dar eu, în calitate de părinte al copilului omorât, am dreptul moral de a-l șterge de pe fața pământului pe cel care mi-a omorât copilul. Faptul că după aceea societatea mă pedepsește cu opt ani de pârnaie sau așa e cu totul altceva.

Nu la asta se referea Dostoievski, și Lacke o știa. Dar el și Fiodor aveau, pur și simplu, concepții diferite.

Astea erau problemele care-l preocupau pe Lacke în drum spre casă, în timp ce traversa Ibsengatan. Ajuns acasă, descoperi că-i e foame, așa că își făcu o porție de macaroane instant și le mâncă direct din oală, cu ketchup. Tocmai începuse s-o umple cu apă ca să-i fie mai ușor s-o spele mai încolo,

când se auzi capacul cutiei poștale.

Reclame. Nu-i păsa oricum. N-avea el bani de cumpărături.

Nu. Tocmai asta era chestia.

Șterse masa din bucătărie cu buretele, apoi se duse să caute colecția de timbre a lui taică-său, pe care o ținea într-un dulap moștenit tot de la el și pe care abia a reușit să o transporte până în Blackeberg. Puse albumul pe masă și-l deschise grijuliu.

Și iată-le. Patru exemplare fără ștampilă din prima ediție de timbre tipărite în Norvegia. Se aplecă peste masă și se uită cu ochii întredeschiși la leul ridicat în două labe pe fundalul azuriu.

Greu de imaginat.

Costaseră patru șilingi când au apărut, în 1855. Acum valorau... mai mult. Iar faptul că avea două perechi complete însemna și mai mult.

Asta era hotărârea pe care o luase în timp ce se sucea și se învârtea pe cearșaful mirosind a fum de țigară; că venise vremea. Accidentul Virginiei fusese ultima picătură în pahar. Asta și neputința băieților de-a înțelege, revelația că: nu, cu oamenii ăștia n-are rost să-ți mai pierzi timpul.

Trebuia să se care de acolo și la fel și Virginia.

Piață în scădere sau nu, trei sute de mii tot primea pentru timbrele alea și încă două sute pentru apartamentul ăla. Din care își permitea o casă la țară. Bine, *două* case. Și o grădiniță. Bani îi ajungeau și i-ar fi mers bine, sigur. De îndată ce se vindeca și Virginia, avea să-i prezinte planul de bătaie. Și chiar credea... da, era aproape convins că ar fi acceptat. Că i-ar fi plăcut la nebunie.

Așa avea să facă.

Lacke se simțea mai liniștit. Lucrurile se clarificaseră în capul lui. Știa ce avea de făcut. Azi sau mai încolo, asta nu conta. Avea să se rezolve totul.

Însuflețit de gânduri plăcute, Lacke se duse în dormitor, se întinse pe pat ca să se odihnească puțin, apoi adormi.

*

— Îi vedem pe străzi, în piețele centrale și ne uităm la ei nedumeriți, întrebându-ne ce putem să facem.

Tommy nu se plictisise în viața lui atât de tare. Slujba începuse doar de o jumătate de oră și avea impresia că s-ar fi amuzat mai mult dacă s-ar fi uitat la un perete alb.

„Slavă Lui” și „Aleluia” și „Bucuria Domnului”, da, bine, dar atunci de ce stăteau cu toții și se holbau în gol de parcă s-ar fi uitat la un meci din calificări dintre Bulgaria și România? Era clar că versurile alea nu *însemnau* nimic pentru ei. Și aparent nici pentru preot. Trebuia să facă și el ceva ca să-și ia leafa.

În orice caz, începuse cu predica.

Dacă preotul ar fi citat pasajul *ăla* din Biblie, cel pe care-l citise, Tommy se gândea s-o facă. Altfel, nu.

Depindea de preot.

Tommy își pipăi buzunarul. Lucrurile erau la locul lor și cristelnița se afla la doar câțiva metri de el. Mama lui stătea chiar în față, probabil ca să-i poată rânji lui Staffan, în timp ce cânta cântecele alea prostești cu mâinile împreunate pe puța lui de polițist.

Tommy strânse din dinți. *Spera* că preotul avea s-o spună.

— Vedem confuzia din ochii lor, confuzia unui suflet rătăcitor, confuzia cuiva care nu găsește drumul spre casă. Când văd un tânăr din ăsta, mă gândesc tot timpul la exodul israeliților din Egipt.

Tommy încremeni. Dar poate că preotul n-avea să intre în *detalii*. Poate o să abereze despre Marea Roșie. Cu toate acestea, Tommy scoase lucrurile din buzunar; o brichetă și un fitil mic. Mâinile îi tremurau.

— Pentru că așa trebuie să-i privim pe tinerii care uneori ne uimesc. Ca pe niște oi rătăcitoare, pierdute într-un deșert plin de întrebări fără răspuns și imagini legate de un viitor nesigur. Dar există o diferență mare între poporul lui Israel și tinerii de azi...

Hai, spune odată...

— Poporul lui Israel avea o *călăuză*. Cred că vă amintiți versurile din Scriptură. „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea.” Și tocmai norul ăsta, tocmai stâlpul ăsta de foc e ceea ce-i lipsește tineretului de azi și...

Preotul aruncă o privire asupra hârtiilor din fața lui.

Tommy aprinsese deja bricheta pe care o ținea între degetul mare și cel arătător. Vârful flăcării ardea cu o lumină clară, albastră, care îi mângâia degetele. Când preotul se uită la notițele lui, Tommy profită de situație.

Se lăsă în jos și se ascunse după bancă, apoi făcu un pas mare și întinse brațul cât putu. Apropie bricheta de cristelniță și se retrase repede la locul lui. Nimeni nu observase nimic.

Preotul ridică privirea.

— ... și e datoria noastră, a adulților, să fim norul ăla, steaua aceea călăuzitoare pentru ei. De unde altunde va să primească un sfat bun? Iar puterea pentru această sarcină ne-o dă chiar Domnul, prin faptele Lui...

Din cristelniță se ridică un nor alb de fum. Tommy recunoscuse deja mirosul dulceag.

Făcuse asta de multe ori. Să arzi salpetru și zahăr era printre cele mai amuzante chestii pe care le puteai face. Dar niciodată o cantitate atât de

mare și niciodată înăuntru. Era curios ce avea să se întâmple, acum că vântul nu împrăștia fumul. Își împleti degetele și-și lipi palmele strâns.

Bror Ardelius, preotul detașat din Vallingby, fu primul care observă fumul. Și o luă drept ceea ce era: fum în cristelniță. Toată viața se așteptase la un semn de la Dumnezeu, iar acum, când zări primul rotocol de fum, n-a putut să se abțină. Preț de o clipă, s-a gândit:

Oh, Doamne. În sfârșit.

Dar gândul se evaporă repede. Sentimentul că era un miracol îl părăsi atât de repede, încât trase imediat concluzia că nu, tocmai asta era semnul. Nu *era* niciun miracol. Era doar asta: fum în cristelniță, atât. Dar de ce?

Omul de serviciu cu care nu se înțelegea prea bine s-a gândit să-i facă o farsă. Apa din vas începu să... fiarbă...

Problema era că se afla în mijlocul predicii și nu putea să zăbovească prea mult la întrebările astea. Așa că Bror Ardelius procedă exact cum procedau cei mai mulți: se prefăcu că plouă și speră că situația se va rezolva de la sine dacă nu-i dădea prea multă importanță. Își dresе glasul și încercă să-și amintească ultimele cuvinte pe care le rostise.

Faptele Domnului. Ceva despre puterea dată de exemplul Domnului. Urmau pildele.

Se uită pe furiș spre teancul de hârtii. Distinse un cuvânt: desculț.

Desculț? Ce-oi fi vrut să zic? Că poporul lui Israel a mers desculț sau că Isus... cred că era ceva cu un pelerinaj lung...

Ridică privirea și văzu că fumul se îngroașă, formând un stâlp care se ridica încet din vas spre tavan. Unde o fi rămas oare? Ah, da. Își aduse aminte. Cuvintele pluteau în continuare în aer.

— Și puterea ne-o dă chiar Dumnezeu.

Era o încheiere potrivită. Nu una extraordinară, nu cea pe care o pregătise, dar una cât de cât potrivită. Zâmbi confuz spre congregație și dădu din cap spre Birgit care dirija corul.

Corul format din opt persoane se ridică la unison și se îndreptă spre podium. Când se întoarseră spre congregație, îți dădeai seama imediat că văzuseră fumul, după expresia de pe fețele lor. Slavă Cerului; la un moment dat îi trecuse prin cap că poate își *închipuise*.

Birgit se uită la el nedumerită și el o îndemnă, fluturând mâna spre ea:

haide, dă-i drumul.

Corul începu să cânte.

*Doamne, călăuzește-mă
Lasă-mă să văd calea cea dreaptă...*

O compoziție veche de-a lui Wesley. Bror Ardelius ar fi vrut să se bucure în liniște de frumusețea cântecului, dar stâlpul de fum începu să-l îngrijoreze. Norul gros și alb se umfla din ce în ce mai mult în cristelniță și în mijlocul vasului se vedea ceva care ardea c-o flacără albastră, scânteind și pocnind ușor. Nările i se umplură cu un miros dulceag și adunarea se întoarse și privi în jur, încercând să găsească sursa pocnetelor.

„Căci numai Tu, Doamne, numai Tu
Aduci pace și liniște în sufletul meu...”

Una dintre femeile din cor începu să tușească. Adunarea întoarse capul de la cristelnița fumegândă spre Bror Ardelius, neștiind cum să se comporte, întrebându-l din priviri dacă fenomenul cu pricina făcea parte din slujbă.

Mai multe persoane începură să tușească, apoi își acoperiră gura și nasul cu batistele sau cu brațul. Biserica se umplu de o ceață transparentă și, prin ceața aceea, Bror Ardelius văzu pe cineva care se ridică din ultimul rând și o tuli pe ușă.

Da. E singurul lucru normal în situația de față.

Bror Ardelius se aplecă spre microfon.

— Da, se pare că... a avut loc un mic... incident și cred ear fi mai bine dacă am... ieși afară.

Staffan părăsise deja podiumul la cuvântul „incident” și o luase spre ieșire cu pași repezi și hotărâți. Se prinsese repede. Cine putea să facă una ca asta în afară de golanul ăla al lui Yvonne? Încercă să se calmeze încă de pe acum. Știa că, dacă punea mâna pe el, exista riscul să-l ia de ureche și să-i dea o lecție pe cinste.

Probabil că asta și trebuia făcut cu huliganul ăla, asta era steaua călăuzitoare care-i lipsea.

Haide, stâlp de fum, hai și ajută-mă. O bătaie zdravănă e ceea ce-i lipsește puștiului.

Dar Yvonne n-avea să accepte situația asta. Dacă se căsătoreau, lucrurile aveau să se schimbe. Radical. Ferească Dumnezeu să pun mâna pe el, se gândi Staffan. O să mă ocup eu de educația lui. Dar mai întâi și mai întâi, trebuia să-l găsească. *Chiar în clipa aceea.* Și să-l scuture puțin. Să bage un pic frica în el, măcar atât.

Staffan nu ajunsese însă prea departe. Cuvintele lui Bror Ardelius avură efectul unui pistol care dă startul cursei. Adunarea părea că abia așteaptă să fie lăsată să plece. La jumătatea culoarului din mijloc, Staffan fu blocat de câteva bătrânele care se grăbeau spre ieșire cu o hotărâre dârză.

Mâna dreaptă îi porni spre șold, dar se opri la jumătatea drumului și se transformă într-un pumn strâns. Chiar dacă *ar fi avut* bastonul la el, cu siguranță nu era cazul să-l folosească acum.

Fumul din cristelniță se mai domoli, dar mirosul de bomboane și de chimicale se răspândise prin toată biserica. Ușile de la intrare fură larg deschise și prin ceață se vedea un dreptunghi clar de lumină, lumina dimineții.

Adunarea se grăbi spre ieșire, tușind.

*

În bucătărie exista un singur scaun de lemn și atât. Oskar trase scaunul lângă chiuvetă, se urcă pe el și se pișă acolo în timp ce apa curgea. Când termină, puse scaunul la loc. Arăta ciudat în bucătăria goală. Ca un exponat într-un muzeu.

La ce-l mai ține oare?

Oskar se uită în jur. Deasupra frigiderului se vedea un șir de dulăpioare la care nu ajungeai decât urcându-te pe un scaun. Oskar trase scaunul și apucă mânerul frigiderului. Îi chiorăiau mațele. I se făcuse foame.

Fără a se gândi prea mult, deschise frigiderul ca să vadă ce conține. Nu prea multe. O cutie de lapte desfăcută, o jumătate de pachet de pâine. Unt și cașcaval. Oskar se întinse după lapte.

Dar... Eli...

Stătu așa, ținând cutia în mână, și clipi des. Ceva nu era în regulă. Mânca și mâncare *obișnuită*? Da. Probabil că da. Scoase cutia de lapte din frigider și o așeză lângă chiuvetă. În bufetul de deasupra frigiderului nu găsi aproape nimic. Două farfurii și două pahare. Scoase un pahar și-și turnă niște lapte.

Apoi îi pică fisa. Îi pică fisa stând acolo, cu paharul rece în mână.

Ea bea sânge.

Ieri-noapte, din cauza somnolenței și a sentimentului de detașare de restul lumii, totul părea posibil, mai ales acolo, în întuneric. Dar acum, în bucătărie, unde nu atârna nicio pătură și lumina slabă a dimineții reușea să se strecoare printre fantele jaluzelelor, cu paharul ăla în mână, lucrurile i se păreau... peste puterea lui de înțelegere.

Ca și întrebarea: *Dacă cineva ține lapte și pâine în frigider, înseamnă că acel cineva e om. Sau nu?*

Sorbi din lapte, dar îl scupă imediat. Era acru. Miroși paharul și ce mai rămase în el. Da. Era acru. Vărsă laptele în chiuvetă, clăti paharul și bău niște apă ca să schimbe gustul din gură, apoi se uită la data expirării de pe cutia de carton.

A SE CONSUMA ÎNAINTE DE 28 OCT.

Laptele expirase de zece zile. Oskar înțelese.

Era laptele moșului.

Frigiderul era în continuare deschis. Mâncarea moșului.

Scârbos. Superscârbos.

Oskar trânti ușa frigiderului. Ce naiba căutase aici moșul ăla? Ce treabă avea Eli cu el... Oskar se cutremură.

L-a omorât.

Da. Eli îl ținea pe moș ca să... aibă ce mânca. Îl ținea pe post de sursă vie de sânge. Asta a făcut. Dar moșul ăla de ce se învoise? Și dacă *l-a omorât*, ce-a făcut cu cadavrul?

Oskar se uită pe furiș spre bufetul înalt. Și brusc simți că nu mai vrea să stea în bucătărie. În apartamentul ăla, în general. Ieși din bucătărie și traversă holul. Trecu pe lângă ușa încuiată a băii.

Acolo s-a culcat, sigur.

Intră grăbit în camera de zi și-și luă geanta. Walkmanul zăcea pe masă. Trebuia doar să cumpere căști noi. Când dădu să-l bage în geantă, observă bilețelul. Era pe masă, lângă locul în care își pusese capul.

Salut.

Sper că ai dormit bine. Trebuie să mă culc și eu. Sunt în baie. Nu încerca să intri, te rog. Am încredere în tine. Nu știu ce să mai scriu. Sper c-o să-ți mai placă de mine, chiar dacă știi cine sunt. Mie îmi place de tine. Foarte mult. Acum stai culcat pe canapea și sforăi. Te rog. Nu-ți fie frică de mine.

Te rog, te rog, te rog, nu-ți fie frică de mine.

Vrei să ne întâlnim diseară? Scrie pe bilețel dacă vrei.

Dacă scrii NU, o să mă mut chiar în seara asta. Oricum, va trebui s-o fac în curând. Dar dacă scrii DA, o să mai rămân puțin. Nu știu ce să scriu. Sunt singură, mai singură decât îți poți închipui, cred. Sau poate, nu.

Îmi pare rău că ți-am stricat aparatul de ascultat muzică.

Ia banii, dacă vrei. Mai am o grămadă. Nu-ți fie frică de mine. Nu ai niciun motiv. Poate știi asta. Sper că știi. Îmi place așa de mult de tine.

A ta, Eli

P.S. Poți să rămâi, dacă vrei. Dar dacă pleci, ai grijă să încui.

Oskar citi bilețelul de câteva ori. Apoi luă stiloul care zăcea lângă el. Aruncă o privire prin camera goală, prin viața lui Eli. Pe masă se vedeau în continuare bancnotele pe care le primise, mototolite. Luă *o singură* bancnotă de o mie și o îndesă în buzunar.

Se uită lung la spațiul gol de sub numele lui Eli. Coborî apoi stiloul și

umplu spațiul cu un

DA

Puse stiloul pe foaie, se ridică și aruncă walkmanul în geantă. Se întoarce și se uită invers la litere.

DA

Apoi scutură din cap, scoase bancnota de o mie din buzunar și o puse înapoi pe masă. Când ieși în casa scărilor, verifică dacă ușa se încuiase după el. Trase de clanță de câteva ori.

*

Fragment din Dagens Eko⁵⁴ 16:45, duminică, 8 noiembrie 1981

Poliția l-a căutat în zadar pe bărbatul care a fugit de la spitalul Danderyd în noaptea de sâmbătă spre duminică, lăsând în urmă o victimă.

Poliția a cercetat pădurea Judarn din vestul Stockholmului pe parcursul zilei de duminică, dar așa-numitul „criminal ritualic” n-a fost de găsit. În momentul evadării, bărbatul prezenta răni grave și poliția e de părere că a fost ajutat de un complice.

Arnold Lehrman, Poliția Capitalei:

„Da, e singura explicație plauzibilă. Fizic, e imposibil să reziste atâta timp... în starea lui. Am mobilizat treizeci de colegi, mai mulți câini și am folosit și un elicopter de urmărire. Vă zic, e, pur și simplu, imposibil.”

„Veți continua căutările în pădurea Judarn?”

„Da. Există posibilitatea ca persoana în cauză să se afle în continuare în zona aceea. Dar vom reduce efectivul de oameni pentru a ne concentra... ca să aflăm cum a scăpat.”

Bărbatul are fața puternic desfigurată și în momentul evadării purta o cămașă albastru-deschis, din dotarea spitalului. Poliția este recunoscătoare pentru orice indiciu și așteaptă apelul dumneavoastră la numărul...

⁵⁴ Program de știri difuzat de postul național de radio P1.

Duminică, 8 noiembrie (seara)

Interesul publicului față de căutările din pădurea Judarn atinsese cote maxime. Ziarele de scandal și-au dat seama că nu puteau să publice același portret robot al criminalului. Sperau că o să primească o fotografie din perioada în care stătuse internat, dar în lipsa ei, ambele ziare publicaseră poza cu oaia.

Expressen o pusese chiar pe prima pagină.

Spună cine ce-o vrea, dar în poza *aia* exista ceva dramatic. Fața contorsionată de efort a polițistului, picioarele crăcănate ale oii, gura ei deschisă. Aproape că auzai behăitul și respirația grea.

Unul dintre ziare chiar a pretins comentarii de la curtea regală. Asta fiindcă oaia maltrată de polițist era totuși proprietatea regelui. Dar regele și regina tocmai făcuseră public faptul că așteptau cel de-al treilea copil și hotărâseră, probabil, că era de-ajuns. Curtea regală se abținu, deci, de la comentarii.

Desigur că ziarele dedicaseră câteva pagini și hărților cu Judarn și Vasterort. Marcaseră punctele în care fusese zărit bărbatul și traseul căutărilor poliției. Dar nimic din toate acestea nu reprezenta o noutate pentru cititori sau public. Detaliul care avea să fie ținut minte a fost poza cu oaia.

Expressen și-a permis chiar și o glumiță. Titlul suna în felul următor: „Lup deghizat în oaie?”

Trebuia să mai și râzi, toți aveau nevoie de asta. Oamenii erau speriați. Același bărbat care omorâse cel puțin două persoane, aproape trei era din nou în libertate și copiilor li se pusese iar interdicții. O excursie cu clasa în pădurea Judarn, excursie care ar fi avut loc luni, fu contramandată numaidecât.

În plus, lumea simțea o ură nerostită față de bărbatul ăsta, care avea puterea să domine viața atâtor oameni, prin răutatea lui și prin... abilitatea lui de a păcăli moartea.

Da. Fură convocați experți și profesori și rugați să comenteze în ziare sau la televizor. Dar toți ajungeau la aceeași concluzie: că era *imposibil* ca bărbatul să mai fie în viață. Și răspunzând la o întrebare directă, experții declaraseră aproape la unison că evadarea lui era tot o chestiune aberantă, incomprehensibilă.

Un profesor de medicină de la Danderyd făcu o figură destul de proastă

la *Aktuellt* când spuse, pe un ton destul de agresiv: „Până deunăzi a fost cuplat la un aparat respirator. Știți ce înseamnă asta? Înseamnă că nu putea să respire singur. Adăugați la asta o căzătură de la treizeci de metri și...” Din tonul lui se înțelegea că reporterul era un idiot și toată treaba asta era născocită de mass-media.

Așa că totul se reducea la o ciorbă de bănuieli, imposibilități, zvonuri, bârfe și – bineînțeles – frică. Nu era de mirare că ziarele ieșiseră la înaintare cu poza aia, în ciuda atmosferei generale. Măcar era o imagine concretă care ajunsese să se răspândească prin toată țara și în subconștientul colectiv.

Lacke o văzu la Chioșcul Îndrăgostiților, când își luă un pachet de țigări Red Prince, din ultimii bănuți. Era în drum spre Gosta. Dormise toată după-masa și acum se simțea ca Raskolnikov, lumea i se părea ireală și încețoșată. Aruncă o privire spre fotografia cu oaia și dădu din cap ca pentru sine. În starea în care era, nu i se păru deloc ciudat că poliția umbla după oi.

Abia la jumătatea drumului spre Gosta își aminti din nou de ea și se gândi: „Ce mama dracu’ o mai fi și asta?” dar nu avea energia necesară să despică firul în patru. Aprinse o țigară și-și continuă drumul.

Oskar o văzu când ajunse acasă, după ce toată dimineața hălăduise prin Vallingby. Când coborî din metrou, Tommy tocmai se urca. Părea agitat și entuziasmat și-i spuse că făcuse „o chestie tare de tot”, dar nu apucase să-i povestească pentru că ușile se închiseseră. Acasă, Oskar găsi un bilet pe masă; mama urma să ia cina cu prietenii ei de la cor. Îi lăsase mâncare în frigider și împărțise reclamele. Pupici.

Ziarul de seară zăcea pe banca din bucătărie. Oskar se uită la poza cu oaia și citi totul despre căutări. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de mult: decupă și puse deoparte articolele referitoare la criminalul ritualic din ziarele de săptămâna trecută. Scoase teancul din dulapul în care țineau măturile și substanțele de curățat, își aduse albumul, o foarfecă, lipici și se apucă de treabă.

Staffan o văzu la aproximativ două sute de metri de unde fusese făcută. Nu-l ajunsesse din urmă pe Tommy și, după câteva replici schimbate cu Yvonne, care era în continuare șocată, plecase la Akeshov. Cineva îl trimise la un coleg necunoscut, botezat „omul cu oaia”, dar Staffan nu se prinsese decât mai târziu, după ce citi ziarul de seară.

Conducerea secției era furioasă din cauza indiscreției de care dăduseră dovadă ziarele, dar majoritatea polițiștilor se amuzau. Nu și „omul cu oaia”, bineînțeles. Săracul fu nevoit să suporte timp de câteva săptămâni replici

precum „mișto puloverul, e din lână de oaie?” sau câte un „beeee”, când și când.

Jonny văzu poza când frățiorul lui de patru ani, Kalle, de fapt, frățiorul lui pe jumătate, îi făcu un cadou. Îi împachetase cubul din jocul de construcții în prima pagină a ziarului. Jonny îl izgoni din camera lui, spunându-i că n-are chef, apoi încuie ușa. Scoase albumul cu fotografii și se uită la tatăl lui, tatăl lui adevărat, care *nu* era tatăl lui Kalle.

După un timp, îl auzi pe tatăl lui vitreg care-l admonesta pe Kalle pentru că stricase ziarul. Jonny scoase cadoul și roti cuburile printre degete, uitându-se la poza cu oaia. Începu să râdă, dar pielea i se întinse și-l dădea urechea. Puse albumul cu poze în săculețul pentru ora de educație fizică, considerând că era mai în siguranță la școală, apoi se gândi la ce naiba avea să-i facă lui Oskar.

Imaginea cu oaia avea să declanșeze o dispută minoră referitoare la etica foto jurnalismului, dar, cu toate astea, fusese apoi inclusă în colajul cu „imagini de neuitat”, de la sfârșitul anului. Berbecul prins fusese lăsat la păscut în primăvara următoare pe izlazul din fața palatului Drottningholm⁵⁵, fără să știe niciodată de clipele sale de faimă.

*

Virginia se odihnește înfocolită în plăpumi și pături. Stă cu ochii închiși și corpul nemișcat. Nu mai durează mult și se trezește. A stat în poziția aceea timp de unsprezece ore. Temperatura corpului îi coborâse la douăzeci și două de grade, ceea ce însemna aceeași temperatură ca și cea a aerului din șifonier. Inima îi bate foarte încet, de patru ori pe minut.

Pe parcursul acestor unsprezece ore, corpul ei s-a transformat radical. Stomacul și plămânii s-au adaptat la un mod de viață nou. Cel mai interesant detaliu, din punct de vedere medical, e chistul încă nedezvoltat din nodul sinoatrial, nodul de celule care controlează contracțiile inimii. Chistul e de două ori mai mare decât fusese inițial. O excrescență canceroasă formată din celule străine continuă să se dezvolte liber.

Dacă vreun cardiolog ar lua o probă de țesut din celulele alea străine și ar cerceta-o cu microscopul, ar respinge-o numaidecât, considerând-o contaminată. Și o glumă neșărată.

Și asta pentru că umflătura de pe nodul sinoatrial e formată din celule

⁵⁵ Reședința privată a familiei regale suedeze.

cerebrale. Da. În inima Virginiei se dezvoltă un creier mai mic. Și creierul acesta mic a fost dependent de creierul cel mare în primul stadiu al dezvoltării. Dar acum e independent și asta înseamnă că intuiția terifiantă a Virginiei fusese corectă: creierul avea să trăiască și după ce corpul ei pierea.

Virginia deschise ochii și-și dădu seama că e trează. Știa asta, deși nu observase nicio diferență între întunericul din somn și cel din șifonier. Era la fel de întuneric ca înainte. Dar conștiința ei se aprinsese. Da. Conștiința ei licări și se trezi la viață. În același timp, ceva se îndepărtă parcă și dispăru repede.

Ca și când...

Ca și când ai fi ajuns într-o casă de vacanță care a fost nelocuită toată iarna. Deschizi ușa, pipăi, cauți întrerupătorul și, în clipa în care aprinzi lumina, auzi păcănitul rapid, sunetul gheruțelor mici pe podeaua de lemn, și cu coada ochiului, observi șobolanul care se ascunde repede sub dulapul de sub chiuvetă.

O senzație înfiorătoare. Îți dai seama că a stat în casă cât ai fost plecat. Că s-a simțit acasă, nederanjat de nimeni. C-o să iasă imediat ce stingi lumina.

Nu sunt singură.

Gura îi era uscată ca o bucată de hârtie. Papilele gustative nu simțeau nimic. Rămase pe loc și se gândi la căsuța pe care o închiriasse cu Per, tatăl Lenei, când Lena era încă mică.

La gaura de șoarece pe care o găsiseră sub dulapul de sub chiuvetă. Șobolanii roseseră bucățele din cutia goală de lapte și din ambalajul în care fuseseră fulgii de cereale și-și făcuseră o căsuță, o construcție incredibilă din bucățele colorate de hârtie.

Virginia se simțise vinovată când dăduse pe acolo cu aspiratorul. Nu, mai mult decât atât. Avusese o senzație aproape superstițioasă de *încălcarea granițelor*. Când vârase țeava rece și mecanică a aspiratorului în construcția aceea frumoasă și fragilă, la care șobolanii lucraseră o iarnă întreagă, avusese impresia că alungă din casă un spirit bun.

Și așa a și fost. Văzând că șobolanul nu intră în capcană și continuă să le mănânce proviziile uscate, deși era vară, Per pusese otravă de șoareci. S-au certat mult din cauza asta. Și s-au certat și din alte cauze. Se certau tot timpul. Cândva prin iulie, șobolanul a murit, prins între pereți.

Căsnicia lor se destrămă odată cu mirosul cadavrului în descompunere care se răspândise prin casă. Plecaseră acasă cu o săptămână înainte de data stabilită, neputând să mai suporte mirosul, neputând să se mai suporte. Spiritul cel bun îi părăsise.

Oare ce s-a întâmplat cu casa? O mai fi stând cineva acolo?

Auzi un scârțâit, un sâsâit.

E un șobolan! În plapumă!

Se panică.

În continuare învelită, se smuci într-o parte, nimeri ușile șifonierului care se deschiseră larg și se prăbuși pe podea. Dădu din picioare și din mâini și reuși să se elibereze. Se târî pe pat dezgustată, se lipi de colț, își aduse genunchii la gură și se holbă la mormanul de pături și plăpumi, așteptând. Dacă ar fi ieșit de acolo, ar fi țipat sigur. Ar fi țipat până când s-ar fi adunat tot blocul cu ciocane și cu topoare, și-ar fi lovit în mormanul de haine până când ar fi omorât șobolanul.

Pătura de deasupra era verde, cu picățele albastre. Nu s-a mișcat ceva adineaori? Virginia trase aer în piept ca să țipe și șuierul, sâsâitul se auziră din nou.

Sunt eu... respir.

Da. Era ultimul lucru pe care-l constatasese înainte să adoarmă; faptul că nu respiră. Acum respira din nou. Trase aer în piept din nou, de probă. Șuierul și sâsâitul se auziră iar. Veneau din căile ei respiratorii. Virginia își drese glasul și gura i se umplu cu un gust de mâncare putrezită.

Își aduse aminte. De tot.

Se uită la brațele ei. Erau pline de firicele de sânge coagulat, dar nu se vedeau nicio rană, nicio cicatrice. Privi cu atenție locul din îndoitura brațului, unde își aminti că se tăiasse de cel puțin două ori. Se vedea o bucățică de piele roz. Poate. În rest, toate rănilile se vindecaseră.

Își frecă ochii și se uită la ceas. Șase și un sfert. Era seară. Și întuneric. Privi din nou spre pătura verde, spre picățelele albastre.

De unde venea sunetul ăla?

Candelabrul era stins, afară se înserase și jaluzelele erau trase. Cum putea să distingă totuși contururile și culorile tuturor obiectelor? În șifonier fusese întuneric beznă. Atunci nu văzuse nimic. Dar acum... era ca ziua-n amiaza mare.

Un pic de lumină se strecoară oricum, de obicei.

Respira oare?

Nu reușea să se controleze. De îndată ce se *gânde*a la respirație, începea s-o ghideze. Poate că nu respira decât atunci când se gândea la asta.

Dar prima oară când trăsese aer în piept, când crezuse că auzise un șobolan... nu se gândise. Însă poate că fusese doar o... doar o...

Strânse ochii.

Ted.

Fusese de față când s-a născut. Lena nu se mai întâlnise niciodată cu tatăl lui Ted după noaptea în care-l concepuse. Era un om de afaceri

finlandez cu care făcuse cunoștință la o conferință din Stockholm. Așa că Virginia ținuse neapărat să fie de față la naștere. O *implorase* s-o lase să vină.

Și dintr-odată își aminti. De prima secundă în care Ted începuse să respire.

De cum arăta când a ieșit. Corpul micuț, lipicios și vinețiu, aproape inuman. Explozia de bucurie din pieptul ei care se transformase într-un val de teamă când Ted refuzase să respire. Își aminti de moașa care l-a ridicat cu calm. Virginia crezuse c-o să-l țină cu capul în jos și-o să-l plesnească peste fund, dar în clipa în care moașa îl luase în mâini, un balon de salivă se formase la gura lui. Un balon care creșu și creșu... până când se sparse. Și apoi se auzi și țipătul, primul țipăt. Și Ted respiră.

Așadar?

Asta însemna că șuierul ăla fusese prima ei inhalație? Țipătul unui nou-născut?

Virginia se întinse pe spate în pat. Continuă să-și deruleze filmul despre nașterea lui Ted. Își aminti cum îl spălase pentru că Lena era prea epuizată și pierduse și o grămadă de sânge. Da. După ce ieșise Ted, sângele năvălise pe patul de naștere și asistentele s-au grăbit să șteargă totul cu suluri întregi de hârtie. Încet-încet, sângerarea se opri.

Grămezile de hârtie plină de sânge, mâinile roșii ale moașei. Calmul, eficiența... în ciuda sângelui. A sângelui.

Sete.

Simți ceva lipicios în gură și derulă filmul înainte și înapoi, scoțând în evidență obiectele pătate de sânge; ar fi lins *mâinile moașei, ar fi supt hârtia plină de sânge, ar fi adulmecat firicelul de sânge dintre picioarele Lenei, ar fi...*

Se ridică brusc, alergă spre baie îndoită de mijloc și se aplecă peste vasul toaletei. Dar nimic. Doar câteva sughițuri uscate, convulsive. Puse fruntea pe marginea vasului. Imaginile de la naștere apărură din nou.

Nuvreaunuvreaunuvreau

Dădu cu capul de câteva ori în vasul de porțelan și un gheizer de durere, rece ca gheața, țâșni în sus în capul său. Totul se făcu azuriu în fața ei. Zâmbi și se prăbuși într-o parte pe covorașul din baie, care...

Costase 14.90, dar l-am luat cu zece pentru că femeia de la casă a smuls din greșeală un smoc mare din el când a vrut să îndepărteze eticheta, și când am ieșit din Ahlens și m-am plimbat prin piațetă, am văzut un porumbel care ciugulea ceva dintr-o cutie de carton, niște cartofi prăjiți, parcă, și porumbelul era cenușiu și... albastru... lumina... venea din față...

Nu știa cât a durat leșinul. Un minut, o oră? Poate doar câteva secunde. Dar ceva se schimbase. Era liniștită.

Covorul din baie îi mângâiase plăcut obrazul în timp ce zăcuse acolo și se uitase la țeava ruginită de la chiuvetă. I se păruse că are o formă frumoasă.

Dintr-odată, simți un miros înțepător de urină. Nu se pișase pe ea, nu, căci... simți mirosul lui Lacke. Se îndoi și-și apropie fața de podeaua de lângă piciorul vasului, adulmecă. Lacke... și Morgan. Nu înțelegea de unde, *dar știa* sigur: Morgan se pișase lângă vas.

Dar Morgan nici n-a fost aici.

Ba da, cum să nu. În seara aia, în noaptea aia în care au adus-o acasă. În seara în care a fost atacată. Și *mușcată*. Da. Bineînțeles. Toate piesele se potriveau. Morgan fusese acolo, Morgan se pișase în timp ce ea zăcea pe canapea după ce a fost mușcată și acum vedea pe întuneric și nu suporta lumina și avea nevoie de sânge și...

Vampir.

Asta era. Nu luase o boală rară sau ciudată care putea fi tratată la spital, la psihiatrie sau la...

Fototerapie!

Izbucni în râs, începu să tușească, se întinse pe spate, se uită la tavan și se gândi la tot ce se întâmplase. Rănile care s-au vindecat rapid, efectul soarelui asupra pielii ei, sângele. O rosti cu voce tare:

— Sunt un vampir.

N-avea cum. Așa ceva nu exista. Și totuși, se simțea ușurată. Era de parcă ar fi scăpat de un sentiment de vinovăție. Nu era vina *ei*. Fanteziile revoltătoare, lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut cu propriul corp în noaptea aceea. Nu era *responsabilă* pentru nimic.

Fusese ceva... natural.

Se ridică pe jumătate, dădu drumul apei în cadă, se așeză pe capacul toaletei și se uită la jet, la cada care se umplea încet. Sună telefonul. Virginia îl percepu ca pe un semnal neutru, mecanic. Oricum, nu putea să stea de vorbă cu nimeni. Și nimeni nu putea să stea de vorbă cu ea.

*

Oskar nu citise ziarul de sâmbătă. Acum zăcea în fața lui, pe masa din bucătărie. Îl deschisese de ceva timp și citise de câteva ori comentariul de sub imagine. Imaginea pe care nu și-o putea scoate din cap.

Textul se referea la bărbatul pe care-l găsiseră înghețat în lațul de lângă spitalul din Blackeberg. Ziarul descria felul în care fusese găsit și scos de acolo. Era și o fotografie micuță cu profesorul de sport Avila, care stătea și arăta cu degetul spre apă, spre gaura din gheață. Jurnalistul care-l cita îi corectase greșelile gramaticale.

Toate astea i se păreau suficient de interesante ca să le decupeze și să le

pună în album, dar nu asta-i captase atenția, nu asta îl obsedase.

Ci poza cu bluza aceea.

Polițiștii găsiseră sub geaca bărbatului o bluză pătată cu sânge, o bluză mică, de copil. Bluza fusese fotografiată pe un fundal neutru.

Conform textului de sub poză, victima, Joakim Bengtsson, fusese văzută în viață ultima oară pe 24 octombrie, sâmbătă. Cu două săptămâni în urmă. Oskar își amintea de seara aceea. Seara în care Eli rezolvase cubul. Oskar o mângâiasse pe obraz și Eli plecase. În noaptea aceea, Eli și... moșul ăla al ei... s-au certat și moșul a plecat de acasă.

Oare îl omorâse în noaptea aia pe tip?

Mai mult ca sigur. În ziua următoare arăta mult mai sănătoasă.

Se uită la imagine. Era o poză alb-negru, dar jurnalistul specificase culoarea tricoului. Era roz. Jurnalistul se întreba dacă nu cumva criminalul avea pe conștiință și o victimă mai tânără.

Stai așa.

Criminalul din Vallingby. Conform articolului, poliția avea indicii clare că bărbatul prins sub gheață fusese omorât de așa-numitul criminal ritualic care fusese prins cu o săptămână în urmă la bazinul din Vallingby și care între timp evadase.

O fi fost... moșul? Dar... puștiul din pădure... de ce?

Oskar își aminti de Tommy și de cum stătea și gesticula pe banca de lângă terenul de joacă.

Atârnat într-un copac... și... i-au tăiat gâtul... hârști.

Înțelese. Înțelese totul. Că toate articolele acelea pe care le decupase și le păstrase, știrile de la radio, de la televizor, toate discuțiile, toată teama...

Eli.

Oskar nu știa ce să facă, încotro s-o apuce. Așa că se duse la frigider și scoase bucata de lasagna pe care i-o lăsase mama. O mănca așa, rece, în timp ce continuă să se uite la articole. Când termină de mâncat, auzi ciocănitul. Închise ochii ca să audă mai bine. Codul îl învățase între timp pe de rost.

M.Ă. D.U.C. P.E-A.F.A.R.Ă.

Se ridică repede de la masă, se duse în camera lui, se întinse pe burtă și formă răspunsul.

V.I.N.Ō. A.I.C.I.

Pauză. Apoi:

M.A.M.A. T.A.

Oskar răspunse.

E. P.L.E.C.A.T.Ă.

Mama lui avea să se întoarcă abia pe la zece. Aveau la dispoziție cel

puțin trei ore. După ce termină de ciocănit, Oskar puse capul pe pernă. Preț de o clipă, concentrat pe mesajul pe care-l avea de transmis, uitase.

Bluza... ziarul...

Sări din pat cu gândul să adune ziarele de pe masă. Eli avea să vadă... o să știe că...

Apoi lăsă capul pe pernă și nu-i mai pășă.

Cineva fluieră încet în fața geamului. Oskar se dădu jos din pat, se duse la fereastră și se aplecă peste pervaz. Eli stătea cu capul întors spre lumină. Era îmbrăcată în cămașa largă, în carouri.

Oskar îi făcu semn cu degetul: *Haide, urcă.*

*

— Nu-i zice c-am venit, OK?

Yvonne se strâmbă, suflă fumul într-o parte, spre ușa întredeschisă de la bucătărie, dar nu spuse nimic.

Tommy pufni pe nas.

— De ce fumezi așa, cu fereastra deschisă?

Scrumul din vârful țigării se alungise și se îndoise. Tommy arătă spre el și făcu un gest cu degetul arătător. Yvonne îl ignoră.

— Pentru că nu-i place lui Staffan, așa-i? Mirosul.

Tommy se lăsă pe spate în scaunul de bucătărie, privi scrumul și se întrebă cum de nu cădea, apoi flutură cu mâinile în fața nasului.

— Nici mie nu-mi place fumul. *Nu-mi plăcea deloc* când eram mic. Dar pe vremea aia nu fumai cu geamul deschis. Ai grijă...

Scrumul căzu și ateriză pe coapsa lui Yvonne. Aceasta îl mătură de pe pantaloni, lăsând în urmă o dungă cenușie. Ridică mâna cu care ținea țigara și spuse:

— *Știam* asta. De cele mai multe ori, în orice caz. Se întâmpla să mai avem musafiri care nu... dar tu să nu-mi spui mie că nu-ți place *fumul*.

Tommy rânji.

— Nu ți s-a părut *deloc* amuzant?

— Nu, nu mi s-a părut. Gândește-te ce-ar fi fost dacă oamenii s-ar fi panicat. Oamenii ar fi... și vasul ăla, ăăă...

— Cristelnița.

— Cristelnița, da. Preotul era disperat, era ca o... scoarță neagră care s-a depus peste... Staffan a trebuit să...

— Staffan în sus, Staffan în jos...

— Da, *Staffan*. N-a zis c-ai fost tu. Mi-a zis mie, mi-a zis... că i-a fost greu să-l mintă pe preot în față... deși era convins c-ai fost tu. Dar voia să... te protejeze...

— Îți dai seama.

- De ce să-mi dau seama?
- Că se proteja pe el însuși.
- Dar e/n-a...
- Gândește-te puțin.

Yvonne mai trase o dată din țigară, apoi o stinse în scrumieră și aprinse imediat încă una.

- Era o piesă antică. A trebuit trimisă la renovat.
- Și fiul vitreg al lui Staffan făcuse boacăna. Nu se poate așa ceva.
- Nu ești fiul lui vitreg.
- Nu, dar știi la ce mă refer. Dacă m-aș fi dus la preot și i-aș fi zis că eu am făcut-o și că mă cheamă Tommy, și că Staffan e... prietenul meu vitreg, nu cred că s-ar fi bucurat.
- Poți să vorbești cu el și singur.
- Nu. Azi în niciun caz.
- N-ai tupeul.
- Vorbești ca un copil mic.
- Și tu te comporți ca un copil mic.
- *Chiar* nu ți s-a părut haios?
- Nu, Tommy. Nu mi s-a părut deloc haios.

Tommy oftă. Nu era prost, știa prea bine că o s-o supere și pe mama, dar chiar crezuse c-o să se amuze *puțin*. Dar acum ținea cu Staffan. Asta era, trebuia să se obișnuiască vrând-nevrând cu ideea.

Singura problemă era că trebuia să găsească o casă. Un loc în care să stea. După ce se căsătoreau, adică. Până una-alta, putea să stea în camera din pivniță, seara, când venea Staffan la ei. Acum era la Akeshov, dar își termina tura la opt și de acolo sigur avea să vină direct la ei. Și Tommy n-avea de gând să-i asculte predicile de căcat. Niciodată.

Tommy se duse în camera lui și luă pătura și perna de pe pat, în timp ce Yvonne rămase lângă geam să fumeze. Când termină, se opri în cadrul ușii cu pătura făcută sul și cu perna sub brațe.

- OK. Am plecat. Nu-i spune că-s aici, te rog.

Yvonne se întoarse spre el. Avea lacrimi în ochi și zâmbea vag.

- Arăți de parcă... atunci când ai venit și ai vrut să...

Cuvintele nu voiau să-i iasă din gură. Tommy rămase pe loc. Yvonne înghiți, își dresă glasul și se uită la el cu ochii limpezi, apoi spuse încet:

- Tommy? Ce să fac?

— Nu știu.

- Vrei să...?

— Nu. Nu pentru mine. Asta e.

Yvonne dădu din cap. Tommy simțea că era pe cale să se întristeze rău,

așa că se hotărî să plece, înainte să strice lucrurile.

— Auzi? Nu-i zici că...

— Nu, nu. Nu-i zic nimic.

— Bine. Mersi.

Yvonne se ridică și se duse la Tommy. Îl îmbrățișă. Mirosea puternic a fum de țigară. Dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi îmbrățișat-o și el. Dar le avea ocupate, așa că puse doar capul pe umărul ei și stătura așa un timp.

Apoi, Tommy plecă.

Să n-ai încredere în ea. Staffan poate s-o sâcâie cu ceva și atunci...

Ajuns în subsol, aruncă perna și pătura pe canapea. Băgă o doză de snus, se întinse și începu să se gândească.

Ce bine ar fi dacă i-ar trage cineva un glonț.

Dar Staffan nu era ăla care... nu, nu. Era mai degrabă genul care îl nimerea pe criminal în mijlocul frunții. După care primea o cutie cu praline de la colegi. Eroul. Poate o să vină să-l caute și-aici. Poate.

Pescui cheia, ieși pe coridor și deschise ușa refugiului. Luă lanțul cu el. Cu bricheta pe post de lanternă, străbătu coridorul scurt delimitat de cele două spații de depozitare. Acestea erau pline de hrană uscată, conserve, jocuri de societate vechi, aragaz pentru camping și altele, necesare pentru a supraviețui unui asediu.

Deschise o ușă și azvârli cheia înăuntru.

OK. Avea o ieșire de urgență.

Înainte de a părăsi refugiul, Tommy dădu jos trofeul câștigat de Staffan la concursul de tir și-l cântări în palme. Avea cel puțin două kile. Oare putea să-l vândă? Pentru metal. Poate puteau să-l topească.

Studie fața celui care trăgea cu pistolul. Nu arăta ca Staffan? Atunci, clar, trebuia topit.

La crematoriu cu el. Clar.

Izbucni în râs.

Cel mai tare ar fi fost dacă l-ar fi topit și ar fi păstrat doar capul. După care i l-ar fi înapoiat lui Staffan. O băltoacă mică, închegată de metal topit, cu un cap mic în mijloc. Probabil că n-avea cum. Din păcate.

Puse statuia la loc, ieși și închise ușa fără a trage zăvorul. De-acum încolo avea să se ascundă acolo în caz de ceva. Dar nu prea credea c-o să aibă nevoie.

Oricum.

*

Lacke lăsă să sune de zece ori, înainte de a pune receptorul în furcă. Gosta stătea pe canapea și mângâia pe ceafă o pisică roșcată, cu dungi, și-l

întrebă, fără să ridice capul:

— Nu-i nimeni acasă?

Lacke își trecu degetele peste față și spuse pe un ton iritat:

— Ba da, cum să nu. N-ai auzit ce de-am mai trâncănit?

— Mai vrei un pahar?

Lacke se îmbună și încercă să zâmbească.

— Sorry, nu voiam să... Da, ce mama dracu'? Mersi.

Gosta se aplecă spre masă, dar uită de pisică. Aceasta fu înghesuită între genunchii și abdomenul lui, drept pentru care protestă sâsâind și alunecă pe podea, se așeză și îi aruncă o privire acuzatoare. Gosta turnă o picătură de apă tonică și o doză sănătoasă de gin în paharul lui Lacke, apoi i-l întinse.

— Ia. Nu-ți face griji, probabil s-a... da, știi...

— Internat. Mersi. Crezi că s-a dus la spital și ăia au internat-o.

— Da... exact.

— Zi-i așa, atunci.

— Ce?

— Nimic, nimic. Hai, noroc.

— Noroc.

Băură amândoi. După un timp, Gosta începu să se scobească în nas. Lacke se uită la el și Gosta coborî degetul, apoi îi zâmbi, cerându-și parcă scuze. Nu era obișnuit să aibă musafiri.

O pisică grasă, gri cu alb, stătea întinsă pe podea și părea că n-are putere nici cât să-și ridice capul. Gosta arătă spre ea.

— Miriam o să aibă pui în curând.

Lacke luă o înghițitură și se strâmbă. Dar mirosul din casă devenea mai suportabil cu fiecare picătură de alcool.

— Ce faci cu ei?

— Cum adică?

— Cu puii. Ce faci cu ei? Îi lași să trăiască, nu?

— Da. Dar de cele mai multe ori se nasc morți. Mai nou.

— Ah, deci... Vrei să zici că grasa aia... Miriam?... burta aia e... plină cu pui morți, sau cum?

— Da.

Lacke goli paharul și-l puse pe masă. Gosta făcu un gest spre sticla cu gin. Lacke scuțură din cap.

— Nu. O să iau o pauză.

Coborî capul. Covorul portocaliu era atât de plin de păr de pisică încât aveai senzația că e *făcut* chiar din păr. Pisici și motani peste tot. Câți or fi fost? Începu să-i numere. Ajunse până la optsprezece. Doar în camera aia.

— Nu te-ai gândit niciodată să-i... aranjezi? Adică, să-i castrezi, na, sau

cum îi zice... să-i sterilizezi? Ajunge dacă-i sterilizează doar pe masculi, mă gândesc.

Gosta îl privi nedumerit.

— Și cum să fac asta?

— Nu, ai dreptate.

Lacke și-l imaginează pe Gosta în metrou cu vreo... douăzeci și cinci de pisici. Într-o cutie. Nu. Într-o pungă. Un sac. Să se ducă la veterinar și să-i întindă cutia: „Castrăți-i. Mulțumesc”. Lacke chicoti. Gosta înclină capul.

— Ce-i?

— Nu, mă gândeam... poate îți face reducere, cu cât ai mai mulți, cu atât ți-i aranjează mai ieftin.

Gosta nu aprecie gluma și Lacke începu să fluture din mâini în fața lui.

— Nu, sorry. Voiam să... of, sunt chiar.... Chestia asta cu Virginia, nu știu...

Brusc se îndreptă de spate și bătu cu palma peste masă.

— Nu mai vreau să pierd vremea p-aici!

Gosta tresări. Pisica de la picioarele lui Lacke o șterse și se ascunse sub fotoliu. De undeva din cameră se auzi un sâsâit. Gosta se mută puțin și-i scutură paharul.

— Nu trebuie. Pentru mine...

— Nu, nu mă refer la tine. Mă refer la locul ăsta de aici. *Aici*. Tot căcatul ăsta. Blackeberg. Tot. Blocurile astea, străzile pe care mergem, locurile, oamenii, tot, tot... e ca o boală mare și nenorocită, înțelegi? Ceva nu-i în regulă. Locul ăsta e proiectat ca să fie... perfect, da? Și într-un unghi, l-au greșit. *Ceva* n-a mers cum trebuia. Un căcat din ăsta. Zici că... nu știu cum să-ți explic.... E ca și când ar fi avut un plan legat de unghiuri, da? Un căcat din ăsta, cum să fie unghiurile, unul față de celelalte, da? Ca să fie armonios. Sau așa ceva. Dar au calculat ceva greșit, perspectiva, unghiul, dracu' să-i pieptene, și au greșit din start, așa că după aia au apărut tot felul de defecte. De aia, când intri în casă, ai impresia că... nu. Nu, nu. Nu și nu. Aici nu se poate sta. Că-i *ceva*, înțelegi? Doar că nu-i vorba de unghiuri. E altceva, ceva ce... o boală... care stă în pereți și, gata, eu... m-am săturat.

Se auzi un clinchet. Gosta îi mai turnă niște gin tonic, fără să-i fi cerut. Lacke luă paharul și se simți recunoscător. Ieșirea asta nervoasă îl mai calmă și corpul îi fu cuprins de o liniște plăcută, accentuată de căldura provocată de băutură. Se lăsă pe spate în fotoliu și expiră.

Stătură liniștiți, până când cineva sună la ușă. Lacke întreabă:

— Aștepti pe cineva?

Gosta scutură din cap, ridicându-se cu greu de pe canapea.

— Nu. Zici că-i gara centrală.

Lacke rânji și ridică paharul spre Gosta când trecu pe lângă el. Se simțea mai bine acum. Se simțea chiar OK.

Ușa de la intrare se deschise. Cel din casa scării spuse ceva și Gosta îi răspunse:

— Intră, te rog. Ești bine-venită.

*

Întinsă în cadă, în apa caldă care se coloră în roz când sângele închegat de pe pielea ei se dizolvă, Virginia se hotărâse.

Gosta.

Conștiința ei nouă îi spunea să aleagă pe cineva care ar lăsa-o să intre. Iar cea veche, că nu trebuie să fie cineva la care ține. Nici măcar cineva pe care-l place. Gosta se încadra în ambele cerințe.

Se ridică, se șterse și își puse o pereche de pantaloni și o bluză. Abia pe stradă își dădu seama că-și uitase paltonul. Și cu toate astea, nu-i era frig.

Descoperiri noi, tot timpul.

Ajunsă în fața blocului, se opri și se uită spre fereastra lui Gosta. Era acasă. Era tot timpul acasă.

Și dacă se împotrivește?

La asta nu se gândise. Își imaginase c-o să ia lucrul de care avea nevoie, și atât. Dar poate că Gosta voia să trăiască.

Binânteles că vrea să trăiască. E om, are și el nevoile lui și gândește-te la toate pisicile alea care or să...

Gândul se destrămă și dispăru. Virginia își puse mâna pe inimă și simți că bate de cinci ori pe minut. Știa că trebuie s-o protejeze. Știa că exista un strop de adevăr în chestia aia cu... țepușa.

Luă liftul până la penultimul etaj și sună la ușă. Când Gosta îi deschise și se uită la ea, își îngustă ochii de parcă s-ar fi speriat.

Oare și-a dat seama? Oare se vede?

Gosta spuse:

— Dar... tu ești?

— Da. Pot să...

Făcu un semn spre hol. Nu înțelegea. Știa cumva intuitiv că are nevoie de o invitație ca să intre, altfel... altfel... avea să se întâmple ceva. Gosta dădu din cap și făcu un pas înapoi.

— Intră, te rog. Ești bine-venită.

Virginia intră în hol. Gosta închise ușa și-o privi cu ochii lui apoși. Era nebărbierit; pielea lăsată de pe gât părea murdară din cauza țepilor gri. Putoarea din apartament era mai puternică decât își amintea, mai ușor de distins.

Nu vreau să...

Mirosul vechi fusese alungat. Foamea preluă controlul. Virginia își puse mâinile pe umerii lui Gosta, văzu cum mâinile îi aterizară pe umerii lui Gosta. Nu se împotrivi. Virginia cea de demult stătea ghemuită pe undeva printr-un cotlon uitat al minții, fără să poată interveni.

Gura ei spuse:

— Poți să mă ajuți cu ceva? Stai, nu te mișca.

Auzi ceva. O voce.

— Virginia! Salut! Mamă, ce mă bucur că...

Lacke înmărmuri când Virginia întoarse capul spre el.

Avea ochii goi. Ca și când cineva i-ar fi băgat niște ace și ar fi supt tot ce însemna Virginia și ar fi lăsat în urmă privirea inexpresivă a unui model din ghips, de la ora de anatomie. Poziția nr. 8: Ochii.

Virginia se holbă la el preț de o secundă, apoi îi dădu drumul lui Gosta și se întoarse spre ușă, apăsă clanța, dar ușa era încuiată. Trase zăvorul, dar Lacke o prinse de mână și o trase de lângă ușă.

— Nu te duci nicăieri până când nu...

Virginia se luptă să iasă din strânsoarea lui și-l nimeri cu cotul peste gură. Buzele lui se depărtară și o ținu de brațe, lipindu-și obrazul de spatele ei.

— Ginja, ce dracu'. Trebuie să discut cu tine. Mi-am făcut atâtea griji. Calmează-te. Ce ai?

Virginia se smuci spre ușă, dar Lacke o ținu strâns și o împinse spre camera de zi. Se strădui să vorbească încet și calm, ca un animal speriat, în timp ce o împinse în fața lui.

— Hai, uite, Gosta ne toarnă frumos un gin și discutăm și noi ca oamenii, calmi și liniștiți și o să vezi că... o să te-ajut. O să te-ajut, orice-ar fi, OK?

— Nu, Lacke. Nu.

— Ba da, Ginja, ba da.

Gosta se strecură printre ei și intră în camera de zi. Îi pregăti Virginiei un gin tonic în paharul lui Lacke. Lacke reuși s-o împingă înapoi pe Virginia, apoi îi dădu drumul și se postă în cadrul ușii cu mâinile pe cadru, ca o santinelă. Își linse puțin sânge de pe buza inferioară.

Virginia stătea în mijlocul camerei, încordată. Se uită în jur, de parcă ar fi căutat o ieșire. Ochii i se opriră asupra ferestrei.

— Nu, Ginja.

Lacke se pregăti să sară la ea și s-o prindă în caz că ar fi vrut să facă vreo prostie.

Ce-are? Arată de parcă ar fi văzut niște stafii.

Auzi un sunet ca și cum s-ar fi spart un ou.

Și încă unul, la fel.

Și încă unul.

Camera se umplu de un sâsâit și de un șuier din ce în ce mai puternice.

Pisicile din cameră se ridicaseră toate. Stăteau cu spatele cocoșat și cu coada vârâtă între picioare și se uitau la Virginia. Până și Miriam se ridică un pic, atingând podeaua cu burta, își dădu urechile pe spate și-și dezveli dinții.

Veniră și cele din dormitor și bucătărie.

Gosta nu mai turnă în pahar; se opri cu sticla în mână și se holbă la pisicile lui. Sâsâitul pluti prin cameră ca un nor încărcat cu electricitate, intensificându-se. Lacke fu nevoit să strige ca să acopere sâsâitul pisicilor.

— Gosta, ce naiba au?

Gosta scutură din cap și făcu un gest larg cu mâna, vărsând un pic de gin.

— Nu știu... nu le-am văzut niciodată...

O pisică mică și neagră ateriză pe coapsa Virginiei, își înfipse ghearele și dinții în carnea ei. Gosta trânti sticla pe masă și spuse:

— Zât, Titania, zât!

Virginia se aplecă, apucă pisica de spate și încercă s-o smulgă de acolo. Alte două pisici profitară de ocazie și-i săriră pe spinare și pe ceafă. Virginia țipă, smulse pisica de pe piciorul ei și o azvârli cât colo. Aceasta zbură prin cameră, nimeri colțul mesei și căzu la picioarele lui Gosta. Una dintre pisicile de pe spatele ei i se urcă în cap și se agăță cu ghearele de scalp, încercând s-o muște de frunte.

Alte trei pisici săriră pe ea, înainte ca Lacke să ajungă la ele. Mieunară cât putură de tare, în timp ce Virginia le lovi cu pumnul. Cu toate astea, se agățară de carnea ei, cu dinții lor mici.

Lacke își strecură mâinile prin masa pulsândă și contorsionată de pe pieptul Virginiei, apucă o bucată de piele care acoperea mușchii încordați, înlătură niște corpuri mici și bluza ei se sfâșie, iar Virginia țipă și...

Plânge

Nu; era sânge ce i se prelinse pe obraji. Lacke prinse pisica de pe capul ei, dar aceasta își înfipse ghearele și mai adânc, de parcă ar fi fost lipită de ea. Capul ei încăpea în mâinile lui și Lacke îl smuci dintr-o parte în alta până când, prin hărmălaia aia, auzi un *pocnet* și când îi dădu drumul, pisica se întinse fără suflu pe creștetul Virginiei. O picătură de sânge curse din nasul pisicii.

— Aoleu! Iubita lu' tata...

Gosta ajunse lângă Virginia și începu să mângâie pisica moartă cu lacrimi în ochi. Aceasta se agăța de scalpul Virginiei chiar și acum.

— Iubita mea, draga mea...
Lacke coborî ochii și privirile li se întâlniră.
Reapăruse. Era ea.
Virginia.

*

Lasă-mă să plec.

Prin tunelul dublu care erau ochii ei, Virginia privea în afară la ce se întâmpla cu corpul ei, urmărind încercările lui Lacke. Lacke care voia s-o salveze.

Las-o baltă.

Nu ea era cea care se lupta, cea care-și agita brațele. Era cealaltă, cea care voia să trăiască, cea care voia ca... gazda ei să rămână în viață. Ea, una, se dăduse bătută de când văzuse gâtul lui Gosta și simțise mirosul de urină din apartament. Știa ce-o să urmeze. Și nu voia să fie părtașă.

Durerea. Simți durerea, rănilor provocate de gheare. Dar în curând avea să se termine.

Așa că... lasă, nu e nevoie să faci nimic.

Lacke o văzu. Dar nu voia să accepte.

Curtea... cele două case... grădina...

Complet panicat, încercă să smulgă pisicile de pe Virginia. Acestea se agățaseră și nu mai voiau să-i dea drumul. Cele câteva pe care reuși să le dea jos traseră după ele fâșii din hainele ei, lăsând în urmă răni adânci, dar majoritatea se agățaseră de pielea ei ca niște lipitori. Lacke încercă să le lovească, auzi oase rupându-se, dar cum cădea una, cum era înlocuită de alta. Pisicile se urcară unele peste altele, încercând să...

Negru.

Primi un pumn în față și se împletici vreun metru; aproape că-și pierdu echilibrul. Reuși să se sprijine de perete și clipi repede. Gosta stătea lângă Virginia cu pumnii strânși. Avea lacrimi în ochi și-o privea furios.

— *Le doare! Le doare!*

Lângă Gosta, Virginia părea o masă de blănuri care sâsâiau și mieunau. Miriam se ridică de pe podea, se târî până la Virginia, se ridică în două labe și o mușcă de gambă. Gosta o văzu, se aplecă și scutură din deget.

— *Nu-i voie, iubita. Doare dacă muști, știi.*

Lacke nu mai judecă limpede. Făcu doi pași înainte și ținti burta lui Miriam cu piciorul. Vârful pantofului se adânci în burdihanul umflat și Lacke nu simți dezgust, ci doar satisfacție când sacul de mațe zbură cât colo și se zdrobi de elementii caloriferului. O apucă de braț pe Virginia...

Trebuie să ieșim, trebuie să

... și o trase spre ușa de la intrare.

Virginia încercă să se împotrivescă. Dar determinarea lui Lacke și a infecției era mai puternică decât ea. Prin tunelele din capul ei, Virginia îl văzu pe Gosta căzând în genunchi și auzi urletul de durere când acesta ridică o pisică moartă și o mângâie pe spate.

Iartă-mă, iartă-mă!

Apoi Lacke o trase după el și Virginia fu orbită de un motan care i se urcă pe față, o mușcă de cap și ea nu simți decât durere, niște ace vii străpungându-i pielea și se simți închisă într-o Fecioară de Fier organică, își pierdu echilibrul și cineva începu s-o târască pe jos.

Lasă-mă să plec.

Dar pisica de pe față ei își schimbă poziția și Virginia văzu ușa deschizându-se. Mâna stacojie a lui Lacke o târî afară și Virginia zări casa scârilor, scările, apoi se ridică în picioare din nou și se luptă, încercă să înainteze, preluă comanda și...

Virginia își eliberă brațul din strânsoarea lui.

Lacke se întoarse spre grămada de blană agitată care era corpul ei ca s-o prindă din nou, ca să...

Ce? Ca să ce?

Afară. Ca să... afară.

Dar Virginia se strecură pe lângă el și, preț de o secundă, un spate tremurător de pisică îi șterse fața. Virginia ieși în casa scârilor, unde sâsâitul pisicilor se amplifică, transformându-se în niște șoapte agitate, alergă spre capătul palierului și...

Nununu

Lacke încercă s-o ajungă din urmă și s-o împiedice, dar Virginia făcu un pas în gol și se rostogoli pe scări, de parc-ar fi fost convinsă c-o să aterizeze pe moale sau ca și când nu i-ar mai fi păsat.

Pisicile prinse sub ea mieunară, în timp ce Virginia se rostogolea, prăbușindu-se pe treptele de beton. Oasele se frânseră cu o pocnitură umedă și Lacke tresări când auzi o bufnitură mai serioasă. Capul Virginiei...

Ceva trecu peste picioarele lui.

O pisică cenușie, mică, cu o lăbuță rănită, se țârî afară din casa scârilor, se așeză pe ultimă treaptă și începu să miaune îndurerată.

Virginia zăcea nemișcată la capătul scârilor. Pisicile care scăpaseră cu viață plecară de lângă ea și urcară înapoi pe scări. Intrară în hol și începură să se lingă.

Doar pisicuța cenușie rămase pe loc, mieunând cu tristețe din cauză că

nu putuse să participe la luptă.

*

Duminică seara poliția ținu o conferință de presă.

Aleseseră o sală de conferințe din sediul poliției, cu o capacitate de patruzeci de persoane, dar sala se dovedi neîncăpătoare. Jurnaliștilor locali li se alăturară mai mulți jurnaliști de la ziare și posturi de televiziune europene. Faptul că bărbatul nu fusese prins între timp făcu știrea și mai senzatională și una dintre cele mai reușite analize fu oferită de un jurnalist din Marea Britanie, care explică de ce era atât de mediatizat cazul bărbatului.

— E vânătoarea asta, a Monstrului. Felul în care arată, faptele lui. E Monstrul din povești cu care ne speriem copiii. Și de fiecare dată când îl prindem, vrem să ne convingem pe noi înșine c-o facem pentru ultima oară.

Deja, la cincisprezece minute de la începerea conferinței, aerul din sala prost ventilată deveni de nerespirat și singurii care nu se plângeau erau cei de la postul de televiziune italian care spuneau că sunt obișnuiți cu condițiile alea de lucru.

Adunarea se mută într-o sală mai mare și la ora opt sosi și șeful poliției capitalei, flancat de comisarul care conducea ancheta și care discutase cu criminalul ritualic la spital, precum și de conducătorul patrului care supraveghease operațiunea din pădurea Judarn pe parcursul zilei.

Niciunul din ei nu se temea c-avea să fie mâncat de viu de jurnaliști, și asta pentru că aveau de gând să le arunce un os.

Poliția găsisse o fotografie a bărbatului.

Căutările care plecaseră de la ceasul de mână dăduseră, în sfârșit, rezultat. În ziua de sâmbătă, un ceasornicar din Karlskoga îi ajută parcurgând registrul cu garanții expirate și găsi codul solicitat de poliție. Solicitarea fusese trimisă și celorlalți ceasornicari din zonă.

Ceasornicarul sună la poliție și le transmise numele, adresa și numărul de telefon ale bărbatului care cumpărase ceasul. Poliția din Stockholm introduse numele bărbatului în registru și îi rugă pe cei de la poliția din Karlskoga să verifice cine locuiește la adresa respectivă.

Toată secția fu pusă pe jar când se adevăra că bărbatul fusese condamnat cu șapte ani în urmă pentru tentativă de viol asupra unui copil de nouă ani. Infracțorul petrecuse trei ani la un spital de boli mintale, fiind considerat un caz care ținea de competența lor. După trei ani, bărbatul fusese declarat vindecat și externat.

Dar poliția din Karlskoga îl găsi pe bărbat la domiciliu, sănătos tun.

Da, avusese un ceas din ăla. Nu, nu-și amintea pe unde-l rătăcise. Fu

nevoie de o audiere de câteva ore la secția din Karlskoga și de mai multe trimiteri la faptul că un caz de sănătate mintală putea fi reevaluat oricând, ca bărbatul să-și amintească de persoana căreia îi vânduse ceasul.

Se numea Hakan Bengtsson și locuia în Karlstad. Se întâlniseră undeva și făcuseră ceva împreună, dar nu-și mai amintea ce. În orice caz, îi vânduse ceasul, dar n-avea adresa lui și își amintea doar vag de cum arăta. Putea să plece acasă?

Numele de Hakan Bengtsson nu exista în registrele poliției. Găsiseră douăzeci și patru de indivizi cu acest nume în regiunea Karlstad. Jumătate dintre ei nu intrau în calcul din cauza vârstei. Poliția începu să sune. Căutările fură simplificate considerabil de faptul că, dacă persoana respectivă putea *vorbi*, era descalificată automat.

Pe la nouă seara, reușiră să reducă lista la o persoană. Un Hakan Bengtsson care lucrase ca profesor de suedeză la un liceu și care se mutase din Karlstad când casa i-a ars într-un incendiu, în condiții misterioase.

Poliția sună la directorul liceului și află că, da, într-adevăr, circulară tot felul de zvonuri cum că lui Hakan Bengtsson i-ar fi plăcut copiii... mai mult decât era normal. Poliția îl rugă pe director să se deplaseze la școală, chiar dacă era sâmbătă seara, și să caute în arhive fotografia veche a lui Bengtsson, făcută în 1976 pentru catalogul școlii.

Un polițist din Karlstad, care avea ceva de rezolvat oricum în Stockholm, transmise prin fax o copie a pozei, după care, sâmbătă noaptea, venise cu mașina în oraș cu fotografia srcinală. Aceasta ajunse la sediul central din Stockholm duminică dimineața, adică după aproximativ o jumătate de oră de la prăbușirea în gol a bărbatului și declararea decesului.

Dimineața de duminică fu dedicată identificării bărbatului prin radiografii dentare și intrări vechi în registrele medicilor din Karlstad și poliția realizează că, într-adevăr, bărbatul care în noaptea precedentă stătuse legat de un pat de spital era acel Hakan Bengtsson.

Duminică după-masă, poliția ținu o ședință la sediul central. Toată lumea se așteptase să descopere încet-încet ce făcuse bărbatul, între timp decedat, de când plecase din Karlstad și dacă faptele lui făceau parte dintr-un context mai larg sau dacă lăsase în urmă mai multe victime decât se cunoștea oficial.

Dar situația se schimbă radical.

Bărbatul trăia și era liber, și prioritatea numărul unu a poliției era să găsească *domiciliul său actual*, deoarece exista o oarecare probabilitate ca acesta să vrea să se întoarcă acolo. Cel puțin, asta indica traseul lui de până acum, spre Vasterort.

De aceea, au decis, în caz că n-aveau să-l prindă înainte de conferința de

presă, să apeleze la publicul larg – un câine de vânătoare cu mai multe capete și care nu dă greș.

Era cât se poate de posibil să-l fi văzut cineva, pe vremea când încă arăta ca omul din fotografie, și poate că știa și unde locuia. Și, oricum, trebuiau să le arunce un os și jurnaliștilor, chiar dacă, *desigur*, aceasta era o chestiune lipsită de importanță.

Deci, în clipa aceea, la masa lungă de pe podium stăteau trei polițiști și jurnaliștii adunați murmurară la unison când șeful poliției ridică poza mărită, cu un gest simplu, dar ferm, și le spuse:

— Bărbatul pe care-l căutăm se numește Hakan Bengtsson. Înainte de a-și desfigura fața, arăta, uitați... așa.

Șeful poliției făcu o pauză, în timp ce camerele clipiră și blițurile transformară încăperea într-un stroboscop.

Desigur că existau copii ale fotografiei pixelate, care aveau să le fie împărțite jurnaliștilor, dar mai ales cei din străinătate aveau să aleagă cu siguranță imaginea aceea impresionantă cu șeful poliției și criminalul – vorba vine – din mâinile lui.

După ce terminară cu fotografiatul și echipa de investigații își prezentase concluziile, jurnaliștii trecură la întrebări. Primul care a primit cuvântul a fost un reporter de la *Dagens Nyheter*.

— Când estimați c-o să-l prindeți?

Șeful poliției trase aer în piept și hotărî să-și pună reputația în joc.

— Măine, cel târziu, spuse, aplecat spre microfon.

*

— Ciao.

— Salut.

Oskar intră în camera de zi înaintea lui Eli, ca să caute discul la care se gândise. Luă la rând discurile subțiri de vinil ale mamei și îl găsi. Vikingii. Membrii formației stăteau în jurul scheletului unei nave de vikingi și păreau complet parașutați din cosmos cu costumele lor aurii.

Eli nu intrase după el. Oskar ieși în hol cu discul în mână. Eli stătea în continuare pe prag, în fața ușii.

— Oskar. Trebuie să mă inviți înăuntru.

— Păi, și... fereastra? Doar ai intrat...

— E o intrare nouă.

— Aha. Păi, poți să...

Oskar se opri și-și linse buzele. Se uită la disc. Poza de pe copertă era făcută pe întuneric, cu blițul, și Vikingii străluceau ca niște sfinți, pe cale de a descinde pe pământ. Oskar făcu un pas spre Eli și-i arătă discul.

— Uită-te. Arată de parc-ar fi în stomacul unei balene.

— Oskar...

— Da?

Eli rămase pe loc cu brațele atârinate și se uită la Oskar. Acesta rânji, se duse la ușă și trăsă o linie pe lângă cadrul ușii și prag, în fața lui Eli.

— Ce-i? E ceva aici, sau ce?

— Nu începe iar.

— Pe bune, acum. Ce se întâmplă dacă *nu* te invit?

— Nu începe.

Eli zâmbi vag.

— Vrei să vezi? Ce se întâmplă? Da? Chiar vrei?

Eli o spuse pe un ton prin care voia, evident, să-l convingă să spună nu. Era o promisiune teribilă. Dar Oskar răspunse:

— Da! Vreau! Ia să văd.

— Ai scris pe bilețul că...

— Da, da. Dar, hai, arată-mi! Vreau să văd ce se întâmplă.

Eli strânse din dinți, se gândi o secundă, apoi făcu un pas înainte, peste prag. Oskar se încordă tot, așteptându-se la ceva groaznic, c-o să fie trăsniță, că ușa o să se trântască în fața ei sau ceva asemănător. Dar nu se întâmplă nimic. Eli intră în hol și închise ușa după ea. Oskar ridică din umeri.

— Asta a fost tot.

— Nu chiar.

Eli rămase în aceeași poziție în care stătuse și în afara ușii. Nemișcată, cu brațele pe lângă corp și cu privirea ațintită asupra lui Oskar. Oskar scutură din cap.

— Ce-i? Păi, ești...

Se întrerupse în mijlocul frazei când văzu lacrima sau, nu, de fapt, lacrimile din ochii lui Eli. Doar că nu erau lacrimi, era ceva închis la culoare. Pielea de pe obraji ei începu să se îmbujoreze, se coloră în roz, apoi în roșu-aprins, în stacojiu, și pumnii ei se încleștară când porii de pe obraji se lărgiră și mici perle de sânge țâșniră pe toată fața. Același lucru se întâmplă și pe gâtul ei.

Eli se strâmbă de durere și o picătură de sânge se prelinse din colțul gurii ei, se unii cu perlele care străbătuseră prin piele și se îngroșă treptat pe bărbia ei, unindu-se cu picăturile de pe gât.

Brațele lui Oskar se înmuieră; le lăsă să cadă și discul alunecă din înveliș, se lovi cu marginea de podea și se opri pe covorul din hol. Privirea îi rătăci spre mâinile lui Eli.

Dosul palmelor ei erau umede de sângele care nu părea să se fi oprit.

Oskar se uită în ochii lui Eli, dar n-o găsi. Globii oculari se adânciseră și abia dacă se vedeau din cauza sângelui care țâșni prin ei, prelingându-se pe osul nasului și pe buzele din colțurile cărora izvorâră alte două firicele. Sângele se scurse pe gâtul ei, dispărând sub bluza care se coloră de pete închise.

Sângera din fiecare por.

Oskar țipă, cu respirația întretăiată:

— *Poți să intri, poți să... ești bine-venită, poți să... fii aici!*

Eli se relaxă. Pumnii încleștați se deschiseră. Grimasa dureroasă dispăru de pe chipul ei. Preț de o clipă, Oskar crezu c-o să se retragă și sângele, ca și când *nu s-ar fi întâmplat nimic*, doar pentru că acum era bine-venită.

Dar nu. Nu mai curgea, însă fața și mâinile lui Eli erau încă roșii și, în timp ce stătură față-n față fără să spună nimic, sângele începu să se coaguleze și să formeze dungi și cocoloașe mai închise, acolo unde cursese mai mult. Oskar simți un miros vag de spital.

Ridică discul de pe jos, îl puse înapoi între coperti și spuse, fără a se uita la Eli:

— Scuze, n-am crezut că...

— E OK. Eu am vrut să fie așa. Dar cred c-ar trebui să fac un duș. Ai o pungă?

— Pungă?

— Da. Pentru haine.

Oskar dădu din cap, intră în bucătărie și scoase o pungă din dulapul de sub chiuvetă, pe care scria „ICA – mâncați, beți și fiți fericiți”. Se duse în camera de zi, puse albumul pe masă și se opri cu punga foșnind în mâinile lui.

Dacă n-aș fi zis nimic. Dacă aș fi lăsat-o să... sângereze.

Mototoli punga, formă o minge și o lăsa să cadă. O ridică, o aruncă în aer și-o prinse din nou. În baie, Eli dădu drumul apei de la duș.

E adevărat. Totul. Ea e... el e...

În timp ce se îndreptă spre baie, desfăcu punga și o netezi. Mâncați, beți și fiți fericiți. În spatele ușii închise, Eli se bălăcea. Plăcuța de la zăvor era albă. Oskar bătu încet la ușă.

— Eli...

— Da. Intră.

— Nu, eu voiam doar... punga.

— N-aud ce spui. Intră.

— Nu.

— Oskar, eu...

— Am pus punga lângă ușă!

Lăsă punga în fața ușii și se refugie în camera de zi. Scoase discul din înveliș, îl puse pe placă, porni pick-upul și așeză acul la cea de-a treia piesă, favorita lui.

*Fata își pune flori în păr,
și se plimbă pe pajiște,
anul ăsta împlinește nouășpe'
își spune și își zâmbește.*

Eli intră în camera de zi. Își legase un prosop în jurul mijlocului și în mână ținea punga de plastic cu hainele murdare. Avea fața curată și părul îi atârna în șuvițe peste obraji și urechi. Oskar își încrucișă brațele pe piept și dădu din cap spre ea.

*De ce zâmbești, o întreabă flăcăul
Când se întâlnesc lângă gard,
Mă gândesc la cel ce-o să fie al meu,
Spune fata cu ochii albaștri,
La cel pe care-l iubesc...*

— Oskar?

— Da?

Oskar dădu sonorul mai încet și înclină capul spre pick-up.

— Jenant, nu?

Eli scutură din cap.

— Nu, e supermișto. *Asta*-mi place și mie.

— *Serios?*

— Da. Dar, auzi...

Eli părea că voia să-i mai spună ceva, dar spuse doar „eh” și își desfăcu prosopul din jurul mijlocului. Acesta căzu la picioarele ei și Eli rămase goală, la câțiva pași de Oskar. Își șterse corpul slab cu palma și spuse:

— Acum știi și tu.

... jos, lângă lac, desenează-n nisip.

*Încet, iață ce-și spun;
Pe tine, iubire, pe tine te vreau
La-lala-lalala...*

Un pasaj instrumental scurt și melodia se termină. În difuzoare se auzi un pocnet slab și acul sări la piesa următoare, în timp ce Oskar se uită la Eli.

Cele două sfârcuri mici păreau aproape negre pe fundalul alb al pielii. Trunchiul ei era îngust, drept și fără forme. Doar coastele se distingeau clar în lumina puternică a candelabrului. Brațele și picioarele ei ca niște bețe păreau anormal de lungi, crescute din corp; era un copac tânăr, acoperit cu piele de om. Între picioare nu avea... nimic. Nici o despicătură, nici penis. Doar o bucată de piele netedă.

Oskar își trecu degetele prin păr, apoi le odihni pe ceafă. Nu voia să rostească acel cuvânt penibil, folosit de mămici, dar îi scăpă, oricum:

— N-ai... puțulică.

Eli își aplecă puțin capul și se uită spre zona pelviană, ca și când ar fi descoperit-o abia acum. Piesa următoare începu și Oskar nu auzi răspunsul. Apăsă mânerul care ridică acul de pe disc.

— Ce-ai spus?

— Am spus că am avut.

— Păi, și? Ce-a pățit?

Eli izbucni în râs. Oskar își imaginează cum trebuie să fi sunat și se făcu roșu. Eli ridică brațele și se strâmbă, întinzând buzele.

— Am uitat-o în metrou.

— Ete. Ești proastă.

Oskar trecu pe lângă Eli fără a se uita la ea și se duse să verifice dacă lăsase vreo urmă în baie.

Aburul fierbinte plutea încă în aer și oglinda era încețoșată. Cada era la fel de albă ca înainte, doar o dungă veche, galbenă, de mizerie, pe care nu reușeau niciodată s-o curețe, rămăsese tot acolo. Chiuveta era curată și ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Eli se dusesse la baie doar de dragul aparenței, distrugând iluzia. Dar, nu: săpunul. Oskar îl ridică. Pe săpun se vedeau dungii roz și în adâncitura mică de pe chiuvetă, de sub săpunieră, se vedea un cocoloș, ceva care arăta ca un mormoloc, ca o... vietate și Oskar tresări când mormolocul începu să...

înoate

... să miște, dând din coadă și unduindu-se spre marginea adânciturii, apoi alunecă în chiuvetă și se opri pe sita de scurgere. Dar nu se mai mișca și nu mai părea viu. Oskar deschise robinetul și stropi cocoloșul cu apă până când acesta dispăru, apoi clăți săpunul și săpuniera. După aceea, își dădu jos

halatul de baie din cuier, se întoarse în camera de zi și i-l întinse lui Eli, care stătea în continuare goală în mijlocul camerei și se uita în jur.

— Mersi. Mama ta când se întoarce?

— Peste vreo două ore.

Oskar ridică punga cu haine.

— Cu astea ce fac? Le arunc?

Eli îmbracă halatul și se legă cu cordonul.

— Nu. Le iau eu când plec.

Îi atinse umărul.

— Auzi? Te-ai prins că nu sunt fată, că nu pot să...

Oskar făcu un pas înapoi.

— Doamne, cât îți umblă gura! *Știu* că nu ești. Doar mi-ai spus.

— Nu, nu ți-am spus.

— Ba da, cum să nu.

— Când?

Oskar încercă să-și amintească.

— Nu mai știu, dar *știam*, în orice caz. *Știam de mult*.

— Ești... trist?

— De ce-aș fi trist?

— Pentru că... nu știu. Poate că... ți se pare aiurea. Prietenii tăi...

— Termină! Termină. Ești bolnavă la cap. Termină.

— OK.

Eli se jucă puțin cu cordonul halatului, apoi se duse lângă pick-up și se uită la discul care se rotea. Se întoarse și se uită prin cameră.

— Știi de când n-am mai fost... acasă la cineva, ca acum? Nici nu mai știu... Ce să fac?

— Eu de unde să știu?

Eli coborî umerii, își vârî mâinile în buzunarele halatului și se holbă ca hipnotizată la cercul gol din mijlocul discului. Deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise la loc. Scoase mâna dreaptă din buzunar, o întinse spre disc și o apăsă cu degetul arătător, oprindu-l.

— Ai grijă. Se... strică.

— Scuze.

Eli își retrase repede degetul și discul luă viteză, continuând să se învârtă. Oskar observă că lăsase în urmă o amprentă umedă care avea să se vadă de fiecare dată când discul se învârtea în lumina candelabrului. Eli își vârî mâna în buzunar și se uită la disc de parcă ar fi încercat să asculte muzica studiind dungile dintre melodii.

— O să sune aiurea... dar... – buza lui Eli zvâcni – ... să știi că n-am avut niciun... prieten obișnuit de două sute de ani.

Se uită la Oskar cu un zâmbet de „scuze-că-zic-prostii-din-astea-penibile”. Oskar căscă ochii.

— Așa ești de bătrână?

— Da. Nu. M-am născut acum vreo două sute douăzeci de ani, dar jumătatea timpului am dormit.

— Asta fac și eu. Sau, mă rog... opt ore... asta înseamnă... o treime.

— Da. Doar că... atunci când zic c-am dormit, vreau să zic că nu m-am trezit... timp de câteva luni. Deloc. Și după aia... sunt luni în care trăiesc. Doar că atunci mă odihnesc ziua.

— Așa-i normal?

— Nu știu. Cel puțin, la mine. Și când mă trezesc, sunt... mic din nou. Și slab. De-aia am nevoie de ajutor. Și poate de asta am și supraviețuit. Pentru că-s așa de mic. Oamenii vor să mă ajute. Doar că... din motive foarte diferite.

O umbră trecu peste obrazul lui Eli când își mușcă buzele; își vârî mâinile în buzunare mai adânc și găsi ceva. Scoase o bucată lungă și subțire de hârtie. Ceva uitat de mama; uneori se îmbrăca în halatul lui Oskar. Eli puse înapoi hârtiuța cu grijă, de parcă ar fi fost ceva prețios.

— Și ce, dormi în coșciug?

Eli râse și scutură din cap.

— Nu. Nu. Eu...

Oskar nu se mai putu abține. De fapt, nu voia s-o facă, dar acum o spuse pe un ton acuzator:

— Dar omori oameni!

Eli se uită la el cu o privire aproape mirată, ca și când Oskar i-ar fi arătat că are cinci degete la fiecare mână sau ceva la fel de evident.

— Da. Omor oameni. E nasol.

— Și-atunci de ce o faci?

Ochii lui Eli scăpărară de furie.

— Dacă ai o idee mai bună, zi-mi și mie.

— Da... păi... sângele... cred că se poate și altfel... ca să...

— Nu, nu se poate.

— De ce?

Eli pufni pe nas și strânse ochii.

— Pentru că-s la fel ca tine.

— Cum adică? Ești ca mine...

Eli făcu un gest prin aer, de parcă ar fi împuns cu cuțitul.

— La ce te holbezi, idiotule? Vrei să mori?

Repetă gestul.

— Asta pățești. Dacă te holbezi la mine.

Oskar își trecu buza superioară peste cea inferioară și le umezi.

— Ce tot zici acolo?

— N-am zis-o eu. Tu ai zis-o. A fost primul lucru pe care l-am auzit de la tine. Jos, pe terenul de joacă.

Oskar își aminti. Copacul. Cuțitul. Cum a înclinat apoi lama cuțitului și a văzut-o pe Eli pentru prima oară.

Deci te pot vedea în oglinzi? Prima oară te-am văzut într-o oglindă.

— Eu... nu ucid oameni.

— Nu. Dar ai vrea s-o faci. Dacă ai putea. Și *chiar* ai face-o, dacă ai fi nevoit.

— Pentru că-i urăsc. E o mare...

— Diferență. Chiar e?

— Da...?

— Da. Dacă ai reuși s-o faci fără să fii descoperit. Dacă sar *întâmpla*, pur și simplu. Dacă ai putea să-ți *dorești* să moară și ei chiar ar muri. N-ai face-o?

— ... ba da.

— Ba da. Și ai face-o doar de plăcere. Din răzbunare. Eu o fac pentru că sunt nevoit. N-am încotro.

— Dar, e din cauză că... îmi fac rău, îmi bat joc de mine și că...

— Pentru că vrei să *trăiești*. Ca și mine.

Eli întinse brațele, puse mâinile pe obrajii lui Oskar și își apropie capul de fața lui.

— Fii ca mine, un pic.

Și îl sărută.

*

Degetele bărbatului sunt încovoiate în jurul zarurilor și Oskar îi vede unghiile vopsite în negru.

Tăcerea se lasă pe cei din sală ca o ceață sufocantă. Mâna îngustă se înclină... încet... și zarurile cad pe masă... pam-pam. Se ciocnesc, se rotesc, se opresc.

Un doi. Și un patru.

Oskar se simte ușurat, cu toate că nu știe de ce, în timp ce bărbatul se plimbă pe lângă masă, se postează în fața rândului de băieți ca un general de armată.

Vocea bărbatului e lipsită de inflexiuni, nu e nici adâncă, nici înaltă, când începe să-i numere, întinzând un deget arătător lung.

— Unu... doi... trei... patru...

Oskar se uită în stânga, în direcția din care a început să numere. Băieții stau într-o poziție relaxată, par că se simt liberi. Cineva plânge. Băiatul de lângă Oskar se apleacă, buza lui inferioară tremură. Ah. El e... numărul șase.

Acum Oskar își dă seama de ce s-a simțit ușurat.

— Cinci... șase... și... șapte.

Degetul arată exact spre Oskar. Bărbatul se uită în ochii lui. Și zâmbește. Nu!

Dar a fost... Oskar își ferește privirea, se uită la zaruri. Acestea s-au schimbat și arată un trei și un patru. Băiatul de lângă Oskar aruncă o privire

În jur, clipind cu ochi mari, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Preț de o secundă, privirile li se întâlnesc. Sunt goale. Nedumerite.

Apoi de lângă perete se aude un țipăt.

... mama...

Femeia cu șalul maro aleargă spre el, dar doi bărbați se pun între ei, o apucă de brațe și.. o aruncă înapoi, izbind-o de zidul de piatră. Brațele lui Oskar zvâcnesc, ca și când ar vrea s-o prindă când se prăbușește, și buzele formează cuvântul: „... mama!”

Două mâini puternice se lasă pe umerii lui, cineva îl scoate din rând și îl conduce spre o ușă mică. Bărbatul cu perucă ține în continuare degetul ridicat și-l urmează, iar cineva îl îmbrâncește și-l trage din sală spre o cameră întunecată care miroase a... Rachiu...

... după care urmează imagini tremurânde, neclare; lumină, întuneric, piatră, piele dezgolită... apoi imaginea se focalizează și Oskar simte o presiune puternică pe piept. Nu poate să-și miște brațele. Urechea dreaptă o să-i explodeze în curând, stă culcat și simte cum îl apasă... o scândură de lemn.

Oskar are ceva în gură. O bucățică de sfoară. Suge sfoara și deschide ochii.

E întins pe burtă, pe o masă. Brațele i-au fost legate de picioarele mesei. E în pielea goală. În fața lui, două siluete; bărbatul cu perucă și încă unul. Un bărbat mic și îndesat care arată... comic. Nu. Arată precum cineva care doar are impresia că e comic. Genul care spune bancuri la care nu râde nimeni. Într-o mână, bărbatul comic ține un cuțit, iar în cealaltă, un bol.

Ceva nu e în regulă.

Simte presiunea pe piept, pe ureche. Pe genunchi. Ar trebui să-i apese și... puțulica. Dar e ca și când ar fi o gaură în masă chiar în locul acela. Oskar încearcă să se întoarcă puțin ca să vadă dacă-i așa, dar corpul îi este legat fedeleș.

Bărbatul cu perucă spune ceva și omulețul amuzant râde, dă din cap. Apoi amândoi se lasă pe vine. Bărbatul cu peruca se uită drept la Oskar. Are ochii albaștri și clari, cum e cerul într-o zi rece de toamnă. Pare interesat într-un mod prietenos. Se uită în ochii lui Oskar de parcă ar căuta ceva acolo, ceva ce-i place foarte mult.

Omulețul comic se bagă sub masă cu cuțitul și bolul în mâini. Și Oskar pricepe.

Mai știe și că, dacă... reușește să scuipe bucata aia de frânghie din gură, nu mai trebuie să stea acolo. Că poate să dispară.

Oskar încearcă să-și dea capul pe spate, să se dezlipească de buzele ei. Dar Eli, care era pregătit pentru reacția lui, își lipește palma de ceafa sa și-i

apasă gura cu gura lui, forțându-l să rămână în amintirile lui, să continue.

Bucata de sfoară i se strecoară în gură și se aude un sunet umed, un fâsâit. Oskar trage vânturi de frică. Bărbatul cu perucă strâmbă din nas și țâțâie din buze, nemulțumit. Ochii par neschimbați. Aceeași expresie de copil care se pregătește să deschidă o cutie în care știe c-o să găsească un cățeluș.

Niște degete reci îl apucă pe Oskar de puță și încep să tragă de ea. Deschide gura ca să țipe „nuuu!”, dar sfoara îl împiedică să formeze cuvântul și reușește să scoată doar un „uuuu!”

Bărbatul de sub masă întrebă ceva și tipul cu peruca dă din cap, fără a-și lua privirea de la Oskar. Apoi simte durerea. Cineva îi bagă în vintre un fier înroșit care alunecă spre stomac și-i atinge pieptul ca o limbă de foc și Oskar țipă, țipă, ochii i se umplu de lacrimi și corpul îi arde de parcă ar fi luat foc.

Inima îi bate pe scândură ca un pumn într-o poartă, și Oskar strânge din ochi, mușcă sfoara și de undeva de la distanță, aude un plescăit, o vede pe...

... mama lui în genunchi lângă un pârâu, spălând niște haine. Mama. Mama. Îi scapă ceva, o cârpă, și Oskar se ridică – a stat prea mult culcat și corpul îi arde – se ridică, aleargă spre pârâu, spre bucata mică de cârpă care plutește și vrea să dispară, se aruncă în pârâu ca să aline durerea, arsura, ca să prindă bucata de cârpă, ca s-o salveze. E cămașa surorii lui. O ridică spre lumină, spre mama a cărei siluetă se distinge pe bucata de cârpă, pe mal, și de pe cârpă încep să cadă picături de apă care strălucesc în soare, cad plescăind în pârâu, în ochii lui și nu mai vede bine din cauza apei care se prelinge peste ochii și obrajii lui, în timp ce...

... deschide ochii și, oarecum prin ceață, vede părul blond, ochii albaștri ca niște lacuri mici, de pădure, de undeva de departe. Vede bolul din mâinile bărbatului, bolul pe care-l duce la gură și din care începe să bea. Îl vede cum închide ochii, îi închide și-i deschide și bea...

Timpul trece... Trece și pare nesfârșit. Oskar e prizonier. Bărbatul mușcă. Și bea. Și mușcă. Și bea.

Apoi fierul roșu, încins ajunge până la creierul lui și lumea devine rubinie, iar Oskar dă capul pe spate, încearcă să scape de bucata de sfoară și se prăbușește...

Eli îl prinse pe Oskar înainte de a cădea pe spate. Îl ținu strâns în brațele lui. Oskar apucă ce puțu, se agăță de corpul din fața lui și îl strânse tare, uitându-se cu ochii orbiți prin cameră.

Liniștit și calm, așa.

După un timp, înaintea lui se contură un model. Un tapet. Bej cu alb, cu trandafiri aproape invizibili. Îl recunosc. Era tapetul din camera de zi, din casa lui. Era în camera de zi, în apartamentul mamei.

Și cel din brațele lui era... Eli.

Un băiat. Prietenul meu. Da.

Oskar se simți rău, amețit. Se eliberă din strânsoarea lui și se așeză pe canapea, uitându-se în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că se întorsese, că nu era... acolo. Înghiți și își dădu seama că-și amintește fiecare detaliu din locul pe care-l vizitase de curând. Era ca o amintire reală. Ceva ce i se întâmplase chiar lui, de curând. Bărbatul amuzant, bolul, durerea...

Eli stătea în genunchi în fața lui cu mâinile lipite de stomac.

— Iartă-mă.

Exact ca și când...

— Ce s-a întâmplat cu mama?

Eli părea că ezită.

— Te referi la... mama mea? îl întrebă.

— Nu...

Oskar tăcu și evocă imaginea cu *mama* de lângă pârâu, clătind rufele. Doar că nu era mama lui. Nu arăta deloc ca mama *lui*. Își frecă ochii și spuse:

— Da. Exact. Mama *ta*.

— Nu știu.

— Doar nu au...

— Nu știu!

Eli își încleștă pumnii până când i se albiră încheieturile și-și ridică umerii. Apoi se relaxă și spuse pe un glas mai domol:

— Nu știu. Iartă-mă. Iartă-mă pentru... tot. Nu voiam să te... nu știu. Iartă-mă. A fost... aiurea.

Eli era o copie a mamei lui. Mai slab, mai plat, mai tânăr, dar... o copie. Peste douăzeci de ani, ar fi arătat exact ca femeia de la pârâu.

Asta dacă nu ne gândim la faptul că n-o să îmbătrânească niciodată. C-o să arate exact la fel ca acum.

Oskar oftă epuizat și se lăsă pe spătarul canapelei. Era prea mult. O durere de cap ușoară se strecură pe lângă tâmplele lui, găsi un loc în care să oprească și începu să apese. Era prea mult. Eli se ridică.

— Plec și eu.

Oskar își sprijini capul în mâini și încuviință. Nu era în stare să protesteze, să se gândească la ce trebuia să facă. Eli scoase halatul de baie și Oskar îi zări din nou vintrele. De data asta observă o pată roz pe suprafața albă de piele, o cicatrice.

Oare ce face când are nevoie să... se pișe? Poate nu...

Nu avea puterea să-l întrebe. Eli se lăsă pe vine lângă punga de plastic, o dezlegă și începu să-și scoată hainele. Oskar spuse:

— Poți să iei ceva... de la mine.

— N-am nevoie.

Eli scoase cămașa în carouri. Pete întunecate pe materialul albastru-deschis. Oskar se îndreptă de spate. Durerea de cap se învârtea pe lângă temple.

— Nu te prosti, poți să...

— E OK.

Eli începu să se îmbrace cu cămașa pătată cu sânge și Oskar spuse:

— Ești supergrețos, nu înțelegi? Ești *grețos*.

Eli se întoarse spre el cu cămașa în mână.

— Crezi?

— Da.

Eli îndesă cămașa în pungă.

— Atunci cu ce să mă îmbrac?

— Ia ceva din șifonier, orice.

Eli dădu din cap, intră în camera lui Oskar în care se aflau șifonierele, în timp ce Oskar alunecă într-o parte pe canapea și-și presă tâmplele de parcă ar fi vrut să le împiedice să explodeze.

Mama, mama lui Eli, mama mea, Eli, eu. Două sute de ani. Tatăl lui Eli. Tatăl lui Eli? Moșul ăla care... Moșul.

Eli se întoarse în camera de zi. Oskar se pregăti să-i spună ce avea de gând, dar rămase blocat când văzu că Eli se îmbrăcase cu o rochie. O rochie de vară spălăcită, galbenă cu picățele albe, mici. O rochie de-a mamei. Eli o netezi cu palmele.

— E OK? Am luat-o pe asta că părea cea mai veche.

— Dar e...

— Ți-o dau înapoi mai târziu.

— Da. Da, da. Bine.

Eli se apropie de el, se lăsă pe vine în fața lui și-l luă de mâini.

— Auzi? Îmi pare rău că... nu știu ce să...

Oskar dădu din mâini ca să-l facă să tacă și spuse:

— Știi că moșul ăla a scăpat, da?

— Care moș?

— Moșul cu care... ăla de care ziceai că-i taică-tău. Care stătea cu tine.

— Ce-i cu el?

Oskar închise ochii. Pe interiorul pleoapelor văzu fulgere albastre. Lanțul de evenimente pe care le reconstruise din articolele decupate se derulă prin fața lui și Oskar se înfurie, își retrase mâinile și le încleștă, se lovi cu pumnul în cap și spuse, cu ochii în continuare închiși:

— Termină. Termină odată. Știu ce s-a întâmplat, OK? Nu te mai

preface. Nu mai *minți*, m-am săturat de minciuni.

Eli nu spuse nimic. Oskar strânse din ochi, respirând adânc.

— Moșul a fugit. L-au vânat toată ziua, dar nu l-au găsit. Ca să știi.

Pauză. Apoi vocea lui Eli, deasupra capului lui Oskar.

— Unde?

— Aici. În Judarn. În pădure. Lângă Akeshov.

Oskar deschise ochii. Eli se ridicase și stătea cu mâna peste gură, cu ochii mari și speriați. Rochia era prea mare și atârna ca un sac pe umerii lui înguști. Arăta ca un copil care se îmbrăcase cu hainele mamei fără să fi avut voie și care acum se aștepta la o pedeapsă aspră.

— Oskar, spuse Eli. Să nu ieși. Când se întunecă. Promite-mi.

Rochia. Cuvintele. Oskar pufni pe nas, nu se putea abține.

— Zici că ești maică-mea.

*

Veverița țâșnește pe trunchiul stejarului, se oprește, trage cu urechea. O sirenă, de undeva de departe.

Pe Bergslagsvagen trece o ambulanță cu girofar albastru și sirena pornită.

În ambulanță se află trei persoane. Lacke Sorensson stă pe un taburet rabatabil și ține o mână anemică, plină de răni, aparținându-i Virginiei Lindblad. Un asistent de pe ambulanță aranjează tubul prin care Virginiei i se administrează soluție salină, ca inima ei să pompeze ceva după ce-a pierdut atâta sânge.

Veverița decide că sunetul e nepericulos și irelevant. Își continuă drumul pe trunchiul copacului. Toată ziua a fugit de oameni și de câini. N-a avut nicio clipă liniștită și abia acum, când s-a întunecat, a îndrăznit să coboare din stejarul în care a fost nevoită să se refugieze pe parcursul zilei.

Lătratul câinilor și vocile oamenilor au amuțit și au dispărut. Se pare că până și pasărea aia care făcea tărăboi s-a întors la cuibul ei.

Veverița ajunge la rădăcina copacului și începe să țopăie pe o rădăcină groasă. Nu-i place să alerge pe pământ când e întuneric, dar foamea o obligă s-o facă. Se mișcă cu precauție, se oprește și ascultă, se uită din zece-n zece metri. Ocolește vizuina bursucului care a fost locuită de o familie chiar și în vara aceea. Nu i-a mai văzut de mult, dar nu se știe niciodată.

În sfârșit, ajunge la destinație; cea mai apropiată provizie pentru iarnă pe care a făcut-o în toamna aceea. În noaptea asta, temperatura a scăzut din nou sub zero și peste zăpada topită pe parcursul zilei s-a format o pojghiță subțire și tare de gheață. Veverița râcăie pojghița cu ghearele, o sparge și se strecoară înăuntru. Se oprește, trage cu urechea, începe să sape din nou.

Prin zăpadă, frunze și pământ.

În clipa în care ridică o nucă, veverița aude un zgomot.

Pericol.

Apucă nuca ușor cu dinții și țâșnește în sus pe trunchiul unui brad, uitând să acopere locul secret. Ajunsă în siguranță, pe o ramură superioară, ia nuca între lăbuțe și încearcă să localizeze sursa zgomotului. Îi e foame și mâncarea se află la doar câțiva centimetri de gura ei, dar trebuie să localizeze pericolul mai întâi, trebuie să-l identifice, înainte de a se apuca să mănânce.

Capul veveriței se clatină dintr-o parte într-alta, nasul îi tremură în timp ce se uită în jos spre peisajul plin de umbre de sub picioarele ei și descoperă sursa sunetului. Da. A meritat să ocolească mai înainte. Scrijelitul moale și umed se aude dinspre bârlogul cârțiței.

Dar bursucii nu știu să se cațere. Veverița se relaxează puțin și sparge nuca cu dinții, studiind în continuare solul, de data asta mai mult ca un spectator care stă în lojă, la o piesă de teatru. Vrea să vadă ce se întâmplă, câți bursuci apar.

Dar făptura care iese din vizuină nu-i un bursuc. Veverița ia nuca din gură și se uită. Încearcă să priceapă. Să compare ceea ce vede cu imagini cunoscute. Nu reușește.

Așa că ia nuca în gură și se urcă mai sus, până în vârful coroanei.

Poate că unul ca ăsta știe să se cațere.

Nu poți fi niciodată suficient de precaut.

Duminică, 8 noiembrie (seara/noaptea)

Ceasul arată opt și jumătate. E o seară de duminică.

În timp ce Virginia și Lacke traversează cu ambulanța podul Tranaher și șeful poliției din Stockholm le arată o fotografie jurnalistică în format concret, Eli alege o rochie din șifonierul mamei lui Oskar, Tommy stoarce niște lipici într-o pungă de plastic și inspiră aburii minunați și amețitori, iar o veveriță, prima vietate după paisprezece ore, îl zărește pe Hakan Bengtsson, Staffan, unul dintre polițiștii puși pe urma lui, toarnă ceai într-o ceașcă.

N-a băgat de seamă că ceainicul e ciobit și o mare cantitate de lichid se prelinge pe cioc, pe partea bulbucată a ceainicului, apoi se scurge pe suprafața de lucru de lângă chiuvetă. Mormăie ceva și înclină brusc ceainicul, ceaiul se varsă și capacul cade în ceașcă. Staffan se frige, trânteste ceainicul și își lipește brațele de corp, enumerând în gând literele alfabetului ebraic, ca să se liniștească și să nu dea cu vasul de pereți.

Aleph, Beth, Gimel, Daleth...

Yvonne intră în bucătărie și îl văzu pe Staffan aplecat peste blatul de lucru, stând cu ochii închiși.

— Ce-ai pățit?

Staffan scutură din cap.

— Nimic.

Lamed, Mem, Nun, Samesh...

— Ești supărat?

— Nu.

Koff, Resh, Shin, Taff. Așa. Gata. Acum e mai bine.

Deschise ochii și făcu un gest spre ceainic.

— Un ceainic de rahat.

— De ce?

— Verși tot ceaiul... când torni.

— Ah, n-am observat.

— Păi, mă mir.

— N-are nimic ceainicul *ăla*.

Staffan strânse din dinți și întinse mâna la care se arsese spre Yvonne, de parcă ar fi vrut să zică: *Pace. Șalom. Taci.*

— Yvonne. Simt că-mi vine să... te plesnesc. Chiar acum. Așa că, te rog: taci din gură.

Yvonne făcu o jumătate de pas înapoi. O parte din ea fusese tot timpul pregătită pentru chestia asta. Nu conștientizase intuiția respectivă, dar bănuise că, în spatele fațadei pioase, Staffan ascundea un fel de... mânie.

Își încrucișă brațele pe piept, respirând adânc de câteva ori în timp ce Staffan rămase nemișcat, cu privirea ațintită asupra ceainicului și a capacului căzut. Apoi spuse:

— Așa faci de obicei?

— Cum?

— Dai în oameni? Când nu-ți ies socotelile?

— Am dat vreodată în tine?

— Nu, dar ai spus...

— Da, am spus. Și tu m-ai ascultat. Și acum e totul bine.

— Și dacă nu te-aș fi ascultat?

Staffan arăta complet calm și Yvonne se relaxă, lăsându-și brațele jos. Staffan o luă de mâini și îi sărută ușor dosul palmelor.

— Yvonne. Oamenii *trebuie* să asculte unul de altul.

Turnară ceaiul în cești și îl băură în camera de zi.

Staffan își spuse: să nu uit să-i fac cadou un ceainic nou. Yvonne îl întrebă ce s-a întâmplat în pădurea Judarn și Staffan îi povesti. Făcu tot posibilul să-i distragă atenția cu tot felul de subiecte, dar, până la urmă, Staffan îi puse întrebarea inevitabilă.

— Unde-i Tommy?

— Nu... știu.

— *Nu* știi? Yvonne...

— Da, la un prieten.

— Hm. Și când se întoarce?

— Nu, cred că doarme acolo. La prietenul lui.

— Prietenul lui?

— Da, la...

Yvonne încercă să parcurgă lista cu numele prietenilor lui Tommy, pe care-i cunoștea. Nu voia să-i spună lui Staffan că Tommy e plecat, dar că ea nu știa *unde* e. Staffan ținea la chestia asta, cu responsabilitatea părintească.

— ... la Robban.

— Robban. E prietenul lui cel mai bun?

— Da, cred că da.

— Și cum îl mai cheamă pe Robban ăsta?

— ... Ahlgren, de ce? E cineva pe care...

— Nu, doar mă gândeam.

Staffan își luă lingurița și bătu ușor în ceașcă. Se auzi un clinchet delicat. Staffan dădu din cap.

— Bine. Auzi... eu zic c-ar trebui să sunăm la Robban ăsta și să-l rugăm pe Tommy să vină puțin acasă. Vreau să schimb două cuvinte cu el.

— Da, doar că n-am numărul lui de telefon.

— Nu, dar... ce-ai zis, Ahlgren? Bănuiesc că știi unde stă. // găsim imediat în cartea de telefoane.

Staffan se ridică de pe canapea și Yvonne își mușcă buza, simțind că se pierde din ce în ce mai mult într-un labirint din care o să-i fie greu să iasă. Staffan găsi volumul cu abonații din cartierele din apropiere și se postă cu el în mijlocul camerei de zi. Răsfoi și mormăi:

— Ahlgren, Ahlgren... Hm. Pe ce stradă stă?

— Nu șt... pe Bjornsonsgatan.

— Bjornsons... nu. Nu-i niciun Alhgren pe Bjornsonsgatan. În schimb, e unul pe Ibsengatan. Poate e el?

Văzând că Yvonne nu răspunde, Staffan puse degetul pe pagină și spuse:

— Cred că încerc totuși. Robert e numele lui sau cum?

— Staffan...

— Da?

— I-am promis că n-o să-ți spun.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic.

— Tommy. I-am spus că n-o să zic... unde e.

— Deci *nu-i* la Robban?

— Nu.

— Păi, unde e?

— Am... promis.

Staffan puse cartea de telefoane pe măsuta de cafea, apoi se duse și se așeză pe canapea, lângă Yvonne. Aceasta sorbi din ceai și ținu ceașca în fața ochilor, de parcă ar fi vrut să se ascundă după ea. Staffan așteptă. Când puse ceașca pe farfurioară, Yvonne observă că-i tremurau mâinile. Staffan puse mâna pe genunchii ei.

— Yvonne. Trebuie să înțelegi că...

— I-am promis.

— Vreau să *vorbesc* cu el, atâta tot. Scuză-mă, Yvonne, dar cred că tocmai incapacitatea de a descurca pe loc o situație ca asta e... motivul pentru care ea apare, în primul rând. Îți spun din experiență, cu cât reacționăm cât mai repede la faptele tinerilor, cu atât avem șanse mai mari să... gândește-te la un drogat, de pildă, la unul dependent de heroină. Dacă cineva s-ar fi sesizat *de când* s-a apucat de hașiș, să zicem...

— Tommy n-are treabă cu drogurile.

— Ești *sută la sută* sigură?

Se făcu liniște. Yvonne știa că, cu fiecare secundă care trecea, un „da” ar fi sunat ridicol. Tic-tac. Răspunsese deja cu „nu” fără să fi rostit cuvântul. Și, da, Tommy *era* cam ciudat uneori. Când se întorcea acasă. Avea ceva în privire. Doamne, dacă...

Staffan se lăsă pe spate. Știa că ieșise învingător. Acum aștepta, întrebându-se ce condiții o să-i pună.

Ochii lui Yvonne căutau ceva de care să se agațe.

— Ce-i?

— Țigările mele, le-ai...

— Sunt în bucătărie. Yvonne...

— Bine. *Bine*. Dar n-ai voie să te duci la el *acum*.

— Nu. Tu decizi. Dacă crezi că...

— Mâine-dimineață. Înainte să se ducă la școală. Promite-mi. Că nu te duci *acum*.

— Promit. Dar, ia zi. În ce fel de loc misterios s-a ascuns?

Yvonne îi explică.

Apoi se duse în bucătărie, fumă o țigară și suflă fumul prin geamul deschis. Mai fumă una, fără să-i pese de fum. Când Staffan intră în bucătărie, fluturând demonstrativ din mâini, și-o întrebă unde ținea cheia de la subsol, Yvonne îi spuse c-a uitat, dar că *probabil* o să-și amintească mâine-dimineață.

Dacă se purta frumos.

*

După plecarea lui Eli, Oskar se așeză din nou la masa din bucătărie și se uită la articolele din ziar. Durerea de cap îl mai slăbise acum că impresiile i se adunaseră într-o schemă clară.

Eli îi explicase că moșul era... infectat. Mai mult decât atât. Infecția era singura care-l ținea în viață. Cea care îl ghida spre Eli.

Eli îi spusese, îl *rugase* să nu spună nimic. Eli avea să plece de acolo în ziua următoare, de îndată ce se întuneca, și Oskar o întrebuse, bineînțeles, de ce nu pleca imediat, în noaptea aceea.

Pentru că... nu se poate.

De ce? Pot să te ajut.

Oskar, nu se poate. Sunt prea slab.

Cum se poate? Păi, tocmai ai...

Sunt slab, și gata.

Și Oskar își dăduse seama că era slab din cauza *lui*. Tot sângele ăla pe

care l-a pierdut în hol. Dacă moșul l-ar fi găsit pe Eli, ar fi fost vina lui.

Hainele!

Oskar se ridică atât de brusc încât doborî scaunul.

Punga cu hainele lui Eli era în continuare pe jos, lângă canapea, cu cămașa atârând pe jumătate în afară. Oskar o băgă la loc și simți că mânecile erau ca niște bureți umezi, le vârî înăuntru și legă punga. Apoi... se opri și se uită la mâna cu care apucase cămașa.

Rana din palmă se uscăse și coaja se luase pe jumătate, dezvăluind cicatricea de dedesubt.

... sângele... nu voia să îl amestecăm... oare... m-am infectat?

Picioarele îl purtară automat spre ușa de la intrare. Oskar se opri cu punga în mână și trase cu urechea spre casa scărilor. Nu se auzi nimic și Oskar alergă până la ghenă și deschise trapa. Întinse punga spre gaură, o ținu acolo, bălăngănind-o prin gaura întunecată.

Oskar simți un curent rece urcând pe tobogan, răcorindu-i mâna întinsă cu care ținea punga legată. Albul pungii lumina pereții negri, denivelați ai tunelului. Dacă-i dădea drumul, probabil că n-avea să fie scuipată înapoi. Avea să cadă. Gravitația avea s-o tragă în gol. Spre sacul de gunoi.

Gunoierii urmau să vină peste câteva zile cu mașina lor. Dimineața devreme. Lumina portocalie intermitentă avea să se rotească pe tavanul din camera lui Oskar cam pe la ora la care se trezea de obicei și Oskar avea să stea în pat și avea să asculte uruitul, sunetul gunoiului aspirat și zdrobit. Și poate că avea să se dea jos din pat și-avea să se uite la bărbații în salopete care aruncau sacii în mașină cu mișcări rutinate, apăsând apoi butonul. Fălciile mașinii de gunoi aveau să se închidă și bărbații se urcau în mașina care se oprea din nou peste câțiva metri, la următorul bloc.

Și asta îi dădea mereu un sentiment de... căldură. De siguranță, acolo, în camera lui. Simțea că lucrurile mergeau ca pe roate. Și poate că tânjea după ceva. Ar fi vrut să fie cu bărbații ăia, în mașină. Să stea în cabina prost iluminată, să plece departe...

Gata. Trebuie să-i dau drumul.

Mâna îi era încleștată în jurul pungii. Brațul îl durea de cât îl ținuse întins. Încheietura îi înghețase din cauza curentului. Îi dădu drumul.

Punga alunecă pe pereți cu un sâsâit, apoi, după o fracțiune de secundă de liniște, căzu și ateriză în sac cu o bufnitură.

O să te ajut eu.

Se uită din nou la mâna lui. Mâna care ajută. Mâna care...

Mă duc și omor pe cineva. Mă duc după cuțit și ies și omor pe cineva. Pe Jonny. Îi tai gâtul și adun sângele și i-l duc acasă lui Eli. Oricum, nu mai contează pentru că m-am contaminat și în curând o să...

Genunchii îi cedară și fu nevoit să se sprijine de marginea toboganului ca să nu-și piardă echilibrul. Se *gândise* la asta. Chiar se gândise *pe bune*. Nu mai era un joc cu copacul. Preț de o clipă... chiar s-a gândit s-o facă.

Cald. Îi era cald ca atunci când avea febră. Îl durea tot corpul și simțea nevoia să se întindă pe jos. Acum.

Sunt contaminat. O să mă transform... în vampir.

Încercă să-și miște picioarele pe scări, sprijinindu-se cu o mână...
cea neinfectată

... de balustradă. Reuși să ajungă până la apartament, intră și se duse în camera lui, se întinse în pat și se holbă la posterul de pe tapet. Pădurea. Una din figurinele lui apărură imediat și-l privi în ochi. Moș Crăciun cel în miniatură. Îl mângâie cu degetul, gândindu-se, preț de o clipă, la ceva incredibil de ridicol:

Mâine trebuie să mă duc la școală.

Și mai avea o fișă necompletată. Cea cu Africa. Ar trebui să se ridice, să se așeze la masa de scris, să aprindă lampa și să deschidă atlasul. Să caute nume stupide și să le scrie pe liniile punctate.

Asta ar trebui să facă. Mângâie ușor căciula lui Moș Crăciun. Apoi începu să ciocăne.

E.L.I.

Nimic. Probabil că era afară și...

facea chestii din alea, de-ale noastre.

Își trase pătura peste cap. Avea frisoane, ca și când ar fi răcit. Încercă să-și imagineze. Cum avea să fie. Să trăiască pentru totdeauna. Să fie temut, urât. Nu. *Eli* n-o să-l urască. Dacă ar rămâne.... Împreună...

Încercă să-și imagineze și gândul îi zbură aiurea. După un timp, ușa de la intrare se deschise. Venise acasă mama lui.

*

Perne de grăsime.

Tommy se holbă cu capul gol la imaginea din fața lui. Tipa își apăsa sânii cu mâinile, făcându-le să pară două baloane, și-și țuguia buzele. Arăta complet sărit de pe fix. Tommy s-a gândit c-o să facă laba, dar ceva nu-i dădea pace, ceva din creierul lui îi spunea că tipa arăta ca un monstru.

Luă revista și o făcu sul cu mișcări mult prea lente, apoi o strecură sub perna canapelei. Fiecare gest era controlat de mintea lui conștientă. Se luase. Se luase rău de tot de la aburii degajați de lipici. Și asta era bine. Lumea dispăruse. Nu mai exista decât camera asta și în afara ei... un deșert care se întindea, legănându-se ca marea învălurată.

Staffan.

Încercă să se gândească la Staffan. Nu reușea. Nu-l găsea. Îl vedea doar

pe polițistul ăla decupat din carton, amplasat în fața poștei. În mărime naturală. Ca să-i sperie pe hoți.

Nu vreți să jefuim poșta?

Ce, ești prost? Vrei să ne prindă polițistul de carton?

Tommy chicoti. Polițistul de carton începu să semene cu Staffan. Era pedepsit. Trebuia să păzească oficiul poștal. Scria ceva și pe model, dar ce?

Infracțiunea nu te ajută cu nimic. Nu. Poliția te vede. Nu. Cum dracu' era? Ai grijă! Sunt campion la tras cu pistolul!

Tommy râse. Râse mult. Râse atât de tare încât se cutremură și avu impresia că becul gol din tavan se legăna odată cu el. Râse și de asta.

Atenție! Poliția de carton! Cu pistol de carton! Și cap sec de carton!

Cineva ciocănea în capul lui. Voia să pătrundă în oficiul poștal.

Polițistul de carton ciulește urechile. Există două sute de cartoane la oficiul poștal. Deblochează siguranța. Cling-cling.

Cioc. Cioc. Cioc.

Peng.

... Staffan... maică-mea, la naiba...

Tommy înlemni. Încercă să se gândească. Nu putea, în capul lui plutea doar un nor zdrențuit. Apoi se calmă. Poate era Robban sau Lasse. Sau poate Staffan. Staffan cel de carton.

Penis de carton, creier de carton.

Tommy își drese glasul și spuse pe o voce groasă:

— Cine e?

— Eu.

Recunoscu vocea, dar nu reușea s-o asocieze cu o față cunoscută. În orice caz, *nu* era Staffan. Tata-de-carton.

Cacadecarton. Termină.

— Cine ești?

— Poți să deschizi?

— Poșta a închis. Reveniți peste cinci ani.

— Am bani.

— Bani de hârtie?

— Da.

— Atunci e bine.

Se ridică de pe canapea. Încet, foarte încet. Contururile obiectelor din jur nu voiau să se așeze. Capul era plin de plumb.

Beretă de beton.

Stătu nemișcat câteva secunde, amețit. Dalele de ciment se înclinau ba

spre dreapta, ba spre stânga, ca într-un vis, ca în Casa Ciudată⁵⁶. Se duse spre ușă, pășind încet, trase zăvorul și împinse ușa. În fața ușii, fata aceea. Prietena lui Oskar. Tommy se holbă la ea fără să-și dea seama ce vede.

Soare și baie.

Fata era îmbrăcată doar cu o rochie subțire. Galbenă, cu picățele albe care-i atrăgeau privirea și Tommy încercă să se concentreze asupra lor, dar picățelele începură să danseze, să se miște, și lui Tommy i se făcu rău. Fata era cam cu douăzeci de centimetri mai scundă decât el.

Drăguță... ca o zi de vară.

— A venit vara cumva?

Fata înclină capul.

— Ce?

— Păi, ești într-o... cum îi zice... o rochiță *de vară*.

— Da.

Tommy dădu din cap, bucuros că își adusese aminte de cuvintele alea. Ce-a zis? Bani? Aha. Oskar i-a povestit că...

— Vrei să... cumperi ceva sau?

— Da.

— Ce anume?

— Pot să intru?

— Da, da.

— Spune că pot să intru.

Tommy făcu un gest larg, exagerat. Își văzu mâna mișcându-se cu încetinitorul, ca un pește drogat, plutind în aer, deasupra podelei.

— Intră. Bine ai venit la... sediu.

Nu mai putea să stea în picioare. Podeaua îl voia. Se întoarse și se trânti pe canapea. Fata intră, închise ușa și trase zăvorul. Lui Tommy i se părea că arată ca un pui gigantic și pufni în răs. Puiul se așeză în fotoliu.

— Ce e?

— Nu, nimic, doar că... ești... foarte galbenă.

— Aha.

Fata încrucișă mâinile pe o gentuță, așezată pe genunchi. N-o observase până acum. Nu. Nu era o gentuță. Arăta mai degrabă ca un... portfard. Tommy se uită la el. Asta se întâmplă când vezi o geantă. Te întrebi ce-i în ea.

— Ce-ai... acolo?

⁵⁶ Lustiga Hus, casă din Grona Lund, construită în 1917, cu camere strâmbe, podele care se rotesc, coridoare cu mai multe unghiuri etc.

— Bani.

— Da, clar.

Nu. Nu miroase deloc bine. E ceva ciudat.

— Și ce vrei să cumperi?

Fata trase fermoarul portfardului și scoase o bancnotă de o mie. Și încă una. Și încă una. Trei mii. Bancnotele păreau ridicol de mari în mâinile ei mici când se aplecă și le puse pe masă.

Tommy pufni:

— Și asta ce mai e?

— Trei mii.

— Da. Și ce?

— Pentru tine.

— Nu.

— Ba da.

— Sunt bani de... monopoly sau ce?

— Nu.

— Serios?

— Da.

— Și de ce mi-i dai?

— Pentru că vreau să cumpăr ceva de la tine.

— Vrei să cumperi ceva de trei *mii de... nee*.

Tommy întinse brațul cât putu și apucă o bancnotă.

O pipăi, o îndoi, o ridică spre lumină și observă filigranul. Un rege sau ceva de genul ăsta imprimat și pe bancnotă. Deci nu era falsă.

— Văd că nu glumești.

— Nu.

Trei mii. Pot să... plec undeva. Cu avionul.

Staffan și mama n-aveau decât să... Capul lui Tommy se limpezi încet. Chestia asta era supertrăsnită, dar, OK: trei mii. Asta, una la mână. Trebuia doar s-o întrebe...

— Și ce vrei să cumperi? Pentru că, știi, cu ăștia poți să...

— Sânge.

— Sânge.

— Da.

Tommy pufni pe nas și scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău. N-avem. S-a terminat... rezerva.

Fata stătea nemișcată în fotoliu și se uita la el. Nici măcar nu zâmbea.

— Nu, pe bune, spuse Tommy. Ce vrei?

— Tu iei banii ăștia... și-mi dai niște sânge.

— N-am.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

Tommy se prinse.

Ce dracu'...

— Vorbești... serios?

Fata arată cu degetul spre bani.

— Nu e nimic periculos.

— Dar... ce... cum?

Fata vârî mâna în portfard și scoase ceva. O bucățică albă, de plastic, dreptunghiulară. O scutură. Plasticul zornăi puțin. Abia acum văzu ce era. O cutiuță cu lame de ras. Fata puse cutiuța pe genunchi și mai scoase ceva.

Un pătrat de culoarea pielii. Un plasture mare.

Nu, nu putea să fie adevărat.

— Hei, pe bune. Termină. Nu înțelegi că... aș putea să-i bag în buzunar și-acum. Trei mii de coroane? Ce? N-am văzut, nu cunosc. E-o *gălăgie* de bani, tu-ți dai seama? Cine ți i-a dat?

Fata închise ochii și suspină. Când îi deschise din nou, nu mai arăta la fel de prietenoasă.

— Vrei sau nu vrei?

Vorbește serios. Să-mi fut una. Chiar vorbește serios. Neee.... Neee.

— Și ce? Adică, șșșht și...

Fata dădu din cap frenetic.

Șșht? Ia stai așa, numai puțin. Ia STAI. Cum era cu porcii.

Tommy se încruntă. Gândul se lovi de capul lui ca o minge de cauciuc aruncată cu ură. Încercă să se agațe de ceva, să se oprească. Și se opri. Își aduse aminte. Rămase cu gura căscată. Și o privi în ochi.

— ... nu...?

— Ba da.

— Tu glumești cu mine, nu-i așa? Serios. Pleacă de-aici. Hai. Pleacă, n-auzi?

— Sunt bolnavă. Am nevoie de sânge. Îți dau și mai mulți, dacă vrei.

Căută prin portfard și mai scoase două bancnote de o mie. Le puse pe podea. Cinci mii.

— Te rog.

Criminalul. Vallingby. Gâtul tăiat. Dar ce dracu'... tipa asta...

— Da' ce dracu' faci tu cu... ce mama naibii... ești mică, auzi...

— Ți-e frică?

— Nu, pot să... poate ți-e frică ție?

— Da.

— De ce?

— C-o să refuzi.

— Păi, te-am refuzat. Asta-i chiar... hai, revino-ți. Du-te frumos acasă.

Fata rămase în fotoliu și se gândi. Apoi dădu din cap, se ridică și adună banii de pe jos; îi puse înapoi în portfard. Tommy fixă locul de unde-i ridicase. Cinci. Mii. Se auzi un clinchet și zăvorul se mișcă. Tommy se întoarse pe spate.

— Păi, și ce... o să-mi tai gâtul sau cum?

— Nu. Pe îndoitura brațului. Doar puțin.

— Și după aia ce faci?

— O să beau.

— *Acum?*

— Da.

Tommy se retrase în mintea lui. În fața sa, apăru graficul cu aparatul cardiovascular, proiectat pe dinăuntru pielii lui ca o hârtie de calc. Simți, poate pentru prima oară, că *are* un aparat cardiovascular. Nu doar niște puncte, niște răni din care ieșeau câte un strop, două de sânge, ci un copac imens, pompând, de vene, pline de... cât era oare?... cinci, șase litri de sânge.

— Și ce *boală* zici că ai?

Fata nu spuse nimic, stătea doar lângă ușă cu mâna pe zăvor și-l cerceta, iar liniile trasate de artere și vene de pe corpul lui, harta adică, se transformară într-o schemă... pentru măcelari. Tommy ignoră gândul acesta și își spuse: *Fă-te donator de sânge. Douășcinci de coroane și o chiflă cu cașcaval.* Apoi zise:

— Bine, dă-mi banii.

Fata trase fermoarul portfardului și scoase bancnotele din nou.

— Pot să-ți dau trei mii acum... și două mai încolo?

— Da, da. Dar aș putea să sar la tine și să iau banii oricum, nu-nțelegi?

— Nu. N-ai putea.

Îi întinse cele trei bancnote de o mie cu degetul arătător și cel mijlociu. Tommy ridică fiecare bancnotă spre lumină și constată că nu erau false. Apoi le rulă și strânse micul sul în mâna stângă.

— Așa. Și-acum?

Fata puse restul de două mii pe fotoliu, se lăsă pe vine lângă canapea, scoase cuțiuța cu lame din portfard și luă o lamă, scuturând-o.

A mai făcut asta.

Fata întoarse lama ca să vadă care latură era mai ascuțită. Apoi o apropie de fața lui. Un mesaj scurt, care suna cam așa: *șșșht*. Fata spuse:

— N-ai voie să povestești la nimeni.

— De ce, ce se-ntâmplă?

— Să nu povestești. La nimeni.

— Nu.

Tommy se uită pe furiș la brațul său întins și la bancnotele de pe fotoliu.

— Și cât vrei să iei?

— Un litru.

— E... mult?

— Da.

— E așa de mult că...

— Nu. N-o să pățești nimic.

— Și se face la loc.

— Da.

Tommy dădu din cap. Apoi se uită fascinat la lama de ras care strălucea ca o oglindă și se apropia de pielea lui. Era ca și când i s-ar fi întâmplat altcuiva, altundeva. Văzu doar jocul liniilor. Maxilarele fetei, părul ei negru, brațul lui alb, forma dreptunghiulară a lamei care împinse într-o parte un firicel de păr și ajunse la destinație, odihnindu-se o clipă pe vena umflată, un pic mai închisă la culoare decât pielea din jur.

Apoi lama îl apăsă. Încet. Un colț se afundă în piele fără s-o găurească. După care...

șșșșht.

O mișcare involuntară, și Tommy vru să se tragă înapoi, tresări și strânse și mai tare bancnotele. În capul lui se auzi un clic și Tommy strânse din dinți, începând să scrâșnească. Sângele țâșni în firicele.

Se auzi un clinchet și lama căzu pe jos, fata îi apucă brațul cu ambele mâini și-și lipi buzele de pielea lui.

Tommy întoarse capul și simți doar buzele ei calde, limba care-i atingea pielea și își imaginează din nou harta din corpul lui, canalele prin care curgea sângele, și roind spre... deschizătură.

Curge din mine.

Da. Durerea deveni mai intensă. Brațul începu săi amortească; nu-i mai simți buzele, doar puterea care-i aspira sângele... simțea cum se duce, cum...

Se scurge.

Se sperie. Voia să pună punct. Îl *durea* prea tare. Ochii i se umplură de lacrimi, deschise gura ca să spună ceva, ca să... nu reuși. Nu găsea cuvintele prin care... Dușe brațul liber la gură și își lipi buzele de el. Simți bancnotele rulate ieșind din pumnul strâns. Le mușcă.

*

21:17, duminică seara, Angbyplan:

Un bărbat este zărit în fața unei frizerii. Bărbatul stă cu capul și cu

palmele lipite de vitrină. Pare într-o stare avansată de ebrietate. Poliția ajunge la fața locului în cincisprezece minute. Bărbatul nu mai e. Vitrina prezintă doar niște urme de pământ și lut. E iluminată și în ea se văd câteva fotografii cu tineri; modele de coafuri.

*

— Dormi?

— Nu.

În cameră intră o rafală de aer rece și parfum, odată cu mama lui. Mama se așază pe marginea patului.

— Te-ai distrat?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Nimic special.

— Am văzut ziarele. De pe masa din bucătărie.

— Îmm.

Oskar trase pătura mai sus și se prefăcu că-i vine să caște.

— Ți-e somn?

— Îmm.

Era și nu era adevărat. Era *obosit*, atât de obosit că-i vuia capul. Ar fi vrut să se înfășoare în pătură, să sigileze intrarea și să nu iasă înainte de a... înainte de a... dar să-i fie somn, *asta* nu. Și... oare putea să *doarmă* dacă era infectat?

O auzi pe mama întrebându-l ceva despre tata și spuse „bine” fără a ști care fusese întrebarea. Apoi se făcu liniște. Mama oftă adânc.

— Dragul meu, ce-i *cu* tine? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu.

— Și-atunci, ce e?

Oskar își ascunse fața în pernă, suflă aerul pe nas, pe gură, și buzele i se umeziră de condens. Nu era în stare. Era prea greu. Trebuia să-i spună *cuiva*. Cu fața în pernă, spuse:

— ... u iectat...

— Ce-ai zis?

Ridică gura de pe pernă.

— Sunt infectat.

Mâna mamei îi mângâie creștetul, ceafa, pe spate, și pătura alunecă puțin.

— Auzi, infe... dar... de ce dormi cu hainele pe tine?

— Da, am...

— Ia să te văd. Ai febră?

Își puse palma rece pe fruntea lui.

— Ai febră, clar. Dezbracă-te și culcă-te normal.

Se ridică de pe pat și-l trase ușor de umăr.

— Hai.

Trase aer în piept mai zgomotos și-și aduse aminte de ceva.

— Te-ai îmbrăcat ca lumea la taică-tău? spuse pe un ton schimbat.

— Da, da. Nu-i asta.

— Ți-ai pus căciula?

— Daaa. Nu-i din cauza asta.

— Dar ce-i?

Oskar își lipi din nou fața de pernă, luă perna în brațe și spuse:

— ... oămăac ampir...

— Oskar, ce tot *mormăi* acolo?

— O să mă fac vampir!

Pauză. Un foșnet discret, și mama își încrucișă brațele pe piept.

— Oskar. Hai, dă-te jos. Și scoate-ți hainele alea. Pune-ți pijamaua și culcă-te cum trebuie.

— O să mă transform în *vampir*.

Respirația mamei. Puternică, furioasă.

— Cu mâna mea arunc cărțile alea tâmpite pe care le citești. Chiar mâine.

Pătura fu trasă de pe Oskar. Se ridică și se dezbracă încet, fără a se uita la mama. Apoi se puse din nou în pat și mama îndesă marginile păturii pe sub el.

— Ai nevoie de ceva?

Oskar scutură din cap.

— Vrei să-ți iau temperatura?

Oskar scutură din cap și mai tare. Acum se uită la mama. Stătea aplecată peste pat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Privire îngrijorată, întrebătoare.

— Pot să fac *ceva* pentru tine?

— Nu. Ba da.

— Ce?

— Nu, lasă.

— Hai, zi.

— Poți să-mi... spui o poveste?

O străfulgerare de emoții amestecate pe fața mamei; durere, bucurie, neliniște, un zâmbet slab, o frunte încrunțată. Totul în câteva secunde. Mama spuse:

— Nu știu... nicio poveste. Dar pot să... pot să-ți citesc una dacă vrei. Dacă găsim vreo carte...

Privirea ei urcă spre rafturile de deasupra capului lui Oskar.

- Nu, nu-i nevoie.
- Ba da, îmi face plăcere.
- Nu. Nu vreau.
- De ce nu? N-ai zis că...
- Ba da, dar... nu. Nu vreau.
- Vrei să... vrei să-ți cânt ceva?
- Nu!

Mama își mușcă buzele, jignită. Apoi se răzgândi, spunându-și că Oskar era bolnav.

- *Pot să inventez ceva, dacă...*
- Nu, nu, lasă. Acum vreau să dorm.

Până la urmă, mama îi spuse „Somn ușor” și ieși din cameră. Oskar rămase în pat, cu ochii deschiși, și se uită la fereastră. Încercă *să-și dea seama* dacă... se transformă.

Nu știa cum ar trebui să se simtă. Eli. Ce s-a întâmplat, de fapt, când... s-a transformat în vampir?

Cum e să te desparți de tot.

Să lași în urmă totul. Pe mama, pe tata, școala... pe Jonny, pe Tomas...

Să fiu cu Eli. Pentru totdeauna.

Televizorul porni în camera de zi și volumul scăzu imediat. Din bucătărie se auzi clinchetul ibricului de cafea. Aragaz aprins, clinchet de cești și farfurioare. Ușa dulapului, deschizându-se.

Zgomotele obișnuite. Le auzise de sute de ori. Și se întristă. Se întristă tare de tot.

*

Rănile se vindecaseră. Din zgârieturile și mușcăturile de pe corpul Virginiei rămăseseră doar câteva dungi albe și coji uscate care nu căzuseră încă. Lacke îi mângâie mâna legată de corp cu o curea de piele și o coajă uscată se fărâmiță sub degetele lui.

Virginia opusese rezistență. Fusesse violentă când și-a revenit și și-a dat seama ce avea să se întâmple. Smulsese cateterul pentru transfuzia de sânge, țipase și dăduse din picioare.

Lacke n-a putut să se uite când s-au chinuit să o liniștească. Nu-i venea să creadă că era aceeași persoană. Coborâse la cantină și-și luase o cafea.

Apoi încă una, și încă una. Când s-a dus să-și umple cana pentru a patra oară, femeia de la casă îi explicase pe un ton oboșit că n-avea dreptul să reumple cana decât o singură dată. Lacke îi spusese că era lefter și că se simțea ca dracu' și o întrebuse dacă nu putea să facă o excepție.

Ba, putea. Și chiar îi făcuse cinste cu o prăjiturică uscată, spunând că „oricum o s-o aruncăm mâine”. Lacke ronțăise prăjitura cu un nod în gât,

gândindu-se la bunătatea relativă a oamenilor, la răutatea lor relativă. Apoi ieșise în fața ușii și fumase penultima țigară din pachet, înainte de a se întoarce la Virginia.

O legaseră în chingi.

O asistentă primise o lovitură atât de puternică încât i s-au spart ochelarii și un ciob o tăia deasupra ochiului. Nu reușiseră s-o calmeze pe Virginia. Nu îndrăzniseră să-i administreze nici injecții, din cauza stării în care se afla. O legaseră de brațe cu curele de piele, ca „s-o împiedice să se rănească”, cum îi spusese.

Lacke fărâma coaja între degete; o pulbere fină ca vopseaua uscată îi coloră vârful degetelor în roșu. În colțul ochiului, o mișcare; sângele din punga atârnată într-un suport lângă patul Virginiei picura încet într-un cilindru de plastic, după care se scurgea prin cateterul introdus în brațul Virginiei.

Se pare că, după ce i-au stabilit grupa sangvină, au *pompat*, pur și simplu, o cantitate mare de sânge în corpul ei, dar acum că starea i se mai stabilizase, primea sângele picătură cu picătură. Pe punga pe jumătate goală se vedea o etichetă cu diverse adnotări indescifrabile, dominate de un „A” mare. Era grupa sangvină, bineînțeles.

Dar... stai puțin...

Lacke știa că are B și-și aminti că, la un moment dat, chiar discutase cu Virginia, care avea tot B, că ar putea să... da. Exact asta ziceau. Că dacă era nevoie, puteau să-și dea sânge pentru că aveau aceeași grupă sangvină.

Și Lacke știa că are B. Era sigur.

Se ridică și ieși pe hol.

Doar n-or face greșeli din astea?

Găsi o asistentă.

— Mă scuzați, puteți să...

Asistenta se uită la hainele lui ponosite și deveni precaută.

— Da? spuse.

— Mă întrebam doar. Virginia... Virginia Lindblad pe care ați... internat-o mai devreme...

Asistenta dădu din cap. De data asta, părea de-a dreptul nepăsătoare. Poate n-a fost de față când au...

— Da, voiam să vă întreb... grupa sangvină.

— Ce-i cu ea?

— Păi, am văzut litera A de pe pungă și... știu că n-are A.

— Acum chiar că nu înțeleg.

— Ăă... păi... aveți o clipă liberă?

Asistenta aruncă o privire în jur, pe coridor. Poate ca să verifice dacă

mai era cineva pe acolo care s-o ajute în caz că lucrurile ar fi deviat într-o direcție greșită, sau poate ca să-i arate că are lucruri mai importante de făcut. Cu toate astea, îl urmă pe Lacke în salonul în care Virginia zăcea cu ochii închiși, cu sângele picurând prin tub.

— Uitați. Aici scrie „A”. Asta înseamnă că...

— Că e grupa sangvină A, da. Nimeni nu mai donează sânge în ultima vreme. Dacă oamenii ar ști cât...

— Mă scuzați. Da. Dar ea are B. Nu e periculos să...

— Ba da. Este.

Asistenta nu era chiar neprietenoasă, dar postura ei dădea de înțeles că Lacke nu avea dreptul să pună sub semnul întrebării profesionalismul spitalului. Ridică încet din umeri și spuse:

— *Dacă* pacientul are grupa B. Dar ea n-are B. Are AB.

— Dar... pe pungă... scrie „A”.

Asistenta oftă de parcă ar fi trebuit să-i explice unui copil că pe lună nu existau oameni.

— Persoanele care au AB pot primi sânge de la *ambele* grupe.

— Dar... aha. Înseamnă că și-a schimbat grupa sangvină.

Asistenta ridică o sprânceană. Copilul tocmai îi spusese că a *fost* pe lună și a văzut oameni acolo. Schiță un gest prin care păru că vrea să taie o panglică și spuse:

— Dar asta nu se poate.

— Nu, nu. Înseamnă c-a greșit ea.

— Probabil. Și-acum, mă scuzați, dar am și altceva de făcut.

Asistenta verifică cateterul din brațul Virginiei, întoarse puțin stativul și părăsi camera, nu înainte de a-i arunca lui Lacke o privire prin care voia să-i transmită că alea erau lucruri scumpe și Doamne ferește să le fi atins.

Ce se întâmplă dacă primești sânge nepotrivit? Se... coagulează.

Nu. Probabil că Virginia nu-și amintea bine.

Se duse într-un colț al camerei în care se aflau un fotoliu mic și o masă cu o floare din plastic. Se așeză în fotoliu și se uită prin cameră. Pereți reci, podea strălucitor de curată. Pe tavan, un tub de neon. Patul Virginiei din bare de oțel, pătura galbenă și spălăcită de pe ea, pe care scrie „Administrația Municipality”.

Așadar, asta se întâmplă.

Lă Dostoievski, boală și moartea erau aproape tot timpul ceva murdar, ceva legat de sărăcie și mizerie. Zdrobit de roțile unei căruțe, murdărie, tifos, batiste pătate cu sânge. Și așa mai departe. Dar să-l ia naiba dacă nu era de preferat, în comparație cu chestia asta. Dezintegrarea rapidă într-o mașinărie lustruită.

Lacke se lăsă în fotoliu și închise ochii. Spătarul era prea scurt și capul îi căzu pe spate. Se îndreptă, puse coatele pe brațele fotoliului și își sprijini capul în palme. Se uită la floarea de plastic. I se părea c-au pus-o în locul acela tocmai ca să scoată în evidență faptul că viața n-avea acces acolo; în locul acela domneau ordinea și disciplina.

Floarea rămase lipită de retina lui când închise ochii din nou. Se transformă într-o floare adevărată, crescă și se multiplică, până când umplu o grădină întregă. Grădina de lângă casa pe care avea s-o cumpere. Lacke stătea în grădină și se uita la o tufă de trandafir cu flori roșii, strălucitoare. Din casă se întinde o umbră lungă, de om. Soarele coboară brusc și umbra crește, se întinde peste grădină...

Lacke tresări și se trezi. Dosul palmei i se umpluse de saliva care-i cursese din colțul gurii în timp ce dormea. Se șterse la gură, plescăi din buze și încercă să-și ridice capul. Nu reuși. Îi amorțise ceafa. Își forță ligamentele până când auzi un pocnet și se opri.

O pereche de ochi larg deschiși se uitau la el.

— Hei! Te-ai tre...

Gura i se închise. Virginia stătea întinsă pe spate, legată cu curelele de piele, cu fața întoarsă spre el. Dar fața ei părea împietrită. Nicio mișcare, niciun semn că l-ar fi recunoscut, că s-ar fi bucurat să-l vadă... nimic. Nici măcar nu clipea.

Moartă! E sigur moa...

Lacke sări din fotoliu și simți că i se dislocă gâtul. Se aruncă în genunchi în fața patului, apucă țevile de oțel și se apropie de fața ei, de parcă ar fi vrut să-i forțeze sufletul să i se întoarcă în corp, prin simpla lui prezență.

— Ginja! Mă auzi?

Nimic. Cu toate astea, ar fi putut jura că se uitase în ochii lui, că n-avea ochii morți. O căuta, se uita prin ochii ei; azvârli cârlige din el în golul pupilelor ei, vrând să se agațe de ceva acolo, în întuneric...

Pupilele. Așa arată când ai...

Pupilele ei nu erau rotunde. Erau alungite, compuse din punctulețe. Lacke se strâmbă de durere când îl săgetă în ceafă, duse mâna spre ea și începu s-o maseze.

Virginia închise ochii. Apoi îi deschise iar. Și părea prezentă. Lacke căscă prostește, continuând să-și maseze gâtul cu gesturi mecanice. Virginia deschise gura cu un pocnet care semăna cu trosnetul a două bucăți de lemn.

— Te doare ceva? Îl întrebă.

Lacke luă mâna de la ceafă ca și când ar fi fost surprins făcând ceva

interzis.

— Nu, doar c-am crezut... credeam că ai...

— Nu pot să mă mișc.

— Da... ai fost cam bătăușă când te-am adus. Stai, vrei să...

Lacke își strecură mâna printre barele patului și începu să desfacă o chingă.

— Nu.

— Ce-i?

— Las-o așa.

Lacke ezită, cu mâna pe curea.

— Ai de gând să te mai bați sau ce?

Virginia închise ochii pe jumătate.

— Las-o așa.

Lacke dădu drumul curelei, neștiind ce să facă după ce mâinile lui fură lipsite de sarcina lor. Fără a se ridica, se întoarse pe genunchi și trase mai aproape fotoliul mic, ceea ce-l făcu să se strâmbe din nou de durere, apoi se cuibări în el cu gesturi stângace.

Virginia dădu din cap aproape imperceptibil.

— Ai sunat-o pe Lena?

— Nu. Vrei să...

— Bine.

— Nu vrei s-o...?

— Nu.

Tăcerea se lăsă între ei. Genul de tăcere tipică spitalelor, generată de situația în sine – o persoană întinsă în pat, bolnavă sau rănită, și una sănătoasă alături – care spunea totul. Cuvintele devin inefficiente, superficiale. Doar lucrurile importante ajung să fie spuse. Cei doi se privesc mult. Spuseră tot ce putea fi spus fără cuvinte. Apoi Virginia întoarse capul în linie cu corpul și se holbă la tavan.

— Trebuie să mă ajuți.

— Fac ce vrei.

Virginia își linse buzele, trase aer în piept și-l scoase cu atâta putere încât părea că are rezerve ascunse în corpul ei. Privirea îi alunecă peste corpul lui Lacke. Cercetătoare, ca și când și-ar fi luat rămas-bun de la cadavrul unei persoane iubite și ar fi vrut să țină minte imaginea respectivă pentru tot restul vieții. Cele două buze se atinseră și Virginia reuși să scoată în sfârșit cuvintele.

— Sunt vampir.

Colțurile buzelor lui Lacke dădură să se ridice, vrând să formeze un rânjet prostesc sau să rostească un comentariu încurajator, chiar comic. Dar

colțurile gurii lui nu se mișcă și comentariile o luă pe o cale greșită, fără să-i găsească buzele. Reuși să rostească doar un:

— Nu.

Își masă ceafa ca să detensioneze atmosfera, încremenirea din aer care transformase cuvintele în adevăr. Virginia vorbi încet, controlându-se.

— M-am dus la Gosta ca să-l omor. L-aș fi omorât dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Și după aceea... i-aș fi băut sângele. Aș fi făcut-o. Asta era intenția mea. Ți-aș fi spus. Ai înțeles?

Privirea lui Lacke rătăci printre pereți, ca și când s-ar fi uitat după țânțarul acela care bâzâia aiuritor în creierul lui, împiedicându-l să gândească. Într-un final, se opri la tubul de neon din tavan.

— Neonul ăla idiot bâzâie.

Virginia se uită la tubul de neon și spuse:

— Nu suport lumina. Nu pot să mă gândesc la nimic. Am gânduri înfiorătoare. Simt că o să le fac rău oamenilor. Și ție. Nu vreau să mai trăiesc.

În sfârșit, ceva concret, ceva la care putea să răspundă.

— Nu vorbi așa, spuse Lacke. Ai auzit? N-ai voie să vorbești așa. Ai auzit?

— Nu înțelegi.

— Nu, probabil că nu. Dar să nu te-aud că vrei să mori. Ai înțeles? Nu vezi că ești aici, vorbești, ești... ești foarte OK.

Lacke se ridică din fotoliu, făcând câțiva pași nehotărâți prin cameră și ridică mâinile neputincios.

— N-ai voie... nu se poate să vorbești așa.

— Lacke. Lacke?

— Da!

— Știi că-i adevărat. Nu-i așa?

— Ce anume?

— Asta. Ce-am spus.

Lacke pufni și scutură din cap, pipăindu-și pieptul și buzunarele.

— Mă duc să trag un fum. E chiar...

Găsi pachetul motolit și bricheta. Reuși să scoată ultima țigară și o vârî în gură. Apoi își aduse aminte unde e și scoase țigara din gură.

— În pizda mă-sii. O să mă dea ăștia afară dacă mă apuc să...

— Deșchide geamul.

— Adică să sar eu singur, să le ușurez treaba. Asta vrei să spui?

Virginia zâmbi. Lacke se duse lângă fereastră, o deschise larg și se aplecă în afară cât putu de mult.

Probabil că asistenta cu care vorbise ar fi simțit mirosul de fum de la o poștă. Aprinse țigara și trase din ea cu sete, apoi se strădui să scoată fumul

în așa fel încât să nu intre în cameră și se uită în sus, la stele. În spatele lui, Virginia începu să vorbească din nou.

— E din cauza copilului ăluia. El m-a contaminat. După care... s-a dezvoltat și mai rău. Știu unde e. În inimă. Drept în inimă. S-a răspândit ca un cancer. Nu pot să-l controlez.

Lacke scoase un nor de fum. Vocea lui răsună cu ecou printre clădirile înalte din jur.

— Vorbești prostii. Arăți... cum arăți de obicei.

— Mă străduiesc. Și am primit și sânge. Dar dacă mă las bătută... Și se poate întâmpla oricând. Dacă mă las bătută, sunt învinsă. Știu asta. O simt.

Virginia trase aer în piept de câteva ori și continuă:

— Vezi, și-acum. Tu stai acolo, eu mă uit la tine. Și vreau să... te mănânc.

Lacke nu era sigur dacă era din cauza cefei amorțite sau din altă cauză, dar dintr-odată se cutremură. Și se simți complet lipsit de apărare. Stinse țigara repede pe perete și îi dădu un bobârnac. Apoi se întoarse spre cameră.

— Dar e-o nebunie, așa ceva n-am auzit.

— Da. Dar e adevărat.

Lacke își încrucișă brațele pe piept. Râse forțat și o întrebă:

— Și ce vrei să fac?

— Vreau să... să-mi distrugi inima.

— Ce? Cum adică?

— Oricum. Cum vrei.

Lacke dădu ochii peste cap.

— Tu te-auzi? Nu ești normală. Adică, să... te omor cu țarușul sau cum?

— Da.

— Nu, nu, nu, nu, nu. Poți să uiți de asta. Găsește ceva mai bun.

Lacke râse și scutură din cap. Virginia se uită la el în timp ce se plimba prin cameră, cu brațele în continuare încrucișate pe piept. Apoi dădu din cap încet.

— OK.

Lacke se apropie de ea și o luă de mână. I se păru aiurea că era... legată. Nu reușea s-o cuprindă cu ambele mâini. În orice caz, era caldă și îl strânse de mână. Lacke o mângâie pe obraji cu mâna liberă.

— Nu *vrei* să te dezleg?

— Nu. S-ar putea să... apară.

— O să fie bine, o să vezi. O să se rezolve cumva. Nu mai am pe nimeni în afară de tine. Vrei să-ți spun un secret?

Ținând-o în continuare de mână, se așeză pe fotoliu și începu să-i

povestească. Îi povesti totul. Îi povesti despre timbre, leu, Norvegia și bani. Căsuța pe care ar fi putut-o cumpăra pentru ei. Vopsită în roșu de Falu⁵⁷. Elaboră o poveste fantezistă despre cum o să arate grădina, ce fel de flori aveau să planteze și cum o să stea acolo, la o măsuță, într-un loc umbrat...

La un moment dat, Virginia începu să plângă. Lacrimile curgeau încet, ca niște perle transparente, se prelingeau pe obraji, udând fața de pernă. Nu sughița, nu suspina, doar îi curgeau lacrimile, ca niște podoabe ale tristeții... sau ale fericirii?

Lacke amuți. Virginia îi strânse mâna.

Apoi Lacke ieși pe coridor și reuși să convingă personalul, după mai multe rugăminți și milogeli, să plaseze încă un pat în salon. Îl lipi de patul Virginiei, apoi stinse lumina, se dezbracă și se strecură sub cearșaful scrobit. Căută și găsi mâna Virginiei.

Zăcură așa mult timp, fără să spună nimic. Apoi se auzi vocea Virginiei:

— Lacke. Te iubesc.

Lacke nu răspunse. Lăsă cuvintele să plutească așa, în aer. Încapsulate, din ce în ce mai mari, până când se transformară într-o pătură roșie, care flutură, și se lăsă peste el, încălzindu-l pe tot parcursul nopții.

*

4:23, luni dimineață, Islandstorget⁵⁸.

Câteva persoane care locuiesc lângă Bjornsonsgatan sunt trezite de un țipăt puternic. Una dintre ele sună la poliție, crezând că este vorba despre un bebeluș. Când poliția ajunge la fața locului, peste zece minute, constată că țipetele au încetat. Poliția cercetează întregul perimetru și găsește un număr mare de pisici omorâte. Unele au membrele smulse. Poliția notează numele și numerele de telefon găsite pe zgărzile pisicilor, urmând să anunțe proprietarii animalelor. Sunt chemați muncitorii de la salubritate.

*

Încă o jumătate de oră până la răsărit.

Eli stă sprijinită de spătarul fotoliului din camera de zi. A petrecut toată noaptea aici. A împachetat tot ce-a putut împacheta.

Mâine-seară, de îndată ce-o să se întunece, o să se ducă la o cabină de telefon și o să cheme un taxi. Nu știe la ce număr să sune, dar probabil că e o informație cunoscută. Trebuie doar să întrebe. Și când o să ajungă taxiul,

⁵⁷ Roșul cărămiziu în care sunt vopsite în mod tradițional casele vechi (sau cele construite în stil vechi) din Suedia.

⁵⁸ Piața Islanda.

o să încarce cele trei cutii de carton și o să-l roage pe șofer să-l ducă...

Unde?

Eli închide ochii, încearcă să-și închipuie un loc în care i-ar plăcea să fie.

Ca de obicei, apar imaginile cu căsuța în care a trăit cu părinții și cu frații lui mai mari. Dar ea nu mai este.

La intrarea în Norrköping, pe locul ei, se află acum un sens giratoriu. Pârâul în care mama lui spăla de obicei hainele a secăt, a devenit un șanț de lângă intersecție.

Eli are o grămadă de bani. L-ar putea ruga pe taximetrist să-l ducă oriunde, atâta timp cât e întuneric. Spre nord. Spre sud. O să se urce pe bancheta din spate și-o să-i spună s-o ia spre nord, cât poate de departe, pentru două mii de coroane. Apoi o să coboare. Și-o s-o ia de la zero. O să găsească pe cineva care...

Eli dă capul pe spate și țipă spre tavan:

— Nu mai vreau!

Pânzele de păianjen prăfuite se leagănă încet, mișcate de respirația lui. Strigătul amuțește între pereți. Eli își duce mâinile la față și-și apasă pleoapele cu vârful degetelor. Simte neliniștea cu tot corpul, neliniștea provocată de răsăritul care se apropie. Șoptește:

— Doamne, Doamne. De ce nu pot să am nimic? De ce n-am voie să...

Și-a pus întrebarea asta de nenumărate ori, de-a lungul anilor.

De ce nu pot să trăiesc?

Pentru c-ar trebui să fiu mort.

De când a fost infectat, Eli a întâlnit o singură dată o persoană ca el. O femeie. La fel de cinică, la fel de distrusă ca tipul cu peruca. Dar Eli a primit răspuns la o altă întrebare care-l preocupa.

— Suntem mulți?

Femeia a scuturat din cap și i-a spus cu o tristețe teatrală:

— Nu. Suntem atât de puțini. Atât, atât de puțini.

— De ce?

— De ce? Pentru că majoritatea se sinucid, bineînțeles, îți dai seama. Of, e o povară atât de grea.

A fluturat din mâini și a spus cu o voce ascuțită:

— Ooooooh, nu *support* să am oameni morți pe conștiință.

— Și *noi* putem să murim?

— Bineînțeles. Trebuie doar să ne dăm foc. Sau să-i lăsăm pe alții s-o facă. O fac cu plăcere, au făcut-o de atâtea ori de-a lungul timpului. Sau...

Femeia și-a întins degetul arătător și i-a apăsat tare coșul pieptului, chiar deasupra inimii.

— Aici. E-aici, nu-i așa? Dar acum, dragul meu, am o *idee* bună...

Și Eli fugi de ideea aceea bună. Ca și-atunci. La fel ca după aceea.

Eli puse mâna pe inimă și-i ascultă bătăile lente. Poate n-a făcut nimic pentru că era doar un copil. Poate de asta n-a pus punct încă. Muștrările de conștiință erau mai slabe decât dorința de-a trăi.

Eli se ridică din fotoliu. Hakan n-avea să vină în noaptea aia. Dar, înainte să se ducă să se culce, trebuia să-l verifice pe Tommy. Să vadă dacă și-a revenit. De infectat, nu l-a infectat sigur. Dar, de dragul lui Oskar, voia să se asigure că-i bine.

Eli stinse toate luminile și ieși din apartament.

Ajuns jos, în scara lui Tommy, deschise ușa de la subsol; cu câțva timp în urmă, când a fost acolo cu Oskar, a îndesat niște hârtie în zăvor, ca să nu se închidă când trăgea ușa. Intră în coridor și ușa se trânti în spatele lui cu o bufnitură înfundată.

Eli se opri și trase cu urechea. Nimic.

Nu se auzi nici răsuflarea unui om care doarme; se simțea doar mirosul puternic de dizolvant și lipici. Traversă coridorul cu pași repezi, se opri în fața depozitului și deschise ușa brusc.

Depozitul era gol.

Mai erau douăzeci de minute până la răsărit.

*

De-a lungul nopții, Tommy se tot trezise și căzuse la loc într-o stare confuză de somn, semiluciditate și coșmaruri. Nu-și dădea seama cât timp trecuse până când nu s-a trezit de-a binelea. Lumina de la becul acela gol era mereu aceeași. Poate se luminase, poate era dimineață, zi. Poate c-ar fi trebuit să fie la școală deja. Lui Tommy nu-i păsa.

În gură avea un gust de lipici. Se uită în jur cu ochii încețoșați. Pe pieptul lui, două bancnote de o mie. Îndoii brațul ca să le ia, dar pielea i se întinse dureros. Pe îndoitura brațului avea lipit un plasture mare, iar în mijlocul lui se vedea o pată mică de sânge care trecuse prin bandaj.

Dar parcă... mai era... ceva...

Se întoarse pe canapea, cotrobăi pe după perne și găsi bancnotele rulate pe care le scăpase din mână în noaptea aceea. Încă trei mii. Netezi bancnotele și le puse lângă cele pe care le găsisese mai devreme, pipăi teancul subțire, apoi le îndoii ascultându-le foșnetul. Cinci mii. Putea să facă ce voia.

*Ăsta, da, bănet, doar pentru c-am stat și am închis ochii.
Dar ce era chestia aia? Ceva ce-a auzit de la cineva, ceva...*

Exact. Sora lui Tobbe, cum o chema... Ingela? Se prostitua, cel puțin asta i-a povestit Tobbe. Și de fiecare dată primea cinci sute, și comentariul lui Tobbe fusese că:

„Era plătită al naibii de bine pentru...”

C-a stat și a închis ochii.

Tommy strânse bancnotele în mână și le mototoli, formând o bilă. Fata plătise ca să-i bea sângele. Și-o făcuse. O boală, parc-așa îi spusese. Dar ce dracu' de boală putea fi? Nu auzise niciodată de-o boală ca aia. Și dacă suferai de anemie, te duceai la spital și îți dădeau... în niciun caz nu te duceai în pivniță cu cinci mii ca să...

Șșhhwt.

Nuuu?

Tommy se ridică și aruncă pătura de pe el.

Așa ceva nu exista, bineînțeles. Nu, nu, nu se putea. Vampiri? Probabil că fata aia în rochia galbenă avea impresia că e... dar, nu, stop, stop. Criminalul ritualic era cel care... ucigașul pe care-l căutau ca disperății...

Tommy își sprijini capul în mâini; bancnotele foșniră lângă urechile lui. Nu reuși să-și dea seama ce avea. În orice caz, în clipa aceea îi era al naibii de frică de ea.

Chiar când începu să cântărească opțiunea de a urca și dea se duce acasă, în ciuda faptului că nu se luminase încă, gândindu-se că nu i se putea întâmpla nimic rău, auzi ușa de la scara lui. Inima i se zbătea în piept ca o pasăre speriată. Se uită în jur.

O armă.

Singurul obiect pe care l-ar fi putut folosi era mătura. Gura lui Tommy se întinse și formă un rânet ce dură o secundă.

Mătura. Arma letală numărul unu în lupta împotriva vampirilor.

Apoi își aminti de ceva, se ridică și ieși din spațiul de depozitare, vârând banii în buzunarul pantalonilor. Traversă coridorul dintr-un singur pas lung și se strecură în adăpost în clipa în care ușa subsolului se deschise. Nu îndrăzni să încuie după el, de teamă să nu-l audă fata.

Se lăsă pe vine în întuneric și încercă să respire cât putu de încet.

*

Lama de ras strălucea pe podea. Un colț era pătat cu ceva maro, ca o pată de rugină. Eli rupse o bucată din coperta unei reviste cu motociclete, înveli lama în hârtie și o strecură în buzunarul din spate.

Tommy era plecat, ceea ce însemna că nu murise. Plecase pe picioarele lui și se dusesse acasă ca să doarmă, și nici dacă și-ar fi pus mintea la contribuție n-ar fi știut unde stă Eli, așa că...

Lucrurile stau așa cum trebuie. Totul e... beton.

O mătură cu coadă lungă stătea sprijinită de perete.

Eli luă mătura și-i rupse coada pe genunchi, chiar lângă perie. Capătul în care se rupsesse era dur și ascuțit.

O țepușă subțire, de lungimea unui braț. Eli puse vârful țepușei pe piept,

între două coase. Exact în locul în care îl apăsase femeia cu degetul ei arătător.

Eli trase adânc aer în piept, strânse coada măturii și se jucă puțin cu gândul.

Hai, împinge! Hai!

Scoase aerul din piept și slăbi strânsoarea. Apoi strânse din nou. Și apăsă.

Stătu așa vreo două minute, apropiind vârful țepușei la doar un centimetru de inimă, strângând tare coada, când clanța ușii de la subsol fu smulsă și ușa se deschise încet.

Eli luă coada de lemn de pe piept și ascultă. Cineva pășea încet, nesigur, ca un copil care a învățat să meargă de curând. Un copil mare, mare, care tocmai a învățat să meargă.

Tommy auzi pașii și se gândi: *Cine-o fi?*

Nu era Staffan și nici Lasse sau Robban. Era un om bolnav, cineva care căra o greutate... *Moș Crăciun!* Își acoperi gura cu mâna, încercând să nu râdă, în timp ce-și imagină un moș Crăciun în varianta Disney...

Hohoho! Say „mama”!

... târându-și picioarele și sacul plin de cadouri pe coridorul de la subsol.

Buzele îi tremurau și Tommy strânse din dinți ca să nu-i mai clănțane. Fără a se ridica, se îndepărtă de ușă pas cu pas. Simți colțul camerei cu spatele și văzu că dungile de lumină care se strecurau printre crăpăturile din ușă fură acoperite de o siluetă întunecată.

Moș Crăciun stătea nemișcat între lampă și camera de refugiu. Tommy își lipi cealaltă mână peste cea cu care-și acoperea gura ca să nu țipe și se așteptă ca ușa să se deschidă.

N-am unde să fug.

Eli distinse corpul fragmentat al lui Hakan printre crăpăturile din ușă. Întinse țepușa cât putu de mult și atinse ușa. Aceasta se deschise la vreo zece centimetri și se lovi de corpul din fața ei.

O mână apucă marginea ușii și o dădu de perete, smulgând-o dintr-o balama. Ușa atârână și se legănă ținută de o singură balama, apoi se lovi de umărul corpului care umplu cadrul ei.

Ce vrei de la mine?

Pe cămașa care-l acoperea până la genunchi se distingeau în continuare pete albastre. Restul era o hartă din pământ, lut și sângere de animal și om. Nasul lui Eli identifică repede mirosul. Cămașa era sfâșiată în mai multe locuri; prin găuri se vedea pielea albă, gravată cu cicatrice care n-aveau să se vindece niciodată.

Fața nu i se schimbă. Rămase aceeași masă de cocoloașe din carne, cu

un singur ochi roșu în mijloc, pus acolo ca din glumă, o cireașă coaptă pe un tort stricat și putred. Dar gura era deschisă acum.

Arăta ca o gaură neagră în jumătatea inferioară a feței. Buze care să acopere dinții nu existau; coroana neregulată și albă făcea ca negrul din cavitatea bucală să pară și mai întunecat. Gaura se lărgi și se îngustă, rozând ceva, și Hakan scoase câteva sunete:

— Eeeeeiiii.

Nu puteai să distingi dacă asta însemna „hei” sau „Eli” pentru că i-ul, și l-ul fuseseră formate fără ajutorul buzelor și al limbii. Eli îndreptă vârful țepușei spre inima lui Hakan și spuse:

— Salut.

Ce vrei?

Ne-mortul. Eli nu știa nimic despre el. Nu știa dacă făptura din fața lui avea aceleași restricții ca și el. Sau dacă-l putea omorî străpungându-i inima. Dar faptul că Hakan rămăsese în pragul ușii însemna că avea nevoie de o invitație.

Privirea lui Hakan alunecă pe corpul lui Eli, care se simțea neprotejat în rochia galbenă, subțire. Și-ar fi dorit mai multe straturi de material, mai multe piedici între corpul lui și cel al lui Hakan. Eli încercă să apropie mai tare vârful țepușei de pieptul lui Hakan.

Oare poată să simtă ceva? Îi mai poate fi... frică?

Eli fu cuprins de un sentiment aproape uitat: frica de durere. Rănile se vindecau, desigur, dar Hakan părea că-l amenință, emitea o undă de pericol atât de puternică, încât...

— Ce vrei?

Se auziră un sunet uscat și o scrâșnitură. Creatura scoase aer și o picătură de lichid gălbui și vâscos prin cele două găuri aflate în locul nasului. Fusesse un oftat? Apoi se auzi o șoaptă întretăiată, „Eeeeeei...” și un braț tresări brusc, contractându-se,

mișcări de bebeluș

apoi apucă stângaci tivul cămășii și-l ridică.

Penisul lui Hakan stătea înclinat într-o parte, tânjind după atenție, iar Eli se uită la umflătura țeapănă, brăzdată de o rețea de vene, și...

Cum poate să... probabil că a stat așa tot timpul.

— Eeeeeiiiiil...

Mâna lui Hakan agită violent prepuțul, trăgându-l în sus și-n jos, în sus și-n jos, și capul penisului apăru și dispăru ca un hopa-mitică, în timp ce Hakan scoase sunete de plăcere sau de durere.

— Ăăăăeeee...

Și Eli izbucni în râs, ușurat.

Tot cercul ăsta. Doar ca să facă o labă.

Probabil c-o să stea acolo, paralizat, până când... până când...

Dar poate să-și dea drumul? Probabil c-o să fie nevoit să stea acolo... o eternitate.

Eli își imaginează o jucărie din aceea obscenă pe care o întorceai cu cheia; un călugăr care-și ridică rasa și începea să se masturbeze cât îi permitea mecanismul.

clicheticlic, clicheticlic...

Eli râdea, preocupat de viziunea aceea nebunească, fără să observe că Hakan făcu un pas înăuntru, neinvitat.

Nu observă nimic, până când pumnul, până adineaori strâns în jurul unei surse de plăcere imposibile, se ridică deasupra capului său.

Brațul înlemni într-o clipă și pumnul ateriză pe urechea lui Eli cu o putere care ar fi putut să omoare și-un cal. Lovitura îl nimeri dintr-o parte și urechea lui Eli fu îndoită cu o forță carei sfâșie pielea și smulse jumătate din ureche, iar capul lui se lovi de ciment cu o bufnitură înfundată.

Tommy îndrăzni să ia mâna de la gură abia când își dădu seama că cel care se apropia pe coridor nu voia să intre în camera de refugiu. Rămase ghemuit în colț și trase cu urechea, încercând să priceapă ce se întâmplă.

Vocea fetei.

Salut. Ce vrei.

Și-apoi râsul. Și cealaltă voce. Nici măcar nu suna a voce de om. Apoi lovituri înfundate, sunet de corpuri mișcându-se.

Dintr-odată începură să... se mute. Se auzi un sunet de obiect târât, însă Tommy *n-avea* de gând să afle ce era. Dar sunetul acoperi zgomotele pe care le-ar fi putut face atunci când se ridică și se prelinse pe lângă pereți, căutând cutiile de carton așezate unele peste altele.

Inima îi bătea ca o tobă de jucărie și mâinile îi tremurau. Nu îndrăznea să aprindă bricheta. Închise ochii ca să se poată concentra mai bine și pipăi ultima cutie din vârf.

Degetele i se încleștară în jurul obiectului pe care-l căutase. Trofeul câștigat de Staffan. Îl ridică cu grijă și-l cântări în palme. Dacă apuca figurina de piept, soclul trofeului ar fi putut funcționa ca o bătă. Deschise ochii și i se păru că distinge contururile pistolarului arginitiu.

Prietenul meu. Micul meu prieten.

Cu trofeul lipit de piept, Tommy se ghemui din nou în colț și așteaptă ca toate astea să se termine.

*

Eli era manipulat ca un obiect.

Înotând spre suprafața întunericului care se lăsase peste el, Eli își simți corpul cum se îndepărtează de el, plutind într-o altă zonă a mării... ridicat pe sus.

Ceva îi apăsa spatele și picioarele îi fură împinse în sus, în spate, și cineva îi puse brățări de fier în jurul încheieturilor. Acum încheieturile cu brățările de fier se aflau *într-o parte și alta a capului*, iar șira spinării era atât de încordată și de întinsă încât mai avea puțin și se frângea.

O să mă rup în două.

Capul începu să-i zvâcnească de durere, în timp ce corpul îi era îndoit cu forța, rulat ca o bucată de pânză, și Eli crezu că are halucinații din cauza durerii pentru că, atunci când începu să distingă câte ceva, văzu doar galben în fața ochilor. Și în spatele luminii galbene, o umbră masivă, umflându-se.

Apoi simți răcoarea. Cineva îi freca pielea subțire de pe fese cu o minge de gheață. Ceva încerca să pătrundă printre ele, mai întâi împungându-l, apoi împingându-se cu forța. Lui Eli i se tăie respirația; materialul rochiei care-i acoperise fața zbură într-o parte și Eli văzu ce se întâmpla.

Hakan zăcea deasupra lui. Ochiul lui se holba la fesele depărtate ale lui Eli. Mâinile îi strângeau încheieturile. Picioarele îi fuseseră date pe spate cu brutalitate, astfel că genunchii lui atingeau podeaua pe lângă umeri, și când Hakan îl apăsă și mai tare, Eli simți că tendoanele din spatele coapselor se rupseră ca două arcuri întinse.

— Nuuuuuu!

Eli urlă în fața desfigurată a lui Hakan, incapabilă să exprime vreun sentiment. Un firicel de salivă vâscoasă se scurse din gura lui Hakan, se întinse și se rupse, ateriză pe buzele lui Eli și gustul de carne putredă îi umplu gura. Brațele lui Eli căzură pe lângă corpul lui, moi cum sunt cele ale unei păpuși de cârpă.

Eli simți ceva sub degete. Ceva rotund. Și dur.

Încercă să gândească, se strădui să creeze o sferă de lumină, o lanternă de scafandru în nebunia aceea întunecată care-l aspira înăuntru. Și se văzu pe sine în lanternă. Cu o țepușă în mână.

Da.

Eli apucă tare coada măturii, încleștând degetele în jurul armei fragile care avea să-l salveze, în timp ce Hakan continuă să-l apese, să-l împungă, să pătrundă înăuntru.

Vârful. Vârful trebuie să fie în locul potrivit.

Întoarse capul spre țepușă și văzu că vârful era îndreptat în direcția potrivită.

O șansă.

În capul lui Eli era liniște în timp ce vizualiză ce avea de făcut. Apoi acționează. Ridică țepușa de pe jos dintr-o mișcare și-o înfipse în aer, în punctul în care credea că trebuie să fie fața lui Hakan.

Antebrațul îi atinse coapsa și țepușa formă o linie continuă care se opri... la câțiva centimetri de fața lui Hakan. Eli nu reuși să se întindă mai mult din cauza poziției.

O dăduse în bară.

Preț de o secundă, își imaginează că poate reușea să-l omoare prin puterea minții. Dacă ar fi putut să oprească toate...

În clipa aceea, Hakan se aruncă înainte și lăsa capul în jos. Vârful țepușei pătrunse în ochiul său cu un sunet moale, de lingură scufundată într-un terci de ovăz.

Hakan nu țipă. Poate nici nu simțise. Poate că slăbi strânsoarea din jurul încheieturilor lui Eli doar din cauza mirării, a uimirii că nu mai vede. Fără a băga în seamă durerea provocată de picioarele-i amorțite, Eli și le eliberă și trase un șut drept în pieptul lui Hakan.

Tălpile sale atinseră pielea lui Hakan cu un plescăit umed și acesta căzu pe spate. Eli își trase genunchii la piept și se ridică în genunchi, săgetat de durerea care îi iradia din spinare. Hakan nu se prăbușise. Doar se lăsase pe spate, dar se ridică imediat, ca o figurină teleghidată din Casa Groazei.

Stătură față-n față, în genunchi.

Țeapa din ochiul lui Hakan alunecă treptat în jos, cu precizia unui secundar, apoi căzu și se rostogoli de câteva ori, după care se opri. Un lichid transparent începu să curgă din gaura în care stătuse; un șiroi de lacrimi.

Nu se mișcă niciunul dintre ei.

Lichidul din ochiul lui Hakan se scurse pe coapsele lui goale.

Eli își concentrează toată puterea rămasă în brațul drept și strânse pumnul. Când umărul lui Hakan tresări și corpul său încercă să se întindă după Eli, să continue ce începuse, Eli îl lovi cu mâna dreaptă peste piept, în partea stângă.

Coapsele se frânseră, pielea se întinse puțin, apoi plesni și cedă.

Capul lui Hakan se înclină ca să vadă ceva ce n-avea cum, în timp ce Eli pătrunse în coșul pieptului și găsi inima. Un cocoloș rece și moale. Nemișcat.

Nu trăiește. Dar trebuie să...

Eli strânse inima în pumn până când o sfărâma. Nu-i fu greu deloc; mușchiul inert cedă mult prea ușor, spărgându-se ca o meduză moartă.

Hakan reacționează de parcă ar fi văzut o muscă iritantă pe piele; ridică brațul ca să o dea de acolo, dar Eli își retrăsese deja mâna plină cu fâșii de carne tremurânde.

Trebuie să dispar de aici.

Eli voia să se ridice, dar picioarele nu-l ascultară. Hakan dădea din mâini orbește, căutându-l. Eli se întinse pe burtă și începu să se târască afară ca un șarpe, atingând podeaua cu genunchii. Hakan întoarse capul după târșăit, dădu din mâini și-i apucă rochia, reușind să smulgă o mânecă înainte ca Eli să ajungă la ușă și să se ridice din nou în genunchi.

Hakan se ridică.

Eli avea un răgaz de câteva secunde înainte ca Hakan să fi ajuns la ușă. Încercă să le poruncească membrilor chinuite să se vindece măcar puțin, cât să se poată ridica în picioare, dar Hakan ajunse și Eli reuși doar să se sprijine de perete.

Așchiile ascuțite ale scândurilor nefinisate îi înțepară vârfurile degetelor în timp ce încerca să se țină. Dar acum era conștient. Știa că, fără inimă și fără ochi, Hakan avea să-l urmărească până când... până când...

Trebuie... să-l distrug... trebuie... să-l nimicesc.

O dungă neagră.

O dungă neagră, verticală îi apăru în fața ochilor. Nu fusese acolo până atunci. Eli știa ce avea de făcut.

— Eeeeeee....

Mâna lui Hakan apucă rama ușii, apoi corpul ieși legănându-se, cu mâinile zbatându-se în fața lui. Eli se lipi cu spatele de perete în așteptarea momentului potrivit.

Hakan ieși, făcu câțiva pași nesiguri și se opri chiar în fața lui Eli. Ascultă și adulmecă aerul.

Eli se aplecă înainte astfel încât mâinile îi ajunseră în dreptul umărului lui Hakan. Apoi se sprijini cu spatele de perete, își luă avânt și se strădui din răspuțeri să-l facă pe Hakan să-și piardă echilibrul.

Reuși.

Hakan se împiedică, făcu un pas într-o parte și se prăbuși spre ușa camerei de refugiu. Crăpătura pe care o văzuse Eli mai devreme, dunga neagră se lărgi și ușa de deschise înăuntru, iar Hakan se împletici și ieși în întuneric. Eli căzu cu fața înainte, dar reuși să se oprească înainte de a atinge podeaua cu fața, se târî spre ușă și apucă zăvorul de jos.

Hakan zăcea pe podea nemișcat când Eli închise ușa și întoarse roata cu care o înțucau. Apoi se târî în adăpost, luă țărșul și îl înfipse între spițele roții ca să nu poată fi întoarsă de dinăuntru.

Eli continuă să-și concentreze energia pe vindecarea rănilor și începu să iasă din pivniță în patru labe. O dâră de sânge care îi cursese din ureche îl urmări șerpuiind din camera de adăpost. Ajuns la ușa subsolului, simți că s-a vindecat destul cât să se ridice. Împinse ușa și urcă scările cu pași nesiguri.

Să mă odihnesc... să mă odihnesc... să mă odihnesc

Deschise ușa blocului și ieși în lumina lămpii din fața ușii. Fusese bătut, umilit și răsăritul îl amenința de pe linia orizontului.

Să mă odihnesc... odihnesc... odihnesc

Dar trebuia să-l... extermin. Nu exista decât o singură metodă despre care știa că funcționează. Focul. Ieși cu picioarele tremurânde din curtea blocului și se îndreptă spre singurul loc în care era convins c-o să-l găsească.

*

7:34, luni dimineată, Blackeberg.

Alarma supermarketului ICA de pe strada Arvid Morne se declanșează. Unsprezece minute mai târziu, poliția sosește și găsește vitrina spartă. Proprietarul, domiciliat în apropierea magazinului, se află deja la fața locului. Acesta declară că a observat de la fereastră o persoană foarte tânără, cu părul închis la culoare, părăsind magazinul în fugă. Poliția cercetează magazinul, dar constată că nu s-a furat nimic.

*

7:36, soarele răsare.

Jaluzelele spitalului erau mult mai bune, izolau mult mai bine decât ale ei. Doar într-un loc erau rupte sau smulse, iar soarele de dimineată pătrundea prin despicătura îngustă, iluminând tavanul într-un loc și colorându-l în cenușiu.

Virginia zăcea întinsă, nemișcată în patul ei și se uita la dunga cenușie ce tremura de fiecare dată când o rafală de vânt clătina ferestrele. Lumină reflectată, slabă. Doar o iritație slabă, un grăunte de somn în ochi.

Lacke sforăi și horcăi în patul de alături. Stătuseră trei destul de mult și-au discutat. Despre amintiri, mai mult. Pe la patru dimineată, Lacke a adormit ținând-o în continuare de mână.

Își eliberă mâna cam peste o oră, când asistenta intră la ea ca să-i verifice tensiunea. Valorile înregistrate i se părură satisfăcătoare, așa că îi părăsi, aruncând o privire tandră spre Lacke. Virginia îl auzise când s-a milogit ca să-l lase să rămână, auzise și motivele invocate. Poate așa se explica privirea aceea tandră.

Acum Virginia stătea cu mâinile împreunate pe piept și se lupta împotriva dorinței corpului ei de a... se stinge. *Adormit* nu era o expresie potrivită. Respirația i se oprea de îndată ce uita să se concentreze asupra ei. Dar trebuia să rămână trează.

Spera să intre vreo asistentă înainte ca Lacke să se fi trezit. Da. Cel mai bine ar fi fost dac-ar fi dormit până când toate astea se vor fi terminat.

Dar nu-și făcea iluzii.

*

Soarele îl prinse din urmă lângă bolta din fața curții și Eli zări algele de foc care-i atinseră urechea rănită. Se retrase instinctiv în umbra de sub boltă și strânse la piept cele trei sticle cu alcool denaturat, de parcă ar fi vrut să le protejeze de soare și pe ele.

Până la scara lui mai erau zece pași. Până la scara lui Oskar, douăzeci. Și până la scara lui Tommy, treizeci.

N-o să reușesc.

Nu. Dacă ar fi fost sănătos și puternic, probabil c-ar fi îndrăznit să alerge până la blocul lui Oskar traversând râul de lumină care se umfla din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă. Dar la scara lui Tommy n-avea cum să ajungă. Mai ales acum.

Zece pași. Apoi intru în bloc. Fereastra mare de la capătul palierului. Dacă o dau în bară. Dacă soarele mă...

Eli o rupse la fugă.

Soarele se aruncă asupra lui ca un leu înfometat și-l mușcă de spate. Puțin îi lipsi să-și piardă echilibrul când soarele îl împinse înainte, cu puterea lui impresionantă. Natura își vomita dezgustul față de el, furioasă că-i încălcase granițele; că se arătase în lumina zilei chiar și pentru o secundă.

Spatele lui Eli clocotea și sfârâia de parcă ar fi fost prăjit în ulei. Ajunse la ușa blocului, o dădu de perete și simți că leșină de durere. Se apropie de scări ca un drogat, bâjbâind pe întuneric; nu îndrăznea să deschidă ochii de frică să nu i se topească.

Scăpă o sticlă din mână și o auzi rostogolindu-se pe jos. N-avea ce să facă. Cu capul plecat, cu un braț încolăcit în jurul sticlelor rămase și cu celălalt ținându-se de balustradă, Eli urcă scările șchiopătând. Ajunse la capătul palierului. Mai avea un singur rând se scări.

Prin fereastră, soarele îl mai plesni o dată peste ceafă, îl biciui, apoi îl mușcă de coapse, de gambe, de călcâie în timp ce urca scările. Eli ardea. Lipseau doar flăcările. Deschise ușa și se prăbuși înainte în întunericul plăcut și răcoros. Trânti ușa după el. Dar înăuntru nu era întuneric.

Ușa bucătăriei era deschisă și la geam nu atârna nicio pătură. Dar lumina era mai slabă, mai cenușie decât cea de afară și Eli aruncă sticlele pe jos fără să ezite, apoi își continuă drumul. În timp ce lumina îi zgârie spattele aproape cu tandrețe, se târî prin hol spre baie și mirosul de carne arsă îi umplu nările.

N-o să mă mai refac niciodată. Își întinse brațul, deschise ușa de la baie și se târî înăuntru, în bezna compactă. Dădu la o parte câteva găleți de

plastic, închise ușa și o încuie.

Înainte de a aluneca în cadă, apucă să-și amintească: *N-am încuiat ușa de la intrare.*

Dar era prea târziu. Nevoia de a se odihni îl scoase din funcțiune în clipa în care se scufundă în întunericul umed. Oricum, n-ar fi avut putere s-o facă.

*

Tommy stătea nemișcat, ghemuit în colțul camerei. Își ținu respirația până când începură să-i vâjâie urechile și văzu stele căzătoare străbătând noaptea din fața lui. Când auzi ușa de la subsol trântindu-se, îndrăzni să scoată aerul din piept cu un șuier lung, care se lovi de pereții de beton și apoi amuți.

Era liniște. Întunericul era o masă compactă și grea. Duse mâna la obraz. Nimic. Nicio diferență. Își mângâie fața ca și când ar fi vrut să se convingă că exista. Da. Simți nasul și buzele de sub degete. I se păreau ireale. Înviau sub degetele lui, apoi dispăreau din nou.

Figurina mică din cealaltă mână i se părea mai vie, mai reală decât el însuși. O strânse în mână și o lipi de el.

*

Tommy stătea cu capul plecat între genunchi, cu ochii strânși, cu mâinile lipite de urechi ca să nu mai știe, să nu mai audă ce se petrecea în camera de la subsol. Era sigur că fetița fusese omorâtă. N-ar fi putut și n-ar fi îndrăznit să facă nimic, așa că încercă să nege ce s-a întâmplat, dispărând.

Era cu tatăl lui. Pe terenul de fotbal, în pădure, la strandul Kanaan. Se opri la o amintire legată de câmpia Racksta, de ziua aceea în care au testat un aeroplan teleghidat pe care tatăl lui îl împrumutase de la un coleg de serviciu.

Mama stătuse cu ei un timp, dar se plictisise să privească aeroplanul și traseele parcurse de el, așa că se dusesse acasă. Tommy și tatăl lui rămăseseră acolo până când se întunecase și aeroplanul abia se mai distingea pe orizontul rozaliu. Apoi se întoarseră acasă prin pădure, ținându-se de mână.

Tommy se pierduse în ziua aceea, uitând de țipetele și de lupta nebună care se dădea la câțiva metri de el.

Nu-l mai interesa nimic în afară de bătăiul enervant al aeroplanului, nu simțea decât căldura palmei late a tatălui său pe spatele lui, în timp ce manevra aeroplanul cu sufletul la gură, lăsându-l să parcurgă cercuri largi deasupra câmpului și a cimitirului.

Pe vremea aceea, Tommy nu vizitase cimitirul deloc; își imaginase doar oamenii de acolo, rătăcind pierduți printre morminte, vărsând lacrimi mari,

ca în benzile desenate. Asta se întâmpla atunci. Tata a murit între timp și Tommy a aflat că cimitirul nu arăta deloc precum cel din fantezia lui.

Apasă mâinile mai tare pe urechi și termină cu gândurile astea. Gândește-te la poteca din pădure, la mirosul benzinei speciale cu care ați alimentat aeroplanul, sticluța în care era, la...

Își luă mâinile de pe urechi și se uită abia când auzi – vag – roata învârtindu-se. Fără rost, desigur, deoarece în refugiu era mai întuneric decât sub pleoapele lui. Își ținu respirația când cea de-a doua roată începu să se învârtă și nu respiră atâta timp cât chestia aia, habar-n-avea-ce, se afla încă în pivniță.

Se auzi o bufnitură prelungă. Monstrul trânti ușa de la subsol făcând pereții să vibreze și apăru. Era viu.

Nu m-a prins.

Nu știa exact cine sau ce era cel care nu-l prinsese, dar un lucru era sigur: nu-l descoperise încă.

Tommy se ridică în picioare. Simți furnicătura din mușchii amortiți în timp ce se prelinse pe lângă pereți, încercând să ajungă la ușă. Palmele îi transpiraseră de frică și de cât le ținuse lipite de urechi. Puțin îi lipsi să scape trofeul.

Mâna liberă găsi roata și începu s-o învârtă.

Roata se roti vreo zece centimetri, apoi se opri.

Ce-i asta, ce se întâmplă...

Împinse mai tare, dar roata refuză să se miște. Îi dădu drumul statuetei ca s-o poată apuca mai bine cu ambele mâini. Statueta căzu...

și *se lovi* de ciment.

Tommy înlemni.

Ce sunet ciudat. Ca și când ar fi căzut pe ceva... moale.

Se lăsă pe vine lângă ușă și încercă să rotească roata de jos. Aceași chestie. Zece centimetri, apoi se bloca. Tommy se așeză pe jos. Încercă să gândească practic.

La dracu', nu vreau să rămân aici.

Sau cam așa ceva.

Și totuși, fu cuprins de... teroarea aia, de frica aceea pe care o simțise câteva luni după moartea tatălui său. N-o mai simțise de mult, dar acum, închis aici și pe întuneric, își reaminti că există. Dragoste față de tata, dragoste care, prin moartea lui, se transformase în frică. Frică de corpul lui.

I se puse un nod în gât și degetele îi amortiră.

Gândește-te. Gândește!

Pe un raft, în capătul celălalt al depozitului, se aflau câteva lumânări. Problema era că trebuia să și ajungă acolo.

Idiotule!

Se plesni peste frunte și începu să râdă. Doar avea o brichetă! Și-n plus: ce rost ar fi avut să caute lumânările dacă n-avea cu ce să le aprindă?

Ca polițaiul ăla cu zece mii de conserve pe care n-avea cu ce să le deschidă. Mort de foame, înconjurat de mâncare.

În timp ce se căuta în buzunare, se gândi că nu se afla într-o situație chiar *atât* de disperată. Mai devreme sau mai târziu, o să coboare cineva în pivniță, mama, dacă altcineva nu, și dacă ar fi reușit să facă și lumină...

Scoase bricheta din buzunar și o aprinse.

Ochii lui deprinși cu întunericul fură orbiți pe moment de lumină, dar când se obișnuie, își dădu seama că nu e singur.

Întins pe podea, chiar lângă picioarele lui, zăcea...

... tata...

Uită că tatăl lui fusese incinerat, în clipa în care văzu fața cadavrului la flacăra tremurătoare a brichetei. Arăta exact cum își închipuise c-o să arate: ca a unui om care a stat câțiva ani sub pământ.

... tata...

Urlă drept în flacăra, stingând-o, dar cu o secundă înainte s-o facă, observă cum capul tatei tresări și...

... trăiește...

Conținutul intestinelor i se vărsă în pantaloni cu o explozie umedă și-i împrășcă fundul cu căldură. Picioarele îi cedară, scheletul i se destrămă și căzu într-o grămăjoară. Scăpă și bricheta, care alunecă pe jos și se opri undeva departe. Mâna îi ateriză chiar pe degetele reci de la picioarele cadavrului. Niște gheare ascuțite îi zgâriară palmele în timp ce urla...

Dar, tată! Nu ți-ai tăiat unghiile?

... apoi începu să mângâie piciorul rece ca și când ar fi vrut să aline un cățel înghețat. Îi mângâie fluierul piciorului, coapsa, simți mușchiul încordându-se sub piele, mișcându-se în timp ce el țipa scuturându-se, ca un animal sălbatic.

Vârfurile degetelor simțiră ceva metalic. Statueta. Zăcea între pulpele cadavrului. Apucă pieptul figurinei, închise gura și preț de o clipă se concentră pe lucruri concrete.

O bătă.

În liniștea care se lăsă după țipetele lui, Tommy auzi un plescăit lipicios. Cadavrul își ridică trunchiul și îi atinse mâna cu un membru rece. Tommy își retrase mâna și strânse statueta.

Nu e tata.

Nu. Tommy se retrase de lângă cadavru cu excrementele lipite de fesele lui. Preț de o clipă, avu impresia că vede pe întuneric și sunetele pe care le

auzea se transformară într-o arătare care se ridică în întuneric, o siluetă gălbuie, o constelație.

Cu picioarele tremurând pe podea, Tommy se târî înapoi, spre perete. Cadavrul din colțul celălalt scoase brusc aerul din piept

... aa...

Și Tommy văzu...

Un elefant mic, un elefanțel animat, și uite-l și pe elefantul MARE (titiiiiit), își ridică... hopa, sus!... trompetele, trâmbițând un „A”, apoi apar Magnus, Brasse și Eva și cântă „Acolo! E aici! Unde n-ai voie...”

Nu, cum era...

Cadavrul trebuie să se fi ciocnit de teancul de cutii pentru că Tommy auzi bufnituri, echipamentul stereo se împrăștie pe jos și Tommy se dădu cu capul de perete. Acesta se umplu de electricitate statică. Printre zgomote, auzi plescăitul picioarelor goale și țepene, târâte pe podea, căutându-l.

Aici. E acolo. Unde nu ești. Nu. Ba da.

Exact. Nu era aici. Nu se vedea pe sine și nu-l vedea nici pe cel care scotea zgomotele. Era doar un *sunet*. Era ceva pe care-l asculta în timp ce se holba la pânza neagră de pe boxe. Era ceva inexistent.

Aici. E acolo. Unde nu ești.

Aproape că-i venea să cânte în gura mare, dar o fărâmă din judecata care-i mai rămăsese îi spuse să n-o facă. Electricitatea albă începu să se dizolve, lăsând în urmă un spațiu gol în timp ce Tommy se strădui să adune gânduri noi.

Fața. Fața.

Nu voia să se gândească la față, nu voia să se gândească la...

Ceva de pe față aceea, ceva ce apucase să vadă la lumina brichetei.

Corpul se apropie. Nu doar că-i auzea pașii târșâiți mai aproape. Nu. Îi și simțea prezența ca o umbră mai întunecată în beznă.

Își mușcă buza de jos, simți gust de sânge și închise ochii. Își văzu propriii ochi dispărând din cadru ca doi...

Ochi.

Ăsta n-are ochi.

Simți un curent slab pe obraji și o mână se întinse în aer.

E orb. E orb.

Nu era sigur, dar bulgărele de pe umerii bărbatului n-avea ochi.

Când mâna pluti prin aer, Tommy simți mângâierea aerului pe obraz la o fracțiune de secundă înainte de a-l atinge și apucă să plece capul astfel că mâna îi atinse doar părul. Duse mișcarea până la sfârșit și se aruncă pe jos, pe burtă, apoi începu să se târască, dând din mâini, înotând pe uscat.

Bricheta, bricheta...

Ceva îl înțepă în obraz. Stomacul i se întoarse pe dos când își dădu seama că era o unghie de la degetele de la picior ale monstrului, dar se întoarse repede pe o parte ca să nu-l mai găsească atunci când vru să-l atingă din nou.

Aici. E acolo. Unde nu ești.

Chicoti fără să vrea. Încercă să se controleze, dar nu reuși. Saliva îi țâșni din gură și gâtul lui răgușit de atâta țipat se contractă, râse sau plânse, nu știa nici el, în timp ce mâinile, două unde radar, continuă să caute singurul lucru care l-ar fi putut ajuta în lupta cu întunericul ce voia săl înghită.

Doamne, ajută-mă, Doamne. Luminează-mă cu chipul Tău... Doamne... iartă-mă pentru ce-am făcut în biserică, iartă-mă... pentru tot. Doamne. O să cred în tine mereu, o să fac ce vrei, dacă mă lași să... găsesc bricheta... ajută-mă, fii prietenul meu, Doamne.

Ceva se întâmplă.

În clipa în care Tommy simți mâna făpturii pe picior, încăperea fu scaldată de o lumină albastră și albă, ca un bliț, și-n fracțiunea aceea de secundă Tommy zări cutiile dărâmate, structura inegală a peretelui, pasajul spre depozit.

Și bricheta.

Zăcea la doar un metru de mâna dreaptă și, când întunericul îl învălui din nou, poziția brichetei era deja întipărită pe retina lui. Își smulse piciorul din strânsoarea creaturii, ridică brațul și apucă bricheta, o strânse în pumn și sări în picioare.

Fără a reflecta dacă cerea prea mult, începu să turuie o rugăciune nouă în cap.

Fă-l să fie orb, Doamne, fă-l să fie orb. Doamne. Fă-l să fie...

Aprinse bricheta. Un fulger, exact precum cel de dinainte, apoi o flacără galbenă cu miez albastru.

Creatura stătea nemișcată și întoarse capul spre sursa zgomotului. Flacăra tremură când Tommy făcu doi pași într-o parte și ajunse la ușă. Creatura stătea în locul în care stătuse, cu trei secunde în urmă, Tommy.

Dacă ar fi fost capabil să se bucure, ar fi făcut-o. Dar în lumina slabă a brichetei, totul devenise dintr-odată *real*, nemilos de real. Nu mai putea să se refugieze într-o fantezie imaginându-și că nu era acolo și chestiile alea nu i se întâmplau.

Era închis într-o cameră izolată fonic, împreună cu cel de care se temea cel mai mult. Ceva i se mișcă în stomac, dar nu mai avea ce să golească din el. Se auzi doar un fâș și creatura întoarse capul spre el.

Tommy trase de roata mecanismului de închidere, astfel că mâna cu

care ținea bricheta începu să tremure și flacăra se stinse iar. Roata nu se clinti de pe loc, dar Tommy apucase să vadă cu coada ochiului că făptura se îndrepta spre el. Se aruncă de lângă ușă spre peretele lângă care stătuse adineaori.

Scânci și-și trase nasul.

Fă să se TERMINE. Doamne, fă să se termine.

Apăru din nou elefantul cel mare. Își ridică pălăria și spuse pe-o voce nazală:

S-a terminaaaaaat! Suflă în trompetă, trompă! Tuuuuuuut! S-a terminat!

O s-o iau razna, o să... asta e...

Își scutură capul și aprinse din nou bricheta. Chiar în fața lui, pe jos, se vedea statueta. Se aplecă, o ridică și sări câțiva pași într-o parte, apoi continuă pe lângă peretele celălalt. Îl urmări pe monstrul care pipăia orbește colțul din care plecase.

Baba-oarba.

Într-o mână avea bricheta, în cealaltă, statueta. Deschise gura ca să-l cheme, dar scoase doar un sâsâit șoptit.

— Hai odată...

Creatura tresări, se întoarse și porni spre el.

Tommy ridică trofeul lui Staffan ca pe o bătă și, când creatura ajunsese la o jumătate de metru de el, o legănă, țintind spre fața monstrului.

Și ca într-o lovitură de la unsprezece metri perfectă, când piciorul atinge balonul și simți, chiar în acel moment, că asta o să intre direct în poartă; Tommy avu aceeași senzație deja la jumătatea loviturii, că...

Da!

Și când colțul ascuțit al soclului atinse tâmpla monstrului, cu o putere care se propagă până în brațul lui Tommy, acesta începu deja să jubileze pe dinăuntru. Fusese doar o demonstrație dusă la bun sfârșit, când craniul se crăpă ca o bucată de gheață și fața lui Tommy se umplu de un lichid rece, iar creatura se prăbuși la pământ.

Tommy rămase pe loc, gâfâind. Privi corpul întins pe podea.

O are sculată.

Da. Penisul monstrului stătea ridicat, ca o piatră de mormânt în miniatură, aplecată pe jumătate, iar Tommy rămase nemișcat și se holba, așteptând să se înmoaie. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Lui Tommy îi venea să râdă, dar îl durea prea tare în gât.

Dintr-odată, degetul mare de la o mână începu să-i zvâcnească de durere. Tommy coboară privirea. Bricheta începuse să-i ardă pielea în timp ce ținea butonul apăsat. Vru să-i dea drumul instinctiv. Dar n-o făcu. Degetul mare se încleștase pe buton.

Întoarse bricheta în direcția opusă. Tot nu voia să-l stingă. Nu voia să rămână pe întuneric cu...

O mișcare.

Și Tommy simți că o parte importantă, o parte de care avea nevoie ca să fie Tommy, îl părăsi în clipa în care monstrul își înălță din nou capul și încercă să se ridice.

Un elefant se legăna pe o pânză de păiaaaan-jen!

Pânza de păianjen se rupse. Și elefantul căzu.

Și Tommy lovi iar. Și iar.

După un timp, i se păru chiar amuzant.

Luni, 9 noiembrie

Morgan trecu de barieră fluturându-și abonamentul expirat cu o jumătate de an în urmă în timp ce Larry se opri conștiincios, scoase un carnetul mototolit cu bilete cumparate în avans și spuse:

— Angbyplan.

Casierul ridică privirea din cartea pe careo citea și ștampilă două bilete. Morgan râse când Larry se apropie de el, și cei doi urcară scările împreună.

— De ce dracu' te obosești?

— Poftim? Ah, cu ștampilele.

— Da. Oricum te duci încolo.

— Nu-i vorba despre asta.

— Da' despre ce?

— Eu nu-s ca tine, OK?

— Dar de ce... n-ai văzut că nici nu s-a uitat... puteai să-i arăți și poza regelui, că tot n-ar fi reacționat.

— Da, da. Nu mai vorbi așa de tare, în mă-sa.

— Crezi c-o să vină după noi?

Înainte de a deschide ușile care dădeau spre peron, Morgan își făcu mâinile pâlnie și strigă spre stație:

— Atenție! Atenție! Călători fără bilet!

Larry se strecură prin ușă și făcu câțiva pași spre peron. Morgan îl prinse din urmă și-i spuse:

— Ești cam copilăros, să știi.

— Bineînțeles. Hai, zi, cum a fost cu chestia aia?

Larry îl sunase pe Morgan în noaptea aceea și-i spusese pe scurt ce-i povestise Gosta cu zece minute înainte. Stabiliră o întâlnire la metroul dimineața devreme. Se duceau la spital.

Acum îi mai povesti o dată. Virginia, Lacke, Gosta. Pisicile. Ambulanța chemată de Lacke care o însoți pe Virginia la spital. Adăugă câteva detalii nesemnificative de la el și înainte să termine, metroul sosi. Era cel care se ducea spre centru. Cei doi urcară, se așezară lângă geam și Larry termină povestea spunând:

— ... și-au plecat cu sirenele pornite.

Morgan dădu din cap și începu să-și roadă unghia de la degetul mare, privind pe geam, în timp ce metroul alunecă afară din tunel și se opri la

Islandstorget.

— Ce dracu' or fi pățit și alea?

— Piscicile? Habar n-am. Au luat-o razna sau ceva.

— Toate? În același timp?

— Da. Ai o idee mai bună?

— Nu. Ale dracu' lighioane. Lacke-i distrus acum.

— Îmm. Nici înainte n-o ducea prea bine. Ultima dată.

— Nu, Morgan dădu din cap. Păcat de Lacke, să știi. Ar trebui să... mă rog. Nu știi. Să facem ceva.

— Și Virginia?

— Da, da, da. Dar când ești rănit sau bolnav. E altceva, da? N-ai ce să-i faci. Stai și dormi. Mai nasol e să fii pe partea cealaltă, să stai lângă pat și să... ăăă, nu știi, dar mi-e chiar... ce tot trâncănea acolo?... Ultima dată când ne-am văzut? Zicea ceva de vârcolaci.

— Vampiri.

— Da. Nu e ca și când ți-ar merge bine, nu? Când începi cu din astea.

Metroul se opri la Angbyplan. Când ușile se închiseră, Morgan spuse:

— Așa. Acum suntem în aceeași barcă.

— Cred că te lasă în pace dacă văd că ai măcar două bilete șampilate.

— Asta *crezi* tu. Dar nu ești sigur.

— Ai văzut procentajele? La sondaje? Cu comuniștii?

— Da, da. O să-și revină până la alegeri. Sunt o grămadă care votează altfel când sunt în cabină. Cum le dictează inima, vreau să zic.

— Crezi tu.

— Nu. Știi sigur. O să cred în vampiri în ziua în care o să-i văd pe ăștia dispărând din parlament. E adevărat că moderați o să existe tot timpul. Bohman și compania, știi. Aia da, lipitori și vampiri...

Și Morgan o luă pe arătură cu unul dintre monologurile lui caracteristice. Larry încetă să-l mai asculte pe undeva pe la Akeshov. În fața serelor stătea un polițist singuratic, care ridică privirea spre metrou⁵⁹. Larry se neliniști puțin, gândindu-se la biletele lui șampilate pentru mai puține stații, dar alungă imediat gândul rău, amintindu-și *de ce* stătea acolo.

Dar polițistul arăta plictisit. Larry se relaxă; câteva cuvinte disperate din turuiala lui Morgan îi pătrunseră în creier, în timp ce metroul își continuă drumul spre Sabbatsberg, uruind.

*

Opt fără un sfert și nici urmă de asistente.

⁵⁹ Trenurile metroului circulă și la suprafață.

Dunga murdară, cenușie de pe tavan se deschise la culoare și jaluzelele începură să lase înăuntru destulă lumină încât Virginia să se simtă ca într-un solariu. Corpul i se încinsese și-i zvâcnea, dar asta era tot. Mai rău decât n-avea cum să fie.

Lacke zăcea în patul de alături și sforăia sau mesteca în somn. Dacă ar fi putut să ajungă la un buton ca să cheme asistenta, ar fi făcut-o sigur. Dar mâinile ei erau legate.

Așa că aștepta. Fierbințeala de la nivelul pielii era groaznică, dar Virginia simțea că poate să mai reziste. Cel mai greu însă i se părea să stea trează. Ajungea o clipă de neatenție și respirația i se oprea, luminile din capul ei începeau să se stingă rapid și trebuia să deschidă ochii larg și să-și scuture capul ca să le aprindă din nou.

În același timp, nevoia asta de a sta trează era și-o binecuvântare, pentru că o împiedica să se gândească. Toată energia ei mentală se ducea pe efortul ăsta. Nu mai era loc pentru ezitări, regrete sau vreo altă variantă.

Asistenta sosi la opt fix.

Când deschise gura ca să spună „Bună dimineața, cum vă mai simțiți azi”, sau ce-o fi zicând asistentele de obicei, Virginia șuieră:

— Hîșșșșșh!

Gura asistentei se închise cu un pocnet uluit și se duse la patul ei încruntată, traversând semiîntinericul, apoi se aplecă peste ea și-i spuse:

— Și cum...

— Șșht! șopti Virginia. Iertați-mă, dar n-aș vrea să-l trezesc, zise înclinând capul spre Lacke.

Asistenta dădu din cap și spuse pe un ton mai scăzut:

— Nu, nu. Dar trebuie să vă iau temperatura și o probă mică de sânge.

— Da, da, sigur. Dar n-ați putea să... să-l scoateți de aici mai întâi?

— Să-l scot... vreți să-l trezesc?

— Nu. Dar poate reușiți să împingeți patul pe hol în timp ce doarme.

Asistenta privi spre Lacke, încercând să-și dea seama dacă ceea ce-i cerea Virginia era fizic posibil, apoi zâmbi, scutură din cap și spuse:

— Nu-i nicio problemă. Vă măsoară temperatura prin gură, așa că nu trebuie să vă simțiți...

— Nu-i asta. N-ați putea să... faceți totuși ce v-am spus?

Asistenta aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Mă scuzați, dar am și alți pacienți care...

Virginia se răsti la ea cât îndrăzni de tare:

— Vă rog!

Asistenta făcu o jumătate de pas înapoi. Se pare că fusese informată despre ce se întâmplase cu Virginia în noaptea precedentă. Ochii îi rătăciră

spre curelele cu care-i fuseseră legate brațele. Aparent, o liniști ceea ce văzu, așa că se apropie din nou de patul ei. O abordă pe un ton schimbat, de parcă ar fi vorbit cu un înapoiat mintal.

— Problema știți care e... ăăă... ca să vă pot ajuta să vă faceți din nou bine, aş avea nevoie de un pic de...

Virginia închise ochii, oftă și se dădu bătută. Apoi spuse:

— Ați putea să ridicați jaluzelele?

Asistenta dădu din cap și se duse la fereastră. În acest timp, Virginia aruncă pătura cu picioarele și se dezveli, își ținu respirația. Închise ochii.

Se terminase. Acum voia să fie *închisă*. Scoasă din funcțiune. Încercă să elibereze în mod conștient sarcinile cu care se luptase până acum. Nu reuși. În schimb, se întâmplă lucrul acela despre care vorbește toată lumea: viața îi trecu prin fața ochilor ca un film dat pe „repede înainte”.

Pasărea pe care o țineam într-o cutie de carton... mirosul de cearșafuri proaspăt scrobite în camera în care spălam... mama aplecându-se asupra câtorva firimituri de melci cu scorțișoară... tata... fumul scos de pipa lui... Per... casa de vacanță... Lena și cu mine, gălbiorii ăia mari pe care i-am găsit în vara aia... Ted, mânjit cu gem de afine pe obraji... Lacke, spatele lui... Lacke...

Se auzi un foșnet și jaluzelele se ridicară. Virginia se scufundă într-o mare de foc.

*

Oskar fu trezit de mama sa pe la șapte și zece, ca de obicei. Se trezise și luase micul dejun, ca de obicei. Apoi, ca de obicei, se îmbracă și își luă rămas-bun de la mama îmbrățișând-o, pe la șapte jumate.

Se simțea ca de obicei.

Cuprins de neliniște, bănuieli, cum altfel? Dar nici asta nu era ieșit din comun, mai ales în prima zi de școală după un weekend.

Își luă atlasul geografic, cartea de geografie și fișele pe care nu le terminase și le puse în ghiozdan. Termină la șapte și treizeci și cinci. Nu era nevoie să plece înainte de fără un sfert. Poate reușea să termine fișele? Nu. N-ar fi fost în stare.

Se așeză la birou și se uită la pereți.

Asta însemna că nu era contaminat sau nu? Sau trebuia să treacă o perioadă de incubație? Nu. Moșul ăla... la el nu durase decât vreo două ore.

Nu sunt infectat.

Ar fi trebuit să se simtă mai bine, ușurat. Dar nu se simțea așa. Sună telefonul.

Eli! S-a întâmplat ceva cu...

Se ridică de la masă, fugi pe hol și smulse receptorul din furcă.

— SalutsuntOskar!

— Da... hai, salut.

Tata. Era doar tata.

— Salut.

— Aha, deci ești... acasă, nu?

— Tocmai mă pregăteam să plec la școală.

— Aha, atunci n-o să... mama-i acasă?

— Nu, s-a dus la serviciu.

— Da, m-am gândit eu.

Oskar se prinse. Îl sunase la ora aia *tocmai* pentru că știa că e singur. Că mama nu era acasă. Tata își dresе vocea.

— Da... păi, mă gândeam... chestia asta, de sâmbătă. N-a ieșit... prea bine.

— Da.

— Da. I-ai povestit și mamei... cum a fost?

— Tu ce *crezi*?

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Zumzăitul static din o sută de kilometri de linii telefonice. Ciorile se legănau pe ele, tremurând, în timp ce conversațiile oamenilor țâșneau încolo și încoace pe sub ghearele lor. Tata își dresе vocea din nou.

— Am vorbit cu tipul ăla, în legătură cu patinele, și zice că-i OK. Ți le dau când vii.

— Trebuie să plec.

— Da, clar. Să ai o zi... o zi frumoasă la școală.

— Da. Salut.

Oskar puse receptorul în furcă, își ridică ghiozdanul și plecă la școală. Nu simțea nimic.

Mai erau cinci minute până să înceapă ora și majoritatea copiilor stăteau afară, pe coridor. Oskar ezită puțin, apoi își aruncă ghiozdanul în spate și se îndreptă spre clasa lui. Toate privirile se întoarseră spre el.

O să mă linșeze. O să mă atace toată gașca.

Da, se temea de ce era mai rău. Toți aflaseră, desigur, ce i se întâmplase joi lui Jonny și, deși nu-i găsi fața printre cei adunați, era clar că Micke le oferise deja versiunea lui. Micke era acolo și zâmbea, ca de obicei, ca un idiot.

În loc să încetinească și să se pregătească să fugă, Oskar lungi pasul și se îndreptă spre clasă. Era gol pe dinăuntru. Nu-l mai interesa ce avea să se întâmple. Nu mai avea nicio importanță.

Și, bineînțeles: miracolul se întâmplă. Marea se despărți în două.

Grupul din fața clasei se destrămă și-i făcu loc să treacă. De fapt, nu se așteptase la altceva. Nu mai conta dacă se dăduseră din calea lui din cauză că putea ca o paria, sau pentru că emitea un fel de putere magică.

Nu mai era la fel. Îl mirosiseră și se fereau de el.

Oskar intră în sală fără să se uite la ei, apoi se așeză în banca lui. Auzi mormăielile de pe coridor și, după câteva minute, ceilalți se năpustiră pe ușă. Johan ridică degetul mare când trecu pe lângă banca lui Oskar. Oskar înălță din umeri.

Apoi intră și profesoara și, la cinci minute după începutul lecției, apărură și Jonny. Oskar crezu c-o să aibă urechea bandajată în vreun fel, dar nu. Însă era stacojie, umflată și nu părea că aparține corpului.

Jonny se așeză în banca lui. Nu se uită la Oskar. Nu se uită la nimeni.

Îi e rușine.

Da. Așa era. Oskar întoarse capul ca să se uite la Jonny. Acesta scoase din ghiozdan un album de fotografii, apoi îl vârî în bancă. Și văzu că obrajii i se făcură roșii. Oskar se gândi să scoată limba la el, dar se abținu.

Ar fi fost prea copilăros.

*

Lunea, Tommy începea școala abia la nouă fără un sfert, așa că Staffan se trezi la opt și bău rapid o ceașcă de cafea înainte de a coborî în pivniță ca să schimbe vreo două vorbe cu băiatul ăla.

Yvonne plecase deja la serviciu; Staffan trebuia să se prezinte la datorie la ora nouă: căutările din Judarn continuau, cu toate că Staffan avea impresia că n-aveau să ducă la niciun rezultat.

În fine. Se bucura că nu trebuia să stea închis în birou și vremea părea c-o să țină cu el. Clăti ceașca de cafea în chiuvetă, se gândi puțin, apoi se duse și își puse uniformă. Se gândise să coboare la Tommy în haine normale, să discute cu el de la om la om, cum s-ar zice. Dar, dacă se gândea și mai bine, își dădea seama că asta era treabă de polițist, vandalism, și-n plus, uniformă îi dădea un aer de autoritate care, ce-i drept, nu-i lipsea nici în viața de zi cu zi, dar... în fine.

În plus, era mai practic să se îmbrace deja, pentru că oricum trebuia să plece la serviciu. Staffan se îmbracă, își puse haina groasă, verifică în oglindă impresia pe care-o făcea și i se păru potrivită. Luă apoi cheile de la subșol, lăsa de Yvonne pe masa de bucatărie, ieși, încuie ușa, aruncă o privire pe vizor (defect profesional), coborî treptele și deschise ușa pivniței.

Și apropo de defecte profesionale...

Ceva nu era în regulă cu ușa *aia*. Yala nu se împotrivi deloc când întoarse cheia. Trebuia doar să împingă ușa. Se lăsă pe vine și verifică mecanismul yalei.

Aha. O bucată de hârtie.

Un truc clasic al spărgătorilor; inventarea unui motiv ca să viziteze locul respectiv, manipularea yalei și după aceea, Doamne ajută, să sperăm că proprietarul n-a observat nimic.

Staffan desfăcu briceagul și scoase cocoloașa de hârtie cu vârful.

Tommy, binânțeles.

Nu-i căzu fisa că n-ar fi avut *niciun* motiv să strice yala, din moment ce avea cheie la ușă. Tommy era un hoț care-și făcea veacul pe acolo, iar asta era treabă făcută de hoți. Prin urmare, n-avea cine să fie în afară de Tommy.

Yvonne îi descrisese camera în care stătea de obicei și, în timp ce Staffan se apropie de ea, își pregăti discursul. Se *gândise* să-l ia cu binișorul, cu Tommy, amice, așa și pe dincolo, dar chestia cu yala îl enervase din nou.

O să-i explice – o să-i explice, n-o să-l amenințe – cum stăteau lucrurile cu centrele de detenție juvenilă, serviciile sociale, vârsta la care poți fi pedepsit legal, și așa mai departe. Ca să-și dea seama în ce direcție se îndrepta.

Ușa depozitului era deschisă. Staffan aruncă o privire înăuntru. Aha. Vulpea fugise din vizuină. Apoi văzu petele. Se lăsă pe vine și își trecu degetul peste ele.

Sânge.

Până și pătura lui Tommy, cea de pe canapea, avea pete de sânge. Și acum, că se uita doar la asta, văzu că podeaua era *plină* de sânge.

Ieși din depozit îngrozit.

În fața lui se afla o încăpere în care se comisese o infracțiune. În locul discursului pregătit, mintea îi începu să răsfoiască paginile manualului cu reguli, căutând partea referitoare la modul de abordare a unui loc în care a avut loc o infracțiune. O cunoștea pe de rost, dar în timp ce bifă în gând câteva puncte...

recuperarea materialelor care pot dispărea... notarea orei exacte... evitarea contaminării locurilor din care se pot recupera urma de fibre...

... auzi un mormăit slab în spatele lui. Un mormăit întrerupt din când în când de bufnituri înfundate.

Roata de la ușa camerei de refugiu era blocată cu o bătă. Se duse la ușă și ascultă. Da. De acolo se auzeau mormăitul și bufniturile. Suna aproape ca un... serviciu religios. O litanie spusă repede, turuită, din care nu înțelegea niciun cuvânt.

Sataniști...

Era un gând ridicol, dar, când se uită la bâta care bloca ușa, chiar se sperie. Bâta era ascuțită, ca o țepușă. În vârful ei se vedeau fâșii lucioase, roșii și lipicioase. Arăta ca lama unui cuțit folosit în altercații violente,

uscată pe jumătate.

Mormăielile din cameră continuară.

Oare să chem întăriri?

Nu. Poate că avea loc o crimă, o infracțiune care urma să fie finalizată în timp ce el se ducea până sus ca să dea un telefon. Trebuia să se descurce singur.

Desfăcu teaca pistolului ca să-l aibă la îndemână și desprinse bastonul. Cu cealaltă mână, scoase o batistă din buzunar, o puse cu grijă peste capătul bâtei și începu să o tragă afară dintre spițele roții, în timp ce ascultă dacă zgomotul pe care-l făcea îi deranjase pe cei sau cel din camera de refugiu.

Nu. Litania și bufniturile continuară.

Scoase bâta și o sprijini de perete ca să nu distrugă amprente.

Știa că o batistă nu garanta nimic, nu însemna că amprente nu se șterseseră deja, așa că, în loc să apuce roata, o învârti cu două degete țepene pe care le strecură între spițe. Pistoanele cedară. Staffan își linse buzele. Avea gâtul uscat. Cealaltă roată era întoarsă până la maxim, și ușa se deschise un centimetru.

Acum distinse și cuvintele. Era un cântec. Vocea era doar o șoaptă subțire, întretăiată.

Două sute șaptezeci și patru de elefanți se legănav

pe o pânză de păian –

(bufnitură)

– jeeen!

Și pentru că pânza nu se rupea

a mai venit un elefant!

Două sute șaptezeci și cinci de elefanți se legănav

pe o pânză de păiaaan –

(bufnitură)

– jen!

Și pentru că...

Staffan ridică bastonul și împinse ușa în lături cu el.

Și văzu.

Mormanul în spatele căruja Tommy stătea îngenunchat n-ar fi putut fi identificat drept corp uman, dacă n-ar fi fost brațul acela care ieșea în afară, depărtat de corp. Pieptul, stomacul și fața fuseseră reduse la o masă de carne, intestine și oase zdrobite.

Tommy ținea cu ambele mâini o piatră pătrătoasă cu care izbea mormanul de carne la același vers – piatra se lovea de podea cu o bufnitură,

pătrunzând prin carne, și încă un elefant se urca în leagăn.

Staffan nu era sigur că ăla era Tommy. Silueta care ținea piatra era acoperită de sânge și fâșii de... era greu de distins... lui Staffan îi veni să vomite. Înghiți un val de salivă acră și coborî privirea ca să nu mai vadă nimic. Se opri la un soldățel de plumb care zăcea lângă prag. Nu. Era un pistolar. Îl recunosc. Figurina stătea pe spate, cu pistolul ridicat spre tavan.

Unde-i socul?

Apoi înțelese.

Capul i se învârtea și, uitând de amprente și urme, se sprijini de cadrul ușii, ca să nu leșine, în timp ce cântecul continuă monoton:

*Două sute șaptezeci și cinci de elefanți se legănav
pe o pânză de...*

Probabil că o luase razna, i se părea că are halucinații. Staffan avu impresia că vede... da... văzu clar că rămășițele de pe podea se mișcau după fiecare lovitură.

Încercau să se ridice.

*

Morgan le suda; când stinse țigara în stratul de flori din fața ușii spitalului, Larry nu și-o terminase pe a lui nici pe jumătate. Morgan își vârî mâinile în buzunare, se plimbă de colo-colo prin parcare și începu să înjure când zăpada topită îi pătrunse prin tălpile pantofilor și îi udă ciorapii.

— Larry. Tu ai ceva gologani?

— Cum bine știi, tocmai m-am pensionat pe caz de boală și...

— Da, da, bine. Dar ai ceva bani?

— Cum adică? Nu te împrumut dacă asta...

— Nu, nu, nu. Dar mă gândeam la Lacke. Poate-i facem cinste cu... Știi.

Larry tuși și se uită cu ciudă la țigară.

— De ce... crezi că așa o să se simtă mai bine?

— Da.

— Nu... nu știu.

— Ce? Nu știi dacă o să se simtă mai bine sau nu știi dacă ai bani sau poate ești prea zgârcit ca să-i scoți la înaintare?

Larry oftă, tuși și trase din nou din țigară, se strâmbă și stinse țigara cu talpa pantofului. Apoi o ridică și o pusă într-un vas cu nisip, aruncând o privire spre ceas.

— Morgan... e opt jumate.

— Da, da. Dar când deschid? Peste două ore.

— Vedem atunci.

— Deci *ai* bani.

— Vrei să intrăm?

Intrară prin ușile rotative. Morgan își trecu degetele prin păr și se apropie de femeia de la recepție ca s-o întrebe în ce salon era Virginia, în timp ce Larry se postă lângă acvariul cilindric în care înotau câțiva pești somnoroși.

După un minut, Morgan se duse la el, își netezi vesta de piele și spuse:

— Paiată proastă. Nu voia să-mi zică.

— Ei! Probabil că-i la terapie intensivă.

— Păi, și se poate intra acolo?

— Depinde.

— Se pare că ai ceva experiență.

— Chiar am.

Se îndreptară spre secția de terapie intensivă. Larry cunoștea drumul.

Mulți dintre „cunoscuții” lui Larry erau internați sau fuseseră internați aici. Momentan erau doar doi la Sabb, în afară de Virginia. Morgan avea impresia că oamenii cu care Larry făcea cunoștință deveneau prietenii lui abia în momentul în care ajungeau la spital. După care îi căuta și le făcea vizite.

De ce o făcea, asta nu-i era clar, și Morgan se gândi să-l întrebe chiar când ajunseră la ușile rabatante de la terapie intensivă. Împinse ușile în lături și îl zări pe Lacke, undeva la capătul coridorului. Stătea într-un fotoliu, doar în chiloți. Strângea brațul fotoliului și se holba la salonul din fața lui, animat de oamenii care se foiau pe acolo, agitați.

Morgan adulmecă aerul.

— Ce dracu' miroase așa? Zici că-i crematoriu aici.

Apoi spuse râzând:

— Moderați cretini. Au tăiat din buget, știi. Au lăsat spitalele să preia...

Amuți când ajunseră lângă Lacke. Fața lui era cenușie, ochii roșii, goi. Morgan bănuia ce se întâmplase, dar îl lăsă pe Larry să preia comanda. Nu se pricepea la chestiile astea.

Larry se duse spre Lacke și puse mâna pe brațul lui.

— Salut, Lacke, cum te simți?

În camera de alături era haos. Fereastra care se vedea din cadrul ușii era larg deschisă, dar, cu toate astea, pe coridor se răspândise un miros acid, de cenușă. În cameră plutea o ceață groasă; înăuntru, oamenii discutau cu voce tare, gesticulând. Morgan prinse cuvintele „responsabilitatea spitalului” și „trebuie să încercăm...”

Nu auzi ce trebuiau să încerce pentru că Lacke se întoarse spre ei, se holbă la ei ca la doi străini și spuse:

— ... ar fi trebuit să înțeleg...

Larry se întinse spre el.

— Ce-ar fi trebuit să înțelegi?

— C-o să se întâmple.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Lacke se limpeziră și bărbatul se uită spre camera încețoșată, ireală și spuse doar atât:

— A luat foc.

— Virginia.

— Da. A ars.

Morgan făcu câțiva pași în direcția camerei și băgă capul pe ușă. Un bărbat în vârstă, cu aer oficial, se apropie de el.

— Nu sunteți la circ, îmi pare rău.

— Nu, nu. Am vrut doar...

Morgan dădu să zică ceva spiritual, cum că-și căuta șarpele boa, dar se lăsa păgubaș. Oricum, apucase să vadă interiorul camerei. Două paturi. Unul, cu așternuturi șifonate și o pătură aruncată într-o parte, ca și când cineva s-ar fi trezit și ar fi coborât brusc.

Celălalt era acoperit cu o pătură groasă, gri, de la un capăt la altul. Scândura de la căpătâi era neagră de funingine. Sub pătură se distingeau contururile unei persoane extrem de slabe. Capul, coșul pieptului și pelvisul erau singurele detalii pe care le puteai distinge. În rest, puteau fi cutele sau neregularitățile materialului din care era făcută pătura.

Morgan își frecă ochii atât de tare, încât avu impresia că globii oculari i se afundară câțiva centimetri. *E adevărat. La dracu'. Chiar e adevărat.*

Se uită în jur pe coridor. Căută pe cineva căruia săi împărtășească nedumerirea pe care o simțea. Văzu un om în vârstă, sprijinit de un cadru, cu o perfuzie alături, agățată într-un suport cu roți, care încerca să vadă ce se întâmpla în salon. Morgan făcu un pas spre el.

— Ce stai și te holbezi, idiotule? Vrei să zbor premergătorul ăla de sub tine?

Bărbatul începu să se retragă cu pași mici, centimetru cu centimetru. Morgan își încleștă pumnul, încercând să se controleze. În clipa următoare, își aminti de ceva ce văzuse în cameră, făcu stânga-mprejur și se duse înapoi.

Bărbatul care i se adresase adineaori tocmai voia să iasă.

— Mă scuzați, dar...

— Da, da, da... îl îmbrânci Morgan... voiam doar să iau hainele amicului meu, dacă-i OK. Sau poate credeți că-i normal să stea acolo în curu' gol?

Bărbatul își încrucișă brațele pe piept și-l lăsă să treacă.

Morgan adună hainele lui Lacke de pe scaunul de lângă patul nefăcut și aruncă o privire spre celălalt pat. Văzu o mână arsă, neagră, cu degetele răsfirate, ieșind de sub pătură. Mâna era de nerecunoscut; nu și inelul de pe degetul mijlociu. Era un inel auriu, cu o piatră albastră. Inelul Virginiei. Înainte de a se întoarce cu spatele, Morgan observă chingile din jurul încheieturii.

Bărbatul stătea în continuare lângă ușă, cu brațele încrucișate.

— Mulțumit?

— Nu. De ce dracu' ați legat-o?

Bărbatul scutură din cap.

— Puteți să-i transmiteți amicalui dumneavoastră că poliția o să ajungă imediat. Se pare că vor să stea de vorbă cu el.

— De ce?

— De unde să știu? Nu sunt polițist.

— Aș fi jurat că sunteți.

Afară, pe coridor, îl ajutară pe Lacke să se îmbrace. Terminară chiar înainte să sosească cei doi ofițeri de poliție. Lacke era inabordabil, dar asistenta care ridicase jaluzelele avea suficientă prezență de spirit cât să îi asigure că Lacke nu avusese nicio vină. Că dormea când... a început.

Asistenta fu înconjurată de colegi care încercară s-o consoleze. Larry și Morgan îl conduseră afară pe Lacke.

Când au ieșit pe ușile rotative, Morgan inhală adânc aerul rece și spuse:

— Scuzați, dar o să dau la boboci. Apoi se aplecă peste răsaduri și vărsă resturile cinei din seara precedentă și niște salivă verzuie pe tufele golașe.

Când termină, se șterse la gură și își uscă mâinile pe pantaloni. Ridică apoi mâna de parcă ar fi fost o probă materială și-i spuse lui Larry:

— Și acum scoate banu'.

*

O luară spre Blackeberg și Morgan primi o sută cincizeci de coroane pe care putea să-i cheltuie în timp ce Larry îl duse pe Lacke acasă la el.

Lacke se lăsă condus. Cât au mers cu metroul, nu a scos niciun cuvânt.

Începu să plângă în lift. Nu încet și demn, ci, dimpotrivă, plânse cu sughițuri ca un copil mic sau chiar mai rău. Când Larry deschise ușa liftului și îi împinse ușor spre coridor, scâncetele se întetiră, răsunând cu ecou printre pereții de beton. Urletul primar, deznădăjduit al lui Lacke umplu apartamentele de la etajul respectiv, se strecură prin cutiile poștale, prin găurile cheii, transformând blocul într-un mormânt al iubirii și al speranței. Larry se cutremură; nu mai auzise niciodată ceva asemănător. Oamenii nu plângeau așa. Nu aveau voie să plângă așa. Mureau dacă plângeau așa.

Vecinii. O să creadă că vreau să-l omor.

Larry bâjbâi cu legătura de chei în timp ce toată suferința umană și mii de ani de neputință și dezamăgiri au continuat să se reverse din corpul fragil al lui Lacke.

Cheia nimeri gaura și Larry, care nu crezuse că posedă atâta putere, îl *purtă* pe Lacke în casă și închise ușa. Lacke țipa în continuare, părând că n-o să mai termine niciodată. Larry începu să transpire.

Ce dracu' să... ce pot să...

Din cauza panicii, procedă ca în filme. Îl plesni pe Lacke peste obraz cu palma întinsă și se îngrozi de sunetul strident, regretându-și fapta. Dar palma avu efect.

Lacke amuți imediat și îl privi pe Larry cu ochi mari. Pentru o clipă, Larry crezu c-o să-i întoarcă palma. Apoi ceva se înmuie în ochii lui și Lacke deschise și închise gura de parcă ar fi vrut să tragă aer în piept.

— Larry, eu... începu să spună.

Larry îl cuprinse cu brațele. Lacke își lipi obrazul de umărul lui și plânse atât de tare încât începu să tremure. După un timp, genunchii lui Larry obosiră. Încercă să scape din îmbrățișarea lui și să se așeze pe scaunul din hol, dar Lacke se agăță de el și se așeză lângă Larry. Acesta ateriză pe scaun și picioarele lui Lacke se îndoiră, iar capul îi alunecă pe genunchii lui Larry.

Larry îl mângâie pe cap, neștiind ce să-i zică. Îi șopti doar:

— Hai, liniștește-te... liniștește-te...

Picioarele lui Larry începură să amortească. Se produse, însă, o schimbare. Plânsetul se transformase într-un smiorcăit încet, și Larry simți că maxilarele lui Lacke se încordară pe coapsele lui. Lacke înălță capul, își șterse nasul cu mâneca bluzei și spuse:

— Îl omor.

— Pe cine?

Lacke coborî privirea, fixă un punct din pieptul lui Larry și încuviință din cap.

— Îl omor. Clar. N-o să mai trăiască mult.

*

În pauza cea mare de la nouă jumătate, Staffe și Johan se duseră la Oskar și-i spuseră „așa, în pizda mă-sii” și „al dracu' de mișto”. Staffe îi servi cu mașinuțe⁶⁰ și Johan îl întrebă pe Oskar dacă voia să meargă cu ei la strâns sticle goale.

Nimeni nu-l împinse și nu se ținu de nas când trecu pe lângă ei. Îi zâmbi

⁶⁰ Bomboane gumate în formă de mașinuțe.

până și Micke Siskov, dând încurajator din cap când se întâlneau în fața cantinei, de parcă Oskar i-ar fi povestit o chestie haioasă.

Era ca și când s-ar fi așteptat să facă exact ce făcuse, și-acum că treaba era terminată, era unul din ei.

Singura problemă era că nu-i făcea plăcere. Nu se bucura. *Constatase* fenomenul, dar nu se simțise afectat. Da, era bine să nu mai iei bătaie. Dar, dacă cineva l-ar fi lovit, ar fi ripostat sigur. Nu mai aparținea de locul ăla.

În timpul orei de matematică, ridică ochii din manual și se uită la colegii lui cu care petrecuse șase ani. Stăteau cu capul plecat, concentrați pe exerciții, își rodeau creioanele, își trimiteau bilețele, se hlizeau. Și Oskar se gândi: *Dar sunt... doar niște copii.*

Și el era tot doar un copil, dar...

Mâzgăli o cruce pe pagina cărții, apoi o transformă într-o spânzurătoare și-i desenă și un laț.

Și eu sunt un copil, dar...

Desenă un tren. O mașină. O barcă.

O casă. Cu ușa deschisă.

Neliniștea crescuse. În ultima parte a cursului nu-și mai găsea locul; începu să dea din picioare și să bată darabana pe bancă. Profesorul îl rugă să stea cuminte, întorcând capul spre el cu o privire uimită. Oskar încercă, dar starea de neliniște reapăru și începu să tragă ațele de marionetă, iar picioarele lui Oskar se mișcară din nou, de la sine.

Înainte de ultima oră, educație fizică, Oskar simți că nu mai rezistă.

— Spune-i lui Avila că sunt bolnav, îi zise lui Johan pe coridor.

— Ce faci, te cari?

— N-am treningul la mine.

Era adevărat; uitase să-și ia treningul, dar nu de asta chiulea. În drum spre metrou, își văzu colegii aliniați într-un șir drept. Tomas strigă după el:

— Buuuu!

O să-l părăsesc sigur. N-avea nicio importanță. Absolut niciuna.

Porumbeii se ridicară în pâlcuri gri când traversă în grabă piața Välligby. O femeie cu un cărucior pentru copii se strâmbă la el; golanul, nu-i păsa deloc de păsări. Dar Oskar se grăbea și tot ce întâlnea pe drum era doar o piedică, un obiect care se interpunea între el și țelul lui.

Ajunș în fața magazinului de jucării, se opri și se uită la vitrină. Câțiva ștrumfi erau expuși într-un peisaj de poveste. Era prea mare pentru așa ceva. Acasă avea o cutie plină cu păpuși Bigjim cu care se jucase o grămadă când era mic.

Cu vreun an în urmă.

Când deschise ușa, se auzi un clinchet electronic. Trecu printr-un pasaj

strâmt, încadrat de păpuși de plastic, moșuleți Krixa și rafturi cutii cu cuburi. Lângă casă se vedeau mulajele cu soldăței. Trebuia să-i ceri direct de la casier.

Jucăria pe care o căuta era expusă chiar pe tejghea.

Da, *copiile* erau înghesuite sub păpușile de plastic, dar srcinalul, cu semnătura lui Rubik pe ambalaj, era pus într-un loc mai sigur. Și costa nouăzeci și opt de coroane.

În spatele tejghelei se afla un bărbat scurt și îndesat care afișă un zâmbet pe care Oskar l-ar fi numit „afabil” dacă ar fi cunoscut cuvântul respectiv.

— Cauți... ceva anume... băiețaș?

Oskar știa unde se aflau cuburile, își pregătise planul din timp.

— Da. Mă gândeam... aveți vopsele? Pentru soldăței de plumb?

— Da?

Bărbatul făcu un gest spre rândurile de borcănașe minuscule cu vopsea care erau expuse în spatele lui. Oskar se aplecă înainte, puse degetele de la o mână pe tejghea, în fața cuburilor, agățând geanta deschisă cu degetul mare. Se prefăcu că se uită la culori.

— Auriu. Aveți?

— Auriu, da, cum să nu.

Când bărbatul se întoarse cu spatele la el, Oskar luă un cub și-l puse în geantă, ducând mâna înapoi, fără să-și schimbe poziția. Bărbatul așeză pe tejghea două borcănașe cu vopsea. Inima lui Oskar începu să zvâcnească, iar urechile și obrajii îi deveniră stacojii.

— Mat sau metalizat?

Bărbatul se uită la Oskar care simțea că toată fața lui era un indicator semnalizat cu lămpi, pe care scria „Uitați-vă, un hoț”. Încercând să-și ascundă roșeața, se aplecă peste borcănașe și spuse:

— Metalizat... arată bine.

Avea 20 de coroane. Vopseaua costa 19. Bărbatul puse borcanul într-o punguliță pe care Oskar o mototoli și o strecură în buzunar, ca să nu fie nevoit să deschidă geanta.

Febra îl cuprinse, ca de obicei, în afara magazinului, doar că, de data asta, senzația fu mai intensă. O luă la fugă ca un sclav eliberat, scăpat de curând din lanțuri. Nu se putu abține să nu alerge până la parcare și, ascuns după două mașini, deschise ambalajul.

Cubul era mult mai greu decât copia lui. Bucățelele alunecau ca și când ar fi fost prinse pe niște rulmenți. Poate *erau* rulmenți? Nu, n-avea de gând să-l demonteze și să se uite. Risca să-l strice.

Ambalajul era dintr-un plastic transparent și urât, așa că-l aruncă la

gunoi când părăsi parcare. Era mai frumos să-i dea doar cubul. Puse cubul în buzunarul hainei ca să-l poată mângâia și cântări în mână. Era un cadou bun, un cadou de... rămas-bun perfect.

Ajuns în sala de așteptare de la metrou, se opri.

Și dacă Eli o să creadă că... de fapt...

Da. Că, de fapt, dându-i cadoul, accepta că Eli trebuia să plece. Că-i dădea un cadou de rămas-bun și gata. Rezolva totul. Pa, pa. Dar nu era adevărat. Nu voia *deloc* să creadă că...

Privirea îi zbură prin sală și se opri la Pressbyran⁶¹. La chioșcul de ziare. La *Expressen*. Prima pagină era acoperită de poza mărită a moșului care locuise cu Eli.

Oskar se duse la standul de ziare și începu să răsfoiască *Expressen*. Cinci pagini fuseseră dedicate căutărilor din pădurea Judarn... criminalului... poveștii lui și apoi: încă o fotografie cât o pagină. Hakan Bengtsson... Karlstad... domiciliul necunoscut de opt luni... poliția cere ajutorul publicului... dacă cineva a observat ceva...

Anxietatea își înfipse ghearele în pieptul lui Oskar.

Poate îl văzuse cineva, poate știa unde locuiește...

Doamna de la chioșc scoase capul pe geam.

— Îl cumperi sau nu?

Oskar scutură din cap și trânti ziarul pe tejghea. Apoi o luă la fugă. Abia pe peron își dădu seama că nu-și arătase abonamentul controlorului. Bătu cu piciorul și își mușcă pumnul, cu ochii înlăcrimați.

Hai, odată, metroule, te rooog...

*

Lacke stătea tolănit pe canapea și se uita cu ochii mijiți spre balcon unde Morgan încerca să ademenească, fără succes, un botgros care stătea pe balustradă. Soarele apunea chiar în spatele capului lui Morgan, învăluindu-l într-o aură glorioasă.

— Hai, păsărico... hai. Nu-ți fac nimic.

Larry lenevea în fotoliu, uitându-se la un curs de spaniolă al UR⁶². Niște oameni se mișcau bățoși pe ecran, jucându-și rolurile în situații nefirești.

— *Yo tengo un bolso.*

— *Que hay en el bolso?*

Morgan aplecă puțin capul. Soarele îl orbi pe Lacke – acesta închise

⁶¹ Lanț de magazine care distribuie reviste și ziare, dar și băuturi răcoritoare și dulciuri.

⁶² Utbildningsradion, Radiodifuziunea Suedeză pentru Educație.

ochii și-l auzi pe Larry mormăind:

— *Che hai en el bolso.*

Apartamentul mirosea a fum de țigară și a praf. Pe măsuța de cafea se vedeau o sticlă goală și o scrumieră plină până la refuz. Lacke se holbă la câteva arsuri de țigară de pe tăblia mesei; și le imaginează alunecând în fața ochilor ca niște cărăbuși blânzi.

— *Una camisa i pantalones.*

Larry chicoti singur.

— *... pantalones.*

Nu-l crezuseră. Sau – ba da, de fapt, l-au crezut, dar au refuzat să interpreteze evenimentele în felul în care o făcuse el. „Combustie spontană”, zisese Larry și Morgan îl rugase să-i spună pe litere.

Singura problemă o reprezenta faptul că acest fenomen al combustiei spontane era la fel de bine documentat și de fundamentat din punct de vedere științific ca și vampirii.

Dar majoritatea oamenilor preferau să creadă într-un fenomen improbabil care nu presupunea implicare din partea lui. Nu aveau de gând să-l ajute. Morgan îi ascultase povestea cu o mină serioasă, dar când îi spusese și care credea că a fost cauza morții Virginiei, Morgan îi replicase:

— Și, cum... adică, vrei să zici că trebuie să... vânăm vampiri? Tu și eu și Larry. Să facem rost de țepușe și cruci și... Te rog să mă scuzi, Lacke, dar nu prea ne văd făcând așa ceva.

Când le văzu fețele bănuitoare și distante, Lacke se gândi imediat:

Virginia m-ar fi crezut.

Și durerea își înfipse din nou unghiile în el. El fusese cel care n-o crezuse, și de asta a trebuit să... Lacke ar fi preferat să stea la închisoare pentru eutanasiere, decât să-și amintească toată viața imaginea aia.

Corpul ei contorsionat în pat, în timp ce pielea se înnegrește și începe să fumege. Cămașa de noapte de la spital, alunecând în sus pe abdomenul ei, dezvăluindu-i sexul. Zornăitul barelor metalice, în timp ce șoldurile i se zbat, se ridică și se lasă într-un ritm infernal, ca într-un act sexual infernal cu un bărbat invizibil, flăcările îi ating coapsele și țipă, țipă și camera se umple de un miros de păr ars, de piele arsă, ochii ei îngroziți se uită în ochii mei și după câteva secunde încep să se albească, să fiarbă... explodează...

Lacke golise mai mult de jumătate din conținutul sticlei. Larry și Morgan îl lăsaseră.

— *... pantalones.*

Lacke încercă să se ridice de pe canapea. Ceafa îi era la fel de grea ca restul corpului. Se ținu de tăblia mesei și se împinse în sus. Larry se ridică

pentru a-i da o mână de ajutor.

— Lacke, ce naiba... trage și tu un pui de somn.

— Nu, tre' să mă duc acasă.

— Ce vrei să faci acasă?

— Am ceva... de rezolvat.

— Doar n-ai de gând... sper că n-are legătură cu ce ne-ai spus.

— Nu, nu.

Morgan intră de pe balcon în timp ce Lacke se îndreptă spre hol cu pași legănați.

— Unde te grăbești, fârtate?

— Acasă.

— Atunci te conduc.

Lacke se întoarce. Încercă să pară cât mai treaz cu puțință. Morgan se duse la el, pregătit să-l prindă în caz c-ar fi căzut. Lacke își scutură capul și-l bătu pe umăr pe Morgan.

— Vreau să mă lăsați în pace, OK? Vreau să fiu singur. Serios.

— Păi, te descurci?

— Mă descurc.

Lacke dădu din cap de câteva ori, se blocă în mijlocul gestului și se urni din loc ca să nu facă rădăcini acolo, se întoarce și ieși în hol, își puse haina și se încălță.

Știa că-i foarte beat, dar se îmbătase de atâtea ori încât apucase să-și formeze o rutină din a-și decupla membrele de creier și de-a se mișca mecanic. Ar fi putut juca Marokko, jocul ăla cu bețele, cel puțin pentru un timp, fără să-i tremure mâinile.

Din apartament se auziră vocile celor doi.

— N-ar fi mai bine dacă...

— Nu. Trebuie să-i respectăm dorința.

Oricum, ieșiră în hol ca să-i facă cu mâna. Îl îmbrățișară cu gesturi stângace. Morgan îl apucă de brațe, aplecă puțin capul ca să se uite în ochii lui și-i spuse:

— N-ai de gând să faci vreo tâmpenie, bănuiesc. Te poți baza pe noi, știi bine.

— Da, știi. Nu, nu.

Se opri puțin în fața blocului și se uită la soarele care se odihnea în vârful unui brad.

N-o să mai pot să... soarele...

Moartea Virginiei, felul în care murise atârna ca o greutate din plumb în pieptul lui, în locul în care mai demult avusese inima, și asta îl făcea să

pășească aplecat înainte, adus de spate. Lumina după-amiezii peste străzi era o glumă proastă. Cei câțiva oameni care se mișcau pe acolo... o glumă proastă. Vocile. Discutau despre lucruri obișnuite, de parcă... peste tot, dintr-o clipă în alta...

Vi se poate întâmpla și vouă.

În fața chioșcului, o persoană stătea aplecată peste tejghea și discuta cu proprietarul chioșcului. Lacke văzu o cocoloașă neagră căzând din cer și aterizând pe spatele lui...

Ce mama dracului..

Se opri în fața titlurilor zilei, clipi și încercă să se concentreze pe fotografia care umplea aproape toată rama⁶³. Criminalul ritualic. Lacke pufni pe nas. Doar știa mai bine. Cine era criminalul, *de fapt*. Dar...

Recunosc fața aceea. Era chiar...

Restaurantul chinezesc. Așa care i-a făcut cinste... cu whisky. Nee....

Făcu un pas înainte și se uită mai bine la fotografie. Ba da. Era el. Aceiași ochi apropiați, aceeași... Lacke duse mâna la gură și-și apăsă buzele. Imaginile se rotiră în capul lui, încercând să se lege.

Lăsase să-i facă cinste tocmai cel care-l omorâse pe Jocke. Ucigașul lui Jocke locuia în blocul lui, la câteva scări mai încolo. Îl salutase de câteva ori, îl...

Dar nu el a făcut-o. Altcineva a fost...

O voce. Spunând ceva.

— Hai, salut, Lacke. Îl cunoști?

Proprietarul și bărbatul din fața chioșcului stăteau și se uitau la el. Lacke spuse „... da”, apoi se urni din nou și o luă spre blocul lui. Lumea dispăru. Își imaginează scara de unde ieșea de obicei bărbatul. Ferestrele acoperite. O să afle el ce s-a întâmplat. O dată pentru totdeauna.

Picioarele i se mișcară mai repede, iar șira spinării i se îndreptă; greutatea de plumb se transformase într-un pendul care se lovea de pieptul lui, făcându-l să tremure.

Stai numai așa, că îți arăt eu. Cristoșii mă-sii... stai numai așa...

*

Metroul se opri la Racksta. Oskar își rodea buzele de nerăbdare, de panică; i se părea că ușile stau deschise prea mult. Când difuzoarele începură să găjâie, se gândi că urma un anunț cum că metroul avea să staționeze câteva minute. Dar se auzi doar...

⁶³ Este vorba de prima pagină a ziarului care este expusă într-un cadru înrămat în fața chioșcurilor de ziare, uneori în culori stridente.

„ATENȚIE, SE ÎNCHID UȘILE.”... Și trenul plecă din stație.

N-avea niciun plan. Voia doar să-l avertizeze pe Eli, să-i spună că oricine putea să sune la poliție și să spună că l-a văzut pe moș. În Blackeberg. În curte. În apartament.

Ce se întâmplă dacă poliția... dacă sparg ușa... intră în baie...

Trenul traversă podul zăngănind și Oskar se uită pe fereastră. Doi bărbați stăteau în fața Chioșcului Îndrăgostiților și în umbra unuia Oskar văzu titlurile înrămate, tipărite pe hârtie galbenă, țipătoare. Unul dintre bărbați plecă grăbit de lângă chioșc.

Oricine, oricine. Oricine poate ști. Poate chiar el.

Trenul încetini și Oskar se duse lângă ușă. Își strecură degetele prin buzele de cauciuc ale ușii, de parcă ar fi sperat că așa aveau să se deschidă mai repede. Își lipi fruntea încinsă de geamul rece. Frânele scârțâiră și mecanicul anunță abia acum:

„URMĂTOAREA STAȚIE. BLACKEBERG”.

Pe peron stătea Jonny. Și Tomas.

Nu. Nununu, fă-i să dispară.

Când trenul se opri legănându-se, privirea lui Oskar o întâlni pe cea a lui Jonny. Acesta căscă ochii și, în clipa în care ușile se deschiseră cu un șuierat, Oskar văzu că-i spune ceva lui Tomas.

Oskar se încordă, își luă avânt, se aruncă prin uși și o rupse la fugă.

Piciorul lung al lui Tomas se întinse, îi puse piedică, și Oskar căzu pe burtă și își juli palmele, încercând să împiedice căderea. Jonny se așeză pe spatele lui.

— Te grăbești sau ce?

Oskar închise ochii și își încleștă pumnii. Inspiră adânc de câteva ori, cât de adânc putu cu greutatea lui Jonny în spate, apoi spuse cu fața întoarsă spre beton:

— Faceți-mi ce vreți. Și lăsați-mă să plec.

— O-chei.

Îl apucară de brațe și-l forțară să se ridice. Oskar văzu ceasul de pe peron cu coada ochiului. Era două și zece. Secundarul înainta ritmic pe cadranul ceasului. Oskar își încordă mușchii faciali, mușchii stomacului și încercă să se transforme într-o stană de piatră, impasibilă la lovituri.

Sper să termine repede.

Începu să se împotrivească abia când văzu ce aveau de gând. Cei doi îi duseră brațele la spate ca și când s-ar fi înțeles tacit, astfel că, la fiecare mișcare, avea impresia că-și rupe mâinile. Îi împinseră spre marginea peronului.

Nu au tupeu. Nu au cum...

Dar Tomas era nebun și Jonny...

Încercă să frâneze cu picioarele desfăcute. Dansară pe peron, în timp ce Tomas și Jonny îl conduseră până la linia albă de siguranță care marca zona de staționare pentru călători.

Părul de pe tâmpla stângă începu să-i gâdile urechea, fluturat de curentul de aer din tunel. Trenul se apropia de stație. Liniile vibrară și Jonny șopti:

— Acum o să mori, pricepi?

Tomas chicoti și-l apucă și mai tare de brațe. Mentea lui Oskar se întunecă: *ăștia chiar au de gând s-o facă*. Îl forțară să se aplece până când trunchiul îi atârna deasupra șinelor.

Farurile trenului trimiseră o săgeată de lumină rece în direcția șinelor. Oskar înclină capul spre stânga și văzu trenul ieșind ca fulgerul din tunel.

BUUUUUUUUUUU!

Claxonul trenului urlă și inima lui Oskar tresări, speriată de moarte. Ultimul lui gând, în clipa în care își udă pantalonii, fu

Eli!

și în clipa următoare, îl traseră înapoi și câmpul vizual i se coloră în verde, în timp ce trenul trecu la doar zece centimetri de fața lui.

*

Stătea întins pe spate pe peron și din gură îi ieșeau aburi. Umezeala din jurul vintrelor lui se răci. Jonny se lăsă ghemui lângă el.

— Asta ca să bagi la cap. Cum stau lucrurile. Ai înțeles?

Oskar dădu din cap instinctiv. Doar ca să termine.

Impulsurile vechi. Jonny își pipăi încet urechea rănită și zâmbi. Apoi acoperi gura lui Oskar cu mâna și-i apăsă obrazii.

— Fă ca porcul dac-ai înțeles.

Oskar guiță. Ca un porc. Cei doi izbucniră în râs. Tomas spuse:

— Parcă era mai bun înainte.

Jonny aprobă:

— Trebuie să ne apucăm să-l dresăm din nou.

Trenul sosi din direcția opusă. Cei doi plecară de lângă el.

Oskar zăcu pe peron o vreme, golit de sentimente. Apoi văzu o față plutind deasupra lui, în aer. O tanti. Întinse mâna spre el.

— Am văzut ce s-a întâmplat, dragul meu. Trebuie să-i reclami la poliție. Asta-i...

Poliția

— ... tentativă de omor. Hai să te ajut...

Oskar se ridică în picioare, ignorând mâna întinsă. În timp ce se îndrepta șchiopătând spre ușă și urcă treptele, auzi vocea femeii în spatele

lui:

— Ești bine...?

*

Copoi.

Lacke intră în curte și rămase pe loc, văzând mașina poliției în vârful dealului. În fața mașinii stăteau doi polițiști; unul dintre ei nota ceva într-un carnețel. Lacke era convins că-l căutau pe același om, doar că fuseseră prost informați. Polițiștii nu-i observaseră ezitarea, așa că își continuă drumul spre prima scară și intră în bloc.

Niciunul din numele de pe avizier nu-i spunea nimic, dar știa prea bine ce căuta: primul etaj, ultimul apartament din dreapta. Lângă ușa de la subsol zăcea o sticlă cu alcool pur. Se opri și se uită la sticlă, de parcă ar fi fost un indiciu pentru ce trebuia să facă.

Alcoolul pur arde. Virginia a ars.

Dar gândul se opri în punctul ăla și Lacke simți aceeași furie uscată și spasmodică, apoi urcă treptele. Se produsese o schimbare.

Acum capul era cel limpede și corpul cel greoi și împiedicat. Picioarele îi alunecară pe scări și Lacke apucă balustrada ca să-și manevreze corpul în sus, în timp ce mintea îi spuse clar:

Intru. Îl gădesc. Îi străpung inima cu ceva. Apoi îl aștept pe copoi.

În fața ușii fără plăcuță se opri.

Așa. Și cum dracu' intru?

Întinse mâna mai mult în glumă și pipăi clanța. Ușa se deschise și dezvălui un apartament gol. Fără mobilă, covoare sau tablouri. Fără haine. Lacke își linse buzele.

S-a cărat. N-am ce să mai...

Pe podeaua din hol se vedeau încă două sticle cu alcool pur. Încercă să-și dea seama ce rol aveau în toată povestea aia. Poate că monstrul ăla bea... nu. Poate că...

Înseamnă doar că cineva a trecut pe aici. De curând. Altfel n-ar avea ce căuta acolo jos sticla aia.

Da. Intră și se opri în hol, trase cu urechea. Nu auzi nimic. Făcu un tur prin casă, văzu păturile atârinate în geam în mai multe camere și înțelese. Că venise unde trebuie.

Până la urmă, se opri în fața ușii de la baie. Apăsă pe clanță. Era încuiată. Dar genul ăla de încuietoră se deschidea ușor; avea nevoie doar de o șurubelniță sau de ceva asemănător.

Gândul îi zbură spre *mișcărilor* pe care le avea de făcut. N-avea de ce să mai stea pe gânduri. N-avea rost. Dacă ar fi stat pe gânduri, ar fi început să se îndoiască și așa ceva nu era permis. Așadar: mișcărilor.

Trase sertarele din bucătărie. Găsi un cuțit. Se întoarse în baie. Introduse lama în șurubul din mijloc și-l roti în sensul acelor de ceasornic. Yala cedă și Lacke deschise ușa. Înăuntru era întuneric beznă. Lacke pipăi peretele, căutând întrerupătorul. Îl găsi și aprinse lumina.

Doamne sfinte. Doamne, nu mă lăsa. Dar e...

Scăpă cuțitul din mână. Cada din fața lui era plină pe jumătate cu sânge. Pe gresie se vedeau o grămadă de găleți murdare de sânge. Cuțitul se ciocni de gresie cu clinchetul unui clopoțel.

Limba i se lipi de cerul gurii când se aplecă înainte ca să... ca să ce? Să... cerceteze *mai* îndeaproape... sau dintr-un motiv mai primitiv; fascinația în fața unei cantități de sânge atât de mari... să-și scufunde mâna...

să-și spele mâinile în sânge.

Își scufundă degetele în lichidul neted și întunecat. Degetele arătau ca tăiate pe jumătate, dispărură și Lacke scufundă mâna și mai mult, cu gura căscată, până când atinse...

Începu să țipe și se dădu înapoi.

Mâna îi sări din cadă și stropii de sânge se împrăștiară în jurul lui, aterizând pe tavan și pe pereți. Își duse mâna la gură din reflex. Își dădu seama ce făcuse abia când buzele și limba lui înregistrară substanța lipicioasă și dulce. Scuipe și-și șterse mâna pe pantaloni. Duse la gură cealaltă mână, cea curată.

E cineva acolo... dedesubt.

Chestia pe care o atinse cu degetele era un abdomen. Care se lăsă sub presiunea mâinii, înainte de-a o retrage. Ca să uite de senzația de greutate, cercetă podeaua, găsi cuțitul de bucătărie, îl ridică și-i strânse mânerul.

Ce dracu' să fă...

Dacă n-ar fi fost beat, ar fi plecat chiar atunci. Ar fi lăsat în urmă smoala aceea întunecată care putea să ascundă orice sub suprafața netedă, clară ca o oglindă. Un cadavru ciopârțit, de pildă.

Poate că stomacul ăla... poate e doar un stomac...

Dar alcoolul îl făcu nemilos până și față de propria-i frică, așa că, atunci când zări lanțul subțire de pe marginea căzii, scufundat în lichidul întunecat, Lacke întinse imediat mâna și-l smuci.

Dopul fu scos, scurgerea începu să șopotească și să bolborosească. Pe suprafața întunecată se formă un vârtej aproape invizibil. Lacke se așeză în genunchi în fața căzii și-și linse buzele. Simți gustul respingător cu limba și scuipe pe jos.

Lichidul din cadă scădea încet, lăsând în urmă o dungă închisă, roșie.

Probabil că era aici de mult.

După vreun minut, într-un capăt al căzii, Lacke distinsă contururile

unui nas. La capătul celălalt, un rând de degete se transformă în două jumătăți de picioare în timp ce urmări golirea treptată a căzii. Vârtejul deveni mai puternic, mai îngust, și se mută între picioare.

Privirea lui Lacke alunecă de-a lungul trupului de copil care se ivi treptat pe fundul căzii. Două mâini împreunate pe piept. Două rotule. O față. Se auzi un sorbit înfundat și ultimele picături de sânge se scurseră pe țevă.

Corpul din față lui era stacojiu; plin de pete și lipicios ca un nou-născut. Avea și buric. Dar n-avea organe genitale. O fi fost băiat sau fată? Nu conta, oricum. Lacke studie față aceea cu ochi închiși și o recunoscă imediat.

*

Când încercă s-o ia la fugă, Oskar simți că picioarele îi paralizează, refuzând să colaboreze.

Timp de cinci secunde întunecate, chiar a crezut c-o să moară. C-o să-i dea un brânci. Iar acum, mușchii nu voiau să se reobișnuiască.

În pasajul dintre sala de gimnastică și școală cedară de tot.

Oskar voia să se întindă pe jos. Să se prăbușească și să cadă pe spate în tufișurile alea, spre exemplu. Nu s-ar fi rănit, haina și pantalonii căptușiți l-ar fi protejat de înțepături. Crengile i-ar fi oferit un suport moale, s-ar fi simțit ca într-un leagăn. Dar Oskar trebuia să ajungă undeva *urgent*. Secundarul; și mersul său sacadat pe cadran.

Școala.

Fațada roșiatică, pătrătoasă, de cărămidă așezată peste cărămidă. Zbură ca o pasăre peste coridoare și intră în clasa lui. Îl văzu pe Jonny. Și pe Tomas. Stăteau în bancă și-i rânjeau batjocoritor. Oskar înclină capul și se uită la bocancii lui.

Avea șireturile murdare; unul era aproape desfăcut. Cârligul metalic de lângă gleznă se îndoie. Avea un mers un pic înclinat, călca puțin înăuntru. La călcăie, imitația de piele se lărgise și devenise lucioasă de atâta frecuş. Totuși, probabil că avea să poarte bocancii ăștia toată iarna.

Simți umezeala rece din pantaloni. Înălță capul.

Nu trebuie să câștige. Nu. Au. Voie. Să câștige.

Un lichid cald i se scurse în picioare. Zidăria dreaptă a fațadei de cărămidă se înclină, deveni ștearsă și dispăru când o rupse la fugă.

Picioarele i se întinseră și măriră pașul, improșcând în stânga și în dreapta cu noroi. Pământul îi zbură sub tălpi și era ca și când globul pământesc s-ar fi rotit *prea* repede, iar el nu reușea să țină pasul.

Picioarele îl purtară spre blocuri și vechiul magazin Konsum, apoi spre fabrica de dulciuri cu cocos, și Oskar țâșni prin arcadă și intră în curte; pe de o parte, din cauza vitezei, pe de altă parte, din obișnuință, trecu pe lângă

scara lui Eli și o tuli spre blocul lui.

Puțin îi lipsi să nu se ciocnească de un polițist care tocmai intra în scara lui. Ofițerul întinse brațele și-i blocă drumul.

— Aoleu! Te grăbești, nu te-ncurci.

Limba i se împletici. Polițistul îi dădu drumul și îl privi... bănuitor?

— Stai aici?

Oskar dădu din cap. Nu-l mai văzuse niciodată pe polițaiul ăsta. Arăta destul de prietenos. Nu. Avea o față pe care, în mod *normal*, Oskar ar fi considerat-o prietenoasă. Polițistul se ciupi de nas și spuse:

— Da, știi, aici... aici s-a întâmplat ceva. În scara de alături, de fapt. Așa că am plecat în cercetare. Voiam să-i întreb pe vecinii tăi dacă au auzit ceva. Sau dac-au văzut ceva.

— În care... în care scară?

Polițistul înclină capul spre scara lui Tommy și Oskar răsufă puțin mai ușurat.

— Acolo. Adică, nu în scară... de fapt. În pivniță. Poate ai auzit sau ai văzut ceva ciudat pe-acolo. Zilele astea.

Oskar scutură din cap. Gândurile îi zburară prin cap atât de haotic, încât, deși nu se gândea la nimic, avea impresia că frica se vede în ochii lui și că polițistul o să se prindă oricum. Și într-adevăr, ofițerul înclină capul și îi aruncă o privire bănuitoare:

— Tu te simți bine?

— ... da.

— N-ai de ce să te temi. S-a terminat... gata. Nu are de ce să-ți fie frică. Părinții tăi sunt acasă?

— Nu. Mama. Nu e.

— OK. O să mai trec pe aici, așa că... ai timp să te gândești dac-ai văzut ceva.

Polițistul deschise ușa pentru el.

— Te rog.

— Nu, voiam doar să...

Oskar se întoarse și se strădui să coboare dealul mișcându-se *natural*. La jumătatea drumului se întoarse și îl văzu pe polițist intrând în scara lui.

L-au luat pe Eli.

Fălțile începură să-i tremure, dinții îi clănțăneau transmitând un mesaj Morse incomprehensibil, în timp ce deschise ușa de la blocul lui Eli și urcă scările. Oare au tras o bandă din aia în fața ușii lui Eli? O fi blocat-o?

Spune că pot să intru.

Ușa era întredeschisă.

Dacă poliția fusese acolo, de ce ar fi lăsat ușa deschisă? Doar nu se

proceda așa de obicei? Puse degetele pe clanță, deschise ușa încet și se strecură înăuntru, în hol. În casă era întuneric. Piciorul i se lovi de ceva. O sticlă de plastic. Mai întâi crezu că-i plină cu sânge, dar apoi își dădu seama că era o substanță din aia, folosită pentru a face focul.

Respirația cuiva.

Cineva respira în apartament.

Și se mișca.

Sunetele veneau dinspre baie. Oskar înaintă pas cu pas, strânse din buze ca să-și oprească puțin clănțănitul dinților și tremuratul se duse spre bărbia lui, mișcându-i mărul lui Adam abia vizibil. Dădu colțul și se uită spre baie.

Ăla nu-i polițist.

Un bărbat în haine ponosite stătea în genunchi lângă marginea căzii cu trunchiul aplecat peste cadă, într-un unghi mort. Vedea doar o pereche de pantaloni murdari, gri, niște pantofi rupți și niște degete lipite de gresie. Tivul unui palton.

Moșul!

Dar... respira.

Da. Din baie se auzi șuierul respirației, un fel de oftat, și Oskar se apropie tiptil, fără a se gândi la consecințe. Văzu din ce în ce mai mult din baie și chiar când să intre, își dădu seama ce se întâmpla.

*

Lacke nu era în stare s-o facă.

Acel corp din fundul căzii părea complet lipsit de apărare. Nici măcar nu respira. Pusese mâna pe pieptul copilului și constatase că inima-i bătea, însă doar de câteva ori pe minut.

Se așteptase la ceva... înspăimântător. Ceva pe măsura groazei pe care o trăise la spital. Dar boțul ăsta sângeri, omulețul ăsta nu părea capabil să se ridice și cu atât mai puțin să rănească pe cineva. Era doar un copil. Un copil rănit.

Era ca și când o persoană iubită s-ar prăpădi de cancer și cineva ți-ar arăta celula canceroasă la microscop. Chestia *aia* a distrus tot? Chestia aia micuță.

Distruge-mi inima.

Lacke începu să plângă și-și lăsă capul să cadă până când se lovi de marginea căzii cu o bufnițură surdă. Nu putea. Să omoare un copil. Un copil adormit. Nu se putea. Indiferent de...

Așa a reușit să supraviețuiască.

Chestia asta. Era o chestie. Nu un copil.

Chestia asta se aruncase asupra Virginiei și... îl omorâse pe Jocke. Chestia. *Făptura* asta care zăcea în fața lui. *Făptura* asta avea să mai atace și

avea să mai rănească și alți oameni. Și fapta asta n-avea nimic uman. Nici măcar nu respira și totuși, inima îi bătea... ca și când i-ar fi aparținut unui animal care hibernează.

Gândește-te la ceilalți.

Un șarpe veninos la sânul omenirii. Să nu-l omor doar pentru că-n clipa asta pare lipsit de apărare?

Și cu toate astea, altceva îl convinsese să ia o decizie. S-a întâmplat când s-a uitat din nou la chipul lui; chipul acoperit de un strat subțire de sânge, și lui Lacke i se păru că... zâmbește.

Zâmbește gândindu-se la cât rău a făcut.

Gata. Ajunge.

Înălță cuțitul și-l ținu deasupra pieptului creaturii, mută puțin piciorul în spate ca să-și canalizeze toată energia pe lovitura aia și...

— AAAAAAHHH!

Oskar țipă.

Bătrânul nu tresări; doar împietri, întoarse capul spre Oskar și spuse încet:

— Trebuie s-o fac. Nu înțelegi?

Oskar îl recunoscuse. Era unul dintre bețivanii din bloc. Îl saluta din când în când.

De ce face asta?

N-avea niciun sens. În orice caz, moșul avea un cuțit, un cuțit care atingea pieptul lui Eli, dezbrăcat și lipsit de apărare acolo în cadă.

— Nu face asta.

Capul moșului se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga ca și când ar fi căutat ceva pe jos, nu părea că-l refuză.

— Nu...

Se întoarse din nou spre cadă, spre cuțit. Oskar ar fi vrut să-i explice. Că cel din cadă era prietenul lui, că era... că-i adusese un cadou celui de acolo, că cel de acolo era... era Eli.

— Stai.

Vârful cuțitului stătea lipit de pieptul lui Eli. Îl apăsa atât de tare încât mai avea puțin și-i găurea pielea. Oskar nu-și dădea seama ce face când își vârî mâna în buzunarul gecii și scoase cubul, arătându-i-l bătrânului din fața lui.

— Uite!

Lacke văzu doar cu coada ochiului explozia de culori în întunericul din jurul lui. În ciuda hotărârii care pusese stăpânire pe el, nu putu să nu întoarcă puțin capul ca să se uite.

Era un cub din ăla. Colorat frumos.

Arăta complet dement în locul acela. Un papagal printre ciori. Preț de o clipă, fu hipnotizat de culorile vesele ale jucăriei, apoi se uită din nou spre cadă, spre cuțitul care trebuia să pătrundă între coaste.

Trebuie doar să... apăs...

Un clipit.

Ochii făpturii se deschiseră.

Se încordă și vru să împlânte cuțitul cât putu de adânc. Tâmpla îi explodă.

Cubul scârțâi când colțul atinse capul moșului și sări din mâna lui Oskar. Moșul se prăbuși într-o parte, ateriză pe o găleată de plastic care alunecă din calea lui și se lovi de marginea căzii vibrând ca o tobă mare.

Eli se ridică.

Din ușa băii, Oskar nu-i văzu decât spatele. Părul îi atârna în șuvițe lipicioase și linse pe ceafă și spatele-i arăta ca o rană uriașă, deschisă.

Moșul încercă să se ridice în picioare, dar Eli căzu din cadă – nu se putea spune că sărise – și ateriză pe genunchii lui; ca un copil care se ghemuise în poala tatălui său, căutând alinare. Eli își puse brațele în jurul gâtului lui și-i trase capul mai aproape ca să-i șoptească ceva drăgăstos.

Oskar bătu în retragere când Eli mușcă gâtul moșului. Eli nu-l observase. Dar moșul îl observă. Privirea lui se agăță de ochii lui Oskar și nu-i dădu drumul până când nu ieși în hol.

— Iartă-mă.

Oskar nu reuși să scoată sunetele acelea, dar buzele lui formară cuvintele înainte de a dispărea după colț și de a pierde contactul vizual cu moșul.

Stătu cu mâna pe clanță în timp ce moșul țipa. Apoi amuți brusc, ca și când cineva i-ar fi pus mâna peste gură.

Oskar ezită. Apoi închise ușa. Și o încuie.

Fără a privi în dreapta, traversă holul și intră în camera de zi.

Se așeză în fotoliu.

Începu să murmure un cântec ca să acopere zgomotele din baie.

PARTEA A CINCEA

Lasă-mă să intru

*Mai nou, asta-i singura mea
șansă să spun ce am de spus...*

Bob Hund –
„En Som Stretar Emot”⁶⁴

*Lasă-mă să intru
Lasă visele de ieri să moară*

*Pe cele rele
Lasă-le afară
Nu vor să te asculte.*

Morrissey –
„Let The Right One Slip In”

⁶⁴ Unul împotriva tuturor.

**Fragment din Dagens Eko,
16:45, luni, 9 noiembrie, 1981**

Așa-numitul criminal ritualic a fost capturat de poliție luni dimineață. Bărbatul se afla într-o boxă de la subsolul unui bloc din Blackeberg, o suburbie din vestul Stockholmului.

Purtătorul de cuvânt al poliției, Bengt Larn:

„Da, într-adevăr, am reținut o persoană.”

„Și sunteți convinși că este el? Persoana pe care o căutați?”

„Aproape convinși. Există însă un număr mare de factori care îngreunează identificarea persoanei în cauză.”

„Ce fel de factori?”

„Din păcate, nu vă pot oferi detalii pentru moment.”

Bărbatul a fost transportat la spital. Starea lui este, cităm, „critică”.

În compania bărbatului se afla un băiat de șaisprezece ani. Băiatul nu prezenta răni, dar se pare că a fost găsit în stare de șoc, fiind, de asemenea, transportat la spital pentru investigații amănunțite.

Poliția cercetează împrejurimile pentru a aduna informații suplimentare referitoare la șirul de evenimente care au avut loc în ultimele săptămâni.

Alteța sa Regele Carl Gustav a inaugurat azi Podul din Almo, regiunea Bohus. În cuvântul de deschidere, Alteța sa a...

**Fragment din însemnările profesorului chirurg
T. Hallberg, înregistrate pentru dosarele poliției**

... cercetările preliminare îngreunate... atrofierea mușchilor... contracții spasmodice... stimuli imposibil de localizat la nivelul sistemului nervos central... funcția inimii suspendată...

Activitatea mușchilor încetează la ora 14:25... autopsia dezvăluie rezultate până acum necunoscute... organ sever deformat...

Ca un țipar mort și făcut bucățele, care sare în tigaie... n-am mai observat așa ceva pe țesutul uman... rog permiteți reținerea corpului... cu stimă, al dvs...

Fragment din ziarul Vasterort, săptămâna 46

CINE NE-A OMORÂT PISICILE?

„Nu mi-a mai rămas decât zgarda”, spune Svea Nordstrom și ridică mâinile neputincioasă, arătând spre câmpia acoperită de zloată pe care a fost găsit motanul ei și alte opt pisici aparținând proprietarilor vilelor din

jur...

Fragment din Aktuell, luni, 9 noiembrie, ora 21:00

Mai devreme în cursul serii, poliția a pătruns în apartamentul despre care se presupune că a aparținut așa-zisului „criminal ritualic”, reținut în dimineața aceasta.

În urma unui indiciu primit din partea publicului, poliția a localizat apartamentul din Blackeberg, aflat la aproximativ cincizeci de metri de locul în care a fost reținut bărbatul.

Reporterul nostru, Folke Ahlmarker, se află la fața locului. Folke, ai legătura:

„Chiar în clipa aceasta, personalul ambulanței scoate cadavrul bărbatului găsit în apartament. Persoana în cauză nu a fost identificată încă. Se pare că apartamentul este complet gol și nelocuit, dar există semne conform cărora mai multe persoane s-au aflat în casă de curând.”

„Ce face poliția acum?”

„Poliția a umblat din ușă-n ușă prin cartier, dar deocamdată n-am aflat dacă a mai găsit sau nu indicii noi.”

„Folke, mulțumim.”

Podul Tjorn, terminat cu șase săptămâni înainte de termenul prevăzut, a fost inaugurat azi de Alteța sa Regele Carl Gustav...

Luni, 9 noiembrie

Lumini albastre intermitente pe tavanul camerei lui.

Oskar stă în patul său cu mâinile pe după cap. Sub pat se află două cutii de carton. Una e plină cu bani, facturi și două sticle de alcool denaturat, cealaltă, cu piese dintr-un puzzle.

Cutia cu haine a rămas în apartament.

Ca să ascundă cutiile, Oskar și-a așezat jocul de hochei în fața lor. Mâine o să le ducă în pivniță, dacă o să poată. Mama se uită la televizor și strigă că vede blocul lor. Dar Oskar nu are nevoie să-l vadă la televizor. Nu trebuie decât să se ridice și să se ducă la fereastră, e același lucru, doar că dintr-un alt unghi.

Cutiile le-a aruncat de la balconul lui Eli spre balconul lui, când încă nu se întunecase, în timp ce Eli se spăla. Când a ieșit din baie, rana de pe spate era vindecată și Eli părea ușor abțiguit de la alcoolul din sângele bărbatului.

Au stat în pat împreună și s-au ținut în brațe. Oskar i-a povestit ce s-a întâmplat la metrou. Eli a spus:

— Iartă-mă. Că am declanșat toată porcăria asta.

— Nu. Nu-i nimic.

Apoi liniște. Au stat așa mult timp. După care Eli l-a întrebat pe un ton precaut:

— Ai vrea să... fii ca mine?

— ... nu. Aș vrea să rămân cu tine, dar...

— Nu. Normal că nu vrei. Te înțeleg.

Apoi s-au ridicat în semîntunericul din cameră și s-au îmbrăcat. Au stat îmbrățișați în mijlocul camerei când au auzit sunetul fierăstrăului. Cineva încerca să taie yala.

Au alergat spre balcon, au sărit peste balustradă și au aterizat relativ ușor pe tufișurile din față.

Din apartament auziră o voce spunând:

— Ce dracu'...

Se făcură mici sub balcon. Nu mai aveau prea mult timp.

Eli își întoarse fața spre Oskar și spuse:

— Eu...

Și tăcu. Apoi îl sărută pe buze pe Oskar.

Pentru câteva secunde, Oskar văzu lumea prin ochii lui Eli. Și se văzu... pe sine. Doar că arăta mult mai frumos, mult mai puternic decât credea că e. Văzut prin ochii cuiva care-l iubea.

Timp de câteva secunde.

În apartamentul de lângă el se auzeau voci.

Ultimul lucru pe care-l făcuse Eli a fost să smulgă bilețelul cu alfabetul morse. Acum în locul în care a stat și a ciocănit, se aud pași străini.

Oskar lipește palma de perete.

— Eli...

Marti, 10 noiembrie

Marti, Oskar nu se duse la școală. Zăcu în pat și ascultă zgomotele prin pereți, întrebându-se dacă avea să găsească ceva care să-i ducă spre el. După masa se facu liniște, dar totuși se auză nimeni.

Atunci Oskar se dădu jos din pat, se îmbracă și se duse până la scara lui Eli. Ușa apartamentului era sigilată. N-aveai voie să intri. În timp ce stătea și se uita, un polițist urcă scările. Dar el nu făcea nimic neobișnuit, era doar un băiețel curios din vecini.

Când începu să se întunece, duse cutiile la subsol și le acoperi cu un covor vechi. Avea să decidă mai târziu ce urma să facă cu ele. Dacă vreun hoț ar fi dat spargere acum în boxa lor, sigur ar fi avut de ce să se bucure.

Stătu mult timp în întunericul de la subsol, se gândi la Eli, la Tommy, la moș. Eli îi povestise totul; că n-a vrut să se întâmple ce s-a întâmplat.

Dar Tommy trăia. Și avea să se facă bine. Asta i-a spus mamei lui Oskar mama lui. Trebuia să se întoarcă acasă în ziua următoare.

Mâine.

Mâine Oskar trebuia să se ducă din nou la școală.

La Jonny, la Tomas, la...

Trebuie să ne apucăm să-l dresăm din nou.

Degetele reci și țepene ale lui Jonny pe obrajii lui. Apăsă carnea moale înăuntru, spre maxilare, până când gura i se deschise fără voia lui.

Fă ca un porc.

Oskar își împleti degetele, le puse peste cap și se uită la dealul micuț format de covor și cutii. Se ridică, dădu jos covorul și deschise cutia cu bani.

Bancnote de o mie, de o sută, puse alandala, și câteva teancuri. Pipăi fundul cutiei până când găsi una dintre sticlele de plastic. Apoi urcă în apartament și luă câteva chibrituri.

Curtea școlii era scaldată într-o lumină lăptoasă și rece, răspândită de un singur reflector. În afara cercului de lumină se vedeau contururile toboganelor și ale leagănelor fixate în pământ. Masa de ping-pong crăpată, pe care nu mai puteau juca decât cu o minge de tenis, era acum acoperită cu zăpadă topită.

Un rând de ferestre luminate. Cursurile celor de la seral. Tot pentru ei țineau și o ușă deschisă pe lateral.

Bâjbâi pe coridoarele întunecate până când își găsi clasa. Se opri și se

uită un timp la bănci. Clasa părea din alt film la ora asta târzie; părea folosită de fantome care studiau *ce studiau* de obicei fantomele.

Se duse la banca lui Jonny, ridică tăblia și turnă în ea alcool denaturat. Procedă la fel și cu banca lui Tomas. Ajuns în fața băncii lui Micke, se opri și ezită câteva secunde. Se hotărî s-o cruțe. Apoi se duse la propria bancă. O lăsă să se impregneze cu lichid, ca atunci când uda cărbunele pentru grătar.

Sunt o fantomă. Buuuu... huuuu... hu...

Ridică tăblia, scoase cartea *Firestarter*, râse de titlu și o vârî în ghiozdan. La fel și caietul de suedeză, în care scrisese o poveste care-i plăcea și acum. Stiloul preferat. Apoi se ridică, dădu o tură prin sala de clasă, bucurându-se că se afla acolo. Fără să fie deranjat.

Simți miros de chimicale când ridică din nou tăblia băncii lui Jonny. Scoase apoi cutia de chibrituri și...

Nu, stai.

Se duse și luă două linii de lemn de pe raftul din fundul clasei. Pe una o propti de tăblia ridicată a băncii lui Jonny; procedă la fel cu banca lui Tomas, cu cealaltă. Altfel focul avea să se stingă imediat ce ar fi închis capacul.

Două animale preistorice înfometate căscau gura, vrând să înghită totul. Doi dragoni.

Aprinse un chibrit și îl ținu în mână până când flacăra se mări și deveni suficient de puternică. Apoi îi dădu drumul.

Bățul de chibrit căzu din mâna lui ca o picătură galbenă și...

VUUUUM

Aoleu, fra...

Ochii îi scăpărară când coada cometei mici se ridică și-l plesni peste obraz. Se dădu înapoi; se gândise c-o să ardă ca... lichidul cu care stropeai cărbunele pentru grătar, dar banca se aprinse ca o torță mare ale cărei flăcări atingeau deja tavanul.

Ardea prea tare.

Lumina dansa, zburătăcea pe pereții clasei și o ghirlandă mare din litere de hârtie decupate care atârna deasupra băncii lui Jonny se desprinse și căzu cu P-ul și Q-ul arzând. Cealaltă jumătate a ghirlandei se legănă într-un cerc larg și câteva litere aprinse căzură pe banca lui Tomas care se aprinse

imediat cu același

VUUUUM

sunet aspirat, explodând, în timp ce Oskar părăsi sala de clasă alergând, cu ghiozdanul izbindu-i-se de spate.

Și dacă ia foc toată școala...

Când ajunse la capătul coridorului, sună clopoțelul. Un zbârnâit metalic

umplu clădirea și Oskar își dădu seama că era alarma care se declanșa în caz de incendiu abia când ajunse la capătul palierului.

În curtea școlii, celălalt clopoțel încerca să adune iritat elevii absenți, chemă la apel fantomele școlii și-l petrecu pe Oskar aproape până acasă.

Se liniști abia când ajunse la vechiul magazin Konsum și nu mai auzi sunetul. Își continuă drumul spre casă liniștit.

În oglinda din baie, observă că-și pârlișe vârfurile genelor. Când le atinse cu degetul, vârfurile încrețite se prefăcură în scrum și căzură.

Miercuri, 11 noiembrie

Nu se duse la școală. Îl dureau capul. Telefonul sună pe la nouă. Nu răspunde. Pe la prânz îi văzu pe Tommy și pe mama lui trecând pe sub fereastră. Tommy mergea aplecat, tărăndu-și picioarele. Ca un băiat. Oskar se ascunse sub pervaz când îi văzu.

Telefonul sună din oră în oră. Până la urmă, pe la doisprezece, ridică receptorul.

— Da, sunt Oskar.

— Bună. Bertil Svanberg. Mă cunoști. Sunt directorul școlii la care...

Oskar îi închise telefonul în nas. Directorul sună din nou. Oskar stătu și se uită un timp la telefon. Și-l imaginează pe directorul școlii, stând în cancelarie, cu sacoul lui în carouri, bătând darabana și făcând fețe-fețe. Apoi se îmbracă și coboară la subsol.

Se jucă puțin cu puzzle-ul, vârî mâna în lădița albă de lemn în care strălucea oul de sticlă, împrăștiat în mii de bucățele. Eli luase la el doar câteva bancnote de o mie și cubul. Oskar închise cutia plină cu piese de puzzle, o deschise pe cealaltă și scotoci prin bancnotele foșnitoare. Apucă un pumn de bani și îl aruncă pe jos. Apoi își umplu buzunarele. Scoase bancnotele una câte una și se jucă de-a „Băiatul cu pantaloni de aur” până când se plictisi. La picioarele lui se aflau douăsprezece bancnote mototolite de o mie și șapte de o sută.

Adună bancnotele de o mie într-un morman și le îndoi. Pe cele de o sută le așază înapoi și închise cutia. Apoi urcă la el, căută un plic curat și puse bancnotele de o mie în el. După care stătu cu plicul în mână și se gândi la ce avea de făcut. Nu voia să scrie nimic, de frică să nu-i recunoască scrisul.

Telefonul sună.

Termină odată. Înțelege că nu mai exist.

Cineva voia să aibă o discuție cu el. Cineva voia să-l întrebe dacă-și dădea seama de gravitatea faptelor lui. Da, își dădea seama. Chiar foarte bine. Tomas și Jonny își dădeau seama și ei. Chiar foarte bine. N-avea ce să mai discute cu nimeni.

Se duse la biroul lui și-și scoase setul de ștampile cu litere. Ștampilă mijlocul plicului cu un T și un O. Primul M îi ieși cam înclinat, dar cel de-al doilea era drept. La fel și Y-ul.

Când deschise ușa de la scara lui Tommy era mai speriat decât fusese la

școală în seara precedentă. Cu inima bătându-i puternic, strecură plicul în cutia poștală a lui Tommy, încercând să nu facă niciun zgomot. Nu voia să vină cineva la ușă sau să fie văzut prin fereastră.

Nu veni nimeni și, când se întoarse acasă, Oskar se simți un pic mai bine. Un timp. Până când îl apucă din nou.

N-ar trebui... să fiu aici.

Mama se întoarse acasă pe la trei, cu câteva ore înainte de ora obișnuită. Oskar stătea în camera de zi și asculta Vikingii. Mama intră în cameră, ridică acul de la pick-up și opri aparatul. După chipul ei, Oskar își dădu seama că aflase.

— Cum te simți?

— Nu prea bine.

— Nu...

Mama oftă și se așeză pe canapea.

— M-a sunat directorul. De la școală. La serviciu. Mi-a zis că... a fost un incendiu. La școală.

— Aha. Și a ars toată școala?

— Nu, dar...

Mama închise gura și fixă cu privirea covorul. Apoi își ridică ochii și întâlni privirea lui Oskar.

— Oskar. Tu ești de vină, nu-i așa?

Oskar se uită drept în ochii ei și spuse:

— Nu.

Pauză.

— Pentru c-am auzit că au ars o grămadă de lucruri, dar... mi-au zis că... a început la banca lui Jonny... și-a lui Tomas.

— Aha.

— Și bineînțeles c-au crezut c-ai fost tu.

— N-am fost eu.

Mama rămase în aceeași poziție pe canapea și oftă adânc. Stăteau la un metru unul de celălalt, la o distanță infinită.

— Vor să... stea de vorbă cu tine.

— Dar eu nu vreau să stau de vorbă cu ei.

Se părea c-avea să fie o seară lungă. Și la televizor nu se întâmpla nimic interesant.

În noaptea aceea, Oskar nu reuși să adoarmă. Se dădu jos din pat și se apropie tiptil de geam. Avea impresia că văzuse pe cineva în căsuța de pe tobogan. Dar își închipuise doar, bineînțeles. Cu toate astea, continuă să se holbeze la umbra aceea de jos, până când pleoapele i se îngreunară.

Dar nu reuși să adoarmă nicicum. Ciocăni încet în perete. Niciun răspuns. Doar sunetul gol al propriilor degete pe suprafața de beton, bătând la o ușă care n-avea să se mai deschidă niciodată.

Joi, 12 noiembrie

Dimineața, Oskar vomită și mama îi dădu voie să mai stea acasă o zi. Cu toate că nu dormise decât vreo două ore, nu reușea să se odihnească. Neliniștea îi rodea corpul și mâna nebușește prin casă. Făcu câteva ture prin camere, ridică diverse obiecte, se uită la ele și le așază la loc.

Avea impresia că trebuie să *facă* ceva. Că avea de îndeplinit o sarcină. Un lucru absolut necesar. Dar nu reușea să-și dea seama *ce anume*.

Un timp, crezuse că era vorba de *chestia cu focul*, cu banca lui Jonny și a lui Tomas. După care își spusese că nu, că era *faza cu banii* pentru Tommy. Dar nu era *niciuna*, *nici* alta. Era altceva.

Piesa de teatru grandioasă se terminase. Acum se plimba pe scena goală, neluminată și aduna cu mătura lucrurile uitate pe-acolo. Dacă era *altceva*...

Dar ce?

Poștașul sosi pe la unsprezece cu o singură scrisoare. Inima îi tresări în piept când ridică și întoarse plicul.

Scrisoarea îi era adresată mamei lui. În colțul din dreapta, sus, se vedea o șampilă cu „Inspectoratul Școlar din Regiunea Angby – Sud”. O făcu ferfeniță fără a o citi, aruncă bucățelele de hârtie în toaletă și trase apa. Apoi îi păru rău. Dar era prea târziu. Nu-l interesa conținutul scrisorii, dar știa c-o să complice lucrurile dacă începea să se amestece, în loc să lase totul așa cum era.

Nu c-ar fi contat, oricum.

Se dezbracă și-și puse halatul de baie. Se postă în fața oglinzii din hol și începu să se studieze. Se prefăcu că e altcineva. Se aplecă înainte ca să sărute oglinda. În clipa în care atinse suprafața rece cu buzele, auzi telefonul. Ridică receptorul fără a sta pe gânduri.

— Oskar?

— Da.

— Salut. Fernando sunt.

— Ce?

— Avila. Profesorul Avila.

— Aha. Bună ziua.

— Voiam doar să te întreb... vii diseară la antrenament?

— Sunt un pic... bolnav.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Oskar auzea respirația

profesorului. Unu. Doi. Apoi:

— Oskar. Dacă ai făcut. Sau n-ai făcut. Mie nu-mi pasă. Dacă vrei vorbești, dacă nu vrei, nu vorbești. Dar tu trebuie venit la antrenament.

— De ce...?

— Pentru că Oskar, nu poți să stai ca un *caracol*, cum îi zice... ca melcul. În casa lui. Dacă nu ești bolnav te faci bolnav. Ești bolnav?

— ... da.

— Vezi, trebuie antrenament. Exercițiu fizic. Vii diseară.

— Și ceilalți?

— Ceilalți? Ce e cu ceilalți? Dacă se prostesc, le zic buuuu și nu mai fac.

Dar nu sunt proști. E antrenament.

Oskar nu spuse nimic.

— OK? Vii?

— Da...

— Bine. Ne vedem.

Oskar puse receptorul în furcă și în jurul lui se făcu din nou liniște. Nu voia să se ducă la antrenament. Dar ar fi vrut să-l vadă pe profesor. Poate să se ducă mai devreme, să-l caute la birou... Și să se întoarcă acasă înainte să înceapă antrenamentul.

Profesorul n-ar fi fost de acord, dar...

Mai dădu câteva ture prin apartament. Își puse treningul în sacul pentru antrenament, mai mult din lipsă de ocupație. Bine că nu-i dăduse foc și băncii lui Micke. Micke venea și el la antrenament. Oare cât a ars, de fapt?

Pe cine să întrebe...

Pe la trei telefonul sună din nou. Oskar ezită, dar ridică receptorul, gândindu-se că nu mai aveau de ce să-l sune de la școală. Doar trimiseseră deja plicul.

— Da. Oskar.

— Sal't. Johan.

— Salut.

— Care-i faza?

— Așa și-așa.

— Vrei să facem ceva diseară?

— Ăăă... când?

— Păi... pe la șapte, să zicem?

— Nu e bine. La șapte am... antrenament.

— Aha, OK. Păcat. Pa-pa.

— Johan?

— Da?

— Am... auzit c-a ars. Clasa. Ce s-a întâmplat, ce s-a... distrus?

- Ah, nu. Câteva bănci. Atât.
- Doar atât?
- Daaa... și câteva... hârtii, caiete, din astea.
- Aha, OK.
- Banca ta n-a pățit nimic.
- Da. Bine.
- OK. Salut.
- Salut.

Oskar puse receptorul în furcă. Stomacul i se strânse. Avusese impresia că *știa* cu *toții* c-a fost el. Dar din câte înțelesese de la Johan, nu era așa deloc. Și mama-i spusese că a ars o *grămadă*. Dar poate c-a exagerat. Bineînțeles.

Oskar alese să-l creadă pe Johan. Doar a fost acolo și-a *văzut*.

*

— Aoleu, fraaate...

Johan puse receptorul în furcă și se uită în jur c-o privire nesigură. Jimmy scutură din cap și scoase fumul de țigară pe fereastra camerei lui Jonny.

— Așa o porcărie n-am mai auzit.

Johan spuse pe un ton umil:

— Nu-i așa de ușor, să știi.

Jimmy se uită la Jonny care stătea pe pat și mototolea un ciucure de la cuvertură.

— N-ai zis tu c-a ars jumătate din clasă? Parcă așa ziceai.

Jonny dădu din cap.

— Toți îl urăsc din clasă.

— Și tu... - Jimmy se întoarse din nou spre Johan - tu-i zici c-a ars... ce-ai zis? Așa. C-a ars niște hârtie. Crezi c-a înghițit-o?

Johan scutură jenat din cap.

— Nu știam ce să-i zic. M-am gândit că... o să intre la bănuieli dacă-i spun că...

— Da, da. Aia e. Dă-o-n mă-sa. Să sperăm c-o să apară, dobitocul.

Johan se uită la Jonny, apoi la Jimmy. Amândoi aveau ochii goi, se gândeau la seara următoare.

— Ce vreți să faceți?

Jimmy se aplecă înainte, scutură scrumul de pe mâneca bluzei și spuse încet:

— A dat foc. A ars tot ce ne-a rămas de la *tata*. Așa că ce avem de făcut... Nu trebuie să te... intereseze prea tare. Ai înțeles?

*

Mama ajunsese acasă pe la cinci și jumătate. Minciunile și lipsa de încredere din seara precedentă atârnavă în continuare în aer ca o ceață rece, și mama se duse direct în bucătărie și începu să trântescă vasele mai tare decât de obicei. Oskar închise ușa. Se întinse pe pat și se holbă la tavan.

Ar putea să iasă. În curte. Sau să coboare la subsol. Să se ducă până-n piață. Sau să ia metroul. Dar nu exista niciun loc... niciun alt loc în care să se fi... nimic.

O auzi pe mama ducându-se la telefon și formând un număr cu multe cifre. Numărul lui tata, probabil.

Oskar începu să tremure.

Trase pătura pe el, se ridică și-și sprijini ceafa de perete. Ciuli urechea, încercând să audă discuția părinților lui. Dacă ar fi putut să discute cu tata. Dar nu putea. Nu mai vorbise cu el deloc de atunci.

Oskar se înfășură în pătură. Era o căpetenie de indieni căreia nu-i păsa de nimic. Vocea mamei urcă un ton. După un timp începu să țipe și căpetenia indienilor se prăbuși pe pat și-și acoperi capul cu pătura, lipindu-și palmele de urechi.

În capul meu e așa de liniște. E ca în... cosmos.

Oskar desenă planete, transformând petele și bulinele colorate din fața ochilor în sisteme solare îndepărtate pe care le străbătea cu nava lui. Ateriză pe comete, mai zbură puțin, sări din navă și pluti prin spațiu până când cineva trase pătura de pe el și Oskardeschise ochii.

Era mama. Cu buzele strânse. Îi vorbi pe un ton răstit:

— Aha. Mi-a povestit tata... că sâmbătă... că ai... ai... unde-ai fost? N-auzi? Unde-ai dormit? Poți să-mi spui unde-ai fost?

Mama smuci pătura, apucând colțul de lângă gura lui. Gâtul lui Oskar se încordă, devenind un singur tendon dur și îngroșat.

— Gata, nu te mai duci la el. Niciodată. Ai auzit? De ce nu mi-ai zis nimic? Aoleu... nenorocitul. De ce naiba mai face copii? Gata cu vizitele. N-are decât să stea acolo și să bea cât o vrea. Ai auzit? N-avem nevoie de el. Îmi vine să...

Mama se întoarse brusc cu spatele și trânti ușa de se cutremurără pereții. Oskar o auzi formând din nou numărul lung. Când greși o cifră, înjură și o luă de la capăt. La câteva secunde după ce formă și ultima cifră, începu să țipe din nou.

Oskar se strecură afară de sub pătură, își luă sacul cu echipamentul sport și ieși în hol. Mama era prea ocupată să țipe la tata, așa că nu-l observă când își puse bocancii în picioare și se duse la ușă fără să-și lege șireturile.

Îl văzu abia când ieși în casa scării.

— Alo! Unde crezi că te duci?

Oskar trânti ușa și coboară scările în fugă. Continuă să alerge spre bazin lipăind cu tălpile bocancilor.

*

— Roger, Prebbe...

Jimmy arată cu furculița de plastic spre băieții care ieșeau de la metrou. Înghițitura de salată cu creveți din sendviș îi stătuse în gât lui Jonny și fu nevoit să mai înghită o dată. Se uită întrebător la fratele lui, dar atenția lui Jimmy se îndreptase spre cei doi care se apropiară de chioșcul cu hotdog. Băieții îl salutară.

Roger era un băiat slab, cu păr lung și răvășit. Purta geacă de piele. Avea tenul plin de cratere mici și oarecum scofâlcit, din cauza oaselor care ieșeau în evidență și a ochilor care păreau anormal de mari.

Prebbe purta o geacă de blugi cu mânecile tăiate și un tricou, cu toate că afară nu erau mai mult de două-trei grade. Și era imens. Avea părul tăiat scurt. Arăta ca un parașutist ieșit din formă.

Jimmy le spuse ceva, arată cu degetul, și băieții plecară în direcția stației de transformare de deasupra șinelor de metrou. Jonny șopti:

— De ce-au... venit?

— Ca să ne ajute, bineînțeles.

— Avem nevoie de ajutor?

Jimmy pufni pe nas și scutură din cap, vrând, parcă, să spună că Jonny habar n-avea de cum mergeau treburile astea.

— Și cu profu'? Ce-ai de gând?

— Cu Avila?

— Da. Crezi c-o să ne lase să intrăm acolo și să... știi tu?

La asta Jonny nu mai primi niciun răspuns, așa că-și urmă fratele în spatele micii clădiri din cărămidă. Roger și Prebbe stăteau ascunși, cu mâinile în buzunare, și băteau din picioare. Jimmy scoase un portțigaret argintiu, îl deschise și îl întinse spre băieți.

Roger studie cele șase țigări rulate de mână și spuse:

— Gata rulate, asta da. Ce să zic, mulțumesc... – și înșfăcă țigara cea mai groasă cu degetele.

Prebbe se strâmbă, ceea ce-l făcu să semene cu moșnegii ăia de pe balcon din *Muppets*.

— O să se strice dacă mai stau mult acolo.

Jimmy legănă portțigaretul cu un gest de gazdă mărinimoasă și spuse:

— Te plângi ca o babă tâmpită. Le-am făcut acu' o oră. Să știi că nu-i căcat din ăla marocan cu care vă-ncurcați voi. Asta-i marfă de marfă.

Prebbe își înghiți următoarea replică și luă o țigară. Ceru un foc de la

Roger.

Jonny se uită la fratele lui. Fața lui Jimmy se distingea clar în lumina de pe peron. Jonny îl admira. Se întreba dac-o să ajungă vreodată ca el, dac-o să îndrăznească să-i spună unuia ca Prebbe „babă tâmpită”.

Jimmy luă o țigară la rândul lui și o aprinse. Bucățica de hârtie rulată din vârf luă foc și arse puțin înainte de-a se transforma în scânteie. Jimmy trase puternic din țigară și Jonny fu învăluit de un miros dulceag, mirosul pe care-l simțea tot timpul pe hainele lui Jimmy.

Fumară în liniște un timp. Apoi Roger întinse țigara spre Jonny.

— Vrei un fum?

Jonny vru să întindă mâna spre țigară, dar Jimmy îl plesni pe Roger peste umăr.

— Idiotule. Vrei să ajungă ca tine, sau ce?

— Ar fi mișto.

— Poate pentru tine. Nu și pentru el.

Roger înălță din umeri și-și retrase oferta.

Se făcu șase jumate până când își terminară țigările. Jimmy le vorbi răspicat, pronunțând fiecare cuvânt de parc-ar fi dat formă unei sculpturi complicate.

— OK. El e... Jonny. Frati-miu.

Roger și Prebbe aproară din cap, dându-i de înțeles că știau cine e. Jimmy îl apucă pe Jonny de bărbie cu un gest stângaci și-i întoarse capul într-o parte, arătându-le profilul celor doi.

— Uitați-vă la urechea lui. Ce i-a făcut. Țăla pe care v-am zis să-l... aranjați.

Roger făcu un pas înainte și se uită la urechea lui Jonny cu ochii mijiți.

— Mamă, frate, spuse, țâțâind. Arată ca pixu’.

— N-am nevoie de... păreri de... specialiști. Taci din gură și ascultă. Uitați cum facem...

*

Gratiile ușilor care despărțeau pereții de cărămidă de pe coridor erau date în lături. Pașii lui Oskar făcură plici-plici pe drumul ce ducea spre ușa clubului de înot. Oskar își scoase bocancii și deschise ușa. Căldura umedă îi acoperi fața și un nor de aburi se năpusti pe coridorul rece. Se grăbi să intre și să închidă ușa după el.

Își aruncă bocancii din picioare și intră în vestiar. Vestiarul era gol. De la dușuri se auzeau apa curgând și o voce groasă care cânta:

Besame, besame mucho

Como si fuera esta noche la ultima vez...

Profesorul. Oskar se așează pe o bancă cu geaca pe el și așteaptă. După un timp, bălăceala și cântecul se terminară și profesorul ieși cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului. Avea pieptul acoperit complet de păr negru și creț, cu fire cărunte din loc în loc. Lui Oskar i se păru că arată ca o specie de pe o altă planetă. Profesorul îl văzu și zâmbi larg.

— Oskar! Ai ieșit din carapace, am văzut.

Oskar dădu din cap.

— Nu prea mai aveam... loc.

Profesorul izbucni în râs și se scărpină pe piept. Degetele îi dispărură în lâna pe care o avea acolo.

— Ai venit devreme.

— Da, mă gândeam...

Oskar ridică din umeri. Profesorul se opri din scărpinat.

— Te-ai gândit...?

— Nu știu.

— Vrei să discuți?

— Nu, doar că...

— Ia să te văd.

Profesorul făcu doi pași rapizi într-o parte și-i studie față. Apoi dădu din cap:

— Aha. OK.

— Ce... e?

— Tu ai fost.

Profesorul arată spre ochii lui.

— Văd. Te-ai ars pe sprânceană. Nu. Cum îi zice... Dedesubt. Gean...

— Gene?

— La gene. Exact. Și puțin pe păr. Hm. Dacă vrei să nu știe nimeni sigur să tunzi. Puțin. Gene... genele cresc repede. Luni nu mai e. Benzină?

— Alcool denaturat.

Profesorul suflă aerul printre buze și scutură din cap.

— Forte periculos. Probabil... – profesorul își răsuci degetul arătător pe lângă tâmpla lui Oskar... – ești puțin nebun. Nu tare. Dar puțin. De ce alcool?

— L-am... găsit pe jos.

— L-ai găsit? Unde?

Oskar se uită la chipul profesorului; un pietroi umed și prietenos. Și simțea că vrea să-i povestească. Să-i spună tot. Doar că nu știa de unde să înceapă. Profesorul așteaptă. Apoi spuse:

— Jocul cu focul e foarte periculos. Poți să obișnuiești. Nu e metodă bună. Mai bine cu antrenament.

Oskar încuviință dând din cap și sentimentul dispăru. Profesorul era un tip de treabă, dar n-ar fi înțeleș.

— Acum schimbă-te și îți arăt puțină tehnică la haltere. Împins culcat. OK?

Profesorul se întoarse și vru să se ducă în biroul lui. În fața ușii se opri.

— Și Oskar. Nu trebuie să faci griji. Nu zic la nimeni dacă tu nu vrei. Bine? Putem să vorbim după antrenament.

Oskar se schimbă. Când termină, sosiră Patrik și Hasse, doi băieți din a 6-a A. Îl salutară, dar lui Oskar i se păru că s-au uitat cam prea lung la el și, când intrară în sala de antrenament, auzi că începură să șușotească.

Îl cuprinse un sentiment de neliniște. Îi păru rău că venise. Dar profesorul ieși și el, îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți, și-i arătă cum să ridice halterele mai ușor. Tehnica secretă consta în sprijinirea greutateii pe vârful degetelor și Oskar reuși să ridice 28 de kilograme; cu două kilograme mai mult decât data trecută. Profesorul notă noul record în carnețelul său.

Mai sosiră câțiva băieți, printre ei aflându-se și Micke. Zâmbea, ca de obicei, secretos, un zâmbet care putea să însemne orice, de la „ți-am adus un cadou” până la „acum îți trag un pumn în gură”.

De data asta părea că vrea să-i transmită mesajul din urmă, chiar dacă nu-și dădea seama.

În drum spre bazin, fu prins din urmă de Jonny care îl rugă să facă o chestie. Jonny voia să glumească puțin pe seama lui Oskar. Lui Micke i se păru o idee bună. Îi plăceau glumele. În plus, în incendiul de marți a ars toată colecția lui de abțibilduri cu jucători de hochei, așa că o glumă mică pe seama lui Oskar nu l-ar fi deranjat deloc.

Dar până una-alta, zâmbi.

Antrenamentul continuă. Oskar avea impresia că ceilalți se uitau ciudat la el, dar, când încerca să-i privească în ochi, își fereau privirile. Abia aștepta să plece.

... hai... *pleacă...*

Pleacă și gața. Dar profesorul de sport nu-l scăpa din ochi. Continuă să-l încurajeze și chiar n-avea cum să plece. În plus, prefera să stea acolo decât acasă.

Când termină antrenamentul, Oskar se simțea atât de epuizat, încât nici n-avea puterea să se mai simtă rău. Se duse la duș după ce intrară ceilalți și se spălă cu spatele la ei. Nu c-ar fi avut vreo importanță. Toți făceau duș în

pielea goală.

Stătu un timp în spatele peretelui de sticlă dintre sala de dușuri și piscină, șterse aburul de pe sticlă și-i privi pe ceilalți care săreau de pe marginea bazinului, se fugăreau sau își aruncau mingi. Și își dădu seama din nou. Nu era ceva ce se putea exprima prin cuvinte; mai degrabă un sentiment puternic și atât.

Sunt singur. Sunt... complet singur.

Apoi profesorul îl văzu și-i făcu semn să intre, să sară în bazin. Oskar coborî încet cele câteva trepte scurte, se duse la marginea bazinului și se uită la apa colorată într-un albastru chimic. Nu mai avea putere să sară, așa că intră în apă coborând scărița încet, apoi se scufundă în apa destul de rece.

Micke stătea pe marginea bazinului, zâmbea și dădea din cap spre el. Oskar înotă câțiva metri în direcția opusă, spre profesorul Avila.

— Orre!

Cu coada ochiului, văzu mingea care zbura spre el, prea târziu însă. Mingea îl împrășcă în ochi cu apă cu clor. Lui Oskar îi dădură lacrimile. Își frecă ochii și, când se uită în sus, apucă să-l vadă pe profesorul care stătea și se uita la el cu o expresie... compătimitoare?

Sau batjocoritoare.

Poate-și închipuia, dar lovi mingea care plutea în fața lui și se scufundă. Își lăsă capul să alunece sub apă până când părul începu să-i gădile urechile. Întinse brațele și pluti cu fața în jos pe suprafața apei, legănându-se. Se prefăcu mort.

Ar fi plutit acolo o eternitate.

Își imaginează că nu trebuie să se mai ridice, nu trebuie să se mai uite în ochii celor care, până la urmă, nu voiau decât să-i facă rău. Sau că, atunci când o să-și ridice capul, lumea n-o să mai fie acolo. Că-n locul ei n-o să mai rămână nimic decât o întindere albastră.

Dar chiar dacă avea urechile sub apă, sunetele distante, dar stridente ale lumii din jur reușiră să pătrundă până la el, iar când scoase capul din apă, lumea era, bineînțeles, tot acolo; zgomotoasă, răsunând cu ecou.

Micke dispăruse de pe marginea bazinului și ceilalți copii păreau prinși într-un joc; un fel de volei. Mingea albă zbură prin aer, ieșind în evidență pe fundalul negru al ferestrelor înghețate. Oskar înotă până când ajunse într-unul dintre colțurile din capătul adânc al bazinului. Stătu acolo și se uită la ceilalți.

Micke apăru dinspre dușurile aflate în cealaltă parte a sălii și strigă:

— Domn' profesor! Vă sună telefonul în birou!

Profesorul mormăi ceva și plecă, înconjurând bazinul. Dădu din cap spre

Micke și intră la dușuri. Oskar îi mai văzu doar conturul șters în spatele sticlei aburite.

Apoi dispăru.

Nici nu plecă bine Micke din vestiar, că băieții erau deja pe poziții.

Jonny și Jimmy se strecurară în sala de antrenamente; Roger și Prebbe se lipiră de peretele de lângă cadrul ușii. Îl auziră pe Micke strigând din sala în care era bazinul și se pregătiră.

Se auzi lipăitul unor tălpi goale prin sala de antrenamente și, după câteva secunde, profesorul Avila intră pe ușa vestiarului și se duse în biroul lui. Prebbe își înfășurase deja șosetele lungi pline de monede în jurul mâinii pentru a-l putea lovi din plin. În clipa în care profesorul ajunse la ușă și se opri cu spatele la el, Prebbe făcu un pas în față și legănă greutatea spre ceafa lui.

Prebbe nu era genul discret, în niciun caz, și probabil că profesorul auzise ceva pentru că, la jumătatea elanului, își întoarse capul într-o parte și lovitura îl nimeri undeva deasupra urechii. Efectul fu, totuși, cel așteptat. Profesorul se înclină într-o parte și înainte, se lovi cu capul de muchia ușii și alunecă pe podea.

Prebbe se așeză pe pieptul lui și își puse grămada de monede în palmă ca să-l lovească dintr-un unghi mai controlat în caz c-ar fi fost nevoie. Dar nu părea să fie. Brațele profesorului tremurară puțin, dar nu făcu nici cel mai mic gest de împotrivire. Prebbe nu credea că era mort. Nu arăta mort, în orice caz.

Roger se apropie de ei și se aplecă peste corpul întins cu o mină mirată, de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva.

— E turc sau ce?

— Știe dracu'. Ia-i cheile.

În timp ce scotocea prin buzunarele pantalonilor scurți ai profesorului, Roger îi zări pe Jonny și pe Jimmy ieșind din sala de antrenamente și îndreptându-se spre bazin. Găsi cheile și începu să le probeze, verificând dacă se potrivesc la yala de la ușa biroului, și aruncă o privire piezișă spre Avila.

— E păros ca o maimuță. E turc, sută-n sută.

— Hai, frate, lasă-mă.
Roger oftă și continuă să probeze cheile.

— Ți-am zis doar ca să știi, poate te simți mai bine dacă știi că...

— Dă-o dracu' acum. N-am chef.

Roger găsi cheia potrivită și descuie ușa. Înainte de a intra, arătă spre profesor și spuse:

— Nu prea-i bine să stai în poziția aia. N-o să poată respira și...

Prebbe alunecă de pe pieptul lui și se așază lângă corpul nemișcat, ridicând șosetele cu monede în caz c-ar fi încercat ceva.

Roger căută prin buzunarele hainei găsite în birou. Dădu peste un portofel cu trei sute de coroane. Într-un sertar al biroului, pe care reuși să-l deschilie după câteva încercări, găsi zece abonamente neștampilate. Le luă și pe acelea.

Nu puteai să zici c-au dat lovitura. Dar nu despre asta era vorba acum. Pură răzbunare. Asta era.

Oskar stătea în continuare în colțul bazinului și făcea bule de aer în apă, când îi văzu pe Jonny și Jimmy. Nu se speriasse din prima, era mai degrabă nervos.

Nu se dezbrăcaseră și asta-l deranja.

Nu-și scoseseră nici măcar pantofii și Oskar știa că profesorul ținea la chestiile astea...

Fu cuprins de frică abia când Jimmy se apropie de marginea bazinului și începu să cerceteze apa. Îl întâlnise de câteva ori, în trecut, și-i păruse înfricoșător deja pe-atunci. Acum mai avea ceva și-n ochi... și felul în care-și rotea capul...

La fel ca Tommy și ceilalți, după ce-au...

Jimmy îi întâlnește privirea și Oskar își dădu seama, tremurând, că e... gol. Jimmy avea haine pe el, avea o armură. Oskar stătea în apa rece, cu fiecare centimetru al pielii descoperit. Jimmy dădu din cap spre Jonny, formă cu mâna un semicerc în aer și cei doi se apropiară de Oskar din direcții diferite. Jimmy le strigă celorlalți din mers:

— Hai, cărați-vă de aici! Roiu! Ieșiți din apă!

Ceilalți stăteau nemișcați sau călcau apa neștiind ce să facă. Jimmy se opri pe marginea bazinului, scoase un briceag din buzunarul gecii, îl desfăcu și-l întinse spre grupul de băieți, ținându-l ca pe o săgeată. Împunse aerul de câteva ori, cu vârful îndreptat spre celălalt capăt al bazinului.

Oskar se retrăsese în colț și se uita tremurând la ceilalți băieți care înotau rapid sau înaintau cu greu prin apă, lăsându-l singur în bazin.

Profesorul... unde-i profesorul...

O mână îl apucă de păr. Degetele se împletiră cu șuvițele, până când începu să-l usture la rădăcini, și capul îi fu smucit înapoi. Deasupra lui îl auzi pe Jonny:

— E frate-meu, căcatule.

Capul lui Oskar fu izbit de marginea bazinului de câteva ori și apa îi zbură pe lângă urechi, timp în care Jimmy ajunsese din capătul celălalt și se

lăsă pe vine lângă el, cu briceagul în mână.

— Salut, Oskar.

Oskar înghiți apă și începu să tușească. Fiecare mișcare sacadată, provocată de tușit, înteti durerea de la rădăcina părului. Jonny îl trăgea și mai tare. Când termină de tușit, Jimmy îndoii lama pe faianța de pe margine.

— Auzi, știi ce mă gândeam? C-ar fi mișto să facem o întrecere. Stai așa și nu mișca...

Briceagul trecu chiar deasupra frunții lui. Jimmy îl pasă lui Jonny, preluând rolul lui și-l apucă de păr. Oskar nu îndrăzni să facă nimic. Se uitase puțin în ochii lui Jimmy având impresia că-i nebun. Părea atât de plin de ură încât nu puteai să-l privești în ochi.

Îi înghesuiră capul în colțul bazinului. Dădea din brațe prin apă neputincios, fără a avea vreun punct de sprijin. Îi căută pe ceilalți. Micke stătea chiar în față, la capătul scurt al bazinului, rânjind în continuare, curios. Ceilalți păreau mai mult speriați.

N-avea să-i sară nimeni în ajutor.

— Așa, deci... da, e supersimplu. N-avem decât câteva reguli. Te bagi sub apă și stai acolo... cinci minute, să zicem. Dacă reușești, îți creștam puțin obrazul sau ceva de genu'. Ca amintire, mă gândesc. Și dacă nu, atunci... atunci e de rău. Când scoți capul, îți scot un ochi. OK? Ai înțeles regulile?

Oskar ridică buzele deasupra apei. Spuse sacadat, împrășcând cu apă în jurul lui:

— ... nu am cum...

Jimmy scutură din cap.

— Asta-i problema *ta*, deja. Vezi ceasul ăla de-acolo? Începem în zece secunde. Cinci minute. Sau urechea. Vezi, să nu uiți să tragi aer în piept. Zece... nouă... opt... șapte...

Oskar încercă să se îndepărteze, împingându-se cu picioarele, dar pentru asta ar fi trebuit să stea pe vârfuri ca să poată scoate capul din apă de tot, iar mâna lui Jimmy îl ținea de păr, ceea ce-l împiedica să se miște.

Dacă-mi smulg părul de-acolo... cumva... cinci minute...

Când încercase asta singur, nu reușise să stea decât trei. Aproape trei.

— Șase... cinci... patru... trei...

Profesorul. Profesorul o să apară înaintea să...

— Doi... unu... zero!

Oskar apucă să respire doar pe jumătate înainte ca Jimmy să-i împingă capul sub apă. Își pierdu echilibrul și jumătatea inferioară a corpului i se ridică încet la suprafață până când începu să plutească, ținând capul înclinat spre piept, la vreo zece centimetri sub apă. Scalpul îi luă foc la contactul cu apa plină de clor, care-i pătrunse în rănilor și julturile de pe

cap.

Panica îl cuprinse după nici un minut.

Căscă ochii și văzu doar azuriu... și fâșii de roz care plutiră dinspre capul lui prin fața ochilor, în timp ce încercă în zadar să se țină de ceva. Picioarele împrôșcară apa la suprafață și azuriul din fața ochilor se sparse, transformat în valuri de lumină.

Din gură îi ieșiră bule de aer și întinse brațele în lături, plutind pe spate, cu privirea atrasă de albul neanelor care se legănau pe tavan. Inima-i bătea ca o mână care lovea un geam și, când apucă să tragă apa pe nas, un soi de liniște i se răspândi prin tot corpul. Dar inima îi bătea mai repede, mai persistent, nu voia să se oprească și continua să zvâcnească deznădăjduită, încercând să găsească un punct stabil. Fără folos.

Capul îi fu împins și mai adânc. Și, în mod ciudat, se gândi:

Mai bine așa. Decât cu ochiul.

După două minute, Micke începu să se simtă al dracului de prost.

Părea că... arătau de parcă ar fi avut de gând... Se uită la ceilalți băieți, dar nimeni nu părea dornic să facă ceva. Micke spuse și el doar cu jumătate de gură:

— Hai, băi, Jonny... Ce dracu'...

Dar Jonny nu părea să-l fi auzit. Stătea nemișcat în genunchi pe marginea bazinului, ținând vârful briceagului deasupra siluetei maronii care se mișca sub apă.

Micke se uită spre dușuri. De ce pizda mă-sii nu venea odată profesorul? Patrik alergase după el, de ce nu mai venea odată? Micke se trase în colț, lângă ușile de sticlă care dădeau spre întunericul de afară, și își încrucișă brațele pe piept.

Văzu cu coada ochiului ceva căzând de pe acoperiș. Cineva începu să bată tare în uși, făcându-le să tremure în balamale.

Micke se ridică pe vârfuri, se uită pe geamul din sticlă obișnuită și văzu o fetiță. Fetița ridică fața spre el.

— Spune-mi să intru!

— C... ce?

Micke întoarse capul și se uită din nou spre bazin. Corpul lui Oskar nu se mai mișca, dar Jonny stătea tot acolo, aplecat peste margine, ținându-i capul sub apă. Pe Micke îl duru în gât când își înghiți saliva.

Fac orice. Numai să se termine.

Pumnii loviră geamurile de afară și mai nerăbdători. Micke privi întunericul. Când fata deschise gura și țipă la el, Micke văzu că... dinții ei... și ceva îi atârna pe sub brațe.

— Zi că pot să intru!

Orice.

Micke dădu din cap și șopti:

— Poți să intri.

Fata se retrase de lângă ușă și dispăru în bezna de afară. Chestia care atârna pe sub brațele ei străluci și fata se făcu nevăzută. Micke se întoarse din nou spre bazin. Jimmy scoase capul lui Oskar de sub apă și luă briceagul de la Jonny, îl apropie de fața lui Oskar și-l ținti spre ochiul lui.

Pe fundalul ferestrei negre din mijloc se văzu o pată de lumină și, într-o fracțiune de secundă, geamul explodează în mii de cioburi.

Sticla securizată nu se spărgea ca sticla obișnuită. Explodă în mii de bucățele mici și rotunde, care căzură ca o ploaie pe marginea bazinului, zburară prin sală, se împrăștiară prin apă și străluciră ca o puzderie de stele.

Epilog
Vineri, 13 noiembrie

Vineri, treisprezece.
Gunnar Homborg stătea în cancelaria goală și încerca să-și ordoneze notițele.

Petrecuse toată ziua la școala din Blackeberg; cercetase locul faptei, discutate cu elevii. Doi experți ai poliției și un specialist de la Laboratorul Național de Criminalistică erau încă acolo și adunau probe.

Doi tineri fuseseră uciși la bazin în seara precedentă. Și un al treilea... era dat dispărut.

Discutate chiar și cu Marie-Louise, diriginta clasei. Află că băiatul dispărut, Oskar Eriksson, era cel care ridicase mâna și răspunsese la întrebarea aia cu heroina, cu trei săptămâni în urmă. Gunnar Homborg își amintea de el.

Păi... am citit o grămadă despre asta, și-așa.

Își aminti și de faptul că se așteptase să fie primul care să vrea să se urce în mașina lui. Probabil c-ar fi dat și-o tură cu el, dac-ar fi vrut. L-ar fi încurajat puțin, dac-ar fi putut. Dar băiatul nu ieșise în curte.

Și acum nu mai era.

Gunnar trecu repede prin notițele lui referitoare la ce-i spusese băieții care mă află în bazin și același precedent. Mărturia lor era destul de uniformă și fiecare spusese același lucru: Oskar Eriksson fusese salvat de un înger.

Același înger care, conform mărturiilor, le smulsese capetele lui Jonny și lui Jimmy Forsberg și le lăsase pe fundul bazinului.

Când Gunnar îi povestise asta fotografului de la Criminalistică, pus să pozeze cu o cameră subacvatică capetele smulse, acesta-i spusese:

— Aia n-a venit din rai, fii tu sigur.

Nu, nu...

Gunnar privi pe fereastră și încercă să găsească o explicație plauzibilă.

În curtea școlii, drapelul era coborât pe jumătate.

Doi psihologi au fost de față când a discutat cu băieții care fuseseră la bazin, deoarece majoritatea prezentau semne îngrijorătoare, discutând mult prea degajat despre evenimente, de parcă ar fi povestit un film, ceva ce nu s-a întâmplat în realitate. Și asta și voiau să creadă..

Problema era că rezultatele analizelor de laborator în ceea ce privea urmele de sânge întăreau mărturiile băieților.

Urmele de sânge au fost găsite în locuri (pe tavan, pe grinzi) care îți lăsau impresia că cel care le lăsase plutea... în aer sau zbura. Asta încercau să explice acum. Să elimine ca posibilitate. Ca explicație plauzibilă.

Și aveau să reușească, sigur.

Profesorul de sport al băieților era la terapie intensivă cu o comoție cerebrală destul de gravă și medicii spuneau că n-o să-și recapete auzul prea curând. Și oricum, sigur n-avea să le dea niciun indiciu nou.

Gunnar își apăsă tâmplele cu mâinile până când i se îngustară ochii și coborî privirea spre notițele lui:

„Înger... aripi... capul a explodat... pumnalul... au încercat să-l înece pe Oskar... Oskar era vinețiu... colți ca de leu... l-a luat de acolo pe Oskar...”

Și singurul lucru care-i veni în minte fu:

Ar trebui să plec în concediu.

— E al tău bagajul?

Stefan Larsson, controlorul de pe ruta Stockholm-Karlstad, arătă cu degetul spre geamantanul de pe etajeră. Nu prea mai vezi așa ceva în zilele noastre. Nu era un geamantan, era mai degrabă un... *cufăr*.

Băiatul din compartiment dădu din cap și îi întinse biletul. Stefan îl perforă.

— Te așteaptă cineva?

Băiatul scutură din cap.

— Nu-i așa de greu cum pare.

— Nu, nu. Ce-ai acolo, dacă-mi permiți?

— Tot felul de lucruri.

Stefan se uită la ceas și perforă aerul cu instrumentul lui.

— O să ajungem abia pe seară.

— Îhâm.

— Cutiile. Sunt tot ale tale?

— Da.

— Nu vreau să mă bag... dar cum o să le iei...?

— O să mă ajute cineva. Mai târziu.

— Aha. Da, da. OK. Călătorie plăcută, atunci.

— Mulțumesc.

Stefan trase ușa compartimentului și se duse la următorul. Băiatul părea descurcăreț. Dacă ar fi avut atâta de cărat, n-ar fi arătat atât de *bucuros* ca el.

Dar, când ești tânăr, e altfel.